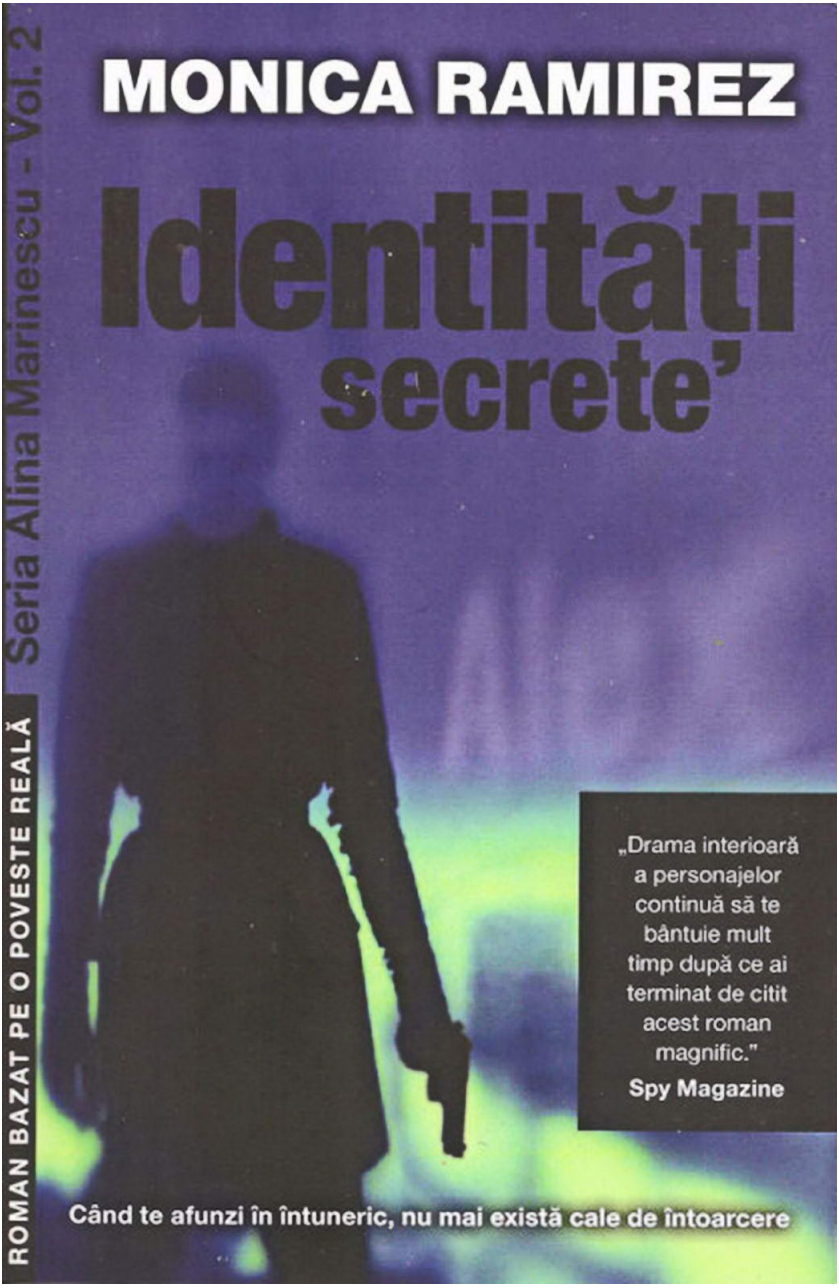
MONICA RAMIREZ
Identități secrete'
Seria Alina Marinescu - Vol. 2
ROMAN BAZAT PE O POVESTE REALĂ
„Drama interioară a personajelor continuă să te bântuie mult timp după ce ai terminat de citit acest roman magnific."
Spy Magazine
Când te afunzi în întuneric, nu mai există cale de întoarcere

Monica Ramirez
IDENTITĂŢI SECRETE

prima ediţie
Whispered Identities, Blue Ink Waters Press, 2009
Tritonic

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RAMIREZ, MONICA
Identităţi secrete / Monica Ramirez
Tritonic 2013
ISBN: 978 – 606 – 8536 – 88 – 0

Coperta: Silvia Furnea

Bun de tipar: octombrie 2013

MONICA RAMIREZ
IDENTITĂŢI SECRETE

Seria Alina Marinescu volumul 2

Traducere din limba engleză realizată de autoare

Monica Ramirez a locuit timp de 20 de ani în SUA, unde a publicat 8 romane sub numele Monica Daneţiu-Pană. Bucureşteancă, absolventă a Belford University din California, cu o diplomă de *Creative Writing*, membră a EWA – Espionage Writers of America, şi a Romanian Crime Writers Club, a debutat în România la editura Tritonic cu *Asasin La Feminin*, primul volum tradus în limba română din seria de spionaj internaţional/romance Alina Marinescu, apărut la editura Blue Ink Waters Press din America în ordinea care urmează: *The Unwilling Assassin*, *Whispered Identities*, *Balance of Power*, *Hidden Rules* şi *Love Thieves*. Editura Boson Books i-a publicat cele două romane istorice de dragoste, *Intimate Strangers Affair* şi *Kit Black,* precum şi thriller-ul *Blackout*. Au mai apărut în România: *Asasin la Feminin*, volumul unu din seria Alina Marinescu*, Identităţi secrete*, volumul doi din seria Alina Marinescu, *Balanţa puterii*, volumul trei din seria Alina Marinescu, *Bariere de fum*, volumul patru din seria Alina Marinescu, *Kit Black*, *Cum se scrie un best-seller – Tehnica americană pentru a transforma o idee într-un roman de succes*, *Traficantul de Umbre*, *Seducţia apei*, *Viaţă dublă la Veneţia*, *Fantoma de pe lac*. În prezent, Monica are în lucru ultimul volum din seria Alina Marinescu, precum şi *Comoara din vis*, un thriller/romance/fantasy.

www.monica-ramirez.com

Pentru Anais şi Aiden, cele mai minunate cadouri de Crăciun

Mulţumiri

Aş dori să-i mulţumesc doamnei Alina Sârbu pentru continua îndrumare, expertiză şi încurajări, dar mai ales pentru preţioasa prietenie.

Îi sunt extrem de îndatorată doamnei editoare Liana Laverentz. Cu profesionalismul care o caracterizează, dar şi cu multă blândeţe, a transformat manuscrisul într-unul infinit mai bun.

Le mulţumesc domnilor Bogdan Hrib, George Arion şi Alexandru Arion. Numai datorită lor a fost posibilă apariţia romanului în limba română. Greşelile şi inadvertenţele îmi aparţin în totalitate.

Şi nu în ultimul rând, aş dori să mulţumesc familiei mele: Sergio, soţul meu, Anais, micuţa mea scriitoare, Aliea, Andreas, Aiden, Nona şi James, pentru suportul moral, dar mai ales pentru dragostea lor necondiţionată. Şi pentru răbdare. Cu toţii au crezut în mine chiar şi atunci când eu îmi pierdusem încrederea în abilitatea mea de povestitor.

Celor cărora aş dori să le mulţumesc, fără însă s-o pot face, ştiu cine sunt.

PARTEA ÎNTÂI

DINCOLO DE INVIZIBIL

Doar cel care nu speră nimic este într-adevăr liber.
Edward Young

PROLOG

Vântul rece gonea pe lângă ea în rafale, copacii legănându-se de parcă se urmăreau într-un dans frenetic pe o muzică auzită numai de frunzele lor. Burniţa măruntă se transformase în picături grele de ploaie ce măturau cerul mohorât în zigzag-uri furioase, ca apoi să se zdrobească aproape violent de asfalt. Majoritatea oamenilor erau acasă, bucurându-se de o cină delicioasă, uitându-se la televizor, trăindu-şi viaţa în siguranţă, protejaţi de intimitatea caselor lor, la căldură, îmbrăcaţi cu haine uscate şi confortabile. Ea, pe de altă parte, alerga singură prin ploaia rece, fără vreo destinaţie anume. În ciuda faptului că o dureau picioarele, mări viteza. Alerga cât de repede putea, simţindu-şi plămânii pe punctul de a-i exploda.

O explozie clatină din temelii o clădire. Flăcări. Fierbinţeală insuportabilă. Mirosul binecunoscut al cărnii arse. Mâna îi înăbuşă un strigăt. Braţele îi acoperă faţa pentru a o proteja de ploaia sumbră de moloz ce se răspândeşte peste tot în jurul ei. Ţinteşte arma cu ambele mâini şi apasă pe trăgaci. Deşertăciune. Tristeţe. Simte cum pistolul îi cade din mână, însă nu aude când loveşte pământul.

Începu să plângă, incapabilă să se stăpânească, incapabilă să oprească lumea ce i se învârtea fără sens în minte. Habar nu avea unde se ducea, sau măcar ce căuta

în ploaia rece. Ştia numai că trebuie să-şi continue goana nebună. De câte ori se oprea şi închidea ochii, lumea se oprea în jurul ei şi putea auzi zgomotele împuşcăturilor. În rest, totul era scufundat în tăcere ca într-un film alb-negru mut. Fără nicio avertizare în prealabil, împuşcăturile îi sunau în minte într-un stacatto interminabil. Ar fi vrut să-şi poată astupa urechile, într-o încercare disperată de a atenua zgomotul insuportabil.

Un bărbat tânăr şi atrăgător stătea în mijlocul străzii cu faţa ridicată în ploaie, iar ea se întrebă dacă şi el se lupta cu demonii lui interiori. Ochii lui o urmăriră în timp ce alerga pe lângă el. Întoarse capul şi privi peste umăr, iar el îi zâmbi şi-i făcu cu mâna. Dar nu ştia cine era ea, nu ştia cine devenise. Nu ştia că putea escalada zgârie-nori fără probleme, că putea sugruma un bodyguard care avea de două ori greutatea ei în mai puţin de zece secunde, ori că învăţase cum să îndure o sesiune crâncenă de tortură. Nu cunoştea mirosul dulceag al fabricilor părăsite şi cotropite de igrasie, sau duhoarea puternică a sângelui proaspăt vărsat.

Ea ştia, le cunoştea pe toate. Zilele ei erau pline cu împuşcături, tocuri cui păcănind pe podele scumpe de marmură, explozii, başii cluburilor de noapte pulsându-i prin corp, huruitul elicopterului de transport, urletul roţilor de maşină pe asfalt. Apoi veneau vocile, explicând, evaluând, repetând, descriind, impunând, ordonând, întrebând. Întotdeauna întrebând.

Era vlăguită de atâtea întrebări. Nu mai avea niciun sens să pretindă că era altcineva. Niciun sens să-şi mai amintească cine şi ce fusese odată.

Sunt o fantomă…

*

UMBRELE DIN OGLINDĂ

Munţii Aggenstein, Germania

Din momentul în care Alex Therein apăruse la uşa

apartamentului ei, Alina Marinescu se străduise să-şi dea seama dacă era cu adevărat trează, ori doar delira. Îşi trăsese hainele pe ea la repezeală, neobosindu-se să-şi mai ceară scuze pentru faptul că numai cu câteva secunde mai devreme îşi aţintise arma pe silueta lui învăluită pe jumătate în întuneric. Probabil executa toate mişcările robotic într-o fantezie ciudată, se gândi, conectată la vreo maşinărie, în timp ce organizaţia Elite îi urmărea reacţiile la stimulii mentali. Da, probabil asta era… n-o mai surprindea nimic, mai ales dacă era legat de Elite.

Clătină uşor din cap. Nu, totul era real, se întâmpla cu adevărat. Înaintau de ceva timp cu paşi grăbiţi printr-o pădure înzăpezită, însă nu exista nimic care să-i dea vreun indiciu despre ceea ce se întâmpla cu adevărat. Inspiră adânc aerul îngheţat şi privi în jur. O pătură groasă de zăpadă acoperea terenul, silindu-i să ghicească ce se ascundea pe sub ea. I se părea decorul perfect; o metaforă foarte sugestivă pentru situaţia în care se aflau în permanenţă. Nimic în vieţile lor nu era previzibil, intuiţiile corecte făcând diferenţa între viaţă şi moarte.

Alex Therein îi aruncă o privire peste umăr, apoi îşi continuă drumul, parcă încetinind o idee. Oftă şi încercă să ţină pasul cu el. Când ajunseră în sfârşit la mica cabană, avea impresia că merseseră de o veşnicie. Îl urmări tăcută, adoptând o poziţie aproape defensivă atunci când mâna lui înmănuşată împinse obloanele în lături, deschizând uşa neîncuiată.

— Cum ai găsit locul ăsta? îl întrebă, încă cercetând împrejurimile cu privirea.

Alex traversă încăperea, bocănind înfundat pe podeaua de lemn.

Îşi scoase rucsacul din spate şi-l lăsă pe jos.

— Brett l-a găsit.

Alina încercă să nu schiţeze o grimasă la auzul acelui nume. Rată cu brio. Brett Taylor, omul care conducea din

umbră organizaţia Elite, reprezenta o enigmă despre care nu se ştia cu certitudine decât că avea un trecut militar. Detaliile acelui trecut erau consemnate în dosare inexistente, aşa că toată cariera lui devenise o chestiune trecută sub o tăcere sumbră. După Alex, Brett Taylor era a doua persoană responsabilă pentru transformarea Alinei într-una dintre cele mai eficiente maşini de ucis din arsenalul organizaţiei Elite.

— Are vreun proprietar?

— Elite.

Alex alese câţiva buşteni de brad dintr-o grămadă aranjată cu grijă lângă sobă şi un ziar vechi. Alina îl privi în timp ce se lăsa pe vine, observând felul în care i se mulau pe corp blugii maro. Îi adora ochii verzi-albăstrui umbriţi de gene grele, nasul drept ca sculptat în cea mai fină marmură de Carrara. Adora buzele acelea pline şi roz ca interiorul unui boboc de trandafir. Părul castaniu îi trecuse cu mult de umeri şi se răzvrătea în şuviţe ondulate cu vârfurile aproape aurite, graţie timpului petrecut în soarele dogoritor al deşertului.

Întoarse capul şi privi afară pe fereastră.

— Trebuie să fie superb aici vara.

Privirea lui Alex părăsi focul din sobă şi se aţinti asupra ei.

— Mi-aş dori să ştiu.

Alina păşi spre o canapea aşezată în centrul încăperii, suflând aer cald în pumni. Era îngheţată bocnă şi asta nu numai din cauza frigului, ci şi a tensiunii apăsătoare pe care o simţea ori de câte ori se priveau. Alex scoase nişte provizii din rucsac, depozitându-le pe masa din bucătărie. Îl privi tăcută în timp ce se îndeletnicea cu tocatul legumelor pentru cină. Prietenul ei, iubitul, mentorul ei, fundaţia distrugerii întregii ei vieţi. Se rezemă de pernele din spatele ei, urmărindu-i fiecare mişcare prin bucătărioara rudimentară.

— Nu ştiam că eşti atât de priceput în ale gătitului.

— Nu ştii multe lucruri despre mine, răspunse el, ridicându-şi ochii de la legumele pe care le prepara.

Ea îşi răsfrânse buza de jos, încercând să treacă în revistă toate lucrurile pe care le ştia despre el, în afara faptului că era un iubit incandescent şi pasional. Îi plăcea cafeaua şi avea coşmaruri. Purta întotdeauna haine negre, însă când ieşeau împreună în afara serviciului, părea să favorizeze culoarea maro. La ordinele Serviciului Special de Operaţiuni ce aparţinuse odată Securităţii, din România socialistă, o sedusese şi o recrutase, transformând-o într-un asasin.

Apoi o salvase de influenţa nefastă a SSO-ului, numai pentru a o recruta din nou ca agent operativ pentru Organizaţia Operaţiuni Anti-Teroriste Ultra Secrete Elite, o entitate secretă care nu exista în mod oficial, condusă de oameni care nu existau. O organizaţie fără etichetă sau titlu oficial, care nu era înregistrată nicăieri. Nu existau coduri secrete care să facă referire la acea entitate fantomă, din moment ce nu era parte integrantă a niciunui serviciu de informaţii. Organizaţia Elite exista în eter, dincolo de invizibil şi de existenţa în sine, nefiind constrânsă de nicio lege sau de privirile indiscrete ale jurnaliştilor.

Alina nu ştia cine îi erau fondatorii, dar ştia că investiseră toată puterea într-un singur om: Brett Taylor. Ca mână dreaptă a lui Brett, Alex Therein era un bărbat cu un trecut întunecat, o fantomă căreia moartea i se păruse o scăpare mult prea comodă. La început, Alina nu înţelesese de ce, însă trebuise să înveţe foarte repede că în surogatul de viaţă ce le era permis, nu existau decât două alternative: supravieţuiau, ori erau lichidaţi. Alex era soţul ei, cu toate că mariajul lor nu era decât o acoperire convenabilă pentru misiunile în care erau trimişi de către Elite.

Îşi strânse genunchii la piept, sprijinindu-şi bărbia pe braţele încrucişate. Cum era oare posibil să iubească un bărbat pe care nici nu-l cunoştea cu adevărat? Câteodată îşi imagina cum ar fi fost dacă ar fi dus o viaţă normală. La urma urmelor, normalitatea era o noţiune abstractă într-o lume fantomatică în care lucrau pentru o organizaţie inexistentă. Pe de altă parte, experimentau frânturi de normalitate în cele mai imprevizibile situaţii.

Ei îi plăcea cafeaua dulce cu mult lapte, muzică şi lumânări ori de câte ori era acasă şi un pistol Glock de 9 mm când se afla pe teren. Lui Alex îi plăceau plimbările lungi, regreta amarnic viaţa pe care o avusese înainte de propria lui recrutare forţată şi era capabil să curme o viaţă cu o simplă răsucire de încheietură. Obişnuia să-şi lase cămăşile pe un scaun din colţul dormitorului ei. Ea le purta când era singură, chiar şi atunci când era supărată pe el pentru utilizarea lozincilor standard Elite de genul *luptăm pentru binele omenirii*, şi furioasă pe ea însăşi pentru ipocrizia de-a iubi un bărbat pe care ar fi trebuit să-l considere mai degrabă un duşman. Ca să se răzbune, îşi lăsa prosoapele ude pe spătarul scaunului lui antic preferat, un balansoar sculptat manual din secolul nouăsprezece. El nu dădea doi bani pe balansoar, ştiind că de fapt căuta un motiv de scandal ca să poată uita de tenebrele amare ale lumii în care erau nevoiţi să trăiască. De cele mai multe ori, îi făcea bucuros pe plac.

Făceau dragoste cu înfrigurare ori de câte ori aveau ocazia, reuşind să spulbere pe moment umbrele întunecate cu pasiunea pe care o simţeau unul în braţele celuilalt. Trupurile şi gândurile li se împleteau în ţesătura neagră a zilelor, găsind alinare în dorinţă şi pasiune, într-o iubire imposibilă şi interzisă. Umbrele se reîntorceau imediat însă, aşa cum se întâmpla întotdeauna. Se certau şi apoi se iubeau, câteodată chiar pretinzând că povestea lor nebună de dragoste putea avea parte de un final fericit. Viaţa lor

de cuplu era atât de departe de tot ceea ce se putea numi normalitate, încât era de-a dreptul disfuncţională.

Tocmai de aceea deciseseră de comun acord să nu mai continue. Agonia permanentă de-a spera că celălalt mai era încă în viaţă ori de câte ori erau trimişi în misiuni separate devenise de nesuportat, punându-le vieţile în pericol. Dragostea nu putea supravieţui în lumea lor fantomatică.

Alex se opri din prepararea cinei şi îşi îndreptă toată atenţia asupra ei.

— Vorbeşte cu mine, Alina. Întreabă.

Ochii ei se îngustară, privindu-l cu suspiciune.

— Asta e o misiune, nu?

— Da.

— Suntem urmăriţi?

Alex clătină uşor din cap.

— Deocamdată nu.

— Bine. Deci, care-i treaba?

El îşi continuă prepararea cinei, privirea lui oscilând între ea şi legumele pe care le toca.

— Îngerii Crucii Negre. O grupare neonazistă germană care distribuie asasini plătiţi oricui plăteşte preţul corect.

Alina schiţă un zâmbet vag. Explicaţia n-o surprindeau deloc. Bănuise că acea escapadă nu avea nimic în comun cu o vacanţă spontană în pădure.

— Şi ce căutăm aici?

El o privi îndelung, iar ea avu sentimentul că încerca să-i explice totul tacit, ca şi cum cuvintele ar fi fost mult prea dure. Inspiră adânc şi dădu din cap, brusc înţelegând totul.

— Suntem pe post de momeală.

— Da.

— Şi cum funcţionează toată treaba asta, Alex? Cum

ne găsesc?

— Nu *ne* găsesc… Mă găsesc pe mine.

— Te vei lăsa capturat, asta e?

În ochii lui se oglindea un suflet prins într-o capcană de sârmă ghimpată ce privea cu jind afară la viaţa liberă şi normală din jurul lui.

Privirea ei se fixă pe covorul rustic de pe podea.

— Te vor interoga, afirmă cu voce joasă.

El încuviinţă uşor din cap. Ştiau amândoi ce însemna asta.

— Nimeni nu te poate face să cedezi în faţa torturii, Alex. Brett n-are nicio logică în planurile lui încâlcite dacă nu-şi dă seama de asta.

Alina îşi ridică privirea la el, încercând să-i descifreze gândurile pe faţa impasibilă. Poate că numai i se părea, însă ochii lui păreau ca strălucesc o idee mai puternic decât de obicei. Alex îşi coborî privirea la legumele lui.

— Voi ceda la timpul potrivit.

— Ai putea elucida această afirmaţie pentru o muritoare de rând ca mine? întrebă ea pe un ton sarcastic.

Alex o privi din nou cu ochi care acum păreau trişti. Îşi susţinură privirile reciproc preţ de câteva secunde, întrebări şi răspunsuri nerostite împletindu-se în spaţiul care-i despărţea.

— O sursă de-a noastră a auzit zvonuri despre un contract pe viaţa lui Brett pe care îngerii Crucii Negre l-ar fi licitat, explică Alex cu voce calmă, expresia feţei lui din nou impasibilă. Nimic personal, poate doar dorinţa de faimă, mai ales dacă le reuşeşte în stil mare. Şi pentru asta, au nevoie de locaţia cartierului general. Dacă Brett ar fi asasinat chiar în bârlogul ursului, impactul mesajului către toţi potenţialii lor clienţi ar fi uriaş. Acum câteva zile, am plantat o informaţie care indică locul unde ne aflăm acum ca un prim pas de plecare. Se vor repezi la ocazia de-

a extrage informaţiile de care au nevoie de la unul dintre noi.

— Cum şi unde te găsesc?

— La vreo treizeci de kilometri de aici, e un orăşel mic cu câteva magazine. Mâine dimineaţă plec la cumpărături.

Alina îşi întinse mâinile deasupra capului şi zâmbi cu subînţeles.

— Lasă-mă să ghicesc ce urmează… te torturează şi tu dezvălui locaţia cartierului general. Vor păşi într-o capcană imediat ce-şi trimit vânătorii după trofeu.

Alex clătină din cap.

— Nu. Voi purta un transmiţător pentru a demasca locaţia cartierului lor general. Întoarse capul şi privi afară pe fereastră. Tu vei conduce echipa de extracţie. Îţi voi explica toate detaliile la cină.

— O să fie o cină nemaipomenită, mormăi ea, sprijinindu-şi bărbia în palmă. Profilul misiunii a fost creat de Brett?

— Da, răspunse el încet.

Ea dădu din cap în semn că a înţeles, prin mintea ei defilându-se scenarii tot mai întunecate.

— Lasă-mă să ghicesc. În profilul iniţial, nu erai singurul care urma să fie să fie capturat, nu-i aşa? îl privi fix, însă el îi evită privirea.

Răspunde-mi, Alex, insistă când el rămase tăcut.

— Chiar contează?

— Ai modificat profilul misiunii ca să mă protejezi pe mine.

Ochii lui se închiseră pentru o fracţiune de secundă. Întoarse capul s-o privească.

— Asta nu înseamnă că nu eşti în pericol.

— Dar măcar nu urmează să fiu torturată.

Privirea lui coborî pe legumele de pe tocător.

— Nu contează, repetă.

— Pentru mine contează mai mult decât orice.

Ştia prea bine cum funcţiona mintea lui Brett. Din punctul lui de vedere, ea ar fi fost cea mai logică alegere pentru a ceda în faţa unei sesiuni de tortură. Alex schimbase profilul misiunii, asumându-şi acel rol în mod voit pentru a o proteja pe ea.

— Alex.

El îşi ridică ochii fără prea multă tragere de inimă.

— Mulţumesc, îi spuse simplu.

El înclină uşor din cap, apoi se reîntoarse la pregătirea cinei.

*

Cina se desfăşură într-o combinaţie ciudată de discuţii pe tema parametrilor misiunii şi pauze încărcate de tensiune. De altfel, imediat ce Alex o aduse la zi cu toate detaliile, se scufundară în tăcere. Alina reflectă în sinea ei că în timp ce tăcerea dintre ei nu era incomodă, avea totuşi o semnificaţie aparte.

— Cât timp avem la dispoziţie? rupse în cele din urmă vălul tăcerii.

El îşi muie buzele în paharul cu vin roşu, apoi îl aşeză pe masă şi o privi în mod deschis.

— Nu atât cât mi-aş dori.

— Mă bucur că suntem împreună, spuse ea întorcând capul să privească focul din sobă, simţind cum ochii lui o studiau atent. Mi-ar fi plăcut şi mai mult să avem timp numai pentru noi aici.

Maxilarul lui se încleştă aproape insesizabil.

— N-ar trebui să ne gândim la ce nu putem avea, ci doar să ne bucurăm de prezent… atât cât ne este îngăduit.

Cuvintele lui o făcură să se cutremure. O atenţiona cu privire la instabilitate, îndemnând-o să se înfrupte din plin din momentul oferit. *Atât cât ne este îngăduit.*

După cină, se pregătiră să meargă la culcare. Alina îl urmă pe scara îngustă ce ducea la dormitorul de la etaj, ochii ei oscilând între spatele lui lat şi flacăra albăstruie a lumânării pe care o ţinea în mână. Rămase pe ultima treaptă, privindu-l cum se îndreaptă spre pat cu paşi ca de felină. *Câte fantezii am avut pe tema asta? Eu cu Alex la lumina lumânărilor, într-o cabană pierdută în munţi.* Rătăciţi în lumea lor, în timp ce zăpada se aşternea nestingherită afară, fiecare fulg de nea în parte tăind orice contact cu lumea reală.

Alex se opri în dreptul patului şi aşeză lumânarea pe noptieră cu o siguranţă în mişcări care o făcu să se întrebe ce urma. Se îndreptă spre partea opusă a patului cu paşi nesiguri. Puse la rândul ei lumânarea pe noptieră şi se aşeză, testând fermitatea saltelei; mai mult un gest nervos născut dintr-o tensiune interioară aproape sufocantă decât o invitaţie la iubirea lor interzisă.

Alex se aşeză pe latura lui, cu spatele la ea. O aştepta pe ea să vorbească sau să reacţioneze în vreun fel, iar ea o ştia prea bine.

Alina îşi lăsă capul să-i cadă în mâini, trecându-şi degetele prin păr. *Prea multe fantezii,* îşi răspunse la întrebare. *Atât de multe încât nu mai pot separa realitatea de vise.*

— Şi ce facem acum? întrebă aproape răstit.

Alex întoarse capul peste umăr, fără s-o privească.

— Ce vrem, atâta timp cât suntem atenţi.

Alina îi privi profilul feţei.

— Mai există şi o altă alternativă. Se opri, întrebându-se dacă ar trebui să continue. Putem trăi momentul ăsta ca şi când ar fi ultimul.

Îşi muşcă buzele, aşteptând răspunsul lui.

Alex oftă, fixându-şi privirea în a ei.

— Ar putea fi.

Ea se pierdu în ochii aceia gri-verzui ce străluceau o idee acuzator, încercând să citească printre rânduri. Nu se gândise la asta, nu considerase adevăratele ramificaţii ale acestei misiuni. Privirea lui deveni tristă, însă păstrară contactul cu a ei, iar ea îi înţelese mesajul ascuns. Ura situaţia cel puţin la fel de mult pe cât o ura şi ea, dar nu avea să-i permită să se mintă singură în legătură cu pericolul permanent în care se aflau. Nu se putea lăsa prinsă în fantezia lor comună şi uita că-şi puteau pierde vieţile într-o fracţiune de secundă dacă nu se concentrau sută la sută în timpul unei misiuni. Agonia tăcută, oglindită în ochii lui, o făcu să-şi întoarcă capul. Rămase nemişcată preţ de câteva secunde, apoi se lungi pe salteaua tare, fixându-şi privirea pe flacăra lumânării.

— O misiune nu este cel mai potrivit loc să… Alex făcu o pauză, ca şi când ar fi vrut ca ea să-i înţeleagă sensul exact al cuvintelor. Facem dragoste, continuă aproape în şoaptă.

Alina înghiţi în sec, brusc temându-se că amintirile îi jucau feste.

— Am făcut-o înainte, îi reaminti cu voce joasă.

— Şi ai fost la un pas să crezi că n-a însemnat nimic mai mult decât o acoperire convenabilă pentru misiune. Dacă supravieţuim, nu te pot lăsa să te îndoieşti de sentimentele dintre noi… doare mult prea tare.

Ea întoarse capul spre el, ochii ei afundându-se din nou în ai lui.

— Şi dacă asta este ultima noastră noapte împreună? Dacă n-o să te mai văd niciodată?

Alex se aplecă spre ea şi îi mângâie buzele cu ale lui. Răsuflarea ei sună ca un suspin. Îi puse o mână în spatele capului şi-l trase spre ea, adâncind sărutul, însă el se retrase din nou.

— Te rog, Alina, nu mă ispiti, o imploră.

Rămaseră unul lângă celălalt, fără să vorbească, fără

să se atingă. Îi despărţeau numai câţiva centimetri dar care păreau un abis întunecat de nepătruns. Prea multe bariere se ridicaseră între ei: întrebări nerostite răspunsuri imposibile, neîncredere şi trădări. Demonii lor de demult. Alina şi-ar fi dorit să i se poată dărui complet în seara aceea, dar ştia că el avea dreptate. Misiunile şi iubirea erau incompatibile; motivele se confundau mult prea uşor şi nu-şi puteau permite să facă acea greşeală. Încuviinţă uşor din cap. Ochii lui se închiseră, gestul vădind uşurare, dar şi tristeţe în acelaşi timp.

Alex îşi trase helanca neagră peste cap, apoi suflă în lumânarea de pe noptiera lui şi se băgă în pat. Cedând inevitabilului, Alina îşi scoase pantalonii şi-i aruncă pe un scaun. Când apucă marginile puloverului însă, Alex clătină din cap. Era suficient de dificil să-şi ţină în frâu nevoia constantă pe care o simţeau unul pentru celălalt şi fără a adăuga contactul trupurilor lor dezgolite. Plonjă sub plapumă, suflând la rândul ei în lumânarea de pe noptieră. Nu-l putea atinge. Dacă l-ar fi atins, ar fi pierdut lupta împotriva tentaţiei.

— Alina?

Muşchii ei se contractară dureros.

— Da?

Plapuma foşni, un oftat scăpând printre buzele lui.

— Vino încoace.

Ea îl privi peste umăr.

— Parcă spuneai că n-ar trebui să facem asta.

Ochii lui străluciră în întuneric.

— Nu facem nimic. Vino încoace.

Ea oftă exasperată şi se întoarse cu faţa spre el. Alex strecură un braţ pe sub umerii ei şi o trase aproape, aşezându-i capul pe pieptul lui. Buzele lui îi atinseră fruntea.

— Dormi, Alina, spuse cu voce blândă.

München, Germania - 24 de ore mai târziu

Alex Therein stătea într-o poziţie incomodă pe scaunul de metal. Râuleţe de transpiraţie i se prelingeau pe la tâmple, pe gât şi pe bust. Fusese injectat cu toate drogurile posibile şi cei care îl interogau începeau să înţeleagă că nu ajungeau la niciun rezultat. Îl ameninţară cu metode mai empirice şi începură prin a-i administra şocuri electrice.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet dispreţuitor. Dependenţa de tehnologie a amatorilor care-l interogau, precum şi plăcerea vădită cu care se înfruptau din suferinţa altora, îi demonstrau clar cu cine avea de-a face. Laşii erau întotdeauna stimulaţi de durerea altora.

Cel care îl chestiona în momentul de faţă, era un bărbat de constituţie medie. Ochii închişi la culoare şi anormal de depărtaţi, precum şi trăsăturile feţei extrem de ascuţite, îl făceau să semene mai mult cu o nevăstuică. Cu coada ochiului, Alex văzu cum îşi aşeza degetul pe buton şi se pregăti sufleteşte pentru următorul şoc electric. Durerea fierbinte, aproape metalică, nu era ceva nou pentru el. Îndurase cu mult mai mult fără să scoată un sunet, păstrându-şi expresia impasibilă. De data aceasta însă, îşi îngădui câteva suspine printre buzele crăpate. La urma urmelor, îngerii Crucii Negre aveau nevoie să creadă că-l vor învinge în cele din urmă.

Îşi sprijini capul de spătarul scaunului, privindu-l cu detaşare pe bărbatul din faţa lui. Minutele se scurseră unul după altul, parcă rezonând cu ecou în camera goală. Îi susţinu privirea celui care credea că avea vreo putere asupra lui, până când omul întoarse capul şi apăsă butonul pentru a începe o nouă rundă de şocuri electrice.

Alex scrâşni din dinţi, încercând să-şi deconecteze mintea de trupul aflat în suferinţă. Şocul electric, decise,

nu era nici pe departe cea mai grea formă de tortură pe care o experimentase. Inspiră adânc, concentrându-se pe controlul respiraţiei. Cei care îl capturaseră nu aveau niciun habar despre cum putea fi folosită durerea, despre limitele şi proporţiile potrivite; tindeau să folosească ciocanul acolo unde o lamă subţire şi ascuţită şi-ar fi făcut datoria mult mai eficient.

Închise ochii pentru o fracţiune de secundă, încercând să ignore vuietul oribil al maşinăriei la care era conectat. Ştia că fusese conceput în mod special pentru a agrava sentimentul de teroare şi durere al prizonierului. *Nu e important. Concentrează-te dincolo de sunete şi simţuri.*

— *Tortura,* îl învăţase Mihai Oprea, mentorul său pe perioada antrenamentelor din cadrul SSO, *este o bătălie pentru control şi dominaţie. Nu vorbim numai de plăcerea viciată de-a induce durerea, ci mai ales de o bătălie a tăriei de caracter între victimă şi torţionar. Ţelul torţionarului este submisivitatea completă în faţa utilizării forţei brute, posesia victimei trup şi suflet. Orice frântură de informaţie, oricât de nesemnificativă, este un simbol al acelei victorii anticipate. Dar,* insistase mentorul său, *tortura nu poate fi îndurată dintr-un punct submisiv de vedere. Chiar dacă cineva deţine controlul asupra trupului tău, asta nu înseamnă că are puteri depline. Există întotdeauna o metodă de-a manipula situaţia în avantajul tău. Rezistenţa însă, nu este uşoară. Fiecare persoană în parte trebuie să-şi găsească o cale proprie. Fiecare individ foloseşte un mecanism diferit, însă nimic din toate acestea nu poate fi realizat cu succes fără un antrenament adecvat.*

Iar Alex fusese antrenat din plin. Nu cedase niciodată în faţa forţei brute. Drogurile erau o altă poveste, cu mult mai greu de înfruntat, însă SSO insistase până când organismul lui se obişnuise cu majoritatea lor. Mihai Oprea

îl întrebase în repetate rânduri care era calea lui de a înfrunta tortura şi de fiecare dată Alex se mulţumise să zâmbească.

Nu exista niciun truc pentru ignorarea durerii, nicio metodă secretă de relaxare, niciun exerciţiu taoist de concentrare. Mintea nu se putea detaşa complet de trup, retrăgându-se în vreun loc secret. Nu, durerea trebuia înfruntată, suportată şi învinsă. Fiecare individ avea un motiv diferit pentru a rămâne tăcut sub tortură, cel puţin până în momentul în care ascuţimea durerii întrecea voinţa de-a rămâne în viaţă. Iar Alex cunoscuse în mod intim acele momente mai des decât oricine altcineva. Mai toţi colegii lui de odinioară îl priviseră ca pe un robot sub controlul complet al SSO-ului, dar nu fusese chiar aşa. Alex acceptase logica regulilor lui Mihai, dacă se putea numi aşa, iar SSO îi controlase viaţa, însă nu şi pe el personal. O distincţie care îi îngăduise să-şi păstreze toate minţile. Iar motivul pentru care Alex nu ceda în timpul torturii era mândria de a nu oferi un control fie şi infim asupra lui. Corpul îi putea fi abuzat. Mintea însă, îi aparţinea numai lui.

Acum se întâmpla la fel şi la fel refuza să cedeze. Era felul lui de-a învinge bătălia pentru control. Ştia că ar fi putut scăpa mai ieftin dacă şi-ar fi permis să spună ceva cât de mic, chiar şi o informaţie eronată, dar nu voia să le dea această satisfacţie şi victorie asupra lui. Aşa că rămase tăcut, concentrându-se pe inversarea avantajului. Prin refuzul de a vorbi, el era cel care deţinea controlul absolut al trupului şi sufletului său.

Putea îndura durerea. La urma urmelor, era ceea ce merita, fie şi numai pentru ce făcuse din existenţa Alinei. Pentru cum o trădase, distrugându-i viaţa. Mintea lui se concentră pe expresia şocată de pe faţa ei în timpul arestării din munţi. Apoi îşi reaminti tristeţea sfâşietoare din ochii ei ori de câte ori trebuise s-o brutalizeze pentru a

urma o metodă de antrenament. Dacă închidea ochii, o putea vedea... Părul de culoarea mierii ţinute în lumina soarelui încadrând faţa perfectă, pielea albă ca spuma laptelui, ochii verzi care îi aminteau întotdeauna de o mare zbuciumată de curenţi contradictorii. Îi putea simţi gustul buzelor pline.

Se desfătă cu nesaţ din sentimentul de dispreţ faţă de propria-i persoană, urându-i bun venit durerii fizice. Dacă avea să fie vreodată judecat pentru viaţa pe care o dusese, pentru lucrurile pe care le făcuse, nu avea să se dezvinovăţească. Nu făcuse nimic altceva în afară de a-şi urma ordinele. Avea să se declare vinovat şi să-şi aştepte sentinţa, oricare ar fi fost aceea. Cu toate acestea însă, simţea mereu o nevoie întunecată de-a plăti pentru păcatele sale, iar durerea fizică era instrumentul perfect. Îndura mereu tortura în mod voit, ca pe o retribuţie pentru toată suferinţa pe care o provocase altora, ca o refulare a durerii mute pe care o purta în permanenţă în sufletul său.

În timp ce un val intens de şocuri electrice îi scutură corpul, îşi îngădui să urle, păstrând în suflet imaginea Alinei. Urlă pentru fiecare moment când fusese nevoit să o trădeze, urlă pentru că în ciuda faptului că o iubea mai mult decât orice pe lume, nu putea face nimic pentru ea. Într-un final, îşi îngădui să-şi piardă cunoştinţa şi primi cu gratitudine întunericul iertător de păcate.

*

— Avem o locaţie, bâzâi vocea lui Scott în dispozitivul de comunicare din urechea ei.

În ciuda tensiunii care îi transformase stomacul într-un nod dureros, Alina aproape zâmbi la auzul vocii familiare.

Scott Wallick, un agent senior staţionat la cartierul general al organizaţiei Elite din Milano, era un bărbat înalt, cu păr blond tuns scurt în stil militar şi ochi albaştri cu inflexiuni metalice, care sugerau că posesorul lor le

văzuse şi le făcuse pe toate. Şi chiar aşa şi era. Nu-l considera un prieten – prietenia era un dar foarte rar şi câteodată chiar periculos în Elite – însă ştia că putea conta pe el când se afla pe teren.

— Asamblează echipa, răspunse cu voce fermă.

Călătoria până la locaţia indicată de transmiţătorul ascuns într-unul dintre bocancii lui Alex, i se păru că durează o eternitate. Însă Alex i-ar fi apreciat atitudinea ireproşabilă de agent operativ perfect. Mimând în mod automat expresia lui impasibilă, se asigură că fiecare agent în parte înţelegea că nu avea să fie tolerată nici cea mai mică greşeală. Nu dădea doi bani pe reuşita misiunii, însă eliberarea lui Alex depindea numai de capacitatea ei de a se concentra pe ceea ce avea de făcut.

Când ajunseră, îşi conduse echipa pe scările şi coridoarele întortocheate, ucigând fără ezitare pe oricine încerca s-o oprească, simţind gust de sânge în gură. Ordonă plantarea încărcăturilor cu explozibil în punctele dinainte stabilite, însă refuză să le activeze înainte de a şti că Alex se afla în siguranţă.

Când, într-un final, descoperi celula unde era închis, Alex încă nu-şi revenise în simţiri. Alina îşi înghiţi cu greu lacrimile la vederea trupului lui însângerat. Se mişcă rapid şi-l eliberă din cătuşele agăţate de un cârlig în tavan, corpul lui inert căzându-i în braţe. El gemu, afundându-şi faţa în umărul ei, iar ea îi îngădui să se prăbuşească în genunchi. Cu o mână tremurândă, îi atinse faţa tumefiată.

— Alex, te scoatem imediat de aici.

— Alina, murmură el cu voce stinsă.

Ea îl îmbrăţişă strâns, sărutându-i tâmpla.

— Sunt aici, îi şopti tandru. Sunt aici. Înghiţindu-şi lacrimile, încercă să-l ajute să se ridice în picioare. Trebuie să ne grăbim.

El reuşi să facă câţiva paşi cu ajutorul ei.

— Explozibilul? întrebă cu voce răguşită.

Ea oftă cu o resemnare amară la capacitatea lui de a-şi lua în primire rolul de agent operativ în orice situaţie.

— Plantat, dar mai întâi te scot de aici, răspunse pe un ton ce nu admitea comentarii.

De data aceasta, Alex nu-i dispută decizia. Se concentră doar să pună un picior în faţa celuilalt până ajunseră la punctul de extracţie.

— Detonaţi explozibilul, ordonă înainte ca Alina să fi avut timp să-şi tragă răsuflarea, rolul ei de lider al echipei fiind desfiinţat într-o fracţiune de secundă cu acele cuvinte simple. Alex, rănit sau nu, era din nou liderul absolut.

În timpul călătoriei înapoi la sediul Elite domni o tăcere mormântală, toţi ceilalţi agenţi evitând să-l privească. Agonia lui fizică era atât de evidentă, încât se temeau cu toţii că se va răzbuna pe ei dacă aveau să fie martorii unei astfel de stări de slăbiciune. Alina era singura care îndrăznea să-l îngrijească. Era extrem de palid şi avea febră mare. Nu putea însă să-i administreze niciun calmant, din moment ce nu ştia cu ce droguri fusese injectat. O apucă de mână, iar ea îl strânse cu ambele mâini, rămânând aşa până ajunseră înapoi la cartierul general Elite, unde Alex insistă să meargă fără ajutorul ei. Alina nu comentă, însă rămase aproape de el în cazul în care s-ar fi dezechilibrat.

Brett Taylor, un bărbat înalt şi bine făcut cu păr grizonant şi ochi reci albaştri, îi aştepta deja la intrare.

— Cum te simţi, Alex? întrebă cu vocea încărcată de o îngrijorare ce părea sinceră.

— Sunt pregătit pentru raport, răspunse Alex clătinându-se, susţinut în picioare numai de voinţa lui de fier.

Brett observă cum Alina păşi în spatele lui, pregătită să-l susţină, apoi cum se retrase discret imediat ce se asigură că nu avea nevoie de ajutorul ei.

— Alina a fost liderul echipei de extracţie, aşa că se

ocupă ea de raport. Tu eşti aşteptat la clinică, replică Brett, în vocea lui neauzindu-se nicio urmă de compasiune.

*

După ce părăsi sala de şedinţe, Alina aproape alergă spre clinică. I se ordonase să plece acasă, dar nerespectarea ordinelor era ceva ce-o definea. În definitiv, ştia că Brett nu se aşteptase cu adevărat ca ea să plece când Alex se afla la clinică. Fusese nevoită să-şi concentreze toată energia pentru a-i răspunde la întrebările legate de desfăşurarea misiunii, în timp ce se stăpânea cu greu să nu-i scoată inima din piept cu mâinile goale.

Alex îi simţi prezenţa în cameră imediat ce ea păşi înăuntru, fără a fi nevoit să întoarcă măcar capul. Sperase că ea va veni şi se temuse în egală măsură de acest lucru. Un medic îi curăţa rănile de pe faţă, provocându-i o grimasă la fiecare atingere.

Alina îşi spuse în sinea ei că rănile aveau să se vindece. Doctorii însă, nu puteau face nimic în privinţa cicatricilor emoţionale. Numai Brett era acreditat pentru a oferi suport moral şi psihologic. Ideea i se părea cel puţin nebunească!

Medicul îşi termină treaba şi ieşi afară fără o vorbă, lăsându-i singuri. Alex nu se întoarse s-o privească. Nu existau cuvinte care să poată fi rostite. Şi-ar fi dorit să-i poată alina cumva îngrijorarea pentru el, câteodată îşi dorea chiar să i-o distrugă complet.

Alina păşi până în spatele lui.

— De ce n-ai urmat profilul misiunii? Ai fi putut să vorbeşti măcar puţin, să cumperi timp.

Alex tresări involuntar. Ar fi trebuit să-şi imagineze că Alina avea să asculte totul în timp real. Ochii lui se închiseră pentru o fracţiune de secundă. N-ar fi trebuit s-o facă. Nu avea nevoie de mai mult întuneric în viaţa ei; îl durea că se forţase să-i urmărească coborârea în iadul lui

personal.

— Nu am considerat că era necesar, răspunse pe un ton neutru.

— Şi când ai fi considerat necesar? După ce-ţi smulgeau inima din piept?

— N-ar fi trebuit să asculţi, şopti el.

Alina îi surprinse reflexia în oglinda de pe peretele din faţa lui. Se privea de parcă ar fi văzut un străin pentru prima dată, surprins că se afla acolo. Apoi închise ochii cu o grimasă, ca şi cum nu ar mai fi suportat imaginea.

— Câteodată mă întreb dacă mai ştii măcar cine eşti cu adevărat, Alex, îi spuse, susţinându-i privirea în oglindă.

— Cine sunt cu adevărat, repetă el, pierdut în ochii ei precum o barcă fără cârmă pe o mare de smarald.

— Cel care m-a trădat ca să-mi salveze viaţa, ori iubitul care mă fascinează când suntem împreună? Eşti agentul care a acceptat tortura în mod voit ca să mă protejeze pe mine? Sau bărbatul care seduce femei frumoase numai pentru a le conduce pe drumul distrugerii? Poate eşti cel care mă ascultă vorbind despre ultima carte pe care am citit-o la o ceaşcă de cafea. Sau bărbatul care se îmbracă mereu în negru şi-şi ascunde toate emoţiile, dar care deschide un întreg univers în faţa mea? Alina oftă cu amărăciune. Sau cel căruia i-a fost distrusă inima când am fost recrutată de SSO? Cine eşti, Alex?

El o privi tăcut în oglindă câteva momente.

— Tu cine crezi că sunt, Alina? o întrebă aproape în şoaptă.

Alina întinse mâna şi-l atinse, degetele ei mângâindu-i tandru părul, urmărindu-l cum privea la reflexia lor în oglindă. Ochii ei îi alunecară pe faţă, oprindu-se un moment pe buzele lui, apoi coborâră pe umerii laţi, pieptul tare, coapsele musculoase.

— Bărbatul care eşti când suntem împreună, îi şopti

la ureche.

Alex se luptă din răsputeri să n-o atingă când întoarse capul să-l sărute pe tâmplă. Ochii lui n-o urmăriră când părăsi încăperea, rămânând fixaţi pe imaginea lui din oglindă.

*

Cinci zile mai târziu, Alina îl urmări pe Alex cum umplea paharele cu vinul pe care îl adusese. Nu fusese prea sigură la ce să se aştepte odată cu reîntoarcerea la normal. Noaptea petrecută la cabana din munţi rămăsese un fragment pierdut în timp, o anomalie dureroasă prin frumuseţea şi simplitatea ei, şi cu toate că şi-ar fi dorit să se poată repeta, ştia prea bine că era imposibil. Alex o surprinsese însă cu invitaţia la cină în seara aceea, iar ea nu numai că acceptase, ci se şi oferise să gătească.

Tocmai terminaseră de savurat felurile de mâncare savante cu prepararea cărora se chinuise o după-amiază întreagă, şi în sinea ei încă mai era confuză în legătură cu relaţia lor personală. Cina fusese plăcută, chiar dacă amândoi fuseseră destul de tăcuţi, mai mult intuind rolul fiecăruia în această nouă fază de relaţie tip surogat.

Alex traversă încăperea cu mersul lui de felină, aducând cu el paharele cu vin. Ea acceptă paharul pe care i-l întinse, buzele ei schiţând un zâmbet automat.

— Mulţumesc.

— Cina a fost delicioasă, spuse el, aşezându-se pe scaunul din faţa ei.

— Nu la fel de delicioasă precum cea pregătită de tine, la cabană.

Ochii lui gri-albăstrui se fixară asupra ei.

— Mi-a plăcut să fiu singur acolo cu tine, mărturisi în mod deschis.

Ea zâmbi trist şi încuviinţă din cap, dintr-odată rămasă fără cuvinte. Îşi plecă ochii şi îi fixă pe podea, nemaiputând îndura jocul de-a camaraderia.

— Toată mascarada asta e foarte drăguţă, Alex, dar nu putem pretinde că tot ce simţim unul faţă de celălalt este numai prietenie. Eu personal nu pot face asta.

— Ştiu, răspunse el, oferindu-i singura asigurare verbală îngăduită de felul lui introvertit de-a fi şi obişnuinţa în negarea emoţiilor.

Îl privi tăcută cum ridica paharul într-un toast. Braţul ei se extinse în mod automat. Alex înclină capul şi aduse paharul la buze pentru a sorbi din lichidul vişiniu, însă Alina continuă să ţină paharul fără să bea din el.

— N-ai băut, remarcă el cu voce joasă.

— Pentru ce bem, Alex?

— Pentru convenţia că între noi nu pot exista jumătăţi de măsură. Şi din moment ce deocamdată avem parte numai de jumătăţi, bem pentru nimic. Pentru singurătate. Ochii lui o priviră deschis, o iubire imposibilă şi incredibilă oglindită în adâncurile lor. Ţi-am spus că n-o să ne fie uşor.

Alina învârti gânditoare vinul în pahar pentru câteva momente, apoi puse paharul pe masă.

— Nu pot să beau pentru asta.

Alex oftă din greu, coborându-şi privirile la podea.

— Ştii prea bine că nu putem fi împreună. Făcu o pauză. Elite…

— Nu, îl întrerupse ea. N-o spune. Ştiu.

El îşi ridică ochii spre ea, cu privirea întunecată.

— Niciunul dintre noi nu face lucrurile pe jumătate, Alina.

Un fior o străbătu pe coloana vertebrală la felul în care îi pronunţă numele.

— Ştiu, repetă ea. Dar mi-aş dori să putem găsi un compromis… ceva între iubiţi şi colegi. De ce nu este suficient să fim împreună cum suntem acum? Ridică din umeri. De ce nu putem fi numai prieteni?

Alex schiţă un zâmbet vag.

— Crezi că te-ar satisface asta?

Ea clătină din cap.

— Nu, răspunse cu un oftat. Dar poate m-ar împiedica să mă simt atât de golită pe dinăuntru.

Alex se ridică în picioare şi păşi spre ea. Hainele lui foşniră îmbietor când se lăsă pe vine în faţa ei. Putea să-i vadă cercurile negre de sub ochi, urmele vagi ale sesiunii de tortură prin care trecuse. Ochii lui deveniseră de un verde ca jadul. Neştiind ce să facă cu mâinile, se întinse după paharul cu vin. Mâna lui o prinse de încheietură, degetele înfăşurându-i-se pe formele ei delicate.

— Şi dacă asta e tot ce putem avea? Ar fi vreodată suficient?

O trase în braţele lui, trupul ei potrivindu-se perfect cu al lui, formele lor contopindu-se într-o uniune simbiotică. Îşi aplecă capul şi o sărută tandru, limba lui strecurându-se în gura ei pentru o fracţiune de secundă, atingându-i dinţii. Ea îl sărută înapoi pasional, mult mai pasional, de parcă l-ar fi sărutat pentru ultima oară. Sunetul electronic al unui telefon mobil întrerupse momentul idilic. Amândoi se opriră la jumătatea sărutului şi rămaseră cu frunţile lipite.

Alina îşi găsi prima cuvintele.

— Cred c-ai face bine să răspunzi.

Ştiuseră amândoi că asta se putea întâmpla; fusese unul dintre motivele pentru care deciseseră să termine relaţia lor fugară. Întreruperile bruşte erau mult prea greu de îndurat, mai ales când se întâmplau mereu.

Alex se ridică şi străbătu încăperea până la scaunul pe care îşi lăsase jacheta. Alina luă paharul cu vin de pe masă şi-l bău dintr-o suflare, urmărindu-l cum scotea telefonul mobil din buzunar.

— Da. Ochii lui se întoarseră la ea în timp ce asculta persoana de la celălalt capăt. Vin imediat, spuse scurt,

apoi închise telefonul. Se întoarse la ea şi-i îngenunche din nou la picioare, cu o rugă tăcută în ochi. Trebuie să plec.

— E nevoie şi de mine?

Sunetul telefonului ei mobil îi răspunse la întrebare înaintea lui.

— Da, răspunse el fără rost.

— Poate putem continua altă dată, spuse ea, încercând să dezmorţească atmosfera, dar eşuând lamentabil.

Altă dată, altundeva… poate în altă viaţă.

*

PROTOCOL ANULAT

Cartierul General al Organizaţiei Elite – Milano, Italia

Abia dacă mijeau zorile, nu că asta ar fi contat la o sută cincizeci de metri sub pământ, unde era amplasată organizaţia Elite pentru a lua pulsul lumii de dedesubt. În mod normal, nivelul operaţional ar fi fost asigurat numai de către personalul strict necesar la ora aceea, ceilalţi agenţi operativi folosind proverbialele oi pe post de ţinte mentale pentru a putea adormi. Dar nu şi în acea zi. Se întâmpla ceva incendiar, coridoarele pline ochi cu echipe care se asamblau, pregătindu-se în mod clar pentru ceea ce semăna cu o misiune de ultim moment. Unii agenţi îşi controlau echipamentul, alţii studiau profilul misiunii strânşi în jurul laptopurilor împrăştiate într-o dezordine organizată.

Brett îşi făcu apariţia de pe unul dintre coridoare, discutând în surdină cu Scott. Alex cu Alina se apropiară de ei.

— Tocmai am descoperit locaţia unei tabere teroriste de antrenament în inima munţilor Afgani Karakorum, îi

informă Brett.

— Când plecăm? întrebă Alex cu voce calmă.

Brett îl studie preţ de două secunde.

— În două ore.

Coasta Nordică Ras al-Khaimah, Emiratele Arabe Unite

Elicopterele Black Hawk UH-60 erau gata de decolare. Patru echipe de agenţi operativi se îmbarcară rapid în ele. Două minute mai târziu, erau deja în drum spre ţinta lor. În afară de lumina verde provenită de la bordurile dotate cu tritium, vizibilă doar cu ajutorul ochelarilor de vedere pe timp de noapte, zburau complet în întuneric.

Alina se foi pe scaunul ei, trăgând de vesta antiglonţ şi armura corporală aflată sub ea, într-o încercare inutilă de a-şi elibera pielea prinsă între chingi. Repetă mental profilul misiunii, contemplând variabilele, ruta de evacuare şi opţiunile pentru strategiile de evaziune. Cagula ei neagră era rulată până pe frunte, chiar sub harnaşamentul ochelarilor cu raze infraroşii. Aerul rece o atingea în treacăt pe faţă, suficient de îngheţat cât să compenseze pentru fierbinţeala trupului pe sub kilogramele de echipament.

Pilotul privi peste umăr.

— Zece minute până la punctul de livrare.

Luminile Afganistanului străluceau dedesubt ca o galaxie pe cale de dispariţie. Ningea cu fulgi mari, zăpada pufoasă acoperind clădirile părăginite cu o pătură de puritate, ascunzând cicatricile războaielor, făcând ca vechiul să pară nou şi inocent. De pe locul unde stătea, Alina putea zări turla unei moschei şi fumul câtorva fabrici.

La semnalul lui Alex, agenţii se ridicară în picioare şi ataşară carabinele frânghiilor de grilajul elicopterului, pregătindu-se pentru coborârea în rapel. Alex deschise uşa elicopterului, o rafală puternică de vânt măturând spaţiul strâmt.

— Atenţie la curent! strigă ca să se poată face auzit în zgomotul infernal, apoi dispăru în noapte.

Inspirând adânc, Alina coborî în rapel după el. Adrenalina îi goni prin vine, inima bătându-i nebuneşte în piept. Câteva secunde mai târziu, picioarele ei atinseră zăpada moale fără niciun sunet. Ceilalţi agenţi o urmară, bocancii lor atenuând orice fel de zgomot.

Ochii ei scanară întunericul până îl localizară pe Alex. Concentrat pe misiune ca întotdeauna, expresia feţei lui era extrem de încordată în timp ce supraveghea terenul în căutare de pericole ascunse. Oftă încetişor, forţa pură a masculinităţii lui lovind-o ca un pumn în stomac. Era atât de frumos, de atrăgător… atât de greşit pentru ea.

Echipele se ascunseră într-o zonă împădurită ce împrejmuia o tabără militară părăsită. Părăsită de către armată, dar nu şi de Al-Qaeda. Cele câteva barăci şi centrul de comandă, care reprezenta ţinta lor principală, zumzăiau de activitate precum un uriaş stup de albine.

— Suntem pe poziţii, raportă Alex în şoaptă în microfonul lui.

— Iniţiaţi secvenţa, ordonă Brett fără întârziere.

Alex semnală echipelor că aveau undă verde şi agenţii se furişară mai departe pentru a plasa încărcăturile cu explozibil în locaţiile stabilite dinainte.

Alina i se alătură lui Alex. Înaintară perfect sincronizaţi, unul privind în dreapta, celălalt în stânga, mereu în gardă, nu pentru ei înşişi, ci fiecare pentru celălalt. Alex se lăsă pe un genunchi şi scoase explozibilul C4 din vesta tactică, în timp ce Alina rămase de gardă. În câteva secunde, încărcăturile erau plasate la locurile lor.

— Dispozitivul unu este acoperit, raportă Alex. Ne deplasăm spre dispozitivul doi.

— Recepţionat, îi răspunse vocea lui Brett în ureche.

Mai mult cu coada ochiului, Alina surprinse mişcare în dreapta lor şi întoarse capul la timp pentru a vedea un fascicol roşu de rază laser pe pieptul lui Alex. Nu era timp să-l atenţioneze. Sări în faţa lui, ştiind că nu purta o vestă Kevlar ca ea. Alex simţi impactul glonţului când ea se lovi de el, amândoi prăbuşindu-se la pământ. Fără să gândească nimic, îi acoperi trupul cu al său, pistolul lui dotat cu amortizor scuipând gloanţe fatale în succesiuni rapide mute.

— Alina, o strigă cu voce tremurândă în timp ce-i pipăia corpul în căutare de răni ascunse.

Ochii ei se deschiseră şi se concentrară pe faţa lui pe care se citea un amestec de uşurare şi teamă.

— Eşti bine? o întrebă, atingerea lui transformându-se în mângâiere.

— M-a lovit în vestă.

Alex închise ochii, fiindu-i frică să-i arate cât de mult îl înspăimântase ideea că i s-ar fi putut întâmpla ceva. Când îi redeschise, masca lui impasibilă era din nou la locul ei.

— Trebuie să amplasăm explozibilul la dispozitivul doi.

— Ştiu.

El se ridică în picioare, scanând zona în căutare de posibili inamici, apoi o ajută şi pe ea.

— Am întârziat, îi spuse, punându-i o mână pe umăr. Poţi să alergi?

Ea încuviinţă din cap. Ajunşi în spatele clădirii de comandă, se căţărară pe scara de incendiu până pe acoperiş.

— Alex, ai acces vizual la camerele de luat vederi?

întrebă vocea lui Brett.

— Câte una amplasată la fiecare colţ, răspunse Alex prompt.

— Intră în serverul principal şi ataşează *router*-ul secundar.

Alex îi făcu Alinei un semn cu capul şi se apropiară rapid de prima cameră de luat vederi. Alex scoase un transmiţător minuscul dintr-un buzunar al vestei lui şi tăie cablurile pentru a ajunge la fire. Ataşă transmiţătorul de fire şi-l amplasă sub camera de luat vederi.

— Brett, eşti conectat la serverul principal, raportă în şoaptă. Echipa Alfa, amplasaţi ultimele încărcături şi evacuaţi.

La cartierul general Elite, degetele lui Brett zburară pe tastatura laptopului din faţa lui. Redirecţionă semnalul din serverul principal şi căută sursa principală a comunicaţiilor interne. Imediat ce obţinu accesul, scană interfaţa principală în căutarea fişierului central. În câteva secunde încărcă fişierul central şi şase alte fişiere secundare. Apoi aplică o scanare mai amănunţită şi descoperi încă trei fişiere ascunse. Încărcă toate cele zece fişiere pe o interfaţă securizată din sistemul Elite şi oftă mulţumit.

— Armaţi explozibilul. Elicopterul este deja în drum spre voi.

Imediat ce termină de rostit ordinul, explodară primele barăci, valuri de fum negru şi limbi imense de flăcări răspândindu-se prin noapte precum marea pe o plajă pustie. Luptătorii Al-Qaeda începură să roiască afară din barăcile rămase întregi, trăgând în toate direcţiile în inamici imaginari. O duzină se repeziră spre centrul de comandă, cu intenţia clară de a apăra pe oricine se afla înăuntru. Erau alerţi, menţinându-şi poziţiile chiar şi în busculada provocată de explozie.

Alex şi Alina începură să tragă din poziţia lor

protejată de pe acoperiş. Avantajul lor tactic dispăru însă într-o secundă atunci când cineva aflat în interiorul centrului de comandă recepţionă mesajele disperate ale camarazilor să-i şi începu să tragă prin tavan. Într-o fracţiune de secundă, Alex şi Alina erau în picioare, alergând, cu o grindină de gloanţe pe urmele lor. Câţiva dintre luptătorii Al-Qaeda urcară pe acoperiş printr-o trapă mascată amplasată în latura nordică a clădirii.

Elicopterul apăru dintr-odată ca o albină uriaşă furioasă, împroşcând inamicul cu o ploaie de gloanţe, apoi se apropie şi rămase suspendat în perpendicular la marginea acoperişului. Alex îşi luă elan şi sări înăuntru, privind înapoi la Alina, care încă trăgea în inamicul debusolat.

— Alina, sări! îi strigă.

Ca într-un film dat cu încetinitorul, văzu cu groază momentul în care mai multe gloanţe o nimeriră, privind neputincios cum se împiedică şi se rostogoleşte pe acoperiş. Îşi smulse cagula de pe faţă şi urlă:

— Nuuuu! îl înşfăcă pe Scott de reverul jachetei. Aşteptaţi-ne la punctul secundar de evacuare! îi strigă, apoi puse mâna pe un rucsac cu echipament şi un colac de cablu.

Cu elicopterul deja ridicându-se câteva picioare deasupra acoperişului, sări şi se rostogoli pe cimentul murdar. În timp ce Scott elimină din elicopter inamicii care mai rămăseseră, Alex o căută cu privirile pe Alina şi o descoperi la câţiva metri de el. Alergă spre ea şi răsuflă uşurat când văzu că era conştientă. O ajută să se ridice în picioare.

Durerea fierbinte o împunse cu mii de ace în umăr şi picior. Vederea i se tulbură din cauza sângelui pierdut, dar ea îşi înăbuşi greaţa şi se forţă să-şi găsească echilibrul.

Alex împuşcă cablul în clădirea din faţa centrului de comandă şi ataşă celălalt capăt de trapa din acoperiş.

Scoase din rucsac un harnaşament cu mânere pe care-l puse pe cablu, apoi se uită peste umăr la Alina.

— Ţine-te de mine.

Ea îşi trecu mâinile pe după gâtul lui chiar în momentul în care centrul de comandă începea să se cutremure sub picioarele lor odată cu primele explozii. Alex sări peste marginea acoperişului, umbrele lor traversând spaţiul dintre cele două clădiri ca nişte năluci întunecate. Picioarele lui se ridicară la nouăzeci de grade în aşteptarea impactului prin ferestre, însă Alina îşi înfăşură picioarele în jurul taliei lui pentru suport şi-şi scoase pistolul. Apăsă pe trăgaci de mai multe ori, geamul explodând în mii de bucăţele înainte ca ei să intre.

Centrul de comandă începu să se prăbuşească. Clădirea în care se aflau tremură din temelii, gemând ca un bolnav în agonie. Restul geamurilor rămase întregi explodară la şocul suflului, trimiţând cioburi pe post de proiectile fatale în toate direcţiile. Alex o prinse în braţe pe Alina şi se aruncă la pământ, acoperind trupul ei cu al lui. Praf dens şi fum invadară încăperea, iar ei se ridicară în picioare, tuşind.

Alex îşi scoase un ciob din braţul stâng, privind în jurul lor.

— Trebuie să ieşim de aici. Celelalte încărcături vor exploda în curând.

Într-un colţ zări un munte de uniforme aranjate impecabil şi luă două dintre ele. Le îmbrăcară pe deasupra echipamentului lor, Alex ascunzând cu grijă părul Alinei sub un turban improvizat.

— Eşti pregătită? o întrebă cu voce joasă.

Ea încuviinţă din cap, scrâşnind din dinţi la durerea feroce ce i se răspândea în valuri prin picior.

Părăsiră clădirea printr-o uşă laterală. Cei rămaşi în viaţă se luptau din răsputeri să împiedice focul devastator să ajungă la nişte cisterne imense cu benzină aflate în

apropiere. Nimeni nu le acordă nici cea mai mică atenţie când alergară către un grup de snowmobile ruginite, parcate în spatele barăcilor. Alex se sui pe unul dintre ele, apoi o ajută pe Alina să se aşeze în faţa lui şi porni motorul. O luară spre nord, către munţi, ninsoarea deasă acoperindu-le urmele în timp ce se pierdeau în noapte. Explozii puternice zguduiră pământul în spatele lor. Alex întoarse capul şi privi orizontul cuprins de flăcări până aproape de cer.

Alina gemu, capul ei căzând pe umărul lui.

— Mai rezistă puţin, aproape am ajuns, îi şopti la ureche.

Soarele era pe punctul de a răsări, cerul gri părând încremenit în aşteptarea primelor raze de lumină. Alex opri snowmobilul lângă nişte bolovani la câţiva metri de un perete stâncos. Scoase o busolă din rucsac şi studie topografia din jurul lor, încercând să-şi amintească, apoi săpă în zăpada de la baza peretelui şi înlătură câţiva bolovani, dezvăluind o gaură micuţă. Alergă înapoi la Alina şi o ridică de pe snowmobil, aşezând-o cu grijă pe zăpadă, apoi ascunse snowmobilul după bolovani şi o purtă în braţe până la intrarea ascunsă.

Peştera în care intrară era scufundată în întuneric. Alex aprinse o lanternă şi lumină în jur, inspectând locul cu o expresie încordată. Ţinând lanterna în dinţi, astupă intrarea cu bolovanii pe care-i înlăturase şi o ajută pe Alina să coboare o pantă până ajunseră în inima peşterii.

Îşi scoase haina militară şi o aşternu pe jos, apoi o luă în braţe şi o culcă pe patul improvizat. Alina închise ochii. Durerea din umăr era insuportabilă.

Alex merse până la o nişă ascunsă în peretele peşterii şi se întoarse cu o geantă care părea plină cu provizii. Scoase o lampă cu gaz şi o aprinse, lumina anemică pâlpâind sfioasă, iluminând slab interiorul peşterii. Alina deschise ochii, observând cu surprindere un firicel de apă

fierbinte prelingându-se pe peretele stâncos de lângă ea.

Alex scoase o trusă de prim ajutor din rucsac, apoi îngenunche lângă ea şi începu să-i inspecteze corpul în căutare de răni. Îi scoase vesta antiglonţ şi nu găsi urme de sânge sub ea, acolo unde mai multe gloanţe o nimeriseră. Pielea se învineţise, dar era intactă. Privirea îi alunecă în jos şi descoperi că pantalonii îi erau îmbibaţi cu sânge pe partea stângă. Glonţul o nimerise în coapsă. Deschise una dintre cutiile de metal şi scoase o seringă.

— Ce-i asta? întrebă ea cu voce slăbită.

— Antibiotice, să nu ţi se infecteze rana, răspunse el blând.

Cu mişcări precise, îi introduse acul în venă şi injectă cu grijă medicamentele. Tăietura din propriul lui braţ încă sângera, îmbibându-i mâneca cu sânge. Trebuia să se ocupe de problema aceea mai întâi. Îşi scoase jacheta şi bluza şi inspectă rana. Tăietura era destul de adâncă. Extrase câteva frânturi rătăcite de cioburi cu o pensetă, apoi îşi injectă o doză de antibiotic. Curăţă rana şi o dezinfectă, apoi o închise cu câteva copci şi se pansă.

— Acum e rândul tău, spuse, privind-o pe Alina.

Ea încuviinţă din cap, abţinându-şi lacrimile de durere.

— Glonţul e încă înfipt în coapsă. Va trebui să-l scot. Ce altceva te mai doare?

— Cred că mi-am dislocat umărul când am căzut.

— Lasă-mă să văd. Îi ridică bluza şi-i atinse încheietura umflată, examinând-o. Ai dreptate, spuse cu un oftat. Trebuie să-l pun la loc.

Ea dădu uşor din cap. Alex se ridică în picioare şi-şi fixă vârful piciorului la subţioara ei, apoi îi ridică mâna şi îşi strecură braţul pe sub cotul ei. Alina nu-şi putu abţine un strigăt de durere. Ochii lui o priviră intens.

— Eşti pregătită?

Ea scrâşni din dinţi, lacrimile pe care nu le mai putea stăpâni lăsându-i dâre umede pe faţa murdară. Expresia de pe faţa lui Alex era calmă, aproape glacială. Îi smuci mâna spre cap, mişcându-se brusc, fără să-i mai acorde timp pentru a se pregăti, punându-i umărul la loc în articulaţie.

Alina ţipă în agonie până rămase fără suflu, spatele arcuindu-i-se de la pământ într-o convulsie spontană. Imediat ce simţi că umărul îi intrase la locul lui în articulaţie, Alex îi eliberă mâna şi se lăsă pe genunchi. O luă în braţe, susţinând-o în timp ce tremura din cauza durerii. Lumina din ochii ei se stinse, iar ea acceptă întunericul în mod voit.

Mulţumind cerului că-şi pierduse cunoştinţa, se apucă să-i scoată glonţul din coapsă. Curăţă sângele din jurul rănii, apoi scoase un forceps din trusa medicală şi turnă alcool peste el. Privind-o încă o dată să se asigure că nu-şi revenise din leşin, inspiră adânc şi introduse instrumentul în rană, căutând cu grijă glonţul. Din fericire, nu atinsese osul sau artera, iar el îl extrase destul de repede, menţinând sângerarea la minimum. Închise rana cu câteva copci şi o dezinfectă, apoi o pansă.

Oftă îndelung şi o privi din nou. În ciuda faptului că nu-şi recăpătase cunoştinţa, putea vedea liniile adânci ale durerii întipărite pe faţa ei. O acoperi cu o pătură şi îşi îngădui luxul de a-şi odihni trupul exploatat până la limita extremă. Îşi sprijini capul de peretele stâncos din spatele lui, aşezând mâna dreaptă în poală, cu ţeava pistolului îndreptată spre intrarea în peşteră. Avea nevoie de somn, dar unul dintre ei trebuia să stea de veghe. Privi în jos la Alina. Respiraţia ei era uşoară şi egală.

Emoţiile care ameninţau să-l copleşească erau de neînvins. Trebuia să păşească mereu pe marginea prăpastiei pentru a menţine o balanţă fragilă între cerinţele muncii lui şi sentimentele pentru Alina care îl asaltau cu o furie de taifun. O mângâie pe păr, apoi pe

obraz, degetele arzându-l acolo unde o atingea.

Îşi simţea sufletul împărţit în două: jumătatea care aducea moarte şi distrugere, şi jumătatea care ardea de dorinţă şi iubire pentru Alina. Niciodată nu-şi îngăduise sentimentelor şi emoţiilor să-i afecteze munca, însă câteodată conştientizarea a ceea ce devenise era mult prea greu de suportat.

*

Alina se trezi, anii de antrenament împiedicând-o să se mişte imediat ce-şi recăpătă cunoştinţa. *Este în avantajul agentului operativ să analizeze locaţia în care se află înainte ca inamicul să realizeze că este treaz,* îi trecură învăţăturile lui Alex prin mintea înceţoşată.

Nu ştia pentru cât timp îşi pierduse cunoştinţa, nici unde se afla. Tâmplele îi pulsau dureros. *O lovitură la cap?* se întrebă în sinea ei. Deschise ochii şi privi tavanul stâncos de deasupra ei. Imaginea era clară şi ştia că acesta era întotdeauna un semn bun. Rămase nemişcată, încercând să-şi găsească un reper în timp şi spaţiu. Mintea ei efectuă un inventar al rănilor pe care ştia sigur că le suferise după diferitele dureri pe care le simţea. O durea capul, umărul stâng îi zvâcnea cu o durere surdă, iar coapsa o ardea.

Prin minte îi pluteau haotic frânturi de memorii şi încercă să le asambleze în ceva inteligibil. *Misiunea… împuşcături… focul din coapsă… explozii… goana şi drumul groaznic până la peşteră… a, peştera.* Acolo se afla. Mai sigură pe amintirile ei, întoarse capul şi privi în jur.

Alex stătea lângă ea cu capul rezemat de peretele stâncos din spatele lui, cu ochii închişi, părând că doarme. Întinse mâna să-l atingă. Ochii lui gri-albăstrui se deschiseră şi se afundară în ochii ei.

— Cum te simţi?

— Vie, răspunse ea cu un zâmbet slab. De unde ştiai

de peştera asta?

— Am mai fost prin munţii ăştia.

— Cât timp putem sta aici?

— Două zile, poate doar una dacă rana ta din coapsă se prezintă bine.

Alex se ridică în picioare, deplasându-se până la nişa ascunsă în peretele din faţa lor. Se întoarse cu câteva bucăţi de lemn uscat.

— E timpul să mâncăm ceva, spuse, aruncându-i o privire.

Făcu un foc mic şi puse două cutii de supă în mijlocul flăcărilor.

Alina se strâmbă.

— Să nu-mi spui că e supă de ceapă.

El îi zâmbi.

— Nu, e… Îşi scoase cuţitul şi învârti una dintre cutii în foc. Pui cu morcovi şi ţelină.

Ea îl privi pe sub gene.

— Nu te-ar lăsa inima să păcăleşti un invalid, nu-i aşa?

Un alt zâmbet minuscul pluti pe buzele lui. Înfipse cuţitul în cutie şi o scoase din foc, apoi o desfăcu şi umplu o lingură de plastic cu supă caldă.

— Gura mare.

Alina îl prinse de încheietura mâinii.

— Pot să mă hrănesc şi singură.

El îi puse lingura în mână.

— Ştiu.

Ea luă câteva linguri din supă, apoi îl privi.

— Tu ce mănânci?

— Supă de ceapă, răspunse el cu voce joasă.

Ea ridică din sprâncene.

— Sper că glumeşti.

— Glumesc, admise el pe un ton amuzat. Ia o gură.

Îi întinse lingura să guste din supa lui.

— E bun. Ce-i asta, supă de legume?

— Da.

— Pe vremea când făceam antrenament de supravieţuire, raţiile de urgenţă nu erau atât de bune, contemplă ea, luând încă o lingură din supa ei. Probabil păstrează ce-i bun pentru situaţiile reale.

Alex nu-i răspunse. Rănită sau nu, Alina ştia că nu se aflau într-o situaţie prea strălucită, iar el era mândru de încercarea ei de a atenua tensiunea pe care o resimţeau amândoi. Câteodată, la graniţa dinte supravieţuire şi moarte se afla numai o atitudine pozitivă.

După ce terminară de mâncat, Alina îşi întinse mâinile deasupra capului, atentă să nu-şi forţeze umărul încă sensibil, şi căscă.

— Şi acum ce facem?

— Trebuie să mă uit la rana ta să văd cum se prezintă. Cum te simţi? întrebă el în timp ce-i desfăcea bandajul.

— Mă doare puţin. Cum arată?

— Am văzut răni mult mai urâte. O să te dezinfectez din nou. Dacă nu se infectează, totul va fi în regulă.

— Cum ai învăţat să faci toate astea? întrebă ea, admirându-i mişcările precise.

— O să te doară puţin, răspunse el, ignorându-i întrebarea.

În ciuda faptului că îi curăţă rana cât putu de blând, ea gemu de durere. Apoi o pansă şi îi mai injectă o doză de antibiotic, după care se întoarse să o privească.

— Cum e?

— Bine, răspunse ea cu voce moale din cauza oboselii şi a durerii.

Se aplecă şi o sărută tandru pe obraz, buzele lui

zăbovind pe pielea ei o secundă mai mult decât ar fi fost necesar.

— O să ne descurcăm, îi şopti.

Ea nu răspunse, numai încuviinţă din cap.

— Acum dormi. Stau eu de veghe.

Alina îşi aşeză ascultătoare capul pe coapsa lui.

*

Durerea o trezi după câteva ore. Îşi forţă mintea să funcţioneze, amintindu-şi că adormise cu capul în poala lui Alex. Acum simţea asprimea unei pături de lână sub cap. Alex stătea în picioare în faţa unei deschizături în peretele peşterii, privind în jos la ceva ce ea nu putea vedea. Se ridică în capul oaselor, încercând să ignore durerea ce-i pulsa în valuri prin corp. Alex întoarse capul şi-o privi, iar ea observă că avea ochii roşii de nesomn.

— Arăţi ca naiba, mormăi.

El ridică din umeri şi se apropie de ea.

— A fost o noapte lungă.

Alina se întinse şi luă arma din mâna lui.

— Dormi puţin. E rândul meu să stau de veghe.

El dădu aprobator din cap şi se întinse lângă ea.

Orele trecură încet, cu Alex zbuciumându-se neîncetat într-un somn agitat. Alina îl privi îngrijorată, neştiind dacă ar trebui să-l trezească, sau să-l lase să-şi continue lupta cu demonii interiori. Îl privi, simţind un nod în stomac. Părul i răsfirase pe pătura pe care o folosea pe post de pernă. Trăsăturile i se relaxaseră în somn, făcând ca mina încordată şi glacială pe care o aborda în mod normal să-i dispară complet. Arăta incredibil de tânăr şi vulnerabil.

Alina îşi întoarse privirile de la el şi se ridică să vadă ce-i atrăsese atenţia în timp ce ea dormise. Se îndreptă şchiopătând spre deschizătura din peretele peşterii. Ochii ei se măriră de uimire.

Firicelul de apă fierbinte se prelingea până într-un fel de bazin natural de piatră la un nivel inferior faţă de cel unde se aflau ei, formând o fântână cu apă fierbinte şi învolburată. De acolo curgea într-o cascadă mică până la un al doilea bazin aflat pe o margine de stâncă, revărsându-se lin peste margine într-un al treilea bazin mult mai mare. Într-o curioasă extravaganţă a naturii, apele reci ca gheaţa de deasupra pământului se amestecau învolburate cu cele fierbinţi din adâncuri, formând echivalentul naturii pentru o baie fierbinte.

Fără să se gândească de două ori, Alina coborî la nivelul inferior. Îşi scoase echipamentul murdar şi păşi în apa îmbietoare. La început, durerea din coapsă în contact cu apa fierbinte fu aproape insuportabilă, însă după câteva momente, aceeaşi căldură începu s-o aline. Închise ochii şi se relaxă.

Un zgomot o făcu însă să-i deschidă din nou. Alex stătea în picioare în faţa bazinului, gol puşcă, echipamentul lui aruncat într-o grămadă mototolită şi murdară pe jos. Păşi în apă cu ochii goliţi de orice fel de expresie. Întinse mâna s-o atingă, şuviţele părului ei mătăsos plutind în apa fierbinte mângâindu-i uşor pieptul. Alina deschise gura să spună ceva, însă el îşi puse degetele pe buzele ei şi se strecură în spatele ei. Ea oftă şi se sprijini de pieptul lui tare, închizând ochii şi bucurându-se de senzaţia pielii pe piele în apa fierbinte şi învolburată. Nu era nevoie de cuvinte, ori amintiri, plăcerea dulce şi căldura senzuală a acelui moment fiind suficientă.

— Mâine seară plecăm, rupse Alex tăcerea într-un târziu.

Alina deschise ochii.

— Ai contactat Elite?

— Încă nu.

Rămaseră din nou tăcuţi, braţele lui Alex strângându-se protectiv în jurul Alinei. Era de datoria lui să contacteze

Elite şi să raporteze locaţia în care se aflau. Faptul că amâna mai mult decât o făcuse deja, contravenea flagrant cu protocolul cu care fusese obişnuit, dar acolo, în locul acela neştiut de nimeni, o putea proteja şi puteau fi împreună. Cu toate acestea, nu puteau rămâne, iar el ştia că n-ar fi trebuit să-şi dorească ceea ce nu putea avea.

Milano, Italia

— Domnule, ne contactează Alex, îl informă unul dintre tehnicienii de serviciu.

Brett se încruntă îngrijorat şi-l urmă la pupitrul de comandă.

— Alex, care e situaţia voastră?

— Ne ascundem într-o peşteră din munţi.

— Încercaţi să ajungeţi la punctul de extracţie. Un elicopter vă va aştepta acolo în trei ore.

— Vom fi acolo, răspunse Alex şi întrerupse legătura.

Munţii Karakorum, Afganistan

— Trei ore de linişte, murmură Alina în timp ce-l privea pe Alex cum pregătea armele lor.

El ridică ochii s-o privească, dar rămase tăcut.

— Mulţumesc că mi-ai salvat viaţa, spuse ea cu un zâmbet cald.

— Spiritul tău de supravieţuire era puternic cu mult timp înainte de-a mă cunoaşte pe mine, răspunse el cu blândeţe.

— Poate că ai dreptate în privinţa asta, dar în mod sigur trebuie să existe ceva mult mai important în viaţă decât supravieţuirea.

Durerea care apăru în ochii lui o secă de cuvinte.

Amândoi deveniră conştienţi în acelaşi timp de un

zgomot puternic ce se apropia tot mai mult. Elicopterul care trebuia să le asigure evacuarea se apropia. Alex îşi scoase pistolul de 9 mm şi se îndreptă spre intrarea în peşteră. Alina i se alătură şchiopătând, cu pistolul ei pregătit.

— Ies eu primul, spuse Alex cu voce tensionată. Tu mă acoperi şi nu ieşi până nu-ţi spun eu.

O mângâie blând pe obraz, buzele lui despărţindu-se ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar apoi se întoarse pe călcâie fără niciun cuvânt şi ieşi afară din peşteră. Alina îi urmări silueta cum se pierdea în întuneric.

Împrejurimile păreau liniştite, neîntrezărindu-se nicio mişcare. Norii pufoşi de un alb aproape fosforescent goneau pe cerul întunecat. Chiar în momentul în care se gândea că era prea linişte, iadul se dezlănţui. Gloanţele începură să zboare de pretutindeni. Nu exista timp de gândire. Alina goli încărcătorul pistolului, îl ejectă, împinse altul în locul lui şi reîncepu să tragă.

Inamicii se apropiau rapid, majoritatea protejaţi de veste antiglonţ. Alex observă acest lucru în acelaşi timp cu Alina, amândoi ţintind către picioarele lipsite de protecţie. La următorul glonţ din pistolul lui Alex, unul dintre inamici ţipă şi căzu la pământ cu mâna încleştată pe coapsa dreaptă, sânge arterial ţâşnindu-i printre degete ca o fântână artizanală. Glonţul Alinei îi trecu prin genunchi inamicului din spate. Alex apăsă din nou pe trăgaci şi un al treilea căzu în genunchi cu faţa schimonosită de agonie.

Alina se săturase de zgomotul infernal al ţipetelor de durere, al împuşcăturilor, de mirosul puternic al sângelui proaspăt pe care-l vărsase din plin. Dar Alex o antrenase mult prea bine, iar ea continuă să apese pe trăgaci. Încărcătorul pistolului i se golise din nou.

— Ăsta e ultimul meu încărcător! strigă ca să se facă auzită peste împuşcături, în timp ce-şi încărca pistolul pentru ultimă oară.

— Păstrează-l! îi strigă Alex, apărând dintr-odată lângă ea.

O apucă de braţ, iar ea mai apăsă o dată pe trăgaci în timp ce părăsiră adăpostul bolovanilor în spatele cărora se afla snowmobilul. Alina încercă să ignore durerea din coapsă, simţind cum un şuvoi cald i se prelingea pe picior în jos. Căldura îi înconjură laba piciorului atunci când bocancul începu să i se îmbibe cu sânge.

Ajunseră la snowmobil şi demarară cât de repede putură, aruncând zăpada câţiva metri în sus în spatele lor. Gloanţele viermuiau în jurul lor, însă Alina era mai îngrijorată de faptul că în câteva secunde aveau să ajungă la marginea prăpastiei de care se apropiau cu repeziciune.

Elicopterul se ridică ca din neant în faţa lor, poziţionat în paralel cu marginea prăpastiei. În timp ce agenţii Elite aflaţi în elicopter începură să-i secere pe inamicii care îi urmăreau cu focuri de mitralieră, Scott aruncă o scară de frânghie care se desfăşură până la pământ.

— Nu pot să mă caţăr! îi strigă Alina lui Alex, târându-şi piciorul rănit. Du-te tu înainte! Eu îi ţin pe loc!

— Nu! Te sui aşa cum poţi! Voi fi chiar sub tine să te ajut dacă e nevoie!

Ea scrâşni din dinţi la durerea deja infernală din coapsă şi începu să se caţere pe scară. Alex o urmă imediat.

— Suie-te, Alina! îi strigă când elicopterul începu să se deplaseze, târându-l pe stânci.

Se împiedică şi căzu, scrijelindu-şi genunchii pe piatra tare, însă se redresă repede şi reuşi să-şi înfăşoare un braţ în jurul frânghiei. Ajunseră la marginea prăpastiei, pământul fugindu-i brusc de sub picioare în momentul în care elicopterul zbură pe deasupra hăului. Alex se legănă periculos în aer, simţind se rupea în două de la mijloc în jos. Inamicii rămaşi în urmă continuară să tragă în direcţia

celor doi agenţi, dar erau deja mult prea departe.

Alex şi Alina simţiră cum scara era trasă în sus şi escaladară frânghia cât de repede puteau, încercând să ajute pe cât posibil.

— Mai repede! strigă inutil Alina, ştiind prea bine că nimeni n-o putea auzi.

Se uită în jos la Alex, cu inima bătându-i nebuneşte în piept. În curând, braţe puternice o apucară de subţiori şi o traseră în elicopter.

Alex o urmă după câteva secunde. Scott le zâmbi cu satisfacţie.

— Bine v-aţi întors printre cei vii!

Alex oftă şi închise ochii, sprijinindu-se de peretele metalic din spatele lui. Scott se întoarse să închidă uşa elicopterului, apoi o privi pe Alina. Îi întinse o sticlă de apă, privind-o cum o bea însetată.

— Mulţumim că aţi venit după noi, spuse ea cu voce moale, apoi îşi sprijini capul de peretele de metal şi-şi pierdu cunoştinţa.

*

IUBIRE INTERZISĂ

Cartierul General Elite - Milano, Italia

Alex privea faţa palidă a Alinei, stând în picioare lângă patul ei. *Se va face bine,* îi rezonară cu ecou prin minte vorbele lui Brett.

Dar Alina nu arăta prea bine. Fruntea îi dogorea, iar respiraţia îi era iregulată şi greoaie. Însă ceea ce-l îngrijora cel mai mult era faptul că zăcea complet nemişcată.

— Alina, şopti el.

Niciun răspuns. Alex se aplecă deasupra ei.

— Alina.

Monitorul pe care se înregistrau bătăile inimii ei începu să piuie rapid şi o cută îi apăru pe frunte. Ochii ei se deschiseră încet.

— Alex…

— Şşşşşşş… o calmă el. Sunt aici.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai fost operată. Ţi s-au reparat rupturile de ţesuturi din rana de la coapsă. Ai avut o hemoragie în elicopter… am crezut că o să te pierd.

Alina închise ochii o secundă. O durea tot corpul şi-i era foarte cald. Umbrele o împresurară de peste tot, întunecându-i vederea din nou. De data asta însă, nu se mai obosi să se lupte împotriva lor. Întunericul era dulce şi răcoros, o scăpare binevenită de durere şi fierbinţeală.

— Odihneşte-te. Sunt aici, spuse Alex privind-o cum se lăsa dusă pe tărâmuri înnegurate.

Mâna lui se strecură sub cearşaful cu care era acoperită şi o luă de mână. Degetele ei îl strânseră uşor, apoi se relaxară. El o mângâie cu degetele în palmă, contemplând miracolul existenţei ei în viaţa lui. *Se va face bine,* continuă să-şi repete în minte cuvintele ca pe o mantră.

*

Alina ura clinica Elite. Îi ura sterilitatea, albul imaculat şi în special mirosul de antiseptic şi sânge pe care nu-l putea eradica nimic.

— Nu-mi pasă de procedura standard, vreau să ies de aici, spuse răspicat în timp ce stătea pe picioare nesigure lângă pat, ţinându-se cu ambele mâini de saltea ca să nu cadă.

— Alina, începu Brett pe un ton ce se dorea împăciuitor. Ştii prea bine că nu-ţi pot îngădui să părăseşti Elite dacă nu eşti capabilă să te poţi apăra în

eventualitatea în care se întâmplă ceva. Trebuie să mai rămâi câteva zile până te pui pe picioare.

Îi înţelegea punctul de vedere, dar nu-i putea permite să se pună singură în pericol fără niciun sens. Regulile erau reguli şi fuseseră create cu un scop foarte bine definit.

— Cred că ar fi mai bine să te sui din nou în pat. Rişti să-ţi agravezi din nou rana.

— Brett, termină cu prostiile! Pot să am grijă de mine şi singură!

— Bagă-te în pat, sau îţi extind şederea în clinică.

Alina deschise gura să riposteze, dar o voce binecunoscută o întrerupse.

— O iau eu şi am grijă de ea.

Alina şi Brett îşi întoarseră privirile spre uşă. Alex stătea în cadrul uşii, expresia feţei lui la fel de impenetrabilă că întotdeauna.

— N-ai nimic de lucru? întrebă Brett vizibil iritat.

— Pot lucra de acasă.

— Nu ai tehnologia necesară într-o cameră de hotel.

— O duc la mine acasă, preciză Alex. Am tot ce-mi trebuie acolo.

— Bine, cedă Brett. Aveţi o săptămână liberă. Ai grijă să-şi ia medicamentele.

Alina se aşeză pe pat, privind uşurată cum Brett se întoarse pe călcâie şi ieşi din cameră.

— Mulţumesc, spuse, întorcându-şi privirile spre Alex.

— Cu plăcere.

— Nu ştiam că ai o casă.

— Am cumpărat-o acum câţiva ani. Nu merg prea des acolo, dar acum e locul perfect până te pui pe picioare.

— Când plecăm?

— Curând.

— Cât de curând?

El zâmbi la impacienţa ei vădită, apoi ridică mâna şi i-o puse pe frunte. Avea încă febră şi părea că picioarele abia dacă o mai susţineau.

— Să te vadă doctorul mai întâi. Între timp, trebuie să mai termin nişte treburi pe aici. Culcă-te şi dormi câteva ore, mă întorc cât pot de repede.

Alina se sui în pat, nedorind să admită cât de seducătoare era ideea câtorva ore de somn.

— Promiţi?

— Promit.

*

Alex se ţinu de cuvânt şi, după ce termină de scris câteva rapoarte şi făcu o vizită la vestiare pentru câteva schimburi de haine, se întoarse la clinică să-şi ia pacienta în primire. Când ajunse, doctorul tocmai inspecta rana Alinei. Rămase în uşă şi privi cum îi prindea un bandaj elastic de susţinere în jurul coapsei. Doctorul luă o seringă de pe noptieră şi-i injectă conţinutul într-o venă din antebraţ.

— Mâine dimineaţă trebuie scos tubul de drenaj. Întoarse capul să-l privească pe Alex. Poţi face tu asta, ori vrei să trimit pe cineva?

— Îl scot eu.

Doctorul îşi îndreptă din nou atenţia spre Alina.

— Antibioticele îţi vor ajunge o săptămână. Îţi dau şi ceva pentru durere. Poţi să începi să calci uşor pe picior, dar numai dacă foloseşti cârjele. Ţi-am pus bandajul de susţinere pentru că nu am încredere că-mi vei respecta instrucţiunile. Fără niciun fel de efort fizic şi fără împuşcături cel puţin o săptămână.

Alina zâmbi.

— Am înţeles.

— Eşti pregătită să plecăm? întrebă Alex, apropiindu-

se de ea.

— Mai mult ca oricând, răspunse ea nerăbdătoare.

Alex o luă în braţe şi o cără până la maşina lui. Ea rămase tăcută până se îndepărtară de Elite.

— De ce? puse întrebarea care o frământa de când se oferise să aibă grijă de ea.

Ochii lui Alex rămaseră fixaţi pe şosea.

— De ce… ce?

— De ce mă duci la tine acasă?

Alex opri maşina la un semafor.

— Pentru că am încredere în tine, răspunse, întorcând capul s-o privească.

— Asta-i periculos. E împotriva regulilor tale să ai încredere în cineva.

Ochii lui se întoarseră la şosea.

— Tot ce fac cu tine e periculos.

Ea zâmbi la acea remarcă sinceră. Luna se ridică în faţa lor precum o lanternă imensă chinezească, luminându-le drumul. După ce intrară pe o străduţă laterală, zări casa ascunsă printre plopi. Apoi ieşi la iveală acoperişul cu ţigle cărămizii. Când intrară cu maşina în curtea din faţă, văzu că fusese renovată şi vopsită de curând. O plantă cu flori mari albe se încolăcea pe grilajul care înconjura terasa.

— Ce-i asta?

— Crizantema nopţii, înfloreşte numai când răsare luna. Simţi cum miroase?

— Asta mirosea aşa de frumos?

— Da.

Alex o luă din nou în braţe şi o cără în casă. Închise uşa cu călcâiul şi urcă scara spre dormitorul lui de la etaj. O aşeză cu grijă pe pat, apoi o dezbrăcă de haine până la maiou şi chiloţi. Ea se cuibări sub plapumă.

— Nu mă lăsa să visez, spuse cu voce somnoroasă.

Alex o sărută pe frunte.

— Promit, îi şopti.

Dar Alina nu-i mai răspunse, deja dormind fără ajutorul medicamentelor. Şi de data aceea, nu mai visă sânge.

Alex o mângâie pe obraz, minunându-se de electricitatea ce-i străbătea corpul ori de câte ori o atingea. Îşi scoase jacheta şi arma din tocul de la subraţ, controlând încărcătorul. Din geanta Alinei, scoase arma ei şi i-o puse sub pernă. O mai privi o dată cum dormea liniştită, apoi se întoarse şi ieşi din dormitor, coborând scările la parter.

*

Alina se trezi şi trase aer cu lăcomie în piept. Părul ud i se lipise de ceafă şi se simţea obosită, dar în acelaşi timp avea o ciudată stare de bine. Oftă uşurată, ştiind că în sfârşit îi scăzuse febra. Întoarse capul şi privi la ceasul de pe noptieră. Două noaptea.

Pentru prima oară de când fusese rănită, se simţea aproape normal. Vederea îi era limpede şi medicamentele luate înainte de a părăsi Elite se ocupaseră de durere. Era cuibărită în patul lui Alex, acoperită cu o plapumă uşoară ca un fulg. *Patul lui Alex.* Nu era sigură la ce se aşteptase exact… un sac militar de dormit aruncat direct pe podea? Aşternuturi din pânză de sac? îşi imaginase orice, numai ceva atât de confortabil şi îmbietor nu.

Coborî din pat şi şchiopătă până la baie, unde se spălă pe faţă cu apă rece ca gheaţa. Descoperi un halat de casă negru după uşă şi îl trase pe ea. Părăsi dormitorul şi străbătu un hol îngust până ajunse la scările ce duceau la parter, admirând pereţii de cărămidă roşie, parchetul închis la culoare şi mobila din lemn natur. Un spaţiu extrem de modern, decorat cu multe antichităţi, unde canapelele din piele neagră complimentau o bibliotecă gigantică plină ochi cu cărţi legate în coperte elegante. Un dulap vechi din lemn de trandafir decora un perete lateral.

Peste tot se vedeau elementele caracteristice ale bărbatului Alex, ordinea perfectă subliniind logica amplasării fiecărui corp de mobilier şi decoraţie într-o economie de spaţiu remarcabilă. Nu existau plante, animale, niciun suflet viu, dar, cu toate astea, totul emana intimitate şi confort. Alina decise cu un zâmbet că i se potrivea de minune lui Alex.

Zărindu-l în semiîntunericul sufrageriei, se opri în uşă. Nu-şi schimbase hainele şi stătea în faţa unei ferestre ca o santinelă. Spatele îi era drept, bărbia ridicată semeţ, braţele pe lângă corp. Expresia feţei lui era calmă şi gânditoare, luminată de o rază rătăcită de lună.

Alina traversă camera, picioarele ei goale nescoţând niciun sunet pe parchetul lăcuit. Pe măsură ce se apropie de el, descoperi priveliştea de care părea fascinat. Un râu şerpuia leneş chiar prin spatele casei, luna plină oglindită în apele întunecate cu străluciri argintii. Păşi în spatele lui şi-i înfăşură braţele în jurul pieptului.

— Frumoasă privelişte, îi şopti.

Alex se întoarse spre ea. Ochii lui îi mângâiară faţa, oscilând între ochi şi buze. Ridică o mână şi o atinse pe obraz.

— Aşa e.

Ea zâmbi la complimentul lui, îmbujorându-se sub privirile lui insistente. Îi puse mâna pe frunte, răsuflând uşurat că în sfârşit nu mai dogorea ca un cuptor încins. Privirea ei era limpede, nicio urmă de confuzie sau durere vizibile în adâncimile lor verzi. Fiind sigur că în sfârşit se simţea suficient de bine, abordă subiectul din pricina căruia stătea pierdut pe gânduri în faţa ferestrei la două dimineaţa.

— Nu mai face asta niciodată, vocea lui era blândă, dar serioasă.

Alina îşi aşeză palmele pe pieptul lui.

— Ce să fac, să apreciez priveliştea?

El o apucă de încheieturi, sperând să o facă să înţeleagă importanţa mesajului lui.

— Să încasezi gloanţe menite pentru mine, clarifică cu voce rece.

Ochii ei se îngustară.

— Nici n-ar trebui s-o fac dacă ai purta afurisita aia de vestă antiglonţ.

Prin ochii lui trecu o undă de iritaţie.

— N-am nevoie de protecţia ta.

Alina râse zeflemitor.

— Serios?

Sarcasmul ei distruse calmul pe care cu greu îl mai putea păstra. Alex simţi cum furia îi explodă în stomac, scăpând de sub control ca un câine turbat dintr-o lesă învechită. O apucă de umeri şi o împinse în peretele din spatele ei. Ea gemu de durere, rana din coapsă protestând vehement la contactul cu suprafaţa tare.

— Ţi-am salvat fundul ăla amărât, şi în plus am asigurat succesul misiunii.

— N-am nevoie să-mi salvezi fundul amărât.

Trupul lui era lipit de-al ei, iar el simţi cum începea să reacţioneze fizic la acea apropiere. La naiba! Cum îşi putea pierde atât de uşor controlul când era vorba de acea femeie? Aproape fără să-şi dea seama ce face, îşi plecă capul şi o sărută. Îi simţi rezistenţa iniţială, apoi pe măsură ce pasiunea eclipsa furia, buzele ei se înmuiară. Când buzele lui le părăsiră pe ale ei, ea murmură un protest.

— Nu aici. Ochii lui străluceau de dorinţă. Ştii de câte ori am visat să fac dragoste cu tine în patul meu?

— De câte ori? întrebă ea cu voce moale, dându-i jos jacheta.

— De multe, multe ori…

Jacheta căzu la podea, iar ea îi trase helanca neagră afară din pantaloni, apoi i-o scoase peste cap. Alex rămase

nemişcat în faţa ei la bustul gol, îmbrăcat numai în pantaloni. Pielea pieptului părea că-i străluceşte în lumina palidă a lunii pline, muşchii bine definiţi părând sculptaţi în marmură.

— Şi în multe, multe feluri, şopti în timp ce-i scotea halatul, aruncându-l pe un scaun.

— Câte zile libere avem? îl întrebă ea, privindu-l cu ochi inocenţi.

— O săptămână.

— Aha… şi câte fantezii legate de mine şi patul ăla?

El întinse mâna şi o trase în braţele lui.

— Multe…

*

Săptămâna trecu repede. Rana din coapsa Alinei continuă să se vindece, iar ea se simţea mai puternică cu fiecare zi care trecea. Se vindeca. Se vindecau amândoi din multe puncte de vedere. Câteodată un pas mic, câteodată o poticneală, dar în general păşeau înainte spre viitor. Un viitor care nu era încă foarte clar, dar care începea să se contureze într-o viziune a unei existenţe cu un sens bine definit. Iar ei se bucurau din plin de pacea şi rutina relativă a acelei perioade temporare.

Şapte zile şi nopţi de mâncat pe săturate, dormit, plimbări de-a lungul râului, tăceri confortabile, meditaţie interioară şi intimitate pasională. Când Alex avea de lucru, Alina gătea sau privea pe geam ore întregi, ţinându-i companie. Serile şi le petreceau în faţa şemineului cu un pahar de vin în mână, încercând să profite din plin de paradisul temporar al unei vieţi normale, despre care ştiau că avea să se sfârşească mult prea curând. În a cincea zi, Alex primi un telefon de la Elite şi fu nevoit să plece într-o misiune scurtă.

Alina îşi petrecu ziua la râu, încercând să-şi facă ordine în gânduri şi sentimente. Seara se hotărî să meargă devreme la culcare, aşa că primele ore al întunericului o

găsiră deja în pat, privind la razele lunii care se jucau cu umbre efemere pe tavan.

Mintea i se învârtea în spirale cu gânduri despre Alex, încercând să-l definească. Cele câteva zile petrecute împreună îi dăduseră posibilitatea să cunoască o altă faţetă a bărbatului Alex, una caldă şi pasională, dar tot nu putea simţi că-l cunoştea şi înţelegea cu adevărat. Părea inocent şi cald înainte de-a se reîntoarce la masca lui impasibilă şi rece uzuală şi era foarte greu de înţeles cine era el cu adevărat. Şi mai ales de ce îi păsa ei.

Pe de o parte era crud, rece, alunecos ca un şarpe şi o manipula fără scrupule când era nevoie în timpul unei misiuni, pe de altă parte era blând, generos şi frumos. Cum coexistau aceste calităţi şi defecte? Presupunea că nu coexistau deloc. Cele două faţete ale personalităţii lui păreau în război permanent una cu cealaltă, ochii lui blânzi şi calzi, ca apoi să devină reci şi insensibili într-o fracţiune de secundă. Făcea tot posibilul să-i distrugă sufletul şi să-i zdrobească toate emoţiile, dar la nevoie nu stătea pe gânduri să-şi sacrifice viaţa pentru a o salva pe a ei.

*

Cu toate că nu-şi amintea să fi adormit, Alina se trezi când nişte buze catifelate o sărutară pe gât. Oftă şi deschise ochii.

— Alex…

El o muşcă uşor de gât.

— Bună, spuse, apoi o sărută pasional.

Buzele lui le cuceriră pe ale ei, orice fel de refuz devenind imposibil. Trase plapuma de pe ea, iar ea observă că nu se schimbase din echipamentul negru.

— Ce cauţi aici îmbrăcat de misiune?

— Contează? răspunse el cu o altă întrebare, apoi o sărută din nou.

În timp ce trupul ei nu avea nicio problemă cu

situaţia în care se afla, mintea i se împotrivi. Îl împinse la o parte, ochii ei scânteind iritaţi.

— Nu reprezint decât o misiune pentru tine?

Mâinile lui alunecară pe sub cămaşa ei de noapte.

— N-am nevoie de o misiune pentru tine, spuse în timp ce o dezbrăca.

Numai de o oportunitate.

— Chiar sunt atât de uşor de manipulat?

— Eşti iubita mea şi numai asta contează.

— Sunt iubita ta pentru faptul că mă poţi controla?

El se retrase puţin şi o privi.

— Tu nu poţi fi controlată, eşti persoana cu cel mai liber suflet din câte am cunoscut vreodată. Eşti jumătatea mea, şopti în timp ce-i ridica şoldurile, îngropându-se adânc în ea dintr-o singură mişcare.

Ea gemu şi închise ochii.

— Ai venit la mine să atenuezi efectele misiunii?

— Nu… misiunile nu mă provoacă, răspunse el, penetrând-o tot mai adânc. Numai tu mă provoci. Eşti a mea.

Alina deschise ochii îl privi.

— Nu sunt a ta.

— Ba da. Suntem împerecheaţi pe viaţă.

Mâinile ei se strecurară pe sub jacheta lui neagră, pumnii ei umplându-se cu tricoul negru de dedesubt.

— Ca animalele?

El îi ridică şoldurile şi mai mult.

— Exact. Restul e o minciună.

Alina îi împinse jacheta de pe umeri şi-l ajută să-şi scoată tricoul.

— Hai să-ţi spun o noutate, Alex. Unghiile ei se înfipseră în umerii lui, trăgându-l mai aproape. Nu te iubesc. De fapt, nici măcar nu te plac ca om. Mâinile îi

alunecară în părul lui şi îl sărută aproape brutal.

De cele mai multe ori te urăsc, şopti pe buzele lui.

El zâmbi ironic.

— Foarte bine.

— Foarte bine?

— Poţi să mă urăşti, să fii dezgustată de mine, poţi fi furioasă pe mine, poţi chiar să mă sfâşii în două. Cât timp ai sentimente pentru mine, pot trăi. Dar dacă mă vei privi vreodată cu indiferenţă, îmi pun capăt zilelor, îi răspunse, privind-o cu intensitate.

Alina clătină din cap.

— E o nebunie… toată chestia asta dintre noi e o nebunie… suntem nebuni.

— Nu contează, e cel mai pur adevăr pe care-l avem. Aparţinem unul altuia.

Ea oftă cu o expresie frustrată.

— Mă urăsc şi pe mine pentru că te doresc, Alex. Urăsc să te doresc în felul ăsta, cu atâta intensitate. Urăsc că nu mai sunt nimic altceva decât un animal. M-ai transformat într-o căţea în călduri.

El o penetră din ce în ce mai repede, continuând s-o privească. Mâinile ei se agăţară de umerii lui. El zâmbi şi-o supuse în adâncuri cu mişcările lui, privind cum primele valuri ale orgasmului i se revărsau în ochi. Respiraţia ei tremură de plăcere, invitându-l s-o urmeze. Numai atunci îşi îngădui şi el să se piardă în ea cu un geamăt înăbuşit. Rămaseră împreunaţi şi tăcuţi, nemişcându-se câteva minute.

Alex ridică capul de pe umărul ei s-o sărute, dar ea îşi feri buzele. El se rostogoli de pe ea şi rămase pe marginea patului.

— Îmi pare rău, şopti ea, dorindu-şi cu disperare să-i poată explica ceea ce simţea, dar neştiind cum. Nu-şi putea explica nici ei însăşi. Nu mai ştiu… încercă din nou,

şi din nou rămase fără cuvinte.

Alex simţi cum i se strânge inima în piept. Dumnezeule, nici măcar nu avea habar cât de mult o iubea! Nu i-o demonstrase niciodată.

— Nu trebuie să-ţi pară rău, răspunse cu voce blândă.

Ea îşi lăsă capul în jos.

— Ba da, Alex. Nici măcar nu mai ştiu cine sunt cu adevărat… m-am pierdut pe undeva. Nu mai sunt cine eram odată.

El îi ridică bărbia şi o mângâie pe obraz.

— Ba eşti, spuse, ochii lui încărcaţi de amintiri. Şi vei fi mereu.

Ea închise ochii şi se trase înapoi.

— Tu vezi numai ce vrei tu să vezi.

Alex ştia că se apropia un moment crucial şi o încurajă, ştiind că trebuia să-şi exteriorizeze toate emoţiile ca să poată face faţă durerii ce o copleşea pe dinăuntru.

— Dar tu ce vezi?

— O ucigaşă şi o desfrânată.

— Ştii că nu-i adevărat, o contrazise, durându-l inima pentru ea. Ai învăţat să-ţi faci munca şi ţi-o faci în mod eficient. Atingi mereu obiectivele misiunii, dar n-o faci niciodată în mod rece şi calculat. Clătină din cap cu tristeţe. Nu eşti ca noi, toţi ceilalţi.

Alina deschise gura să-l contrazică, dar el se aplecă şi o sărută uşor.

— Eşti întotdeauna frumoasă. Îi mângâie buzele cu alt sărut. Şi plină de viaţă.

— Alex…

— Ştiu, Alina, o întrerupse el. Nu sunt prost şi nu sunt orb. Ştiu că te-ai schimbat, dar ai făcut-o în mod forţat, a trebuit s-o faci. Inima lui începu să bată puternic, ştiind că trebuia să-i pună următoarea întrebare oricât i-ar

fi fost de frică să audă răspunsul. Dar noi? Ce simţi în legătură cu noi doi?

Ea clătină din cap cu tristeţe.

— Nu ştiu… nici nu sunt sigură că existăm cu adevărat. Nu ştiu dacă ceea ce simţim e real sau doar o fantezie. Nici măcar nu ştiu dacă putem avea sentimente reale.

El încuviinţă din cap, încercând să ascundă sentimentul de disperare profundă care-l cuprinse la auzul cuvintelor ei. O înţelegea şi n-o putea învinui pentru îndoielile care o măcinau.

Alina oftă din greu.

— Nu ştiu ce-i cu mine… nu ştiu ce mi se întâmplă. Simt atât de mult cu trupul, dar inima mi se răceşte tot mai mult pe zi ce trece.

El o trase mai aproape, ochii lui iscodindu-i pe ai ei în căutarea adevărului.

— Nu mă iubeşti? şopti tremurat, în ochii lui ivindu-se teama.

— Nu mai ştiu nimic despre mine, Alex. Mă simt pierdută.

El o mângâie pe obraz cu dosul palmei.

— De ce eşti pierdută, Alina?

Privirea ei evadă peste umărul lui.

— Simt că plutesc în neant… parcă nu mai am niciun fel de reper. Doar plutesc prin viaţa asta care nici măcar nu mai e a mea.

— Ai nevoie de timp să te obişnuieşti cu ceea ce trebuie să faci în timpul unei misiuni. E normal.

Ea râse amar şi-şi aşează capul pe pieptul lui.

— Normal? Noi nu vom putea fi niciodată normali… nu suntem decât nişte fantome.

Alex o sărută pe creştet, înţelegându-i chinul mult prea bine.

— Acum te doare sufletul prea tare ca să mai poţi simţi ceva. O auzi cum suspină sfâşietor şi o strânse în braţe, inima bătându-i numai pentru ea. Acordă-ţi un mic răgaz şi mai ales îngăduie-ţi să te vindeci.

— Îmi pare rău, Alex… atât de rău că nu-ţi pot da mai mult, şopti ea.

El oftă şi închise ochii. Dacă ar fi putut s-o facă să înţeleagă…

— Am redevenit om din ziua în care ai apărut în viaţa mea, Alina. Mi-ai dat tot ceea ce sunt. Acum dă-ţi şi ţie voie să te vindeci, îi şopti în păr.

*

A doua zi făcură o plimbare lungă în josul râului. Ierburile înalte şopteau tainic, legănându-se în bătaia vântului, soarele ivindu-se ici şi colo printre nori cenuşii pufoşi.

— Se termină totul mâine, spuse Alina cu voce tristă.

Un tunet bubui în depărtare, fulgere multiple luminând cerul într-o ţesătură intricată de electricitate. Alt tunet despică liniştea perfectă, de data aceasta mult mai aproape. Frunzele se zbuciumară în vânt, invitând norii să rupă zăgazurile ploii purificatoare. Dintr-odată, cerurile se deschiseră, un torent de ploaie căzând în valuri peste ei.

Alina râse cu poftă când Alex începu să alerge, trăgând-o după el.

Stropii graşi de ploaie îi loviră aproape frontal, udându-i din cap până în picioare în câteva secunde. Un fulger străbătu iute cerul, aerul din jurul lor erupând cu un tunet ce zgudui pământul. Alex îşi întări strânsoarea pe mâna Alinei. Ramurile copacilor se tânguiră violent în bătaia înteţită a vântului. Furtuna puse stăpânire pe ceruri şi pământ, privind pieziş la cei doi muritori imprudenţi care se încumetaseră să-i iasă în cale. În câteva minute zăriră casa printre copaci, chiar în momentul în care cerul erupse din nou cu zeci de fulgere urmate imediat de tunete

asurzitoare.

Când ajunseră în sfârşit la adăpostul terasei, apa li se scurgea în şiroaie din haine. Aerul era răcoros şi proaspăt, mirosind a primăvară, trifoi şi mentă, dar mai ales a ploaie. Rămaseră un timp pe terasă, privind cu uimire în jur la miracolul naturii. Un tunet puternic îi smulse Alinei o exclamaţie de bucurie. Alex zâmbi şi o trase mai aproape. Căldura radia din trupul lui cu aburi denşi. Îi înlătură cu blândeţe şuviţele de păr ud lipite pe faţă, apoi o împinse spre uşa de la intrare.

— Cred c-ar trebui să te scot din hainele astea ude înainte să răceşti, îi şopti la ureche.

Buzele lui le atinseră pe ale ei în timp ce o ghida spre canapea, amuţind orice fel de protest.

Ultima noastră noapte, gândi Alina, cuprinsă dintr-odată de o tristeţe copleşitoare. Mâinile ei alunecară pe pieptul lui, desfăcându-i nasturii cămăşii ude. Braţele lui se descolăciră de pe talia ei şi căzură pe lângă corp, îngăduindu-i să-l dezbrace.

— Eşti sigură că asta vrei? o întrebă cu voce joasă, ochii lui studiind-o atent.

— Atât cât pot fi de sigură de orice în momentul ăsta.

Mâinile lui îi atinseră coapsele, alunecând în sus, simţind-o cum tremură înfiorată sub atingerea lui. Ridicându-i bluza, îi scoase pistolul vârât la spate în betelia pantalonilor şi-l puse pe o măsuţă. Ea îl privi cu un zâmbet ironic.

— A nu se face dragoste niciodată cu o femeie înarmată, răspunse el provocării ei tacite.

— Regula numărul unu în tehnici de seducţie?

Buzele lui se curbară într-un zâmbet slab.

— Regula numărul unu când te iubesc pe tine. Eşti periculoasă, ceea ce simt pentru tine e periculos. Nu avem nevoie să adăugăm o armă la combinaţia asta.

O trase mai aproape, iar ea se relaxă, mulându-şi trupul pe al lui. Buzele lui pline le atinseră pe ale ei, dorinţa inflamându-i simţurile aproape dureros. Învăluiţi unul în altul, se poticniră până ajunseră la canapea. O împinse pe spate şi căzu peste ea, arătându-i că-şi pierduse orice fel de urmă de răbdare. Se dezbrăcară unul pe celălalt în grabă, focul dorinţei arzându-i pe dinăuntru. Alex se îngropă adânc în Alina, fără a mai pierde timpul cu jocuri erotice, şoptind numele ei în agonie când simţi pe dată valurile pulsânde ale orgasmului ei. O sărută sălbatic, incapabil să se mai abţină, pierzându-se în valuri fierbinţi în adâncurile ei.

Rămaseră împreunaţi pentru mult timp, scăldându-se în toropeala pufoasă a pasiunii consumate atât de mistuitor. După un timp, Alex se retrase din ea şi se rostogoli pe spate, luând-o în braţe. Alina se cuibări la pieptul lui, strecurându-şi coapsa între ale lui. El o mângâie uşor pe păr şi gât.

Părea atât de liniştit lângă ea, de parcă îi aparţinuse de-o veşnicie, dar ştia că el aparţinea numai organizaţiei Elite. Le aparţinuse cu mult înainte de apariţia ei în viaţa lui. Era un agent operativ înainte de-a fi orice altceva şi asta avea să rămână mereu. Dar care erau sentimentele ei? Ce simţea ea cu adevărat? îl iubea? Avea iubirea vreun loc în viaţa ei? Viziunea ei despre dragoste obişnuise să fie una ideal de romantică, familia perfectă, totul atât de imposibil acum. În mod absolut ciudat, găsise exact opusul: pasiune întunecată, mistuitoare şi mai ales interzisă. Alex.

Amurgul se aşternuse cu sclipiri argintii peste natura încă vibrând în amintirea furtunii ce trecuse. Casa era tăcută şi solitară ca o stâncă pustie şi întunecată în mijlocul oceanului debordând cu viaţă. Alex merse la bucătărie, unde umplu o tavă cu brânzeturi, chifle proaspete, cireşe amare şi o sticlă cu vin roşu. Când se

întoarse în sufragerie, observă că focul era pe pe punctul de a se stinge şi adăugă câţiva buşteni pe jarul ce pulsa mocnit. Puseră tava cu bunătăţi în faţa şemineului şi se aşezară turceşte pe covor. Alina turnă vin în pahare şi-l ridică pe al ei într-un toast.

— *A la vie,* spuse cu voce moale.

— *A la vie,* răspunse Alex, atingându-şi paharul de al ei.

După ce devorară toată mâncarea de pe tavă, se lungiră unul lângă altul. Alex întoarse capul şi-o privi pe Alina. Privirile ei erau pierdute în foc, fascinată de scânteile roşii şi albastre învârtindu-se într-un dans jucăuş în jurul flăcărilor galbene. Un buştean sfârâi înciudat când limbile de foc linseră o picătură ascunsă de umezeală. Alina inspiră adânc, bucurându-se de căldură şi de mirosul vag de brad ce radia din inima lemnului. Alex îi ridică o şuviţă mătăsoasă de păr şi se jucă cu ea pe degete.

— Mulţumesc, şopti ea.

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai salvat viaţa, pentru că m-ai adus aici şi pentru că mi-ai oferit tot ce poţi oferi, răspunse ea rămânând cu ochii la foc.

Mâna lui înlemni. Ochii lui alunecară peste umărul ei, privind în neant. Masca impasibilă cu care ea se obişnuise deja, ultima lui frontieră de apărare împotriva sentimentelor şi a gândurilor, se instală ferm pe trăsăturile lui atrăgătoare. Alina se aştepta la tăcere din partea lui, însă de data aceea o aştepta o surpriză.

— Te iubesc, Alina, dar nu pot da timpul înapoi ca să pot schimba ceea ce ţi-am făcut. Mi-aş dori din tot sufletul să o pot face, dar nu pot.

Tot ce pot face e să te iubesc şi să sper că mă vei putea ierta vreodată.

Ea zâmbi trist, cu mintea asaltată de amintiri.

— Hai să nu mai vorbim despre trecut, Alex. Să ne

bucurăm numai de momentul ăsta, oricât ar fi de efemer.

*

Îmbrăcată într-un trening călduros, purtând şosete groase în picioare, Alina şedea afară pe terasă pe un balansoar, cuibărindu-se sub o pătură veche de lână. Cu câteva ore în urmă, îl lăsase pe Alex dormind buştean. Acum era nerăbdătoare ca el să se trezească pentru cină. Cu stomacul protestând zgomotos de foame, găsise o reţetă de Paella Valenciană – o specialitate spaniolă compusă din orez alb, carne şi legume proaspete – lipită pe uşa de la frigider şi-şi dăduse toată silinţa să o urmeze întru totul. Rezultatul sfârâia într-o oală din ceramică multicoloră în cuptor, împrăştiind arome apetisante prin toată casa. Spera să fie şi comestibilă.

Era târziu, iar în stomacul ei se dădea deja o luptă crâncenă. Se ridică de pe balansoar şi intră în casă, lăsându-i gura apă la mirosul delicios de mâncare. Făcu doi paşi în sufragerie, dar înlemni când simţi ţeava rece a unui pistol în ceafă.

— Sunt eu, murmură calm.

Piedica pistolului reveni la locul ei. Alex păşi invizibil pe lângă ea şi aprinse nişte lumânări. Se întoarse apoi cu faţa la ea, ochii lui arzând cu o tristeţe sfâşietoare.

— Îmi pare rău…

— Nu-ţi cere scuze, îl întrerupse ea. Asta e cine suntem noi cu adevărat. Cina e gata. Hai să mâncăm, că nu mai pot de foame.

O jumătate de oră mai târziu, erau îmbuibaţi cu mâncare şi somnoroşi. Merseră mână în mână până ajunseră în dormitor, ambii ştiind că făceau asta pentru ultima oară.

Alex o ridică în braţe şi o aşeză uşor pe pat. Ea se cuibări pe o parte, iar el îşi mulă trupul pe spatele ei, braţele lui îmbrăţişând-o strâns la pieptul lui. O simţi cum suspină tremurat, în timp ce comunicară tacit între ei cu

certitudinea clară că acestea aveau să fie ultimele lor momente intime.

*

La trei dimineaţa, pe Alina o treziră gemetele lui Alex. Întoarse capul şi-l privi, realizând că avea un coşmar.

— Alex, şopti ea, atingându-i braţul cu blândeţe.

El se încordă ca un arc şi gemu profund.

— Alex, trezeşte-te, spuse ea cu voce fermă de data aceasta. El se relaxă.

— Şşşş… îl mângâie pe frunte. Gata, s-a terminat. Mă întorc imediat.

Alina coborî din pat şi se îndreptă către baie. Se auzi apa curgând în chiuvetă, apoi se întoarse cu un prosop ud. Îl şterse pe faţă, însă el deschise gura, nesăţios după cele câteva picături de apă rece ca gheaţa care se scurgeau de pe degetele ei.

— Mi-e sete.

— Stai aici, îţi aduc un pahar cu apă.

Alina îşi trase halatul pe ea şi începu să coboare scările, dar se opri, dându-şi brusc seama că nu erau singuri. Cineva se afla în casă. Îşi scoase pistolul dintr-un buzunar al halatului şi păşi în vârful picioarelor pe scări. Străbătu holul şi aruncă o privire în sufragerie. Nimeni. Privirile îi fură atrase de lumina care se putea vedea pe sub uşa de la bucătărie. Răsuci clanţa şi trânti uşa de perete cu arma pregătită, dar se trezi privind direct în ţeava unui pistol. Îşi ridică ochii de la pistol la cel care-l ţintea cu ambele mâini.

Păr blond închis, ochi mai albaştri decât marea, înalt, bine făcut, chiar atrăgător dacă n-ar fi îndreptat o armă asupra ei. Şi judecând după postura lui, nici nu era vreun amator. Profesionist, deci. Arma lui rămase aţintită direct spre capul ei, dar şi a ei la fel.

— Lasă arma jos, spuse străinul cu voce rece ca

gheaţa.

— Las-o tu primul, răspunse Alina pe acelaşi ton.

— Sunt al naibii de bun la chestia asta.

— Şi eu la fel.

Străinul oftă iritat şi lăsă arma jos.

— Bine, hai să fiu eu un gentleman.

— Întoarce-te cu spatele, te rog, îi ordonă Alina, arma ei încă ţintindu-i capul.

El se conformă încet.

— Stai jos şi spune-mi ce cauţi la ora asta în bucătăria mea cu o armă de foc.

— În primul rând, asta nu e bucătăria ta. Străinul rânji, privind-o din cap până în picioare. În al doilea rând, am permis pentru arma aia. Şi în al treilea rând, cine te crezi, Ducesa prostului gust?

Alina aruncă fără să vrea o privire la halatul antic de casă al lui Alex pe care-l purta.

— Nu schimba vorba, răspunse, simţind o nevoie uriaşă să râdă în hohote la absurdul situaţiei. Cine eşti?

— Versiunea lungă, sau cea scurtă?

Ea îi puse ţeava armei la tâmplă.

— Cea care are un sens ar fi suficientă. Sunt obosită şi mă enervezi.

— Numele meu e Ford. Sunt prieten cu Alex. Iar tu eşti…

— Nu atât de uşor de fraierit. De ce nu mi-a spus Alex nimic despre tine?

— De unde să ştiu eu ce-i în capul lui? În caz că n-ai observat, tipul nu e prea comunicativ din fire.

Uşa se deschise şi subiectul discuţiei lor intră în bucătărie.

— Vorbind de diavol, bombăni Ford, dar Alina nu lăsă arma jos. La naiba, Alex, nu poţi şi tu să ieşi cu femei normale? Spune-i Ducesei să se calmeze.

Alex privi de la unul la altul.

— Calmează-te, Alina.

Ea lăsă arma jos, dar Alex îi aruncă o privire şi i-o luă din mână. După ce îi scoase gloanţele, o aruncă într-un sertar.

— Alina, el e Ford. Face parte din Elite. Ford, ea e Alina. Şi ea face parte din Elite, făcu introducerile fără să-i privească.

Alina zâmbi şi întinse mâna.

— Îmi cer scuze că aproape ţi-am zburat creierii, Ford.

Ford se ridică în picioare şi-i strânse mâna cu un zâmbet larg.

— Îmi cer scuze că te-am luat prin surprindere, Ducesă. Ce-ar fi să împărţim o pizza şi să o luăm de la capăt?

Alina îşi arcui sprâncenele.

— Pizza?

Ford ridică din umeri.

— Am avut intenţia să petrec o cină liniştită alături de prietenul meu Alex, dar considerând că pari la fel de ataşată de arma ta cum sunt eu de viaţa mea, cred că ar fi mai prudent să te acomodăm şi pe tine. Ce zici?

— Pizza sună grozav, aprobă Alina.

— Excelent. Ford arătă spre Alex. Tu fă bine şi prepară nişte cafea. Iar tu, se întoarse spre Alina, nu asasina pe nimeni până nu mă întorc.

Îi făcu jucăuş cu ochiul, apoi se întoarse pe călcâie şi ieşi în hol să aducă mâncarea. Alina se aşează la masă, în timp ce Alex prepara cafeaua. Ford intră din nou, balansând o pizza uriaşă pe o palmă, cealaltă mână plină cu cumpărături. Alina nu comentă nimic, dar ridică sprâncenele în semn de întrebare. Ford rânji.

— Hei, am mai avut cine din astea cu Alex… mănâncă

cât un taur.

Puse totul pe masă şi începu să despacheteze. Pizza gigantică, jumătate cu pui la grătar şi legume, jumătate cu spanac şi usturoi, două salate imense, trei feluri de desert.

— Care mai e viaţa ta, bătrâne? îl bătu Ford pe spate pe Alex.

— La fel, răspunse Alex cu o umbră de zâmbet. A ta?

— La fel. Săptămâna trecută am prins un fost informator franţuz care lucra la proiecte militare şi vindea secrete Sovieticilor. I s-a năzărit să reia relaţiile şi a cam luat plasă. Chestii din astea plictisitoare.

— Care mai e situaţia prin est?

— Tensionată. Nu sunt bani, oamenii nu şi-au mai primit salariile de luni de zile, mai rău decât când erau Sovieticii la putere. Umblă vorba că e posibil şi-un război civil, dar sunt convins că ştii deja toate astea.

Zi-mi ce vânt te aduce pe aici.

— Suntem în tranzit. Am terminat o misiune, aşteptăm alta.

— Am înţeles. Când mergi la cartierul general?

— Mâine dimineaţă.

Expresia lui Ford deveni serioasă.

— Serios? Şi eu am o şedinţă cu bossul mare de dimineaţă. Ceva legat de războiul civil din Liberia. Trebuia să ne vedem azi, dar am pierdut zborul de legătură, explică cu o ridicare din umeri.

— Credeam că se liniştiseră apele în Liberia.

— Se pare că e pe cale de-a izbucni din nou. S-ar putea să lucrăm împreună de data asta.

Mâncară în tăcere, conversaţia rezumându-se la cereri reciproce de piper şi parmezan.

— Deci, Ducesă, ce-ai păţit la picior? întrebă Ford în cele din urmă.

— Am păţit un glonţ.

— Unde?

— În coapsă.

— Nu, adică… unde?

— Afganistan.

Ford făcu o grimasă, înfulecând o gură de salată.

— Foarte nasoale facilităţile medicale în Afganistan.

— Habar n-am, dar mulţumesc de întrebare. Mă vindec destul de bine, răspunse Alina pe un ton ironic. Termină de mâncat, luă o gură de apă şi se ridică să plece. Sunt de asemenea foarte obosită. Ne vedem mâine.

— Alina, o strigă Ford.

— Da?

— Nu mă băga în seamă. Sunt un mitocan, dar încerc să mă şlefuiesc.

Somn uşor.

Ea înclină din cap cu un zâmbet.

— Noapte bună.

Ford rămase tăcut până auzi scările scârţâind, apoi îşi întoarse privirile spre Alex.

— Hai, varsă tot. Alex oftă.

— Ce vrei să ştii?

— Alina, Ducesa de Gheaţă. Cine e, care e rolul ei, de cât timp sunteţi…

— E soţia mea, îl întrerupse Alex.

Ford se înecă cu cafea.

— Soţia ta? repetă, ochii bulbucându-i-se în cap, gata să sară pe masă.

— Mă rog, nu chiar. Elite ne-a căsătorit pentru o misiune şi eu am luat-o de bună ca un bou. Oricum, tot ce trebuie să ştii e că nu e disponibilă.

— Pentru tine, pentru mine, sau aşa în general?

Alex începu să mănânce desertul Alinei.

— Ducem vieţi foarte complicate, ştii asta.

— Nu mă aiuri, Alex. Răspunde la întrebare, insistă Ford, punând mâncarea care rămăsese în frigider. Când nu primi niciun răspuns, îşi mai turnă cafea şi se aşeză la loc. Se pare c-ai dat de bucluc de data asta, amice.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti.

— Lasă vrăjeala, nu trebuie să mă minţi. Sunt eu, prietenul tău, îţi aduci aminte? Ford clătină din cap. Deci lasă-mă să văd dacă am înţeles bine… tu eşti îndrăgostit de Ducesă şi ai impresia că ea nu e de tine. Am dreptate?

— Tu ai fi în locul ei?

— Nu eşti exact genul meu. Mă ştii pe mine… cad numai în plasa femeilor frumoase. Dar aveam impresia că ai talentul de-a face o femeie extatică de fericire. Ce anume îţi reproşează Ducesa?

— Povestea e mult mai complicată.

— E o tipă foarte rece, comentă Ford gânditor. Pentru o secundă, când ţintea arma aia la mine…

— Asta e o chestie recentă. Înainte era altfel.

Ford oftă. Mai bine îşi scotea măselele singur decât să-l facă pe Alex să vorbească.

— Înainte de ce?

— Înainte de-a o scăpa de SSO, după ce i-am ajutat să o recruteze.

— Mda… ai dreptate, e complicat. Iar acum nu te poate ierta pentru că ai recrutat-o, dar îţi este în acelaşi timp recunoscătoare c-ai scăpat-o de SSO.

— Un pic din amândouă.

— Cum ai recrutat-o?

Alex puse cana goală de cafea pe masă.

— Am sedus-o.

— Eşti un porc egoist, răspunse Ford pe jumătate admirativ. Unde naiba ţi-a fost capul?

— Nu mi-a fost nicăieri, mi-am respectat ordinele. Dar eram deja îndrăgostit de ea.

— Drace, Alex! Tu ar trebui să ştii mai bine decât noi toţi că nu te joci cu inima şi slujba.

— N-am nevoie să-mi faci morală.

— Pun pariu că n-ai. Ford îl privi pe sub sprâncene. Ce iubeşti la ea?

— Poftim?

— Ce iubeşti la ea? Zi cinci lucruri. Repede, fără să te gândeşti.

— Compasiune, optimism, mânuieşte arma la perfecţie, învaţă repede şi improvizează bine, are fair play.

Ford pufni pe nas iritat.

— Credeam că ai fost antrenat să devii un super Romeo. Dă-o-ncolo, Alex, că eşti romantic ca o pizza rece. Haide, sunt sigur că poţi mai bine de atât. La naiba, pot şi eu şi nici măcar n-o cunosc.

— Bine, domnule romantic. Trebuia să te apuci de scris romanţe siropoase, nu să lucrezi pentru Elite. Deşteaptă, superbă, super picioare, super ochi…

— Ai enumerat numai patru.

— Dă-mi un răgaz de câteva zile. Nu pot să zic super picioare de două ori?

Ford îi aruncă o privire dezamăgită şi se ridică în picioare.

— Dorm pe canapea.

— Şi eu pe jos.

— Hei, parcă dormeai în dormitor cu Ducesa.

— Dormeam, dar poate c-ar trebui să-i ofer un pic de spaţiu.

— Mă rog… numai să nu dormi în acelaşi pat cu mine. Din câte îmi aduc aminte, îmi tragi numai ghionturi.

— Pentru că furi plapuma, preciză Alex.

Scoase o saltea de sub canapea şi se instală pe ea. Ford stinse lumina, liniştea coborând peste casă ca o cortină peste o scenă goală. Alex oftă.

— Nu e îndrăgostită de mine… o ştiu cu certitudine.

Ford întoarse capul şi-l privi.

— Nu fi mai prost decât te poţi abţine.

— Mi-a spus-o mai devreme.

— Drace! Ford se ridică în şezut. Trebuie să aprind lumina pentru confesiunea asta?

— Nu.

— Mă bucur. Ford se întinse la loc, încă privindu-l pe Alex. Şi cum ţi-a spus exact că nu te iubeşte?

— Prefer să nu mai vorbim despre asta.

Ford înjură înfundat.

— Eşti un mare prost. Şi ce-i mai rău e că eşti şi un mare idiot.

— În ce sens? întrebă Alex, sunând mai mult curios decât ofensat.

— Eşti un prost pentru că spui asta şi un idiot că nu faci nimic în sensul ăsta. Mai ales dacă zici că o iubeşti.

— Ce să fac?

— Spre exemplu, să-ţi mişti fundul sus în dormitor şi să ai cu ea discuţia pe care o ai cu mine. Ce-ai impresia că sunt eu, un afurisit de psiholog?

Alex oftă.

— Probabil doarme deja.

— Poate da, poate nu. Ford se ridică pe coate. Lasă-mă să te întreb ceva, Alex. Femeia pe care o iubeşti e sus în patul tău, iar tu dormi cu mine în cameră. Sincer, oricât m-aş simţi de măgulit, trebuie să admiţi că sună ca naiba.

— Care era întrebarea? replică Alex cu voce joasă.

— Chiar vrei să-ţi petreci tot restul vieţii făcând pe martirul? Joci bine rolul, dar deja devine plictisitor. Trebuie să treci odată peste tot trecutul ăsta al tău şi să mergi înainte. În definitiv, e vorba despre viaţa ta.

— E uşor de vorbit.

— Da, este, aprobă Ford, întorcându-se cu spatele. Şi-

ar fi mult mai uşor pentru tine să fii un pic mai fericit dacă n-ai fi atât de căpos. Acum ori taci şi culcă-te, ori fă ce trebuie să faci.

Camera se scufundă în tăcere pentru câteva momente. Alex se ridică în picioare şi păşi spre uşă.

— Bănuiesc că ne vedem mâine dimineaţă la Elite, spuse, apoi deschise uşa fără niciun zgomot şi ieşi afară.

Pe faţa lui Ford înflori un zâmbet triumfător. Alex era bărbatul cel mai greu de impresionat pe care-l cunoscuse vreodată. Dacă ceea ce-i povestise despre Alina era adevărat, avea sentimentul că avea s-o placă chiar foarte mult.

Ford Dukelman, un fost Navy Seal de treizeci şi opt de ani, lucra pentru Organizaţia Elite de mai bine de o decadă. Imediat ce enigmaticul Alex fusese recrutat de către Elite, Ford devenise partenerul lui, admirându-l de la bun început şi urmărindu-i ascensiunea către statutul de cel mai bun agent operativ în viaţă. În tot acel timp, prietenia lor se adâncise, Ford devenind singurul suflet în care Alex avea încredere cu dezvăluiri din viaţa lui personală cea mai secretă.

Dar Ford nu-şi amintea să-l mai fi auzit vorbind despre dragoste vreodată. Şi cu toate că era o noutate binevenită să-şi vadă prietenul într-o postură vulnerabilă, spera pentru binele lui că nu-şi alesese o dragoste imposibilă care avea să-i distrugă şi mai mult sufletul. Trebuia să ţină situaţia aceea delicată sub observaţie, se gândi cu îngrijorare înainte de a adormi.

*

Alina se trezi devreme. Afară ploua torenţial. Deschise fereastra şi inspiră adânc aerul curat, apoi se aplecă peste pervaz şi captură câteva picături de ploaie pe limbă. Aerul mirosea a iarbă proaspătă. Ploaia de primăvară se infiltra în pământul însetat, apa curgând în mici râuleţe printre straturile cu flori timpurii de toate

culorile, purtând cu ea miasma plantelor aromatice ce creşteau peste tot în grădina lui Alex. O briză răcoroasă se strecură pe lângă ea în cameră, înfoind perdelele diafane precum pânzele unei corăbii nerăbdătoare să pornească într-o ultimă călătorie spre tărâmuri misterioase şi îndepărtate.

Alina întoarse capul şi privi peste umăr. Alex se trezise ca de obicei fără niciun zgomot şi o privea tăcut.

— Bună dimineaţa, spuse ea, apropiindu-se de pat.

— Bună dimineaţa. Cum te simţi?

— Bine.

Alina zâmbi când realiză că ceea ce spusese era adevărat, de parcă ceva înăuntrul ei se relaxase, un gol fusese umplut.

— Mă simt bine, repetă numai pentru a mai auzi cuvintele încă o dată.

Alex ştia la ce se referea. Toată acea perioadă încordată în care trebuiseră nu numai să-şi controleze emoţiile şi sentimentele, ci să facă faţă şi stresului şi oboselii începuse să-şi pună amprenta pe amândoi. Secretele unui trecut îngropat adânc în inimile lor începuseră să-i tragă în jos, secătuindu-i de orice fel de energie. Probabil că venise timpul să scape de demonii din trecut.

Tăcerea dintre ei deveni apăsătoare în timp ce făcură câte un duş şi serviră un mic dejun la repezeală, tot timpul evitând din răsputeri să se atingă. Alina observă că Ford dispăruse deja, aşa că în curând se grăbiră şi ei să ajungă la Elite. Când intrară în sala de şedinţe, îi găsiră pe Ford şi pe Scott aşezaţi la masă, urmărindu-l tăcuţi cu privirile pe Brett care se plimba ca un leu în cuşcă prin faţa lor.

La apariţia lor, Brett se opri şi se întoarse către Alina.

— Cum te simţi? o întrebă cu o voce neutră.

— O să-mi fac treaba, răspunse ea în acelaşi fel.

Părând mulţumit de răspunsul ei, Brett se apropie de ecranul din dreapta mesei şi luă telecomanda. Imagini oribile de război defilară prin faţa lor.

— Liberia, o ţară măcinată din interior de un crud război civil, explică Brett în timp ce priveau imaginile. William Tolbert, ultimul preşedinte, a fost asasinat în 1980 în timpul unei lovituri militare de stat conduse de Sergentul Major Samuel Doe. Domnul Doe a preluat puterea, fondând Partidul Naţional Democratic. Toate eforturile opoziţiei de a-l înlătura au eşuat în mod tragic, ba chiar aş putea adăuga în mod extrem de sângeros. Cei trei ani care au urmat, au rezultat în cel puţin cinci mii de victime colaterale. Charles Taylor, un civil corupt care lucrase pentru Doe în toată această perioadă, a pus la cale invazia Liberiei de la graniţa cu Republica Côte d'Ivoire. Armata lui Doe, numită Forţele Armate ale Liberiei, a atacat Republica Côte d'Ivoire şi băştinaşii s-au alăturat luptătorilor lui Taylor. Conflictul a degenerat într-unul dintre cele mai teribile războaie etnice care au existat vreodată.

Brett făcu o pauză şi apăsă pe un buton al telecomenzii, înlocuind imaginile violente cu cea a unui cuplu atractiv.

— Jenkins şi Lucreţia Jiba, ambii absolvenţi ai faimosului Oxford, ambii provenind din familii Liberiene de rang înalt. Crema societăţii. Sunt bogaţi şi plictisiţi, aşa că se joacă de-a terorismul în favoarea forţelor lui Doe şi asta numai pentru că jocul cu focul îi amuză teribil. Pe noi nu ne amuză deloc, dar i-am lăsat în pace până acum din moment ce nu prezentau un pericol real. Se pare însă, că în ultimul timp devin tot mai dedicaţi şi mai pasionaţi de cauza lor. Săptămâna trecută au păşit în liga jucătorilor grei.

Brett apăsă din nou butonul telecomenzii şi imaginea soţilor Jiba fu înlocuită cu cea a unui bărbat de vârstă

mijlocie.

— Fahim Haroun, un traficant de arme foarte cunoscut din Estul Mijlociu. Soţii Jiba, ajutaţi de o terţă persoană necunoscută, au căzut la înţelegere cu Haroun pentru a achiziţiona arme biologice produse în Irak. Credem că vor să le folosească în Monrovia. Din motive clare, nu le putem îngădui să reuşească.

— De ce nu se ocupă Serviciul Secret Liberian de asta? întrebă Alex.

— Au încercat, dar se pare că domnul Jiba are conexiuni foarte puternice nu numai în sânul guvernului, ci chiar şi în interiorul Serviciului Secret. Soţii Jiba au fost avertizaţi despre investigaţie şi agentul infiltrat în casa lor pe post de servitor a fost găsit plutind cu faţa în jos pe râul Montserrado. Acela a fost momentul în care s-a apelat la noi.

Alex încuviinţă din cap.

— Înţeleg.

— După ce-am analizat situaţia, am ajuns la concluzia că soţii Jiba nu sunt decât un paravan pentru un jucător mult mai important şi mai periculos. Sunt ei educaţi la Oxford, dar nu au experienţa şi contactele care pot aranja o tranzacţie cu un specimen ca Haroun. Altcineva le trage iţele şi trebuie să aflăm cine. Misiunea asta va avea două obiective şi două faze. În primul rând, vrem să aflaţi cine e în spatele operaţiunii şi să-l aduceţi pentru interogatoriu.

Brett făcu o pauză şi aduse pe ecran imaginea unei hărţi reprezentând ceea ce păreau a fi sate şi drumurile lor de acces.

— A doua fază va consta în distrugerea unui laborator în care se experimentează armele biologice. Problema e că se află în mijlocul unui sat şi asta cu încuviinţarea şi ajutorul sătenilor. Informaţiile de ultimă oră ne-au indicat că acolo dezvoltă un virus extrem de violent de febră tifoidă cu care plănuiesc să infecteze apa

potabilă a Monroviei. În cazul în care reuşesc, victimele s-ar putea ridica la sute de mii. Trebuie să-i lovim repede şi în forţă. Nu vreau supravieţuitori. Dacă se află că operaţiunea asta a fost manevrată din afară, le oferim pe tavă o scuză pentru a reîncepe un război civil care a omorât deja sute de mii de oameni nevinovaţi. Scott vă va prezenta detaliile tehnice.

Scott se ridică în picioare în timp ce imaginea hărţii de pe ecran era înlocuită cu cea a schemei unei clădiri.

— Laboratorul este complet independent din toate punctele de vedere de sat, aşa că mai întâi va trebui să-i distrugem generatorul electric. Vestea bună e că vom fi echipaţi cu bombe incendiare care vor arde totul fără să lase nicio urmă, aşa încât va părea că un scurtcircuit electric a pornit incendiul. Vestea proastă e că incendiarele trebuie plasate manual şi odată ce explodează nu mai există cale de evacuare.

Alina îşi drese glasul şi se sprijini de spătarul scaunului ei.

— Cu ce ne vom confrunta din punct de vedere apărare?

— Dacă-şi dau seama de prezenţa noastră, cu orice.

— Dar este o aşezare unde trăiesc oameni, nu-i aşa? insistă ea.

— Ce vrei să spui? interveni Brett vizibil iritat.

— Vreau să spun că avem acolo civili inocenţi.

— Gruparea asta e pregătită să omoare sute de mii de oameni fără nicio problemă şi te asigur că vă vor lichida la prima vedere fără să mediteze prea mult la moralitatea acţiunilor lor. Altcineva mai are şi alte întrebări? întrebă Brett pe un ton care nu invita niciuna. Bun, spuse după un moment de tăcere. Pentru prima fază a operaţiunii, Alex va fi Robert Leela, un american bogat de origine liberiană.

Brett se întoarse să-l privească pe Alex.

— Familia ta a fost direct implicată în războiul de

independenţă liberian, acordând sprijin material Frontului de Eliberare Naţională. Cum ai crescut într-un mediu familiar extrem de libertin, eşti înclinat să susţii material diferite grupări rebele nu numai pentru că poţi, ci şi pentru că te amuză.

Atenţia lui Brett se îndreptă din nou asupra Alinei.

— Alina, vei fi Jane Leela, soţia lui Robert. Te-ai născut în Statele Unite, dar după divorţul părinţilor te-ai mutat în România împreună cu mama ta. La fel ca şi soţii Jiba, eşti fabulos de bogată şi la fel de plictisită. Cauzele lui Robert au devenit ale tale şi-l susţii necondiţionat în toate extravaganţele. Datorită oamenilor noştri de contact, soţii Jiba sunt deja la curent cu activităţile voastre extracuriculare, după cum sunt la curent cu faptul că urmează să vizitaţi Monrovia pentru a participa la o recepţie organizată de Ambasada Americană. Avem deja confirmarea că intenţionează să vă cunoască personal pentru a discuta o ofertă de afaceri.

Brett apăsă pe butonul telecomenzii şi ecranul se scufundă în întuneric.

— Scott, rolul tău va fi să aduni cât mai multe informaţii direct la faţa locului. Sapă cât poţi de adânc şi găseşte orice fan AFL cu legături în crema societăţii liberiene. Ford, vei fi şoferul soţilor Leela. Împrieteneşte-te cu personalul care lucrează în casa Jiba şi vezi dacă descoperi ceva suspect. Eu voi rămâne la cartierul general ca punct de legătură pentru ambele echipe. Toate detaliile misiunii au fost încărcate pe PDA-uri. Studiaţi-le foarte bine şi nu uitaţi că uşa mea e deschisă oricui are întrebări sau nelămuriri. Plecaţi peste opt ore.

*

REALITATE DIFUZĂ

Alex se îmbarcă în micul jet aparţinând flotei Elite, întâmpinat de hohotele de râs ale Alinei. După toate aparenţele, Ford îi relata o întâmplare picantă, pe care ea o găsea extrem de amuzantă. Când observă că o priveşte, însă, deveni brusc serioasă şi îşi ocupă locul, punându-şi centura de siguranţă. Privirea lui Ford oscilă de câteva ori între Alex şi Alina, apoi cu un oftat resemnat se îndreptă şi el spre un scaun din spatele jetului. Scott nu părea să bage de seamă tensiunea palpabilă din jur, continuând să studieze ecranul PDA-ului din faţa lui.

Ochii lui Alex se fixară pe Alina în timp ce-şi ocupă locul la rândul lui şi îşi puse centura de siguranţă cu mişcări mecanice. Cu toate că îi înţelegea punctul de vedere, hotărârea ei de a pune din nou capăt relaţiei lor pasionale îl rănise mai mult decât voia să recunoască. Amestecul sălbatic de emoţii ce i se îmbulzeau în suflet îl făceau să se simtă frustrat şi iritat în acelaşi timp. Închise ochii cu un oftat, dorindu-şi să poată dormi până la destinaţie.

Monrovia, Liberia

Jetul Elite aterizează pe Aeroportul Internaţional Roberts la opt seara, ora locală a Monroviei. Scott dispăru imediat fără niciun cuvânt pentru a lua legătura cu sucursala locală Elite, în timp ce restul echipei se îmbarcă în limuzina neagră staţionată la marginea pistei de aterizare. Ford, în rolul său de şofer al soţilor Leela, îşi conduse patronii la Hotelul Ducor, o clădire destinată exclusiv numai pentru elită. Decorul era opulent, serviciul de neegalat, iar personalul extrem de discret. Piesele de mobilier antic autentic reprezentau un amestec de excepţie mult mai potrivit pentru a fi expus în *Victoria and Albert Museum* decât pentru a deservi recepţia unui hotel, indiferent cât era acesta de exclusiv.

Alex renunţase la hainele lui negre obişnuite în favoarea unui costum de haine gri de o croială impecabilă, în timp ce Alina abordase un taior Channel de culoarea fildeşului, părul ei strâns aproape în mod sever într-un coc elegant la ceafă.

Alex privi amuzat atitudinea ei de regină de gheaţă. Aprecia întotdeauna o provocare pe cinste. Dacă tot trebuia să joace rolul soţului devotat pentru misiunea asta, putea măcar să se distreze un pic. Întinse mâna şi o dezmierdă uşor pe ceafă. Alina îşi jucă perfect rolul de soţie adorabilă, însă rigiditatea instantă a corpului ei o dădu de gol că atingerea lui o afecta mai mult decât ar fi trebuit. Îşi întoarse capul şi-i aruncă o privire, ochii ei la fel de inscrutabili ca şi ai lui.

— Relaxează-te, draga mea, îi spuse el pe un ton scăzut. Suntem un cuplu îndrăgostit.

Ea continuă să-l privească pentru câteva momente, apoi îl trase brusc spre ea şi-l sărută îndelung şi senzual pe gură. Stupoarea care se citea pe faţa lui când îl eliberă era atât de amuzantă, încât îşi permise un minuscul zâmbet triumfător. Observând că Ford terminase cu formalităţile de cazare, îi întoarse spatele şi se îndreptă spre lift.

— Vino, iubitule, îi aruncă peste umăr.

Apartamentul luxos al soţiilor Leela beneficia de panorama impresionantă a golfului Monrovia şi a Peninsulei West Point, şi era decorată în acelaşi stil cu recepţia hotelului. Ford ocupase o cameră cu mult mai modestă, aşa cum se cuvenea poziţiei sale de şofer.

Alina se simţea extrem de incomod în acel decor opulent, însă observă că Alex se comporta de parcă s-ar fi simţit la el acasă. Îl urmări pe sub gene cum şedea într-un jilţ vechi de sute de ani, sorbind tacticos dintr-un pahar de coniac Remy Martin Black Pearl Louis XIII, care probabil costa cât salariul anual al unui profesor universitar. Părea total degajat, de parcă ar fi făcut asta toată viaţa. Alex

dădu restul de coniac pe gât, apoi puse paharul pe o măsuţă de lemn de trandafir din stânga lui şi-şi întoarse ochii spre ea.

— Eu o să fac o baie. Simte-te ca acasă, spuse cu voce calmă, o urmă de amuzament licărindu-i în ochi.

Ea îl urmări cu privirea până intră în baie, apoi auzi apa curgând în cadă câteva momente mai târziu. Expiră încetişor, abia atunci realizând că-şi ţinuse respiraţia. Apucă valiza ei de voiaj şi o trase după ea în dormitorul spaţios. Era dominat de un pat gigantic, însă ea refuză să se gândească că trebuia să-l împartă cu Alex în calitate de soţie. *Mai târziu,* îşi spuse. Avea să reflecteze la acel amănunt mai târziu.

Deschise sertare şi dulăpioare, observând că hainele lor fuseseră deja despachetate din valize, probabil de către cameristă, şi aşezate cu grijă în dulap. Ochii îi rămaseră un moment pe smochingul pe care Alex urma să-l poarte la gala de la ambasadă, dându-şi seama că aştepta cu nerăbdare acel eveniment. Cu cât terminau mai repede cu faza aceea a misiunii, cu atât se sfârşea mai rapid mascarada cuplului îndrăgostit. Cele două nopţi ar fi putut trece rapid şi fără incidente… Sau nu.

Când Alex păşi afară din baie cu nimic altceva pe el decât un prosop alb pluşat înfăşurat în jurul taliei, Alina oftă înfundat, convinsă că încerca să o împingă peste limita răbdării.

— Baia îţi aparţine, spuse în timp ce traversa sufrageria spre valiza lui de voiaj.

Ea îl ignoră, aranjându-şi rochiile din dulap. Nu avea să-i dea satisfacţie. Dacă dorea să facă paradă prin apartament pe jumătate dezbrăcat, era numai treaba lui.

— Ce latură preferi? întrebă el brusc.

— Poftim?

Înainte de a se putea opri, Alina se întoarse şi-l privi în mod direct. Ochii îi coborâră pe pieptul lui gol. O

picătură de apă i se prelinse din părul ud, lăsând în urma ei o dâră strălucitoare pe pielea netedă. Privirea ei o urmări de-a lungul pieptului cizelat, apoi în jos pe abdomen, până dispăru în textura moale a prosopului. Îşi simţi gâtul uscat, iar mintea i se înceţoşă. Încercă cu disperare să-şi amintească care era subiectul discuţiei lor şi ratã cu brio.

— Ce parte a patului preferi? specifică el.

Tonul lui uşor iritat o trezi rapid.

— Dreapta, răspunse cu voce indiferentă.

Alex ridică din umeri.

— M-aş instala pe divan, dar…

— Cunosc protocolul, Alex, i-o reteză glacial. Personalul hotelului trebuie să creadă că suntem căsătoriţi, ceea ce necesită un pat răvăşit pe ambele laturi. Ştiu toate astea. Şi cred că suntem amândoi suficient de profesionişti cât să putem dormi în acelaşi pat fără să ne sărim la beregată.

El o privi tăcut pentru câteva momente, apoi ridică o sprânceană.

— Deci faci odată baia aia, sau trebuie să mă schimb în sufragerie?

Alina înghiţi în sec. Se întoarse pe călcâie şi scoase un schimb de haine din dulap. Nu voia nici în ruptul capului să iasă din baie înfăşurată într-un prosop. Nu-i mai aruncă nicio privire lui Alex înainte de a intra în baie şi trânti uşa, apoi o încuie ca o barieră sigură între ei.

*

Îmbrăcat cu pantaloni negri din stofă subţire şi o cămaşă de mătase de culoarea cobaltului, Alex comandă mâncarea în cameră, în timp ce o aştepta pe Alina să iasă din baie. Conform profilului lor, soţii Leela preferau să rămână în intimitatea apartamentului lor decât să-şi facă o apariţie publică. Tot pentru a rămâne în ton cu rolurile pe care le aveau de jucat, comandă caviar, preparate din

bucătăria franţuzească şi o sticlă de Perrier-Joue, toate aranjate cu dichis la masa intimă iluminată cu lumânări. Îl concedie pe ospătar cu un bacşiş substanţial, apoi deschise sticla de şampanie şi turnă lichidul spumos în două pahare de cristal.

Cu paharul în mână, păşi afară pe terasă şi privi absent la peisajul splendid ce se desfăşura în faţa lui, mintea lui trecând febril în revistă problemele care puteau apărea în timpul acelei misiuni delicate. Aveau toate şansele să-şi facă treaba foarte bine, cu condiţia ca Alina să-şi joace rolul în mod corespunzător. În jocul din care făceau ei parte, dacă nu te implicai sută la sută, nu mai jucai deloc. Sau jucai cu un potenţial glonţ în cap. Alina era foarte bună, unul dintre cei mai buni agenţi operativi cu care lucrase vreodată, însă nimeni nu era suficient de bun încât să supravieţuiască cu jumătăţi de măsură.

Chiar în acel moment, Alina îşi făcu apariţia în cameră, învăluită într-un foşnet de mătase. Alex se întoarse, pregătindu-se să-i ofere un pahar de şampanie cu un zâmbet ironic, dar gestul nu se mai materializă. Adora să o vadă îmbrăcată aşa. Rochia era neagră, fără bretele, cu o bustieră ce-i scotea în evidenţă trupul mlădios şi terminându-se cu falduri vaporoase de mătase care foşneau provocator cu fiecare pas. Alex se forţă să-şi păstreze o mină rece.

— Şampania vă aşteaptă, doamnă Leela, se pomeni vorbind, vocea lui cu un ton mai jos decât de obicei. Şi acum că am terminat cu toate formalităţile, hai să cinăm odată, continuă, de data asta pe un ton iritat.

Alina îl privi aproape mirată în timp ce lua loc la masă.

— Credeam că cinăm în restaurant, spuse, ochii ei iscodindu-l în mod deschis.

Alex nu-i returnă privirea şi ridică din umeri, turnându-şi încă un pahar de şampanie.

— Soţii Leela sunt extrem de comozi şi iubesc intimitatea. N-ar fi normal pentru ei să se obosească cu mersul la restaurant, mai ales după o călătorie lungă. Tonul lui exprima clar iritarea produsă de comentariul ei.

Alina îşi arcui sprâncenele, continuând să-l sfideze câteva momente cu privirea, apoi oftă şi-şi plecă ochii în farfurie. O provoca în mod deliberat, iar ea nu avea chef să-i dea satisfacţie. Luă o înghiţitură de şampanie, un zâmbet minuscul plutind pe buzele ei.

— E foarte bună, îmi place.

Alex n-ar fi putut să-şi stăpânească replica ironică nici dacă ar fi încercat. Şi nici măcar nu încercă.

— Mă bucur din suflet că aprobi gusturile soţilor Leela. E într-adevăr o uşurare.

Se aştepta la un comentariu pe măsură, însă fu întâmpinat cu tăcere. O tăcere tensionată, care îl făcu să-şi întoarcă privirile la ea în cele din urmă. Alina şedea perfect nemişcată în lumina lumânărilor, faţa ei golită de orice fel de expresie. Lumina pâlpâitoare îi trasa umbre neliniştite pe chip, împrumutând o iluzie de expresie rănită ochilor ei. Cu mişcări lente aşeză cu mare grijă paharul de şampanie lângă farfurie, de parcă era cel mai preţios obiect din lume, apoi puse mâinile pe masă. Alex simţi o gheară în stomac, o emoţie pe care n-o putea defini şi care-l făcea să regrete replica acidă de mai devreme. Acea Alină tăcută şi submisivă îl ameţea. Pierduse cumva controlul balanţei şi habar nu avea cum să-l recapete.

— Dacă nu trebuie să cinăm în restaurant, nu cred că-mi e prea foame, spuse ea în cele din urmă.

Nu-l privi când se ridică de la masă şi se retrase în intimitatea dormitorului, închizând ferm uşa după ea.

Alex lăsă să-i scape un oftat iritat şi se ridică şi el de la masă. Bău şampania din pahar dintr-o suflare şi-şi mai turnă unul, hotărându-se să nu meargă la culcare până nu era sigur că Alina era deja adormită. Nu mai putea suporta

niciun fel de contact cu ea în seara aceea. În prezenta lui stare de spirit era de-a dreptul periculos şi nu ştia exact pentru cine.

*

Când Alina se trezi a doua zi de dimineaţă, Alex era deja plecat. De fapt, dacă n-ar fi văzut urma capului lui pe perna de lângă ea, ar fi bănuit că nici nu împărţiseră acelaşi pat. Se întrebă câte ore dormise, sau dacă măcar dormise vreun pic. În mod surprinzător, ea dormise buştean.

Petrecerea de la ambasadă avea loc în seara aceea, iar soţii Leela aveau să fie prezenţi, cu Ford în rolul lui de şofer. Şi din moment ce jucau rolul bogătaşilor plictisiţi de viaţă, ea avea programări la spa, tratamente faciale şi masaje pe toată durata zilei. Doar era prea bogată să se spele singură pe cap, nu-i aşa? Oricum, avea să fie o experienţă plăcută. Următoarea misiune probabil presupunea târâtul pe burtă prin vreo conductă plină de murdărie şi şobolani. O trecu un fior neplăcut numai gândindu-se la asta.

O oră mai târziu, îmbrăcată într-un taior bej deschis cu pantofi şi poşetă asortate, îi scrise rapid un bileţel lui Alex şi o porni către o zi plină de activităţi promiţătoare.

Când se întoarse mai pe seară, Alex era tot absent, însă un alt bileţel o informa că avea s-o aştepte în recepţia hotelului la ora şapte seara. Petrecerea de la ambasadă începea la opt.

Rochia ei era o creaţie încântătoare de mătase neagră cu un guler înalt ca de regină şi valuri de material diafan mulându-se provocator pe trupul ei. Mulţumită că imaginea se potrivea perfect cu rolul pe care-l avea de jucat în seara aceea, îşi aruncă un şal pe umeri şi alese o poşetă asortată, apoi părăsi apartamentul.

*

Îmbrăcat într-un smoching impecabil, Alex

supraveghea recepţia hotelului din poziţia lui strategică de la bar, prefăcându-se că citea un ziar local. Aproape simţi intuitiv prezenţa Alinei chiar în momentul în care ea păşea afară din lift. Arăta relaxată şi incredibil de frumoasă. Părul îi era strâns într-un coc extravagant, iar culoarea neagră a rochiei îi scotea în evidenţă albul strălucitor al pielii. Îşi coborî ochii la ziar, nevrând să fie surprins holbându-se ca un idiot.

— Bună iubitule, îl salută ea cu o voce suavă. Cum ţi-ai petrecut ziua?

Alex se ridică în picioare şi o sărută cast pe buze.

— Cu afaceri plictisitoare. Tu?

— Ca o prinţesă, răspunse ea fără alte precizări. Mergem?

— Da. Suntem aşteptaţi.

Alex o luă de talie şi o ghidă spre ieşire, unde Ford îi aştepta sprijinit de capota limuzinei. Privindu-i expresia de regină de gheaţă, decise că seara se anunţa interesantă. Era curios cât timp îşi putea menţine mina de femeie de bani gata.

Petrecerea de la Ambasada Americană era în plină desfăşurare când ajunseră. Luminile lumânărilor străluceau precum sute de stele căzute din cer, liniştea nopţii fiind destrămată de sunetul muzicii pe care orchestra angajată pentru eveniment o interpreta cu entuziasm. La uşă îi întâmpină chiar ambasadorul, lângă care se afla un bărbat între două vârste. Se prezentă drept Richard Durant, om de afaceri, şi avu chiar tupeul de a-şi plasa mâna pe umărul gol al Alinei atunci când îi luă şalul pentru a-l încredinţa unui garderobier. Alex observă gestul cu un zâmbet amuzat, în timp ce Alina îi aruncă o privire de gheaţă. Alex o apucă de talie şi o propulsă înăuntru înainte ca privirea ei să-l poată îngheţa complet pe îndrăzneţul om de afaceri. Ochii Alinei îl priviră cu iritare o fracţiune de secundă, apoi privirea ei mătură sala

principală în căutarea celor doi suspecţi.

— Colţul din dreapta, murmură.

— Lasă-i să vină ei la noi, răspunse Alex în acelaşi mod.

Îi făcu semn unui ospătar şi luă două pahare de şampanie de pe tava de argint, apoi se întoarse spre Alina, oferindu-i unul dintre ele.

— Ţi-am spus vreodată cât eşti de frumoasă atunci când te enervezi? o întrebă, de data aceasta cu voce tare.

Ea îl privi pe sub gene, observând sclipirea răutăcioasă din ochii lui. Se distra de minune pe seama ei. Ticălosul. Însă ea ştia din proprie experienţă că nu era indicat să-l combată pe Alex cu foc… riscau să se ardă amândoi. Aşa că alese să-l combată cu gheaţă.

— Nu-mi amintesc, răspunse pe un ton indiferent.

El se aplecă spre ea.

— Îţi dă o aură senzuală.

Ea aproape se înecă şi sorbi din şampanie pentru a-şi înghiţi nodul din gât. Mulţumind cerului că soţii Jibba se îndreptau chiar în acel moment spre ei, îl privi cu detaşare. Nu credea că-i mai putea suporta prea mult comentariile ironice, oscilând între nevoia de a-l pălmui sau a-l ucide, niciuna o opţiune viabilă pentru un cuplu plictisit la o petrecere mondenă.

— Domnul Leela? rosti o voce în spatele lor.

Alex se întoarse către intrus. Jenkins Jibba era un bărbat blond cu ochi albaştri care aducea mai degrabă cu un preot Anglican decât cu un susţinător al terorismului modern. Un zâmbet insolent plutea pe buzele lui subţiri.

— Ne cunoaştem? întrebă Alex amabil.

— Nu încă. Numele meu e Jenkins Jibba, spuse bărbatul cu o plecăciune minusculă, atitudinea lui relaxată diminuând interesul sclipindu-i în priviri.

Preţul cerut de Haroun fusese cu mult mai ridicat

decât anticipase şi arabii nu aveau să-i trimită substanţele toxice până nu primeau şi ultimul bănuţ.

— Soţia mea, Lucreţia, continuă Jenkins Jibba. Am înţeles de la o cunoştinţă comună că avem multe interese în comun.

— Cunoştinţă comună? întrebă Alina mirată.

Lucreţia, o brunetă minionă cu ochi întunecaţi, se grăbi să intervină.

— Richard Durant ne-a menţionat că aţi investit într-o afacere de care se ocupă el.

— A, desigur, domnul Durant! exclamă Alina, dându-şi seama că imbecilul căruia aproape îi trăsese un şut în părţile anatomice sensibile se afla pe statul de plată al Elite.

Alex îi aruncă o privire amuzată, apoi preluă discuţia.

— De fapt, dacă-mi amintesc bine, am investit chiar o sumă mare de bani în afacerea domnului Durant. Zâmbi aproape conspirativ. N-am făcut mare lucru, mai ales că era pentru un prieten.

Era clar după expresia feţei lui Jenkins Jibba că acesta era răspunsul aşteptat.

— În cazul în care sunteţi interesaţi, mâine seară organizăm o mică petrecere la noi acasă împreună cu câţiva prieteni investitori, spuse el pe un ton jovial. Mă gândeam că ar fi drăguţ să veniţi şi voi să ne cunoaştem mai bine. Cine ştie, poate găsim şi alte interese comune.

— De ce nu? răspunse Alex în acelaşi fel. Întotdeauna mi-au plăcut adunările oamenilor cu bani. Nu-i aşa, draga mea?

— În mod sigur, spuse Alina, zâmbind seren. Vom fi încântaţi să vă facem o vizită.

Lucreţia scoase o carte de vizită din poşetă.

— În jurul cinei sună bine?

— Perfect.

Alina acceptă cartea de vizită, întrebându-se în sinea ei cum putea Lucreţia, o femeie aparent cumsecade, să considere un atac biologic pe străzile Monroviei drept un o soluţie viabilă pentru războiul civil. Dar aparenţele erau întotdeauna înşelătoare, iar ea învăţase asta pe pielea ei din prima zi în care-l cunoscuse pe Alex. Ochii ei urmăriră cuplul Jibba care se îndepărta, pierzându-se în mulţime.

— Nu prea a durat mult, murmură. Probabil sunt disperaţi.

Alex îi luă paharul de şampanie din mână şi-l puse pe o masă împreună cu al lui. O conduse la ringul de dans şi o trase în braţele lui. Ea adoptă poziţia de dans în mod automat, întrebându-se de ce nu plecau, acum că primul contact cu subiecţii fusese deja stabilit.

— Încă nu, draga mea, răspunse el întrebării ei tăcute. Va trebui să ne mai jucăm rolurile pentru puţin timp.

— Pot să întreb de ce? întrebă ea, dorindu-şi să nu-i mai spună *draga mea*.

— Soţii Jibba ne-au căutat pe noi şi nu invers. Dacă plecăm acum, le arătăm că de fapt îi aşteptam.

Alina nu-i mai oferi nicio replică şi se lăsă condusă în ritmul muzicii. Alex oftă şi închise ochii, inhalând cu aviditate mirosul ei unic. Cu misiune sau fără, se va bucura de acest moment pe cât de mult posibil.

*

Când ajunseră la hotel, îl găsiră pe Scott întins pe tot patul, delectându-se cu ceea ce televiziunea liberiană avea de oferit într-o Sâmbătă seara pe cele două canale care încă mai funcţionau. În poală îi trona o pungă imensă şi uleioasă plină ochi cu ceva ce arăta a chips-uri care trăsneau a oţet.

— Salutare, îi întâmpină cu un rânjet. Cum a mers?

— A mers, răspunse Alex în timp ce-i fura din chips-uri. Mâine seară suntem invitaţi la o petrecere acasă la

soţii Jibba. Cu ocazia asta poate să iscodească şi Ford personalul casei să mai afle câte ceva.

După ce savură chips-urile, Alex mai fură câteva. Gustările de la ambasadă nu fuseseră prea strălucite.

— Păi, hai să vă zic şi eu ce-am aflat până acum, spuse Scott, lingându-şi degetele unsuroase. Am luat legătura cu filiala noastră locală. N-a mai apărut nimic nou, habar n-au pentru cine lucrează soţii Jibba. Brett e şi el cu mâna goală.

Alex începu să se plimbe prin încăpere, masându-şi absent tâmplele.

— Ce-ar fi să ne spui şi nouă ce anume te preocupă? întrebă Ford, privindu-l cu atenţie.

Alex se opri în faţa ferestrei şi privi gânditor afară, rămânând tăcut preţ de câteva minute.

— Nu ştiu… e ceva ce nu se leagă şi nu pot să-mi dau seama ce, rupse în cele din urmă tăcerea. Întâlnirea din seara asta a mers prea pe roate, soţii Jibba au fost prea deschişi, ne-au acceptat povestea fără nicio ezitare numai pe baza spuselor unui om de legătură de-al nostru plasat la repezeală în anturajul lor. Nici măcar nu s-au obosit să ne mai confirme identitatea. Ce fel de joc e ăsta? Ori sunt incredibil de naivi, ori incredibil de şireţi. Posibilităţile i se învârteau prin minte.

— Hai să vedem ce părere are şi Brett, spuse Ford din spatele lui. Ne vedem cu el în cinci minute.

Alex aprobă absent cu o înclinare a capului şi deschise laptopul pentru a stabili conexiunea cu baza de operaţiuni Elite. În câteva minute, Brett îi fixa de pe ecran cu ochi roşii care arătau ca şi când ar fi privit în monitoare mai mult decât ar fi trebuit. Alex îl informă despre întâlnirea cu soţii Jibba şi despre cantitatea inexistentă de informaţii pe care reuşise să le culeagă Scott. Brett fu de acord că ceva nu era în regulă.

— Care e următorul pas? întrebă pe un ton obosit.

— Vom şti mai multe mâine seară după petrecere, răspunse Alex, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Am nevoie de mai multe informaţii în legătură cu agentul care se presupune că a fost omorât de către soţii Jibba.

— Nu eram la curent că numai presupunem implicarea celor doi în dispariţia agentului, răspunse Brett sec.

Faţa lui Alex rămase impasibilă.

— S-ar putea să am un fir. M-am întâlnit cu oamenii mei de legătură şi mi s-a indicat că ar trebui să sap mai adânc în direcţia asta.

Brett încuviinţă gânditor din cap, părând dintr-odată mult mai obosit.

— De acord.

— Vreau rezultatul autopsiei şi numele persoanei care ne-a trimis informaţiile pentru misiunea asta. Din ce departament al serviciile secrete liberiene provine? S-ar putea să fie important.

Brett îl privi mai atent.

— E ceva ce nu-mi spui? Vreo informaţie primită de la oamenii tăi de legătură, poate?

— Nu, veni răspunsul calm al lui Alex.

Adevărul era că de fapt deţinea informaţii adiţionale, dar nu era încă pregătit să le dezvăluie. Nu înainte de a fi ferm convins de veridicitatea lor.

— Vă vreau în legătură directă mâine seară, ca să putem analiza feţele şi vocile invitaţilor, concluzionă Brett. Ecranul deveni negru.

*

În seara următoare, Ford făcu un mic ocol cu limuzina de la hotel la casa soţilor Jibba, pentru a-i da timp lui Alex să stabilească legătura directă cu Brett.

— Canalul A a fost activat, se auzi glasul lui autoritar în dispozitivul de comunicaţie. Mă recepţionaţi?

— Afirmativ, răspunse Alex. Ai şi vizual?

— Aproximativ. Alina, vezi dacă poţi să îndrepţi camera aia, că văd totul pe orizontal.

Alina răsuci broşa elegantă prinsă de rochie.

— E mai bine?

— Mult mai bine, răspunse vocea lui Brett. Şi încearcă s-o păstrezi aşa.

— Ai informaţiile pe care le-am cerut? întrebă Alex.

— Numele agentului asasinat e Belnubo Sleju. Lucrătură profesionistă, un glonţ în ceafă. Analiza balistică nu ne-a ajutat cu nimic şi n-am găsit indicii noi, ceea ce nu e surprinzător din moment l-au găsit pe fundul râului Montserrado.

Alina îl privi pe Alex în timp ce digera informaţiile lui Brett. Nu părea deloc surprins de lipsa probelor, de parcă s-ar fi aşteptat la asta.

— Altceva? întrebă el, fixându-şi privirea în a ei.

— Sleju era cam verde, recent ieşit din şcoală şi fără prea multe misiuni la activ.

— Care era acoperirea lui?

— Fusese infiltrat în personalul casei şi nici nu trebuia să aibă prea mult contact cu soţii Jibba. Treaba lui era să tragă personalul de limbă, să observe activităţile zilnice şi să raporteze orice i se părea suspect.

— Cui?

— Nu ştiu încă, dar o să aflu.

Alex îşi întoarse privirile către geam şi privi afară cu un aer absent, masându-şi uşor buzele cu degetele. Şi-l putea imagina pe agentul ucis…

tânăr, plin de entuziasm, idealistic. Ce descoperise oare şi cui îi raportase?

— Cine ne-a trimis datele pentru misiunea asta? întrebă, continuând să privească afară pe geam.

— Un superior de-al lui Sleju. Cineva care ştia de

existenţa noastră şi asta cred că spune multe.

Alex rămase tăcut pentru câteva minute, suspiciunile vagi pe care le avusese cu privire la adevăratul asasin al lui Sleju conturându-se mai clar în mintea lui. Îşi îndreptă privirea către Alina.

— Vreau să-i studiezi atent pe soţii Jibba şi să-mi spui dacă crezi că sunt suficient de loiali cauzei cât să-l execute cu sânge rece pe Sleju.

Ea înclină din cap.

— Nu crezi că l-au omorât ei?

— Oamenii mei de legătură mi-au sugerat că nu, dar vreau şi opinia ta.

— Intuiţia?

— Cam aşa ceva.

Ford parcă limuzina în faţa casei soţilor Jibba, o vilă elegantă cu patru etaje decorată în stilul secolului XVIII. La uşă îi aştepta un valet care arăta impecabil. Alina îi înmână şalul de pe umeri, adoptând un aer plictisit. Era îmbrăcată cu o rochie de cocktail de culoare roz pal, cu părul strâns într-o coadă la spate din care scăpaseră câteva şuviţe rebele pentru a-i încadra faţa.

Lucreţia Jibba îşi făcu apariţia în hol, cu un pahar de băutură în mână şi zâmbind cu gura până la urechi.

— Dragilor, ce drăguţ din partea voastră că aţi venit! exclamă, ochii ei studiindu-l aproape insolent pe Alex.

El îi luă mâna şi i-o sărută, susţinându-i privirea.

— Lucreţia, arăţi fabulos, o complimentă, luând-o de braţ pentru a o conduce spre salonul de unde se auzeau vocile invitaţilor. Ca şi cum şi-ar fi amintit în ultimul moment, privi peste umăr la Alina. Vii, draga mea?

*

După ce se scurseră trei ore cu o încetineală agonizantă, timp în care Soţii Jibba se comportară ca nişte gazde perfecte, agenţii operativi Elite nu se puteau lăuda

cu niciun fel de progres. Nu aflaseră nimic nou, lumea din jur părând interesată numai de conversaţii insipide. Se făceau glume acide la adresa clasei muncitoare, se râdea, se bea din plin. Nimeni nu aduse vorba despre organizarea vreunui atac terorist. Alina era confuză şi plictisită până la refuz.

— Am analizat toate informaţiile pe care le-am obţinut despre invitaţi şi n-am găsit nimic. Sunt curaţi cu toţii… fără activităţi suspecte, fără legături cu organizaţii teroriste, auzi vocea lui Brett în ureche. N-a adus nimeni vorba de atac?

— Nu în mod direct, dar Jenkins i-a bătut ceva apropouri lui Alex, răspunse ea printre dinţi.

— Nu ajungem nicăieri aşa! exclamă Brett pe un ton exasperat. Gata, ridicaţi ancora, că poate îi forţăm să intre în acţiune.

Alina mulţumi în gând cerului. Îndurase trei ore de conversaţii idioate şi zâmbete tâmpe, ceea ce era mai mult decât putea suporta. Cel mai distractiv fusese să-l urmărească pe Alex cum flirta cu toate femeile din salon. Îmbrăcat la costum negru, cu o cămaşă vaporoasă albă pe dedesubt, efectul era devastator. Zâmbea senzual şi asculta cu răbdare toate inepţiile pe care le debitau, în speranţa că avea să afle mai multe informaţii, însă tot ce reuşea să extragă din capul lor era numai aer gol. Judecând după privirile fugare pe care i le arunca când şi când, ştia că şi el ajunsese la exasperare.

Nici bărbaţii nu erau mai presus. Alina îi trăsese pe toţi de limbă, însă nu reuşise să treacă de subiecte puerile ca jocul de polo, vacanţe recente şi noile cumpărături în materie de maşini de curse. Nu se făcuse nicio menţiune la războiul civil, nu auzise niciun comentariu cu conotaţie politică.

Alex scoase un pager din buzunar şi se prefăcu că studiază numărul, apoi se întoarse spre Jenkins Jibba cu o

mină îngrijorată şi-l informă că afaceri presante în Asia necesitau atenţia lui imediată. Din păcate, trebuiau să plece.

— Chiar trebuie să plecaţi? întrebă Lucreţia, părând că nu dorea să-l piardă din ochi.

— Mă tem că da, răspunse Alex pe un ton ferm. Ştiţi prea bine cât e de instabilă piaţa asiatică în zilele de azi. Când oamenii mei mă contactează, înseamnă că prezenţa mea e absolut obligatorie.

Lucreţia şi Jenkins Jibba îi escortară până la uşă, cerându-i valetului să-i aducă Alinei şalul şi să informeze şoferul. Rămaseră să aştepte cu toţii în hol şi Jenkins aduse în sfârşit vorba despre ceea ce-i interesa cu adevărat.

— Apropo de investiţia despre care am discutat ieri, spuse cu un rânjet viclean. Am înţeles de la Richard Durant că v-a explicat ce şi cum, şi că aţi fi interesaţi.

— Am putea fi, dar am dori mai multe detalii, plusă Alina.

— Păi, Richard v-a spus cam tot ce era de spus. Nu vi se pare o acţiune incitantă? Care poate provoca anumite reacţii? întrebă Jenkins cu o mină perplexă.

Alina rămase impasibilă.

— Eu personal sunt puţin îngrijorată că planul de acţiune e cam prea… extremist. Nu putem ajunge la aceleaşi rezultate cu un produs mai puţin radical?

— Cât timp avem la dispoziţie să ne hotărâm? interveni Alex.

— Nu foarte mult. Marfa nu a fost plătită încă, aşa că până nu rezolvăm problema financiară, nu poate fi livrată. Şi timpul ne presează tot mai mult, explică Jenkins.

Alex îi aruncă o privire lui Alina. Dacă soţii Jibba nu dispuneau încă de fondurile necesare pentru a achita achiziţionarea toxinei, problema era parţial rezolvată. Haroun nu avea să le trimită nimic până când nu-şi primea

toţi banii.

— Şi cam la ce sumă v-aţi gândit? întrebă Alina.

— Trei milioane, răspunse Lucreţia pe un ton nonşalant.

— Ceilalţi investitori contribuie cu aceeaşi sumă?

— Bineînţeles, râse Lucreţia. De ce crezi că sunt aici în seara asta? Ca să sărbătorim.

Judecând după cantitatea de alcool consumată, Alina fu înclinată să-i dea crezare. Nici Lucreţia nu părea prea sigură pe picioarele ei, sprijinindu-se de braţul lui Jenkins pentru a-şi păstra echilibrul. Iar el părea că se sprijină pe ea.

Valetul apăru cu şalul Alinei. Alex i-l aranjă cu grijă pe umeri.

— Ne vom gândi la propunerea voastră în seara asta şi vă dăm un răspuns până mâine, propuse el cu o mină benevolentă.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, îl condiţionă Lucreţia.

Odată ajunşi în intimitatea limuzinei, Alina îşi desprinse imediat broşa cu camera video de pe rochie şi-şi scoase unitatea de comunicaţie din ureche. Jucându-se cu ele în palmă, oftă şi privi absentă pe geam. După un timp, întoarse capul şi-l privi pe Alex. Şi el îşi scosese toate dispozitivele audio şi video şi le depozitase într-un buzunar interior al hainei negre.

— Deci, ce zici? o întrebă ridicând din sprâncene, deja bănuind ce avea să-i spună.

— Idioţii ăştia nu sunt terorişti! Sunt alcoolici! izbucni ea.

— Crezi că ei l-au executat pe Sleju?

Alina îşi putea da seama după expresia feţei lui că şi el se îndoia serios de aşa ceva, dar ceva din ochii lui o făcu să creadă că încerca să o împingă într-o direcţie pe care

numai el o cunoştea. Văzuse de prea multe ori sclipirea aceea în ochii lui ca să nu ştie ce înseamnă.

— N-au determinarea necesară, răspunse, lăsându-se pe mâna lui. Nu mi-i pot imagina lăsând paharele cu băutură din mână suficient de mult timp cât să pună un glonţ în ceafa cuiva. Făcu o pauză şi-l privi cu atenţie. Toată chestia asta e numai un joc pentru ei, nu-i aşa?

— Da.

— Cum e posibil?

Alex întoarse capul şi privi pe geam.

— Soţii Jibba fac parte dintr-o lume în care moralitatea e relativă. Când ai atât de mulţi bani, regulile normale nu se mai aplică. Viaţa poate deveni destul de plicticoasă, aşa că trebuie să-şi procure senzaţii tari. Jocuri. Sunt atât de izolaţi de societatea normală, încât oamenii li se par entităţi abstracte, piese de şah pe care să le mute în voie în jocul lor dement. Punerea la cale a unui atac terorist sau finanţarea de trafic cu arme nu reprezintă pentru ei decât o mutare riscantă. Nu realizează că efectele acţiunilor lor pot deveni foarte reale. După un moment de tăcere, ochii lui se aţintiră din nou asupra ei. Cum crezi că va reacţiona publicul larg dacă planurile lor ar avea succes?

Alina oftă din nou şi ridică din umeri.

— Asta e chestia care mă nelămureşte cel mai mult şi n-are niciun sens. Toată lumea s-ar întoarce împotriva mişcării de rezistenţă pe care o susţin. Dacă e acceptabil să li se treacă cu vederea eventualele violenţe, un atac biologic i-ar desfiinţa. S-ar împuşca în cap singuri.

Alex rămase tăcut, privind-o cu atenţie. Zâmbi uşor când văzu mai întâi uimirea şi apoi înţelegerea din ochii ei.

— Planul este să discrediteze mişcarea de rezistenţă, nu să-l susţină, şopti ea, în sfârşit înţelegând unde dorise el să o îndrepte. Iar sursa lor este un agent dublu din serviciul secret liberian. Din cauza asta l-ai întrebat pe

Brett despre numele persoanei care ne-a trimis informaţiile. Cineva a bănuit că au un trădător şi-a alergat la Elite să le cureţe rufele. Asta e singura explicaţie pentru care nu au anchetat personal execuţia unui agent de-al lor. Făcu o pauză de câteva secunde, apoi continuă. Sleju a aflat adevărul şi i l-a raportat cui nu trebuia. Probabil chiar omului de legătură al lui Haroun.

— Exact, încuviinţă Alex.

— Ştii cine e?

— Încă nu.

— Dar suspectezi pe cineva din comanda lui Sleju, cineva care acţiona pe post de tampon între el şi persoana care ne-a trimis nouă datele. Poate chiar cineva care a fost coleg cu soţii Jibba la Oxford şi care i-a ademenit pe calea asta de ani de zile.

Alex înclină din cap şi privi din nou afară pe geam.

*

Când intrară în apartamentul lor de la hotel, fură întâmpinaţi de aceeaşi imagine ca în seara precedentă. Scott stătea lungit pe pat, privind la televizor. De data aceasta însă, lipsea punga mare şi slinoasă din poala lui. Îi ascultă cu atenţie în timp ce-l puneau în temă cu ultimele noutăţi, apoi dădu gânditor din cap.

— S-ar putea să am un fir care să ne ducă la sursa lor din serviciile secrete, anunţă apoi cu un rânjet. Se pare că soţii Jibba au făcut parte din diferite grupuri cu vederi extremiste în timp ce studiau la Oxford. De fapt, aşa s-au cunoscut şi-au frecventat tot felul de personaje dubioase. Brett a săpat în arhivele lor să mai găsească alţi foşti studenţi care fac parte din elita serviciilor secrete liberiene.

Asta era exact ceea ce voia Alex să audă.

— Şi?

— Şi aştept să mă contacteze.

— Păi hai să-l contactăm noi, propuse Alina, nerăbdătoare să încheie odată misiunea asta. Soţii Jibba îi făceau scârbă. Poate a aflat ceva între timp.

Ford îşi făcu şi el apariţia când Alex stabili legătura cu baza şi se aşeză la masă, raportând că nu aflase nimic nou de la personalul angajat la casa soţilor Jibba. Ori habar nu aveau că patronii lor erau implicaţi în activităţi dubioase, ori erau mai discreţi decât ar fi fost normal.

— Avem doi potenţiali suspecţi. Analizăm acum toate informaţiile pe care le avem despre ei, îi informă Brett. Odată ce-i confirmăm identitatea sursei din interiorul serviciilor secrete, îl aducem pentru interogatoriu. Singura întrebare care mai rămâne este dacă soţii Jibba sunt implicaţi în acţiunea de discreditare a mişcării de rezistenţă, ori dacă au fost manipulaţi să creadă că atacul terorist ar fi o mutare pozitivă. Oricum, sunt terminaţi.

— Adică? întrebă Alina, neaşteptându-se neapărat la un răspuns.

— Adică toate dovezile legate de finanţarea de trafic de arme au fost trimise la poliţia locală. Cred că vor petrece pe cinste în închisorile liberiene.

Telefonul de pe biroul lui Brett sună şi el răspunse cu ochii aţintiţi asupra grupului de agenţi operativi care îl priveau de pe monitor. Ascultă tăcut persoana de la celălalt capăt al firului, apoi mormăi scurt şi închise.

— Identitatea sursei a fost stabilită, îi informă cu o mină întunecată care nu prevestea nimic bun. Numele lui e Qadarif Nuhud, Comandantul şef al serviciilor secrete liberiene. Aveţi undă verde, dar să mi-l aduceţi întreg pentru interogatoriu.

Ford ridică din umeri.

— Dragi colegi, se pare că misiunea s-a încheiat cu succes şi ne cam luăm tălpăşiţa. Îi anunţ să ne alimenteze avionul.

*

Vântul rece şi umed se strecura ca un iz de fantomă prin noaptea întunecată, o ploaie măruntă căzând neauzită peste oraş. Nicio maşină nu se încumeta să se aventureze pe străzile pustii în afara unui camion misterios fără numere de înmatriculare. Înăuntru, Alex fixa cu privirea un monitor cu amprentele termice al casei lui Qadarif Nuhud. Comandantul şef al serviciilor secrete liberiene era singurul ocupant al casei, aşa că Alex ordonă echipelor Elite să-şi ocupe poziţiile.

Echipa Alfa ocupă perimetrul din spatele casei, în timp ce echipa Beta asigura paza. Un agent operativ mascat anihilă sistemul de alarmă şi deschise uşa din spate, păşind în bucătărie. Deplasându-se fără zgomot spre mica spălătorie, Alina localiză tabloul de siguranţă şi întrerupse curentul electric.

— Undă verde, raportă în şoaptă.

Imediat, un alt agent operativ i se alătură şi împreună se deplasară neauziţi prin casă până ajunseră la dormitorul comandantului. Din camion, Alex le urmărea atent înaintarea de pe monitor.

Alina deschise fără zgomot uşa dormitorului şi merse în jurul patului până în partea stângă. În timp ce-şi scotea arma încărcată cu tranchilizant, celălalt agent operativ care făcea de pază la uşă intră în cameră şi îşi ocupă poziţia în partea dreaptă a patului. Alina puse ţeava armei la ceafa comandantului şi trase, privind cum corpul lui se dezumflă precum un balon înţepat cu un ac. Celălalt agent îl ridică pe umăr şi dispăru în noapte.

— Subiectul e în tranzit, raportă Alina.

La ordinul lui Alex, restul agenţilor operativi intrară în acţiune. Echipa Beta scoase un cadavru din camion pe care-l puseră în patul comandantului, în timp ce echipa Alfa plantă o bombă în miniatură în tabloul de siguranţă, după care porniră din nou curentul electric. Când toţi agenţii se reîntoarseră la camion, Alex detonă mica bombă

cu ajutorul unei telecomenzi. Casa fu cuprinsă repede de flăcări.

— Misiune completă, raportă Alex.

Un telefon anonim alertă poliţia. Pompierii ajunseră la timp pentru a stinge focul înainte să se poată extinde la casele învecinate, însă, din păcate, Qadarif Nuhud, Comandantul şef al serviciilor secrete liberiene, pieri în accident. Raportul oficial decreta drept cauză a izbucnirii focului: *Scurtcircuit datorat firelor electrice uzate.*

Străzile rămaseră la fel de pustii cu excepţia unui camion întunecat şi misterios care dispăru la fel de repede precum apăruse.

*

Imediat ce se îmbarcară în avion spre faza a doua a misiunii, Alina îşi croi drum spre Scott.

— Brett spunea că locul unde mergem e populat. Asta înseamnă femei şi copii? întrebă fără nicio altă introducere.

— Ce importanţă are? răspunse Scott, privind în jos la arma pe care o încărca. Eşti la fel de mort dacă te împuşcă un puşti mucos, sau ta-su.

Un gând oribil o străfulgeră pe Alina.

— Şi ce fac dacă îmi ies copii înarmaţi în cale?

Scott ridică ochii şi o privi fix.

— Nu pune întrebări la care nu vrei să auzi răspunsul.

Ea îi întoarse spatele şi merse la locul ei.

Zborul fu scurt şi tensionat, agenţii operativi tăcuţi şi neliniştiţi. Alex nu vorbi cu nimeni, dar asta nu era ceva nou. Nu era genul comunicativ înainte de o misiune. Părea să se fi retras în sine, comunicând mai degrabă cu demonii lui interiori decât cu oamenii din jur.

Butlo, Liberia

O boare de vânt adia prin copacii adormiţi, uşoară ca o şoaptă. Nu se zărea nici urmă de lună, niciun fel de lumină, nu se auzea nicio mişcare, numai pacea întunecată a pădurii şi zbuciumul frunzelor. În întunericul de nepătruns, foşnetele se auzeau mai clar, însă de data aceasta nu de la adierea vântului ori de la frunze, ci de la o armată de fantome.

Alex şi Alina se ascunseră după un Jeep abandonat.

— Suntem pe poziţii, se auzi vocea lui Scott în urechea lor.

— Undă verde, ordonă Alex cu voce joasă.

În câteva secunde, se auzi o explozie de proporţii. Alex şi Alina alergară către clădirea care fusese identificată drept laboratorul unde se produceau toxinele. Alina zări în stânga ei o siluetă micuţă care fugea în direcţie opusă.

La naiba, de ce trebuie să-i văd? se gândi, apoi intră în clădire, dându-şi seama că Alex era deja înăuntru. Se opri un moment până i se obişnuiră ochii cu întunericul. În dreapta zări strălucirea unei ţevi. Se întoarse, ţinând arma cu două mâini şi trase. Un bărbat îmbrăcat în pijamale reuşi să trimită un glonţ în tavan înainte de a se prăbuşi la pământ.

Alina înaintă până la capătul coridorului şi-l găsi pe Alex stând în mijlocul unei încăperi imense care era laboratorul. O privi scurt peste umăr, apoi se apucă să planteze explozibilul incendiar în jurul sutelor de sticluţe şi eprubete, atent să nu atingă nimic.

— Ţi-ai pus mănuşile? o întrebă fără s-o privească.

— Da.

— Nu pune mâna pe nimic.

Alina merse în jurul încăperii şi controlă uşa din spate. Se deschidea într-un coridor lung şi întunecat care bănuia că ducea spre cel de-al doilea laborator.

— Cred că vine cineva, şopti când auzi paşi îndepărtaţi.

— Vezi cine e. Te urmez imediat.

Alex îi făcu semn cu capul să plece, iar ea putu să vadă că mai avea numai câteva bucăţi de explozibil incendiar de plasat. Se strecură pe coridor şi privi în încăperea alăturată. Nu văzu pe nimeni, aşa că păşi mai departe cu arma ţintită cu ambele mâini. Un băieţel de vreo treisprezece ani se rostogoli de sub un dulap şi se ridică în picioare, iar ea îşi dădu şocată seama că ţinea o grenadă în mână. Buzele i se mişcau, dar nu putea înţelege ce spunea. Îngheţă, pulsul zvâcnindu-i în tâmple aproape dureros. Pur şi simplu rămase acolo înţepenită, ochii ei fixaţi pe faţa aceea ce nu avusese nevoie niciodată de un bărbierit. Îl privi cum scoate acul de siguranţă de la grenadă cu un zâmbet ironic pe buze.

O împuşcătură se auzi peste umărul ei şi băiatul se prăbuşi la pământ, sângele împroşcându-i faţa. Alina se întoarse şi văzu o siluetă întunecată. Respiraţia i se opri. Ochii gri ai lui Alex se scufundară în ai ei într-o comuniune atât de adâncă încât niciunul dintre ei n-o înţelese cu adevărat. În timp ce comunicarea prin cuvinte era menţinută la un minimum necesar, nu puteau nega legătura spirituală şi atracţia carnală aproape ireale care îi copleşeau ori de câte ori se aflau împreună. Erau parteneri, o echipă. Aparţineau împreună şi pe teren şi în afara lui, chiar dacă decizia de a fi împreună putea fi definită de margini ascuţite ca lama unui cuţit.

Alex coborî pistolul şi păşi pe lângă ea. Luă acul de siguranţă din mâna copilului mort şi-l puse cu grijă la loc în grenadă.

— Trebuie să ieşim de aici, focul se întinde.

Înainte ca ea să poată spune ceva, un alt copilaş mic, probabil de doi ani, apăru dintr-o cameră alăturată, arătând somnoros şi speriat. Alex păşi peste corpul băiatului mort şi-l luă în braţe.

— Ia-o înainte, mă ocup eu de el.

— Cum adică te ocupi tu? întrebă ea îngrozită de potenţialul răspuns.

El o privi cu o sclipire întunecată în adâncul ochilor.

— Preferi s-o faci tu?

— Dacă-l omori, n-o să ţi-o iert niciodată, îi promise ea.

Alex oftă din greu.

— Ştiu, dar din păcate nu-l putem lua cu noi. Şi acum pleacă naibii de aici, ori o fac în faţa ta.

Alina se urî pe sine din toată inima, însă îl ascultă şi-şi croi drum spre punctul de evacuare.

— Alex, care e statusul tău? auzi în ureche vocea lui Brett.

— Am terminat. Toate echipele, retragerea. Eu o să mai stau să verific încă o dată totul. Mă întorc pe cont propriu.

Alex puse copilul jos şi privi în jurul lui, realizând că se afla într-o creşă. Scutece curate din bumbac erau împăturite într-un colţ, câteva jucării zăceau pe podea, iar pe marginea unui pătuţ erau aranjate nişte hăinuţe viu colorate. Inima i se strânse dureros când privi în ochii negri ca două perle întunecate ai copilului. Era speriat, avea nevoie de căldură sufletească. Unde erau părinţii lui? Probabil zăceau morţi pe vreun coridor, părăsindu-şi copilul pentru nebunia unui maniac care voia să vindece lumea prin război biologic. Copilul întinse braţele, pe punctul de a izbucni în plâns.

— La naiba, murmură Alex înciudat.

Îngenunche şi-l luă în braţe, încercând să ignore

sunetele fericite pe care le scotea în timp ce i se cuibărea la piept. Îşi scoase în mod absent arma şi o puse la tâmpla copilului, întorcându-şi instinctiv capul astfel încât să nu fie împroşcat cu sângele lui. Copilul, găsindu-şi în sfârşit un culcuş cald şi primitor, nu observă când el îşi puse degetul tremurător pe trăgaci.

— Operaţiune completă, îşi auzi vocea raportând.

Ştia ce trebuie să facă, ştia că nu avea încotro, dar n-o putea face. Nu aşa.

Căldura focului îl readuse la realitate. Trebuia să iasă de acolo, ori risca să ardă de viu cu copilul în braţe. Se simţea ca un animal prins în cursă cu o singură opţiune de neimaginat. Apoi îşi aminti de flacoanele cu tranchilizant. *Dacă ar adormi puţin...* Scoase un flacon şi-l desfăcu, apoi i-l puse copilului la gură, care bău cu nesaţ vreo două guri, dar pe urmă se opri şi se strâmbă. Oricum, luase deja suficient de mult drog cât să adoarmă câteva ore bune. Alex îl privi în timp ce se cuibărea mai bine la pieptul său. Ochii i se închiseră şi căzu într-un somn adânc.

Milano, Italia

Zborul înapoi la baza Elite i se păru interminabil Alinei. Nu-şi putea scoate din simţuri mirosul şi gustul fumului. De câte ori închidea ochii, vedea faţa băiatului cu grenada şi copilul mic în braţele lui Alex. Îşi tot spunea că-i lăcrimau ochii din cauza fumului, însă oricât s-ar fi spălat pe faţă, lacrimile tot reveneau.

Când ajunseră la bază, Brett îi aştepta.

— Aţi făcut o treabă excelentă, îi lăudă el. Predaţi-vă echipamentul, aveţi câteva zile să vă odihniţi.

Incapabilă să se controleze, Alina pufni iritată pe nas. Bret o ţintui cu o privire de gheaţă.

— Ai ceva de adăugat, Alina?

— Da, am. Nu înţeleg de ce-a trebuit să distrugem totul în cale, răspunse ea, susţinându-i privirea.

— Treaba ta nu este să înţelegi, ci să-ţi urmezi ordinele.

Alina zâmbi şi-şi privi bocancii acoperiţi de noroi şi frunze moarte.

— Nu văd de ce s-ar exclude una pe alta.

— Până n-ai să vezi, n-ai să poţi înţelege.

— Dacă ăsta e preţul pe care trebuie să-l plătesc ca să nu-mi pierd sufletul, nici nu vreau să înţeleg.

— O să gândeşti altfel într-o bună zi.

Alina scutură din cap şi se îndreptă către uşă.

— Mă îndoiesc.

— Mai bine te-ai duce acasă şi te-ai relaxa un pic, spuse Brett în spatele ei, vocea lui sunând o idee mai caldă de data aceasta.

Dar ea nu era grăbită să se întoarcă la o cameră goală de hotel. Îl zări pe Ford şi se îndreptă către el.

— Cum se întoarce Alex acasă? îl întrebă. Nu avem nicio filială prin apropiere.

— Are un om de legătură în zonă, răspunse Ford alegându-şi cu grijă cuvintele, parcă simţind bătălia din ea. Să ştii că te iubeşte foarte mult, continuă cu voce joasă.

— Alex nu iubeşte pe nimeni, râse ea. Cel mai acut sentiment de care mai e în stare e loialitatea, iar el e loial numai locului ăstuia.

— Îţi e loial şi ţie.

— N-aş crede.

— Dar îl iubeşti.

Nu o întrebare, ci o afirmaţie. Alina îl privi fix în ochi.

— Nu am voie să iubesc pe nimeni. Regulile standard Elite, Ford, ar trebui să ştii asta.

— Regulile standard Elite, sau regulile lui Alex?

— E vreo diferenţă? Alex *este* Elite.

— Mie nu-mi pari genul de femeie care face ce i se spune.

— Se pare că încep să învăţ, spuse ea zâmbind trist.

Aşezământul Crucea Roşie, Liberia

Omul de legătură al lui Alex era Camille Stewart, o asistentă britanică care lucra pentru Crucea Roşie.

— Trebuie să vorbim, îi spuse el când o descoperi făcându-şi rondul de noapte într-unul dintre corturile înţesate cu răniţi şi bolnavi.

Camille, o femeie trecută de prima tinereţe cu păr bălai spălăcit strâns aproape sever în creştetul capului, ochi albaştri şi o dungă subţire pe post de gură, aprobă din cap şi-i făcu semn s-o urmeze. În ciuda posturii ei semeţe şi elegante, oboseala i se citea în fiecare gest şi pas. Îl conduse afară din cort şi apoi în altul, probabil cel în care locuia, din moment ce Alex observă lucruri personale şi câteva poze înrămate.

Camille se opri lângă un aragaz mic şi turnă ceai în două căni.

— Eşti rănit? îl întrebă, oferindu-i una dintre căni.

— Nu, doar murdar, răspunse Alex, simţindu-se ca şi cum ar fi fost scufundat în smoală.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă ea, sorbind din ceaiul aburind.

Alex scoase o mogâldeaţă întunecată de sub haină. Copilul era încă adormit, sugându-şi degetul mare cu un zâmbet pe buze. Camille puse cana cu ceai pe o măsuţă şi-l luă în braţe.

— L-am găsit abandonat şi nu m-a lăsat inima să-l las să moară.

— Bună alegere. De aici mă ocup eu, spuse Camille, aşezând copilul cu grijă pe patul ei. Nu mai e

responsabilitatea ta.

— Ce-o să faci cu el?

— Nu e mai simplu pentru tine să nu ştii?

Alex aprobă din cap.

— Şi acum?

— Un avion al Crucii Roşii pleacă spre Europa într-o oră, răspunse Camille privind la ceas.

— Şi tu?

Camille îşi întoarse ochii spre micuţul care dormea pe patul ei.

— Nu cred că o să apuc să dorm prea mult în noaptea asta.

Milano, Italia

Alina nu putea concepe să se calmeze, încă simţindu-se îngrozitor că lăsase copilul acela în braţele lui Alex. Nici măcar nu ştia dacă fusese băiat sau fată. Era total scârbită de propriile acţiuni şi-l ura pe Alex pentru că făcea orice în numele ordinelor primite. Îşi petrecu toată noaptea la baza Elite, bând prea multă cafea şi iritând pe toată lumea. A doua zi de dimineaţă, îl întâmpină pe Alex imediat cum acesta coborî din elicopterul de transport.

— Operaţiune completă, ai? Poţi să fii mândru, domnule soldat perfect, îi aruncă în faţă.

Alex, însă, nu arăta prea mândru şi nici odihnit. Reuşise să se bărbierească pe undeva şi să găsească nişte haine, dar era complet vlăguit. Adrenalina care-l ţinuse în priză dispăruse, aşa că acum era chinuit de uşoarele arsuri pe care le acumulase. Ochii şi gâtul îl usturau de la fum, iar oboseala pe care o simţea era prea profundă chiar şi pentru somn. Ochii lui se închiseră pentru o fracţiune de secundă în timp ce încerca să treacă pe lângă ea.

— Nu se poate să lăsăm discuţia asta pe altă dată,

Alina?

— Un copil, Alex, un copil atât de mic… vocea i se frânse gâtuită.

— Nu discut asta cu tine. Misiunea e întotdeauna pe primul loc, ştii doar asta, îi spuse el peste umăr.

Alina îl urmă şi-l apucă de braţ, forţându-l să se oprească şi să se întoarcă cu faţa la ea.

— Ia spune, cum l-ai omorât? L-ai împuşcat, i-ai rupt gâtul, ori doar l-ai înjunghiat ca pe un animal lipsit de apărare?

— Chiar vrei să ştii adevărul?

Ea înghiţi convulsiv.

— Da. L-ai omorât?

— Nu ştiu, răspunse el, lăsându-şi ochii în jos.

— Ce fel de răspuns idiot mai e şi ăsta? Mă întrebi dacă vreau să ştiu adevărul şi-mi serveşti tâmpenia asta.

— Ultima oară când l-am văzut, era viu.

— Zău, şi ce-ai făcut? L-ai lăsat acolo să ardă de viu? Cel mai groaznic e că nici măcar nu-ţi pasă, Alex! îi strigă ea în faţă.

— N-am făcut nimic decât să-mi respect ordinele, răspunse el, simţind brusc că se va prăbuşi din picioare de oboseală.

— Păi da, la asta eşti cel mai bun! Atâta ştii, să-ţi respecţi ordinele indiferent de consecinţe! Eu am învăţat asta chiar pe pielea mea, făcu ea referire la implicarea lui în recrutarea ei. Ştii ceva, n-o să pot învăţa să fac asta niciodată. N-o să fac niciodată aşa ceva într-o misiune, indiferent cine mi-ar ordona, termină ea, respirând din greu de parcă ar fi alergat.

Alex încercă să-şi ţină în frâu tentaţia de a da drumul furiei.

— Dacă vei supravieţui suficient de mult timp, s-ar putea ca într-o bună zi să dai chiar tu ordinul ăla, spuse pe

un ton calm.

— Eu nu sunt ca tine, Alex. Nu visez să ajung Brett când mă fac mare.

Într-o fracţiune de secundă, mâinile lui îi prinseră braţele ca într-o menghină, faţa lui la numai câţiva centimetri de a ei.

— Fir-ai tu să fii de răsfăţată arogantă, o scutură şuierând printre dinţi. Habar n-ai câte eforturi am făcut să-ţi protejez sentimentele alea idioate! Ştii de câte ori ţi-am acoperit greşelile? Câte misiuni ai fi distrus dacă nu eram lângă tine? Ştii?

Vreme de câteva secunde rămaseră amândoi împietriţi, Alina cu ochii mari, incapabilă să evadeze din privirea lui. Nu se putea mişca, nu putea vorbi, abia dacă mai respira. Alex o trânti în peretele din spatele ei.

— N-o mai face pe copila inocentă şi priveşte în jurul tău! îi strigă în faţă. Nouăzeci şi nouă la sută din oamenii pe care-i vezi aici n-o să supravieţuiască mai mult de cinci ani şi asta pentru că nu sunt suficient de buni la ceea ce trebuie să facă pe teren! Crezi că a fi agent operativ e o carieră pentru care poţi opta ca să nu te confrunţi cu alegerile pe care trebuie să le facă superiorii tăi? Trezeşte-te!

Cu inima bătându-i nebuneşte, Alina îşi umezi cu limba buzele uscate. Privirea lui Alex coborî pe buzele ei şi atitudinea lui violentă se topi ca prin farmec, totul transformându-se brusc în ceva de nedefinit, cu conotaţie erotică. Alina deveni conştientă de apropierea trupurilor, de căldura ce le radia prin haine, de întunecarea subită a ochilor lui. Se cutremură când îi simţi respiraţia pe piele.

Vrea să mă sărute, realiză cu o fracţiune de secundă înainte ca el să-şi aplece capul, buzele lui aproape atingându-le pe ale ei. O fracţiune de secundă în care ea ar fi putut întoarce capul pentru a rupe vraja dintre ei, însă n-o făcu. Îşi putea simţi sângele gonindu-i prin vene,

încălzind-o, ameţind-o, în timp ce buzele ei se întredeschiseră expectativ.

Alex se smulse de lângă ea atât de brusc încât ea se împiedică, aproape căzând în genunchi. Realiză ruşinată că se topise în îmbrăţişarea lui, prinsă într-un moment ce n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Clipi rapid, reorientându-se în spaţiu, concentrându-se pe locul unde se afla ea, unde se afla el şi ce făceau în acel moment. Expresia lui era rece şi distantă. În ochi nu i se citea niciun sentiment, iar ea se întrebă dacă nu cumva îşi imaginase emoţiile pe care le zărise acolo cu câteva secunde mai devreme. Poate chiar îşi imaginase toată scena de mai devreme.

Alex o porni către intrarea în clădirea principală, trecând pe lângă ea şi izbind-o uşor cu braţul în umăr. Incapabilă să se abţină, ea îl atinse uşor pe braţ. Un muşchi îi tresări pe faţă, corpul devenindu-i rigid sub mâna ei.

— Alex… şopti ea.

El se opri, dar nu o privi.

— Viaţa ta de dinainte nu mai există, Alina. Treci peste, tonul lui era politicos, aproape impersonal.

Mâna ei se scurse de pe braţul lui şi-i căzu pe lângă corp. Se sprijini de peretele din spate, simţind că leşină. Implicaţiile cuvintelor lui i se învârteau nebuneşte prin cap, iar ea încerca din răsputeri să le cuprindă cu mintea, ştiind că era purul adevăr.

— Aş putea să te ucid, Alex, spuse cu voce calmă. Câteodată cred că dacă ai muri, viaţa mea ar deveni mai suportabilă. Nimeni nu m-ar mai putea răni.

El o privi cu jind, în ochii lui strălucind un zâmbet care nu-i atinse buzele.

— Aş muri dacă aş şti că te-ar ajuta cu ceva, îi răspunse aproape în şoaptă. Dar cine ar mai veghea asupra ta?

— Atunci poate ar fi mai bine să mor eu… poate aşa nu m-ar mai durea sufletul atât de tare.

— Nu spune asta. Făcu un pas spre ea, dar n-o atinse. Eşti puternică, trebuie să supravieţuieşti.

— Nu-mi doresc viaţa pe care mi-o construieşti tu aici. N-am nimic de câştigat de la ea. Chiar dacă aş ajunge să conduc locul ăsta, ar trebui să sacrific prea multe ca să merite. În fiecare zi fac lucruri pe care nu credeam c-o să le pot face acum câţiva ani. Nu vreau să învăţ mai mult, nu vreau să-mi pierd sufletul de tot.

— N-o să las să se întâmple una ca asta. Alex îi cuprinse faţa în mâini, forţând-o să-l privească. N-am să permit locului ăstuia să te distrugă.

Alina îşi îngădui să se piardă în ochii lui frumoşi. Era atât de puternic, putea fi atât de nemilos, însă nu vedea nimic rece în ochii lui în acel moment. Numai îngrijorare sinceră, durere, chiar speranţă că-i va îngădui din nou s-o protejeze. Că-şi va încredinţa din nou sufletul spre salvare în mâinile lui. Nu-i cerea dragostea, nici măcar tandreţea, ori trupul ei. Tot ce-şi dorea era să o vadă supravieţuind şi să rămână cu sufletul întreg, nu ciopârţit ca al lui.

Închise ochii, fiindu-i frică de ceea ce avea să facă. Nu-şi putea încredinţa sufletul în grija unui bărbat care putea fi atât de crud, un bărbat care pretindea că şi l-a pierdut pe al lui. Ar fi semănat prea mult cu un pact cu diavolul.

— Nu mai am nevoie de protecţia ta, cuvintele îi ţâşniră de pe buze înainte de a se gândi să le rostească.

Alex deschise gura ca pentru a spune ceva, apoi o închise, privind-o tăcut cu o expresie pierdută.

— Vorbesc serios, Alex, s-a terminat. Nu mă mai cere în echipa ta.

— Alina, te rog, nu face asta, o imploră el.

— Nu mai putem continua… nu mai pot eu continua. Am crezut că pot, dar e mult prea greu pentru amândoi.

Îmi pare rău, mai spuse, o adiere de părere de rău umbrindu-i faţa. Îl mai privi pentru încă un moment, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă rapid.

Alex o urmări cu privirea până dispăru după un colţ, incapabil să se mişte. După câteva minute, o porni încet spre biroul lui. Locul acela închis şi întunecat i se părea de o intimitate binecuvântată. Se aşeză la birou, relaxându-şi toţi muşchii. Aşteptă furia şi durerea, dar nu putea simţi nimic. Era amorţit. Imagini intoxicate de prezenţa Alinei i se succedară rapid prin minte… zâmbetul ei luminos, râsul cristalin, cum adormea încolăcită în jurul trupului lui, cum îl atingea când erau singuri, curba delicată a gâtului ei.

Îşi puse capul pe braţe şi, acolo în intimitatea întunecată a biroului lui, îşi dădu frâu liber sentimentelor. Plânse înfocat cu lacrimi amare pentru femeia care adusese speranţa în inima lui pe care o crezuse moartă pentru totdeauna. Femeia pe care ştia că a pierdut-o.

Capitularea lui dură numai câteva minute, însă pentru el deveni o eternitate. În cele din urmă, se sustrase din oceanul disperării şi-şi şterse ochii cu mâneca. Trăgând aer adânc în plămâni, deschise laptopul şi scotoci cu înfrigurare prin toate ştirile recente. Un video înfăţişa un grup de măicuţe care tocmai sosiseră în Statele Unite, aducând cu ele refugiaţi minori din Liberia. Alex mări feţele copiilor şi se apropie de monitor. Acolo… păr negru şi cârlionţat, ochi mari şi rotunzi, întunecaţi ca nişte perle negre.

*

Alina bătu cu furie la uşa biroului lui Brett şi intră.

— Nu vreau să mai fac parte din echipa lui Alex, declară ferm, fără nicio altă introducere.

Brett o privi tăcut pentru câteva momente.

— Cred că ai nevoie de ceva timp liber să te odihneşti, să-ţi limpezeşti gândurile şi să-ţi regândeşti priorităţile, spuse el îngăduitor. Pentru moment nu voi lua

în seamă cererea ta. Ştii foarte bine că nu poţi lăsa emoţiile să-ţi afecteze eficienţa profesională.

— N-am nevoie de niciun fel de timp liber, ştiu ce vreau, insistă ea cu voce fermă. Pune-mă în echipa altcuiva.

— Cred că ar fi o greşeală. Faceţi o echipă formidabilă împreună.

— Crede-mă, e mai bine aşa.

Brett se lăsă pe spătarul scaunului şi o privi pe deasupra ochelarilor.

— Şi asta se întâmplă din cauza relaţiei voastre personale?

— Între noi nu mai există niciun fel de relaţie, aşa că nu, nu din cauza asta.

— În cazul ăsta, n-ar trebui să aveţi niciun fel de problemă să lucraţi împreună, răspunse Brett pe un ton glacial. Dar deocamdată voi onora cererea ta şi te voi muta în altă echipă. *Deocamdată*, Alina, asta nu e o decizie permanentă.

*

ADIEREA MORŢII

Alina îşi ocupă locul la masă alături de ceilalţi agenţi operativi, jucându-se absent cu ochelarii de soare. Era foarte ciudat să se afle în sala de *briefing*, aşteptându-l pe Brett să-i trimită în cine ştie ce colţ uitat de lume, fără să-i fie şi Alex alături, fără să-i simtă privirea mustrând-o ori de câte ori îi zbura mintea aiurea. Brett o informase în treacăt că Ford era liderul echipei şi, automat, noul ei superior. Îl căută cu privirea şi-l descoperi aşezat la capătul mesei. După privirile iscoditoare pe care i le arunca, înţelese că era la curent cu ultimele noutăţi în ceea ce privea relaţia ei

cu Alex.

Brett intră în încăpere şi toate discuţiile de fond se transformară în murmure, care apoi se reduseră la tăcere.

— Din informaţiile de ultimă oră pe care le-am primit de la filiala noastră din Finlanda, se pare că cineva a furat două focoase nucleare dintr-un depozit aparţinând fostei Uniuni Sovietice, urmând să le transporte în curând spre un potenţial cumpărător necunoscut, îşi începu ca de obicei Brett *briefingul* fără alte introduceri inutile.

— În paralel, am primit informaţii despre o nouă grupare extremistă numită Leii Negri, despre care ştiam foarte puţine până acum. Li s-a menţionat numele de câteva ori în cazuri de confruntări violente între diferite organizaţii teroriste. Ceea ce ne îngrijorează cel mai tare este că nu pare să le pese cine este prins la mijloc. În urma investigării unei explozii care a distrus o clădire de birouri din Africa de Nord, am reuşit să punem mâna pe un om de-al lor de legătură şi-am aflat mai multe. Se pare că deşi se află pe piaţă de mai puţin de un an, încep deja să-şi facă un nume. Nu au o agendă politică sau religioasă şi-şi vând serviciile oricui plăteşte preţul cerut. Clienţii lor sunt traficanţi de arme şi droguri, plus grupări teroriste care nu au propria trupă de asalt.

— Mercenari? întrebă Ford.

— Cam aşa ceva. Acum avem indicaţii clare că vor activa pe post de cumpărători pentru focoasele nucleare. Deocamdată nu ştim sigur dacă e o tranzacţie pentru uz personal, ori acţionează pe post de paravan pentru altcineva din umbră. Punctul de transfer va fi un port mic de pe Râul Amu Darya de la graniţa dintre Turkmenistan şi Afganistan. Misiunea voastră e să interceptaţi convoiul şi să-l urmăriţi. Vrem ca ambele părţi să fie aduse pentru interogatorii şi nu cred că mai e nevoie să specific că vrem focoasele înapoi. Avionul vă va transporta până la Kerki, la aproximativ o oră de graniţă. Veţi primi instrucţiuni

detaliate pe parcurs. Timpul ne presează, plecaţi imediat ce vă luaţi în primire echipamentul. Vreau rezultate. Ford, vino cu mine. Restul ştiţi ce aveţi de făcut.

Fără niciun alt cuvânt, Brett părăsi sala de *briefing*, cu Ford în urma lui. Ceilalţi agenţi operativi se ridicară de la masă în linişte şi le urmară exemplul, unul câte unul. Îl găsiră pe Jason Adler, şeful Departamentului de Armament şi Echipamente, ocupat până peste cap. Pe jos zăceau într-o dezordine organizată lăzi cu muniţie perforatoare de veste antiglonţ, grenade cu gaz lacrimogen, măşti de gaze, pistoale de mână, mitraliere, puşti cu lunetă.

— Niciun lansator de rachete? glumi Scott.

Jason îl privi pieziş.

— Păi nu prea cred că s-ar potrivi bine cu încărcătura din cargo.

Jason Adler era un bărbat între două vârste cu un nas puţin cam mare şi coroiat, o cicatrice lungă brăzdându-i fruntea – pe care gurile rele spuneau că ar fi primit-o în timpul unei misiuni din care abia scăpase cu viaţă – şi o grămadă de păr alb pe peste tot cu excepţia capului, unde avea un început de chelie pe care încerca s-o ascundă cu o freză care ar fi părut severă chiar şi celui mai înfocat cadru militar.

— Gata, spuse Ford în spatele lor. Era deja echipat pentru misiune, iar tonul vocii lui era prea liniar pentru a transforma cuvântul într-o întrebare. Oscila între *sunteţi gata?* şi *v-aţi dat foc la valiză dacă nu sunteţi gata!*

Scott aprobă din cap în timp ce-şi încărca arma.

— Hai să-i dăm bătaie.

Kerki, Turkmenistan

Avionul aterizează la o bază militară părăsită cam la o jumătate de oră de Kerki. În zece minute, un microbuz

negru cu geamuri fumurii trăgând o remorcă pe care se aflau două motociclete îşi făcu apariţia din burta avionului şi se angajă spre sud-est pe şoseaua cu două benzi care ducea spre graniţa afgană cam la cincisprezece kilometri distanţă.

Alina, prinsă până peste cap într-o ceartă aprinsă cu Brett, abia dacă remarcă tranziţia.

— Cum adică o fereastră de numai treizeci de minute? Încercăm să găsim un convoi pe cea mai aglomerată şosea din Turkmenistan şi tu ne dai acces la satelit numai treizeci de minute? făcu o pauză, ascultând replica lui Brett. Da, Brett, ştiu că avem numai un singur satelit care poate distinge semnătura radioactivă, continuă după un moment. Dar ce-i mai important? Dacă nu putem confirma vizual în numai treizeci de minute?

— O să confirmăm, spuse Ford, privind monitorul peste umărul ei.

Alina întoarse capul şi-l privi cu îndoială. Optimismul lui era încurajator, chiar dacă nu avea alt motiv logic în afară de neacceptarea eşecului. De fapt, dură douăzeci şi şapte de minute, iar şoferul trebui să facă un adevărat raliu prin traficul dement pentru a poziţiona microbuzul la câteva trailere în spatele convoiului format din două autobuze gri închis încadrate în faţă şi spate de două camioane militare.

— Depăşeşte-i, îi ordonă Ford şoferului. Alina, scanează în infraroşu.

— Câte şase în fiecare camion, plus alţi şase în autobuze, trei şi trei.

Toată lumea putea socoti. Şapte agenţi operativi Elite, asta dacă-l socoteau şi pe Ford, căruia îi fusese încredinţat suportul tehnic, şi douăzeci şi doi de inamici. Ford urmări privirile pe care le schimbau oamenii lui în timp ce se întrebau dacă fuseseră trimişi să intercepteze convoiul cu focoasele nucleare, ori să fie ucişi încercând.

— Opreşte la următorul popas. Alina, vii cu mine, ordonă în timp ce încărca o armă specială cu cartuşe conţinând iod radioactiv într-un amestec de ulei vâscos, greu de curăţat chiar şi de cea mai aprigă ploaie.

Îşi puse o pereche de mănuşi de piele şi o cască de motociclist. Microbuzul încetini şi opri. Alina îşi puse şi ea casca şi-l urmă afară.

Totul dură numai patru minute, echipa lucrând rapid să descarce cele două motociclete din remorcă. Ford reintră pe şosea, cu Alina acoperindu-i spatele, făcând slalom printre maşini şi tiruri până ajunseră din nou în spatele convoiului. Îl depăşiră prin stânga, Ford ascunzând arma sub braţul drept în timp ce marca fiecare vehicul cu câte un cartuş de iod radioactiv.

— Confirmă, vorbi în microfonul încorporat în cască, integrându-se în traficul din faţa convoiului.

— Patru obiective confirmate, îi răsună vocea lui Scott în ureche. Vii înapoi?

Traficul începea să încetinească în anticiparea graniţei afgane. Dacă se opreau acum puteau pierde convoiul.

— Nu, mai întâi trecem dincolo.

Imediat după graniţă, pe care o trecură ca-n brânză, fără măcar să încetinească, şoseaua se ramifica: est în direcţia Portului Choghli Tappeh şi sud-est spre Portul Qarqin. Când ajunse la intersecţie, convoiul se despărţi în două, un autobuz şi un camion luând-o spre est, celelalte două continuând să meargă drept.

— La naiba! înjură Scott. Ce facem?

— Raza de urmărire?

— Patruzeci de kilometri.

— Trageţi pe dreapta.

Ford îşi parcă motocicleta lângă microbuz şi-i făcu semn Alinei să-l urmeze înăuntru.

— Fă-mi legătura cu Brett, i se adresă lui Scott. S-au despărţit, raportă imediat ce Brett răspunse. Două vehicule spre est, două spre sud-est. Avem nevoie de întăriri în ambele locaţii. Eu cu Alina o luăm spre est, Scott spre sud-est.

— Am înţeles. Contactează-mă imediat ce ajungeţi. Echipele de intervenţie sunt pregătite în ambele porturi.

— Ne separăm, le explică Ford oamenilor lui, punctând cele două porturi pe harta de pe monitor. Eu cu Alina luăm Portul Choghli Tappeh, Qarquin e al vostru. Brett a trimis întăriri în ambele porturi. Scott preia comanda. Fiţi pregătiţi să vă mişcaţi imediat cum ajungeţi. Cargoul este prima prioritate, prizonierii pentru interogatorii a doua.

Ford şi Alina reveniră pe şosea în mai puţin de opt minute, făcând un slalom nebun prin trafic până ajunseră din urmă jumătatea lor de convoi înainte să poată ieşi din raza de urmărire. Nu puteau risca să-l piardă. Odată încărcătura descărcată, putea fi trimisă rapid oriunde în lume, iar cei implicaţi să dispară fără urmă în Munţii Afgani.

Ford îşi scoase telefonul mobil şi apăsă un buton.

— Brett.

— Te aşteptam, veni răspunsul prompt.

— Mă poţi localiza de la transmisia asta?

— Deja am făcut-o. Eşti la aproximativ doi kilometri sud-vest de port. Poţi menţine linia asta deschisă?

— Da.

— Echipa de intervenţie e în tranzit spre tine. Îi coordonăm noi, dar aşteaptă ordinele tale.

— Scott?

— Se lucrează pe şosea şi tot traficul e oprit. Probabil nu vor ajunge la punctul de întâlnire în următoarea oră.

— Am înţeles.

Strecură telefonul deschis în buzunarul de la piept şi se concentră la drum. Zece minute mai târziu, convoiul intră în port şi dispăru într-o hală.

— Închideţi toate căile de acces. Cel puţin unsprezece inamici, informă Ford echipele de intervenţie.

Cumpărătorii se aflau deja înăuntru probabil. Îi făcu semn Alinei să-l urmeze şi escaladară scara de incendiu. Când ajunseră pe acoperiş, se strecurară înăuntru printr-o gură de aerisire. Aşteptară câteva momente să li se obişnuiască ochii cu întunericul. Un bărbat stătea de pază la câţiva metri mai în faţă. Alina se furişă în spatele lui şi-i rupse gâtul fără niciun zgomot, apoi îl trase după un colţ în timp ce Ford îi luă locul pe circulara de metal care se conecta cu primul etaj printr-o scară ruginită. Dedesubt, doi bărbaţi stăteau aplecaţi asupra unui laptop, discutând animat despre preţul pentru care erau dispuşi să vândă focoasele nucleare. Mintea lui Ford lucră rapid. Dacă puteau recrea ultimele comenzi, aflau şi cine erau cumpărătorii.

— E o tranzacţie virtuală, şopti în telefonul mobil.

Îşi scoase arma cu tranchilizante. Cadavrele nu aveau cum să le dea informaţii despre cine erau cumpărătorii. Ţinti gâtul unuia dintre cei doi, observând cu uşurare că laptopul era deja închis, şi apăsă pe trăgaci. Omul căzu ca secerat.

Echipele de intervenţie năvăliră în hală într-un vacarm de nedescris şi în curând unsprezece corpuri se aflau întinse la pământ. Nouă adormiţi cu tranchilizante, doi morţi. Focoasele nucleare se aflau în autobuz.

— Pachetele sunt în siguranţă, îi raportă lui Brett. Spune-i lui Scott că urmăresc o pistă falsă.

— Am înţeles. Prizonierii?

— Nouă din unsprezece, deja în tranzit. Niciun rănit.

— Ne vedem la bază.

— Încă ceva, Brett. Am găsit un laptop care ar putea

conţine informaţii importante. Îl conectez în reţeaua noastră şi-ţi transfer baza de date, poate găseşti ceva interesant.

— Dă-i drumul şi aşteaptă confirmarea mea.

Ford se sui într-un microbuz identic cu cel în care se aflau Scott împreună cu echipa lui, contemplând ideea unui duş fierbinte şi a unui schimb de haine care nu puţeau a transpiraţie şi gaze de eşapament. Conectă laptopul în interfaţa securizată Elite şi iniţie transferul de date. Abia dacă apucă să-şi sprijine capul de spătarul scaunului şi să închidă ochii, când vocea lui Brett bubui din nou în urechea lui:

— Mă tem că va trebui să-ţi amâni duşul, spuse de parcă-i ghicise gândurile. Reasamblează-ţi echipa, ne vedem online într-o oră.

*

Alina închise ochii şi încercă să se relaxeze, frânturi din discuţiile purtate în surdină de agenţii din jurul ei ajungându-i la ureche ca un zumzet îndepărtat de albine. Un sentiment ciudat îi străbătu coşul pieptului, făcându-i pielea ca de găină şi parcă amorţindu-i toate organele vitale. Îl recunoscu imediat. Frică pură. Şi ce-o îngrozea cel mai tare era certitudinea că acel sentiment era cât se poate de raţional, cu toate că nu putea identifica de unde anume provenea. Ford se foi pe scaunul de lângă ea. Deschise ochii şi-l privi.

— Eşti ok? o întrebă el, studiind-o atent.

Alina îşi dădu ochii peste cap, mimând exasperarea.

— Da, Ford, sunt foarte ok. N-am de gând s-o iau razna încă, aşa că nu trebuie să mă ţii sub observaţie.

Ford zâmbi şi o bătu prietenește pe genunchi, apoi îşi încrucişă braţele la piept şi-şi întinse picioarele în faţa lui. Era aproape întuneric în microbuz, numai luminiţele verzi

de evacuare amestecându-se cu lumina albastră a monitorului pregătit pentru conferinţa cu Brett.

Alina închise din nou ochii şi încercă să vizualizeze cu ochii minţii cum i se scurge tensiunea din corp. Avea momente când îi venea să urle. Pur şi simplu să deschidă gura şi să urle cât putea de tare. Se întrebă oare ce fel de sunet ar fi ieşit… macabru şi inuman, învăluit în durere şi sârmă ghimpată, ori mai degrabă ca al unui animal rănit? Viaţa ei se transformase într-un coşmar din care nu mai putea ieşi. Încă se mai trezea dimineaţa aşteptând să-l vadă pe Alex lângă ea, însă în locul razelor de soare şi a căldurii lui găsea numai singurătate rece. Se trezea în sunetul propriei tăceri. Contrar a ceea ce-i spusese, încă mai bocea după viaţa normală pe care o pierduse şi se răscula periodic împotriva acelei nedreptăţi îngrozitoare, dorindu-şi să poată deschide gura în timpul *briefingurilor* şi să urle cât o ţineau plămânii.

Monitorul se însufleţi dintr-odată, lumina albăstruie fiind înlocuită cu o poză din satelit a câtorva clădiri înconjurate de munţi stâncoşi.

— Munţii Pamir din Afganistan, numiţi şi Acoperişul Lumii de către localnici, se auzi vocea lui Brett în difuzoare. Se pare că am avut dreptate. Leii Negri au activat într-adevăr pe post de vânzători. Informaţiile găsite pe laptop confirmă locaţia asta drept cartierul lor general. Profilul misiunii se află pe PDA-uri, studiaţi-l foarte atent.

Echipele de intervenţie sunt deja în tranzit. Vreau anihilare completă.

Alina oftă şi deschise ochii.

Munţii Pamir - 48 de ore mai târziu

La câteva ore după căderea întunericului, Alina era aşezată la pupitrul de comandă al microbuzului, la un kilometru de cartierul general al Leilor Negri. Ford

efectuase o cercetare amănunţită a locului, iar acum se afla împreună cu echipa lui pe poziţii. Scott conducea echipa de intervenţie poziţionată în partea de est a obiectivului. Ordinele erau să distrugă cele trei clădiri principale, în timp ce Ford dinamita depozitul de armament. Cu numai zece paznici vizibili, totul trebuia să meargă ca uns. Trebuia, dar nu se întâmplă aşa. Primul semnal de alarmă fu tras de către Alina.

— Ford, nu-i a bună. Satelitul îmi indică două camioane care se apropie de locaţia voastră. Seamănă al naibii de mult cu un transport de trupe şi ajung în zece minute. Cred că trebuie să ne retragem.

Ford cercetă drumul cu un binoclu. Deja putea vedea camioanele urcând anevoios pe drumul stâncos.

Milano, Italia

Brett se fâţâia nervos de colo-colo prin încăperea comandamentului de operaţiuni. Alex privea monitoarele suspendate, observând desfăşurarea tactică a misiunii.

— Fă-mi o scanare pe infraroşu, îi ceru Brett, oprindu-se din mers şi privind la rândul său monitoarele.

Alex se execută fără niciun comentariu.

— Cel puţin cincizeci, raportă, în vocea lui simţindu-se îngrijorarea.

— Misiunea rămâne pe rol. Daţi-i bătaie.

Alex îl privi surprins.

— Brett, sunt cu cincizeci de inamici mai mulţi decât prevăzusem.

Mai au nevoie de cel puţin două echipe ca să poată face faţă.

Brett nu-şi dezlipi privirea de pe monitoare.

— Am spus să-i daţi bătaie.

— Sunt complet expuşi!

Brett îşi întoarse capul şi-l ţintui cu privirea.

— Fă-ţi treaba, sau te înlocuiesc cu altcineva.

Alex îl fixă cu ochi ca de gheaţă, însă rosti ordinul cu voce fermă:

— Ford, ai undă verde.

Munţii Pamir, Afganistan

— Ne retragem? repetă Alina întrebarea, aşteptând răspunsul lui Ford.

— Nu. Toată lumea îşi menţine poziţiile şi aşteptaţi instrucţiuni.

Ford privi din nou camioanele care înaintau încet dar constant. Cu toate că era deja întuneric, nu aveau suficientă acoperire. Trebuia să întârzie camioanele dacă voia să iasă vii de acolo şi cu misiunea reuşită. Nu avea prea multe opţiuni.

— Echipele Alfa şi Beta, ocupaţi-vă poziţiile pe latura de sud. Distrugeţi clădirile principale şi plasaţi restul de explozibil. Echipa Gama, distrugeţi depozitul de armament. Alina, treci pe canalul doi. Se auzi un clic, apoi vocea Alinei:

— Zi.

— Trebuie să scot cumva camioanele din funcţiune.

— Eşti nebun? E sinucidere curată! Probabil sunt peste cincizeci de soldaţi în camioanele alea.

— Alina, ascultă-mă! Misiunea asta e responsabilitatea mea. Pot să-mi fac treaba fără să trebuiască să te conving să ţi-o faci şi tu pe-a ta?

Un moment de linişte, apoi:

— Ok, Ford, poţi conta pe mine.

— Bun, deci o să încerc să întârzii cumva camioanele, după care vin pe cont propriu la punctul de evacuare. Dacă întârzii, începeţi evacuarea fără mine. Ai înţeles?

— Nu, n-am înţeles, dar o s-o fac.

— Trec pe mut, că nu vreau să riscăm o interceptare a convorbirilor. Camioanele ajung în câteva minute.

— Ne vedem la punctul de evacuare, Ford. Să nu îndrăzneşti să nu fii acolo.

— Evident. Poţi să-ţi pariezi fundul ăla frumos pe chestia asta, Ducesă.

Alina dădu ordinul şi echipele trecură la treabă.

Ford lucră rapid. Mai întâi se deconectă de la reţeaua de comunicaţii, apoi scoase apărătorile de plastic de pe trei dispozitive cu încărcătură explozibilă. Alergă către drumul prăfuit şi plasă un dispozitiv la aproximativ două sute de metri de poarta principală. Farurile primului camion iluminară zona. Ford sări într-un şanţ de la marginea drumului şi-şi scoase pistolul Glock. În câteva secunde, primul camion ajunse lângă încărcătura explozibilă. Ford ţinti cu ambele mâini şi trase câteva focuri în succesiune rapidă. Rezervorul cu benzină al camionului explodă, apoi urmă o explozie de proporţii, care transformă noaptea în zi. Al doilea camion se opri, prea departe pentru a fi afectat de explozii. Soldaţii se revărsară afară precum furnicile dintr-un muşuroi infestat şi împânziră zona.

Ford se ridică în picioare cu mitraliera Uzi în dreptul şoldului. Înainte ca soldaţii să poată reacţiona în vreun fel, îi împroşcă din plin cu gloanţe, apoi se topi în întunericul din spatele lui, atrăgându-i după el, departe de clădirile principale.

*

Agenţii Elite plantaseră deja tot explozibilul când noaptea fu luminată de o explozie puternică. Scott întoarse capul şi privi bila de foc. Ford oprise camioanele. Focuri de armă izbucniră ca la comandă din toate părţile, făcând imposibilă orice încercare de retragere. Scott se adăposti după un camion abandonat.

În microbuz, Alina ascultă încordată focurile de armă, conversaţiile şi ordinele urlate ale misiunii. Secunde trecură precum ani.

— Retragerea! ordonă, apoi schimbă canalul de comunicaţie pentru a-i raporta lui Brett. Toate încărcăturile au fost plantate.

— Evacuaţi.

Alina transmise ordinul şi echipele Elite începură să se retragă, dar în curând totul se duse pe apa sâmbetei. Scott nu era sigur dacă din cauza profilului prost al misiunii, informaţiilor insuficiente, ori pur şi simplu din cauza neşansei. Gloanţele îi copleşiră din toate părţile. Agentul de lângă el se scutură spasmodic într-un dans macabru, gloanţele perforându-i spatele. Doi alţi agenţi căzură în dreapta lui.

— Evacuarea! urlă Scott.

Cu gloanţe şuierându-le peste capete precum roiuri înfuriate de viespi, agenţii se retraseră în spatele unei bariăci dărăpănate. Cu toţii ştiau protocolul de urgenţă: separare, tactici de pierdere a urmei, reîntâlnirea la punctul secundar de evacuare. Scott se lăsă pe vine în spatele unui zid de cărămidă, cu echipa pe care o conducea în spatele lui. Cu toate gloanţele care viermuiau în faţa lui, era riscant să privească pe după zid. Habar nu avea unde se aflau inamicii.

— Scott, unde eşti? îi bâzâi vocea Alinei în ureche.

— Colţul din sud-est, după baracă.

— Rămâi acolo, vin să vă ajut.

Scott înjură printre dinţi.

— Da, n-ar strica un pic de ajutor.

Răspunsul Alinei veni prin înteţirea focurilor de armă. Se apropia de ei din sud, în fruntea echipei de intervenţie, eliminând inamicii care le blocau calea de retragere. Ştiind că alt moment mai bun nu avea să existe, Scott şi echipa lui începură retragerea mergând cu

spatele, aşternând un val de gloanţe împotriva urmăritorilor.

— Şaizeci de secunde până la detonare, îi anunţă glasul lui Brett.

Microbuzul se opri în scrâşnet de frâne în spatele lor. Imediat ce se aruncară claie peste grămadă înăuntru şi şoferul demară în trombă, pământul se zgudui sub şocul exploziilor multiple.

*

Îl aşteptară pe Ford la punctul de evacuare până când zorii începură să se reverse peste partea de est a orizontului. Îngrijorarea Alinei crescu cu fiecare minut care trecea, ştiind că în curând satelitul de comunicaţie se va afla peste poziţia lor, îngăduindu-le să intre în contact cu Elite. Se temea că în absenţa lui Ford, Brett avea să fie forţat să dea ordinul de reîntoarcere la bază. Trebuia să facă ceva înainte de a li se ordona sacrificarea lui. Se ridică brusc în picioare şi-şi pregăti echipamentul.

— Mă duc după el.

Scott o privi neliniştit, dar nu încercă să o oprească.

— Ne vedem la punctul secundar de evacuare, îi spuse ea, punându-şi rucsacul în spate.

— N-ai decât patru ore până la evacuare, o avertiză el.

— O să ne întoarcem la timp.

Deschise uşa microbuzului şi se strecură afară. După numai câţiva paşi, Scott apăru lângă ea.

— N-ar trebui să te bagi de bunăvoie în bucluc, îi spuse, privindu-l peste umăr.

— Mda… mama îmi spunea mereu asta.

— Poate ar fi cazul să începi s-o asculţi.

— Cred că-i prea târziu, rânji Scott.

Făcură drumul înapoi până ajunseră la cartierul general distrus al Leilor Negri. Se culcară pe burtă pe

culmea unui deal prăfuit şi priviră zona, Alina prin binoclu, Scott prin luneta puştii. Singura structură rămasă în picioare era baraca de cărămidă. Pe ici pe colo încă mai ardeau focuri răzleţe, molozul întins pe o arie foarte largă. Câţiva soldaţi aranjau zecile de corpuri arse în rânduri ordonate.

La un moment dat, Ford apăru în uşa barăcii cu mâinile legate la spate. Avea sânge pe faţă şi şchiopăta foarte tare, ca şi când abia mai putea pune piciorul drept în pământ. Din cauza distanţei şi a echipamentului negru pe care-l purta, nu se putea vedea dacă mai avea şi alte răni. Trei soldaţi îl înconjurară, unul dintre ei lovindu-l cu piciorul în spatele genunchiului. Ford se prăbuşi la pământ, dar soldatul îl apucă de guler şi-l ridică din nou în picioare.

— Îl execută!

Alina aproape se ridică în picioare, dar Scott o trase înapoi.

— Suntem prea departe ca să putem face ceva, îi şuieră printre dinţi. Şi nu-l ajuţi cu nimic dacă te laşi omorâtă.

Soldatul care-l lovise cu piciorul îndreptă arma spre capul lui Ford, apoi o retrase brusc şi-l lovi cu sete în tâmplă. Ford se prăbuşi din nou la pământ, părând că-şi pierduse cunoştinţa. Ceilalţi doi soldaţi îl ridicară pe sus şi-l puseră într-un Jeep militar. Unul dintre ei se urcă lângă el, ceilalţi în faţă. Maşina demară în trombă. Alina încercă să-şi amintească harta drumului pe care veniseră camioanele.

— Am o idee, şopti, făcându-i semn lui Scott s-o urmeze.

Se retraseră şi se ridicară în picioare. Alina o luă la fugă spre vest. Scott o urmă fără să mai comenteze. Drumul şerpuia printr-un canion abrupt, iar ea calculă că puteau ajunge înaintea Jeepului dacă o tăiau peste terenul

stâncos. O explozie în faţa maşinii ar fi putut să-i devieze traiectoria, poate chiar s-o oprească. Cam ăsta era planul, dar nu se întâmplă chiar aşa.

Pe când ajunseră, Jeepul deja intra în canion. Alina pregăti grenada, în timp ce Scott îşi pregăti arma. De aici totul o luă razna. Alina aruncă grenada, dar calculă greşit distanţa, lovind peretele stâncos. Bolovani şi ţărână o luară la vale, blocând drumul numai pe jumătate. Şoferul realiză că erau atacaţi şi mări viteza, încercând să se strecoare pe lângă blocaj. Scott ţinti şi trase câteva focuri de armă, nimerindu-l pe şofer, care se prăbuşi peste volan. Maşina făcu câteva zigzaguri, se lovi de peretele stâncos şi se răsturnă pe o parte. Cei doi soldaţi rămaşi se adăpostiră după maşină şi începură să riposteze atacului cu focuri răzleţe de armă. Ford zăcea nemişcat pe o parte la câţiva paşi, cu mâinile încă legate la spate. Soldaţii nu se puteau mişca fără să se expună gloanţelor, iar Alina şi Scott nu-l puteau recupera pe Ford. Ajunseseră într-un impas şi timpul nu era de partea lor.

Alina era nerăbdătoare să ajungă la Ford. Zăcea complet nemişcat, iar ţărâna căpătase o culoare roşiatică în jurul pulpei lui stângi, semn că sângera abundent. Putea muri chiar în faţa lor şi nu puteau face nimic altceva decât să privească neputincioşi. Trebuia să facă ceva şi încă repede.

— O iau pe ocolite, spuse, privindu-l pe Scott peste umăr. Acoperă-mă.

Înainte ca el să apuce să spună ceva, ea deja dispăruse. Cu Scott împroşcându-i cu gloanţe pe soldaţi pentru a le atrage atenţia, Alina fugi cât o ţineau picioarele, urmărind un semicerc imaginar, apoi se adăposti după nişte stânci. Îi putea vedea pe cei doi soldaţi acum, trăgând în direcţia lui Scott. Îşi extrase puşca cu lunetă din harnaşamentul prins pe spate şi controlă încărcătorul. Gata de acţiune.

Se aşează în poziţia de tragere, ochi tâmpla primului soldat, respiră o dată adânc şi o dată numai pe jumătate. Apăsă pe trăgaci între două bătăi de inimă. Glonţul intră în tâmpla din dreapta şi ieşi pe partea cealaltă printr-o gaură imensă. Soldatul se prăbuşi ca o marionetă cu firele tăiate de o mână invizibilă. Alina ochi tâmpla celuilalt soldat înainte ca acesta să-şi fi dat seama ce se întâmplă şi apăsă din nou pe trăgaci. Soldatul căzu ca secerat, lăsând în urma lui un arc de sânge care zbură prin aer ca jetul unei fântâni arteziene.

Alina alergă către Ford şi îngenunche lângă el. Îi eliberă mâinile şi încercă să facă un inventar rapid al rănilor. Echipamentul lui negru mustea de sângele ce încă se mai scurgea din pulpa dreaptă. Rană de glonţ. Partea stângă a feţei îi era năclăită în sânge de la o rană urâtă la tâmplă.

— Trebuie s-o ştergem de aici, spuse Scott pe un ton urgent imediat ce ajunse lângă ei. Îl car eu pe Ford.

Se aplecă şi icni de efort când ridică masa inertă care era corpul lui Ford. Inima Alinei bătea mai tare cu fiecare secundă preţioasă care trecea. Începură să alerge fără să mai privească înapoi.

*

În avion, Ford fu întins pe o pătură direct pe podea. Nu puteau face mare lucru pentru el, echipa de medici care îi aştepta la bază instruindu-i numai să încerce să-i oprească sângerarea şi să-i menţină temperatura corpului constantă.

Alina îngenunche lângă el. Rana din pulpă nu era atât de gravă dacă reuşeau să oprească sângerarea. Rana de la cap o îngrijora cel mai tare, uşoara deformare indicând o fractură a craniului. Îi înfăşură cu grijă capul în bandaje elastice, atingându-l cu la fel de multă delicateţe ca pe un ou crăpat. Îi puse o perfuzie în braţul drept şi încercă să-i cureţe cât mai bine rana din pulpă, apoi îl

pansă strâns pentru a opri sângerarea.

Faţa lui era foarte palidă, fruntea îi era acoperită de sudoare, respiraţia anevoioasă. Uruitul motoarelor în clipa în care decolară îl trezi la realitate şi întredeschise ochii. Alina îl mângâie pe frunte.

— Sunt aici, Ford. Totul o să fie bine.

Mâna lui tremurândă o căută cu înfrigurare pe-a ei. Alina îl luă de mână şi-l strânse cu putere.

— Sunt aici cu tine, Ford. Rezistă. Voi fi aici, orice s-ar întâmpla… se înecă în propriile cuvinte. Sunt lângă tine. Mă auzi, Ford?

O tristeţe profundă o copleşi când o lacrimă se prelinse uşor pe obrazul lui. Încercarea lui nereuşită de a o şterge însă, îi nimici inima.

Trei zile mai târziu

Ford şedea rezemat de spătarul patului de spital, urmărind picăturile din perfuzie. Zăcuse mai mult fără cunoştinţă în primele douăzeci şi patru de ore după operaţie. Apoi se instalase febra. Medicii se luptaseră cu el pentru a-l împiedica să-şi smulgă perfuziile în timp ce se zbătea ca un animal prins în cuşcă.

Alina nu-l părăsise nicio clipă, chinuită de imaginea trupului lui zvârcolindu-se în timp ce era legat de pat. Tot ceea ce putea face era să-l mângâie uşor pe fruntea fierbinte şi să-i vorbească, asigurându-l că era acolo. Într-un târziu, după ce i se administrară antibioticele adecvate, condiţia lui se stabiliză şi căzu într-un somn lung şi liniştit. Imediat ce se trezi, ceru să o vadă pe Alina.

— Ai face orice numai să scapi de scris rapoarte, nu-i aşa? îl întrebă ea când intră în cameră.

Ford o privi cu ochi încărcaţi de emoţie.

— Alina, mulţumesc…

— E-n regulă, Ford, îi zâmbi ea. Cuvintele nu sunt necesare. Nu între noi.

El dădu din cap şi zâmbi la rândul lui.

— Acum să spun sincer, Ducesă, aş mai mânca câteva gloanţe dacă mi-ai acorda toată atenţia ta pe o perioadă nedefinită.

Alina îl privi pe sub sprâncene.

— Linguşeala asta nu-ţi va aduce decât…

— O noapte cu tine?

— Mai multe belele decât poţi să duci.

Ford râse cu voce tare, privind-o cum iese pe uşă, nu înainte de a-i face cu ochiul. Clătină din cap şi se rezemă de pernă cu un zâmbet imens pe buze.

*

O ETERNITATE FĂRĂ TINE

O peliculă de ceaţă mohorâtă acoperi cerul la asfinţit, potrivindu-se perfect cu starea lui interioară. Alex deschise uşa casei sale şi intră. Privi în jur, amintindu-şi săptămâna fericită pe care o petrecuse aici împreună cu Alina. Îşi lăsă haina pe un scaun şi puse pe foc ceainicul pe care Alina insistase să-l cumpere. Încercă să zâmbească la amintirea vizitei pe care o făcuseră micului magazin denumit pe bună dreptate Pasiune Chinezească.

Se contrazise cu ea până rămase aproape fără suflare, încercând s-o facă să înţeleagă că el adoră cafeaua proaspătă, considerând-o una dintre puţinele plăceri ale vieţii. Alina rămase neînduplecată.

— Cafeaua e bună pentru sănătate, dar nu mai mult de una pe zi spuse eu pe ton final care nu mai admitea niciun fel de comentariu. Seara trebuie să bem ceai.

— Măcar decafeinizată, încercă el să pledeze.

— În caz că nu ştiai, cafeaua decafeinizată e o adevărată nenorocire. E plină de chimicale.

Adora felul în care primul ei cuvânt dintr-o propoziţie se suprapunea peste ultimul lui cuvânt, de parcă ea ştia deja ce avea el să spună, având răspunsul gata pregătit. O adora şi mai mult pentru abilitatea ei de-a crede, chiar şi numai pentru un moment, că vor supravieţui nebuniei care se numea viaţa lor în Elite, trebuind să-şi facă probleme datorită cofeinei, sau cine ştie ce altă idioţenie modernă care le-ar fi putut afecta sănătatea.

Durerea îl strânse cu degete reci ca de gheaţă de inimă când îşi turnă ceaiul ei favorit într-o cană. Se aşeză pe canapea şi sorbi din lichidul fierbinte, gândindu-se cât de fericită ar fi fost ea să ştie că devenise un tabiet aproape zilnic.

După ce se separaseră, devenise treptat din ce în ce mai neglijent în munca lui, până în punctul în care aproape că-şi pierduse viaţa în primele ore ale acelei dimineţi într-o hală părăsită de la capătul lumii. Ţeava armei teroristului i se înfipsese dureros în spate şi auzise foarte clar click-ul metalic în momentul în care acesta apăsase pe trăgaci. Gândurile care-i trecuseră atunci prin minte într-o fracţiune de secundă îl mai bântuiau şi acum. Se gândise că avea să moară fără să-i poată vedea chipul pentru ultima oară, fără ca ea să-l ţină în braţe până la ultima suflare. Dar încărcătorul teroristului fusese gol, iar el se întorsese şi-i rupsese gâtul cu iuţeala fulgerului. Graţie divină, ori blestem? Timpul devenise duşmanul lui, nicidecum un aliat.

N-o mai văzuse de aproape patru luni, n-o atinsese de nouă… sau de o eternitate? Dacă ar fi fost ucis în acea dimineaţă, ar fi devenit o eternitate. Îi invadase lumea lui scufundată în tăcere cu spiritul ei liber, transformând-o într-una în care visele şi dorinţele puteau fi reale, nu doar o şoaptă efemeră în mijlocul nopţii. Suflarea lui era lipsită

de viaţă fără ea.

Cât timp trecuse de când îi aparţinuse trup şi suflet? *Nu chiar atât de mult timp,* încercă să se mintă singur. O zi, sau o eternitate, amintirile mult prea dureroase pentru a le retrăi sau uita.

*

Alina se reîntoarse la baza Elite după o misiune de supraveghere de patru săptămâni la Monte Carlo, pregătită să dea piept cu Alex. Brett o informase că aveau să lucreze împreună pentru misiunea următoare, iar ea nu putuse decât să dea din cap şi să încerce să se împace cu ideea.

— Văd că te-ai întors printre muritorii de rând, auzi o voce în spatele ei. Se întoarse să-l vadă pe Jason apropiindu-se de ea.

— Aşa se pare.

Ochii lui Jason îi măsurară trupul suplu, observând bronzul arămiu.

— Văd că ţi-a priit misiunea asta.

— Mda... e chiar distractiv s-o arzi aiurea patru săptămâni la Monte Carlo cu un grup de traficanţi de arme. Oricum, spuse ea întinzându-şi leneş braţele deasupra capului, munca sub acoperire pe marginea piscinei are farmecul ei.

— Mi-aş dori să ştiu cum e.

— Ei haide, Jason, revino-ţi. Dacă vrei, fă o cerere de transfer la departamentul nostru şi mă ofer eu să te antrenez ca agent operativ, replică ea rânjind ironic.

— Nu, mersi.

— Vezi, ştiam eu. E o muncă a naibii de dificilă pentru cei sensibili.

— Da, recunosc. Sunt sensibil. Ţi-am spus vreodată că mă jucam cu păpuşile când eram mic?

— Umblă zvonul că încă o mai faci.

— Da, dar acum au puls, chicoti Jason. Apropo, îmi arăţi şi mie zonele tale care au rămas nebronzate?

Alina flutură din gene.

— N-am niciuna.

— Răsfăţată mică, murmură el, clătinând din cap.

Ea râse cu voce tare, apoi îi puse întrebarea care-i stătuse pe limbă de când îl întâlnise:

— Alex e pe-aici?

— Da, dar ai grijă. E-n toane proaste.

Îl găsi în biroul lui, cu degetele zburându-i pe deasupra tastaturii calculatorului. Nici nu ridică capul s-o privească, ignorând-o total şi văzându-şi mai departe de treabă. După o separare atât de lungă, era reconfortant să-şi dea seama că unele lucruri nu se schimbau niciodată.

— Bună, Alex.

Degetele lui se opriră, însă rămaseră pe tastatură, şi-şi ridică privirea la ea.

— Avem un *briefing* în douăzeci de minute.

Acum înţelegea comentariul lui Jason.

— Ştiu. Am vrut numai să te salut mai întâi.

Alex o concedie cu o ridicare indiferentă de umeri şi se reîntoarse la treaba lui.

— Sunt ocupat.

Clinchetul tastaturii sub degetele lui o urmări până ieşi din birou.

*

— Acum două zile, o aeronavă comercială cu destinaţia Londra s-a prăbuşit în Marea Nordului, începu Brett *brief*ingul, înclinând capul spre imaginea de pe ecran ce înfăţişa rămăşiţe răzleţe de fuzelaj plutind pe valurile înspumate. Mass-media a atribuit acest accident nefericit defecţiunilor tehnice. Noi, însă, avem alte informaţii.

Apăsă pe un buton al telecomenzii şi înlocui imaginea cu cea a unui bărbat tânăr slab şi deşirat, îmbrăcat cu

haine mototolite.

— Bernard Collins, un chimist strălucit care a creat un tip de exploziv de zeci de ori mai puternic decât C4, ce nu poate fi detectat cu aparatura modernă. Substanţa găsită la locul accidentului este identică cu o mostră din laboratorul lui Collins. Ori i-a furat cineva formula, ori a dat-o el de bunăvoie şi acum circulă nestingherită pe piaţă.

Pe ecran apăru imaginea unui bărbat destul de atrăgător care traversa o stradă. După costumul elegant pe care-l purta, părea un om de afaceri de succes. *Ghutra* de culoare albă ce-i acoperea capul sublinia faptul că era un tradiţionalist arab.

— Amer El-Faati, continuă Brett, un jucător relativ nou pe piaţa traficului de arme. Avocat de renume, care se pare că şi-a îmbogăţit repertoriul prin asocierea cu o clientelă dubioasă. Din informaţiile noastre, El-Faati a fost cel care a facilitat tranzacţia explozibilului lui Collins. Nu ne pasă de el, e colateral. Ne pasă de omul lui de legătură.

Credem că au stabilit o întâlnire la sfârşitul săptămânii, când El-Faati se va afla împreună cu familia într-o vacanţă pe Riviera Israeliană. Informaţiile se află pe PDA-uri, toate echipele raportaţi direct la Alex. Plecaţi în două ore.

Agenţii se împrăştiară imediat ce *briefi*ngul luă sfârşit. Alina rămase pe gânduri o vreme la masă, apoi se ridică fără chef. Avea nevoie de informaţii şi nu de genul cărora le putea afla la un *briefing*. Jason era ocupat cu echiparea misiunii, aşa că se îndreptă spre a doua sursă de încredere.

— Ford.

— Care-i treaba, Ducesă? Nu te-am mai văzut cam de mult pe-aici, îi răspunse el cu un zâmbet sincer.

— Am fost plecată câteva săptămâni. Misiune de supraveghere de rutină, explică ea scurt. Ce ştii de Alex? îl întrebă după câteva clipe.

El îşi coborî privirea pe bombeul bocancilor.

— Nu ştiu nimic.

Alina îşi încrucişă braţele la piept şi-l privi întrebător.

— Tot ce ştiu e că a avut toane toată săptămâna, continuă el cu voce joasă.

— Defineşte *toane*.

— Rece, nervos, calcă pe toată lumea în picioare fără scrupule. O ţine aşa de când s-a întors din ultima misiune, ceva la nivel înalt la care nu am acces. Auzi, voi doi v-aţi certat, sau ceva de genul ăsta?

Alina îl privi gânditoare, aproape fără să-l vadă.

— Zi-mi şi mie dacă mai afli ceva, ok? spuse într-un târziu.

— S-a făcut.

Riviera Israeliană

Razele de soare radiau în valuri fierbinţi, evaporând apa de pe pielea Alinei. Capturarea omului de legătură al lui El-Faati putea fi trecută în manualele pentru antrenamentul noilor recruţi drept un exemplu de misiune standard: plantarea dispozitivelor de urmărire, filaj, supravegherea întâlnirii celor doi subiecţi, capturare. Cum supravegherea preliminară determinase că El-Faati îşi petrecea mai tot timpul împreună cu familia la piscina hotelului unde erau cazaţi, profilul misiunii avea ca punct de pornire plasarea strategică a Alinei pe un şezlong confortabil la marginea bazinului.

El-Faati îşi făcu intrarea, urmat de soţie şi fiu, flancaţi de doi bodyguarzi cât două tancuri, care aruncau priviri fioroase împrejur.

Pistoalele li distingeau clar sub jachetele închise la culoare.

Alina se prefăcu fascinată de cartea pe care se

prefăcea că o citeşte. O privire rapidă pe deasupra ochelarilor de soare îi confirmă faptul că El-Faati arăta exact ca în poza pe care o văzuse în timpul *brief*ingului: un bărbat atrăgător, sigur pe el, obişnuit să dea ordine care să fie respectate. Soţia lui era de o frumuseţe exotică răpitoare, iar fiul, care nu părea să aibă mai mult de zece ani, era o combinaţie foarte reuşită din amândoi, cu părul negru şi cârlionţat al tatălui său şi ochii verzi ai mamei. Strigă ceva către părinţi, apoi o luă la fugă şi sări în piscină chiar în dreptul şezlongului pe care stătea Alina.

N-ar fi putut evita valul imens cât un tsunami chiar dacă ar fi încercat. Şi nici nu avusese de gând să încerce. Puse mâna pe un prosop şi începu să se şteargă, în timp ce soţia lui El-Faati îl certa pe băiat pe un ton ce nu admitea niciun comentariu. El-Faati junior o sfeclise.

— Mii de scuze, spuse El-Faati senior într-o engleză cu accent puternic. Fiul meu este… cum se spune… greu de stăpânit.

Alina se ridică în picioare şi zâmbi la vederea expresiei de consternare din ochii lui.

— Nicio problemă. La urma urmelor, suntem la piscină şi port costum de baie.

— Sunteţi foarte amabilă.

Alina ridică din umeri.

— Mai degrabă realistă.

Încercă să scuture o pietricică care-i intrase în sanda, dar se dezechilibră. Îl privi pe El-Faati cu o expresie întrebătoare şi indică umărul lui.

— Îmi daţi voie?

— Vă rog.

Alina se sprijini de umărul lui pentru a-şi păstra echilibrul, ataşând un transmiţător minuscul sub gulerul cămăşii lui în acelaşi timp. Ridică piciorul şi-şi scutură pietricica din sanda, observând cu coada ochiului cum cei doi bodyguarzi se apropiau cu mâinile pe armele de sub

jachete. Luă mâna de pe umărul lui El-Faati şi păşi doi paşi înapoi.

— Mulţumesc.

— Măcar atât puteam face.

El Faati înclină din cap şi se reîntoarse la familia lui, urmat îndeaproape de cei doi bodyguarzi. Alina se aşeză pe şezlong şi privi amuzată cum îşi dojenea fiul, care afişase o mutră spăsită.

— Frumos… foarte diplomatic, spuse Ford în urechea ei pe un ton amuzat. Transmiţătorul emite perfect. Poţi să te retragi.

— Aş mai sta un pic.

Un moment de linişte, întrerupt din nou de vocea lui Ford.

— Alex zice să vii înapoi.

Alina schiţă o grimasă.

— De ce? Suntem în *stand-by* până diseară.

Alt moment de linişte, apoi vocea lui Alex:

— Acum, Alina.

Alina oftă exasperată. La naiba! Doar nu era vreun recrut care nu ştia cum să profite în mod discret de puţin timp liber.

— Da, şefu', şuieră printre dinţi.

*

Două echipe Elite se aflau deja pe poziţii în seara aceea, când El-Faati îşi făcu apariţia în recepţia hotelului, urmat de fiul său. Din înregistrările convorbirilor lui cu ajutorul transmiţătorului pe care i-l plantase Alina sub gulerul de la cămaşă, reieşise că întâlnirea cu omul de legătură fusese stabilită pentru ora opt seara în recepţia hotelului. Nu aveau o descriere fizică a omului de legătură, ştiau numai că-l cheamă Habib, iar vocea lui nu se potrivea cu niciun fişier audio din baza de date Elite. Echipele foloseau metode de supraveghere mobilă, schimbând

agenţii periodic pentru a nu fi reperaţi de o posibilă echipă de contra supraveghere. Singurii agenţi stabili în recepţia hotelului erau Alina şi Alex, cu Ford şi Scott postaţi afară în dreptul uşii de la intrare.

După apariţia lui El-Faati, Alex se postă într-un colţ mai întunecat de unde putea ţine sub observaţie toată recepţia. Alina se aşează pe un jilţ îmbrăcat în damasc. Scotoci prin poşetă, de unde scoase o oglinjoară şi un ruj, apoi se rujă, păstrându-l pe El-Faati în raza ei vizuală.

Arabul se îndreptă spre un grup de canapele bej şi se aşează cu faţa spre uşa de la intrare. Sorbi cu un aer absent dintr-un pahar cu vin roşu, răsfoind o revistă fără să-i privească paginile. Ochii îi erau aţintiţi pe uşă.

— Cred că întâlnirea va avea loc chiar aici, murmură Alina.

— Beta, ocupaţi-vă poziţiile şi aşteptaţi confirmarea vizuală, ordonă Alex.

Ford şi Scott intrară în recepţie şi se postară în partea dreaptă a uşii, discutând animat ca doi prieteni care nu s-au mai văzut de ceva timp.

Privirea Alinei se mută la fiul lui El-Faati, care era clar că se plictisea şi încerca să-i atragă atenţia tatălui său. Se trase de gulerul cămăşii de mătase cu care era îmbrăcat, se foi pe scaun, lovi cu pantofii în masa din faţă. Când tatăl său nu-i acordă nici cea mai mică atenţie, se ridică de pe scaun, îşi luă avânt şi încercă o săritură asemănătoare cu cea de la piscină, numai că de data aceasta obiectivul era poala tatălui său.

Dar se părea că El-Faati era obişnuit cu apucăturile odraslei sale, aşa că-l pescui din zbor şi-l aşeză în siguranţă pe scaun. Băiatul indică paharul cu vin, iar tatăl îl privi cu un zâmbet îngăduitor. Luă paharul şi învârti lichidul vişiniu în mod ademenitor. Băiatul îl privi fascinat şi apucă paharul cu ambele mâini.

Alina îşi întoarse ochii spre Alex. Imun la tot ceea ce

nu avea legătură cu misiunea, stătea perfect nemişcat ca o replică a sa dintr-un muzeu de ceară, numai ochii mişcându-i-se pentru a scana recepţia. Se mutau de la copil, la tată, de la turişti, la agenţii Elite, oprindu-se pe uşa de la intrare. Iar şi iar repeta acea succesiune, ritmic şi precis ca un asamblator pe bandă rulantă. Ca un robot. Numai o singură dată se opri pentru a o privi pe Alina fix de parcă s-ar fi uitat prin ea.

Uşa hotelului se deschise şi intră un bărbat solid cu o freză ca de soldat şi o pereche de ochelari de soare care-i stăteau parcă suspendaţi pe nasul bulbucat. La subraţ ţinea un ziar făcut sul.

— Avem un suspect, murmură Alina printre dinţi. Potenţială armă în ziar.

— Nu mişcă nimeni până nu avem confirmarea, ordonă Alex.

Noul sosit traversă recepţia în direcţia lui El-Faati, scoţându-şi ochelarii de soare pentru a scoate la iveală o pereche de ochi reci şi întunecaţi. Îi aruncă o privire scurtă fiului lui El-Faati, apoi ridică întrebător din sprâncene. El-Faati se grăbi să-şi expedieze odrasla înapoi în camera de hotel.

— Habib, salută cu o înclinare de cap.

Vocea lui Brett bâzâi în urechile agenţilor într-o fracţiune de secundă:

— Subiectul a fost confirmat.

— Îl interceptăm acum? întrebă Ford.

— Nu, răspunse Alex. Locul e prea public. Aşteptăm până când iese.

Întâlnirea se desfăşură rapid. Se schimbară informaţii, apoi urmă un transfer de bani. La sfârşit se stabili o nouă întâlnire pentru livrarea mărfii. În mai puţin de zece minute, Habib era din nou în picioare, deplasându-se către uşă.

— Beta, interceptaţi-l, ordonă Alex.

Era imposibil ca Habib să fi auzit ordinul secret şi totuşi părea că la un anumit nivel îl recepţionase. Probabil un al şaptelea simţ, un radar personal al pericolului, extrem de dezvoltat de ani buni de experienţă. Oricare ar fi fost cauza, bărbatul aproape o rupse la fugă pe măsură ce se apropia de ieşire. Ochii i se mişcau continuu, scanând recepţia, oprindu-se pe cei doi agenţi postaţi la uşă. Apoi observară poziţia lui Alex şi în final pe cea a Alinei.

— Ne-a mirosit, spuse Scott, introducându-şi mâna sub haină.

Ziarul de la subraţul lui Habib căzu pe dalele de marmură, un pistol Glock apărând ca prin farmec în mâna lui dreaptă. Ford păşi în faţa lui.

— Las-o baltă, n-ai nicio şansă. Vino cu noi în linişte şi s-ar putea să rămâi în viaţă.

Habib era înconjurat şi nu avea cum să facă faţă singur împotriva atâtor agenţi. O ştia şi el şi o ştiau şi ei. Era numai o chestiune de timp.

— Tati!

Toată lumea încremeni ca într-un stop cadru. Toată lumea în afară de fiul lui El-Faati, care alerga spre tatăl său. Ochii lui Habib se fixară pe băiat. Nu mai avea altă cale de scăpare. Dintr-un salt ajunse lângă băiat şi-l prinse cu un braţ, ridicându-l în faţa lui pe post de scut. Copilul începu să ţipe, zbătându-se cu înfrigurare, dar braţul puternic al lui Habib îl strânse ca într-o menghină, aproape tăindu-i căile respiratorii. Ţipetele se reduseră la scâncituri, băiatul luptându-se să respire. El-Faati se repezi să-şi salveze fiul, dar fu doborât la pământ de către Alex cu un pumn bine plasat sub bărbie. Lumea din recepţie începu să ţipe la vederea armelor care se materializară în mâinile agenţilor şi se bulucirăspre ieşire.

— Avem vreun unghi bun de tragere? întrebă vocea lui Brett.

— Nu. Tipul se mişcă prea repede, răspunse Alina cu

arma Glock ţintită cu ambele mâini spre capul lui Habib.

Având mereu grijă să se ascundă după băiat, Habib începu să se retragă. Alex îl urmă cu arma pe lângă corp, raza laser despicând aerul ca pentru a incita particulele de praf la isterie. Într-o fracţiune de secundă, ridică Glock-ul şi apăsă pe trăgaci. Glonţul se înfipse în umărul lui Habib cu suficientă forţă pentru a-l face să-i zboare picioarele de sub el. Copilul îi scăpă din braţe şi se răsuci în aer ca aruncat de o centrifugă uriaşă, apoi ateriză pe dalele de marmură cu un zgomot înfundat. Încă conştient, se cuibări în poziţie fetală şi începu să plângă după mama lui. Alina se repezi la el şi încercă să-l calmeze, privindu-l pe Alex cum păşeşte până în dreptul lui Habib.

— Ridică-te, îi spuse pe un ton ca de gheaţă.

Habib gemu şi se ridică în picioare, cu mâna stângă încleştată pe rana sângerândă din umăr. Alex făcu un semn înspre Ford şi Scott. Îl apucară fiecare de câte o mână şi-l conduseră afară.

Alina se ridică de lângă băiat şi-i bară drumul.

— Aproape ai omorât un copil!

Alex o ignoră total, raportând în microfon:

— Obiectiv neutralizat, activaţi procesul de evacuare. Avem nevoie de un medic.

Înainte să-i poată întoarce spatele, Alina îl apucă de braţ. El privi în jos la mâna ei, apoi îşi ridică ochii şi-i fixă într-ai ei.

— Rămâi şi coordonează sterilizarea zonei, îi ordonă pe un ton calm. Ne vedem la punctul de evacuare în zece minute. Îşi puse arma în tocul de la subraţ şi se îndepărtă.

— Ce naiba se întâmplă cu tine? strigă ea la spatele lui.

Alex o privi peste umăr cu ochi opaci.

— Nimic.

Bărbatul din faţa ei nu era Alex pe care-l cunoştea.

Persoana asta era… altfel. Schimbarea era aproape intangibilă şi n-o putea defini. Era ceva ce simţea mai mult la nivel intuitiv. În timp ce băiatul continua să plângă şi să suspine, simţi cum lumea ei îşi ieşise din propria axă.

Milano, Italia

Jason Addler realiză că ceva era în neregulă imediat ce o zări pe Alina.

— Bună, Jason, îl salută cu o mină obosită şi îngrijorată.

Scott şi Ford erau ocupaţi cu demontarea şi predarea echipamentului, în timp ce Roman, un agent operativ transferat de curând de la una din filialele din Europa de Est, se tot învârtea în jurul mesei în căutarea unui dispozitiv de comunicaţie ce lipsea din inventar.

— Vino puţin până în spate, vreau să-ţi arăt ceva, spuse Jason, indicând depozitul de echipamente. Imediat ce se aflară la o distanţă rezonabilă, se întoarse spre ea şi-şi puse mâinile în şolduri. Ok, Alina, zi-mi ce s-a întâmplat. Arăţi de parcă ţi-a călcat cineva pisica cu un tractor.

— N-am nicio pisică.

— Sigur că n-ai. Cine dintre noi are?

Alina oftă prelung.

— E vorba despre Alex. Ceva e-n neregulă… ceva foarte serios. Ai auzit de misiunea noastră?

— Doar că v-aţi atins obiectivul.

— Da, ne-am atins obiectivul, râse ea sarcastic şi se aşează pe un scaun. Subiectul ne-a mirosit cumva… Nu mă întreba cum, că nu ştiu. Şi-a scos arma, noi le-am scos pe ale noastre, toate bune şi frumoase. După aia, totul s-a dus naibii când a apărut un copil. Tipul l-a prins şi l-a folosit pe post de scut uman. Alex l-a împuşcat pe tip în umăr fără să clipească şi nici n-a catadicsit să vadă dacă puştiul e ok.

Jason se rezemă de un raft de metal cu o figură gânditoare.

— Cât timp ai fost tu plecată pentru misiunea aia de la Monte Carlo?

Patru săptămâni?

— Cam aşa ceva.

— Şi pe Alex l-au trimis tot într-o misiune lungă. Jason părea că vorbeşte mai mult cu el însuşi. Ceva la nivel înalt, total clasificat. Cum se poartă cu tine?

Alina căzu pe gânduri. Cum se purta Alex cu ea? Ca şi cum n-ar fi existat, ca şi cum ar fi fost oricare alt agent operativ. Redevenise cine şi ce fusese odinioară, nu mai existau decât misiunea şi obiectivul final pentru el.

— Mă ignoră total. Nu-i pasă ce fac decât atunci când nu-i respect ordinele şi atunci îi pasă foarte tare. Pe de altă parte, eu am fost cea care a iniţiat o ruptură între noi.

— Mda, probabil că tocmai a fost lovit în moalele capului de vreo revelaţie. Chestia asta, combinată cu misiunea misterioasă, unde numai Dumnezeu ştie ce-a trebuit să facă, şi *voilà*! Agentul operativ perfect s-a renăscut din propria-i cenuşă. Probabil a ajuns la concluzia că ţi-ar fi mult mai bine fără el şi acum face tot posibilul să te îndepărteze.

Alina încuviinţă din cap. Da, suna foarte plauzibil… schimbarea atitudinii, concentrarea lui reînnoită asupra protocolului strict din timpul misiunilor, lipsa oricărei expresii faciale… Da, hotărât lucru.

Alex-omul-robot era din nou pe baricade.

Jason o bătu cu afecţiune pe spate.

— Vrei un sfat de la un om bătrân? Mergi mai departe şi nici măcar nu privi în urmă. Crede-mă, nu merită. Alex e o iluzie creată cu ajutorul oglinzilor. Pare un personaj tragic în căutare de cineva care să-l vindece, dar adevărul e că singura identitate care trăieşte cu adevărat în interiorul lui e cea de cel mai bun agent operativ Elite.

Nu-ţi irosi timpul, Alex e un vis imposibil.

— Sper că nu întrerup nimic important.

Surprinşi, Alina şi Jason întoarseră capetele şi-l găsiră pe Brett în uşa depozitului. O studia atent pe Alina, în mod clar aşteptând să-i vadă reacţia în legătură cu comportamentul lui Alex în timpul misiunii din Israel.

— Felicitări pentru o misiune reuşită, spuse în cele din urmă cu o umbră de zâmbet maliţios.

Alina schiţă o grimasă.

— Da, bănuiesc că tu o consideri o misiune reuşită.

— Şi tu nu?

— Păi asta depinde de cum defineşte fiecare succesul. Alina rânji obraznic, alimentată de iritarea evidentă a superiorului ei. Dacă pentru tine atingerea obiectivului e tot ceea ce contează, atunci, da, bănuiesc că misiunea a fost un succes. Dar dacă eşti ca mine şi-ţi pasă de sufletul unui copil inocent, s-ar putea să vezi altfel lucrurile.

Brett o premie cu unul dintre zâmbetele sale de felină la atac.

— Am înţeles.

Nu, n-ai înţeles nimic, gândi ea furioasă. *Nu înţelegi decât planurile tale măreţe, manipulările şi nevoia compulsivă de-a controla lumea din jurul tău!*

— Mai ai şi altceva de adăugat? întrebă el cu voce acidă, parcă ghicindu-i gândurile.

— Nu, am cam spus tot ce era de spus.

Îi făcu un semn cu capul lui Jason, apoi se ridică de pe scaun şi se strecură pe lângă Brett afară din depozit.

— Nu pleca prea departe! strigă el după ea. S-ar putea să avem o misiune de ultimă oră!

Alina nu catadicsi să-i mai răspundă, ci continuă să înainteze pe coridoarele întortocheate.

— Unde te duci? întrebă o voce inconfundabilă din

spatele ei, iar ea aproape că se împiedică la auzul ei.

Se opri din mers şi se întoarse cu faţa.

— Dar ţie ce-ţi pasă?

Alex nu reacţionă la iritarea din vocea ei, expresia feţei lui rămânând calmă şi rece.

— Suntem în *stand-by*. E treaba mea să ştiu.

Alina îşi dădu ochii peste cap în semn de exasperare.

— Ştii ceva, Alex? Mai ai de lucrat la sceneta cu intimidarea. Tocmai am avut o sesiune cu Brett şi trebuie să-ţi mărturisesc că e mult mai bun decât tine.

Expresia lui rămase neschimbată.

— Unde te duci? repetă întrebarea de mai devreme.

— Să mă tolănesc pe unul dintre cele mai incomode paturi inventate vreodată de umanitate, în aşteptarea unei noi misiuni care să mă trimită într-un fund de lume, şi să încerc să uit că iar am distrus sufletul unui copil. Îşi încrucişă sfidătoare braţele la piept şi rânji ironic. Suficiente date pentru tine?

— Ştii prea bine că nu era altă cale.

— Da, şi tu şi Brett îmi tot spuneţi c-ar trebui să înţeleg de ce un copil inocent aproape a fost împuşcat azi, dar chestia e că nu înţeleg deloc, Alex. Şi n-am să înţeleg niciodată.

— Ba o să înţelegi, spuse el cu o inflexiune în voce ce suna ca o umbră de tristeţe, apoi îi întoarse spatele şi se îndepărtă.

Alina îl privi până dispăru după un colţ.

— Ba n-am să înţeleg. Şoapta ei furioasă nu reuşi să alunge umbrele reci ce-i cuprindeau inima. N-am să înţeleg niciodată, repetă mai tare de data aceasta, însă cuvintele se dezintegrară şi se împrăştiară prin aer precum frunzele uscate într-o toamnă târzie.

*

OCHII UNUI STRĂIN

Trecură zile bune până când îl întâlni din nou pe Alex. O întâlnire accidentală: el o coti pe după un colţ al coridorului, ea la fel, din direcţie opusă şi aproape se ciocniră.

— Pardon, murmură ea cu un aer surprins.

Alex o prinse de braţe pentru a o ajuta să-şi păstreze echilibrul, apoi o împinse uşor înapoi.

— Nicio problemă.

Nu era nici locul, nici momentul, dar Alina decise să mai încerce o dată.

— De fapt, mă bucur că te-am întâlnit. Ai un minut?

— Un minut.

— Păi, mă gândeam mai degrabă să-ţi ofer o cafea.

— Cafea. Nu era o întrebare, mai degrabă o constatare.

— Da, înainte ieşeam mereu la o cafea. Nu-ţi aduci aminte?

Poate că-şi amintea, dar pe faţa lui nu se citea nimic. Îşi prinse mâinile la spate în stilul soldatului perfect şi o privi cu indiferenţă.

— N-am timp de prostii. Ce vrei?

— Vreau să vorbesc cu tine.

N-ar fi crezut că era posibil, însă ochii lui căpătară o expresie şi mai glacială.

— Vorbeşte.

— Sunt… îngrijorată pentru tine, spuse ea şovăind. Umblă zvonul că te-au trimis în nişte misiuni ciudate şi voiam să ştiu dacă eşti ok.

Privirea lui alunecă peste umărul ei.

— Sunt bine.

— Eşti bine, repetă ea neîncrezătoare.

— Mulţumesc de întrebare.

Indiferenţa lui politicoasă o înţepa ca o tăietură în apă sărată. Ridică mâna încet şi o aşeză pe antebraţul lui, sperând că atingerea aceea avea să recreeze legătura dintre ei. El privi în jos la mâna ei de parcă era o ciudăţenie apărută din neant. Alina aşteptă o reacţie, o tresărire de muşchi, orice ar fi putut să-i demonstreze că o recunoştea la nivel instinctiv, dar nu simţi absolut nimic. Rămăsese nemişcat ca o statuie. Mâna ei alunecă de pe antebraţul lui, iar ea îl privi în ochii aceia gri-verzui care nu demult o înfiorau cu pasiunea din ei ori de câte ori o privea. Acum păreau opaci şi lipsiţi de viaţă. Buzele care le devoraseră pe ale ei deveniseră o linie încordată, iar vocea care obişnuise să-i pronunţe numele ca pe o rugăciune acum îl rostea ca pe un epitet. Nu, nu se prefăcea. Alex dispăruse cu adevărat.

— Altceva? întrebă el pe un ton politicos.

— Nimic, absolut nimic, răspunse Alina păşind înapoi, simţind o nevoie acută să se distanţeze de acea politeţe falsă.

*

Trecură zile, apoi săptămâni, luni şi Alex continuă să o ceară pe Alina în echipa lui, însă nu-i acorda un tratament preferenţial, ceea ce însemna că era oricând dispus să-i rişte viaţa la fel de mult ca pe a celorlalţi agenţi operativi. Însă nu asta o şoca cel mai mult, ci cât era de diferit faţă de bărbatul care fusese cu numai câteva luni mai înainte. Îşi amintea aproape melancolic timpurile acelea când o manipulase, o minţise, o amăgise cu promisiuni pe care apoi nu le respecta, folosind împotriva ei sentimentele pe care le nutrea pentru el. Noul Alex nu avea motive ascunse şi nu trebuia să-şi reprime emoţiile, pentru că nu avea niciuna. Când acţiona în vreun fel, o făcea numai spre beneficiul organizaţiei Elite. Nu se mai

deranja s-o ameţească de cap; îi dădea numai ordine pe care se aştepta să le respecte cu sfinţenie.

Odată, în timpul unei misiuni extrem de simple ce se transformase într-o luptă pe viaţă şi pe moarte din cauza unor informaţii eronate, gloanţele inamice o imobilizară în spatele unui generator de curent electric, separând-o de restul echipei. După ce golise şi ultimul încărcător, îşi introdusese arma în toc cu resemnare şi-şi rezemase capul de peretele din spatele ei. Nu trecu mult timp şi în faţa ei se materializă ca prin farmec unul dintre inamici, ţintindu-i capul cu arma, pregătit să tragă. Fusese convinsă în momentul acela că avea să moară. Înainte de-a putea apăsa pe trăgaci însă, bărbatul se prăbuşi la pământ cu un glonţ în ceafă.

La câţiva metri în spatele lui, Alex îşi coborî arma încă fumegândă.

— Mersi, îngăimă ea.

El înclină din cap şi-i indică ieşirea de urgenţă.

— Ai trei minute să ajungi la punctul de evacuare.

Ordinul nu era însoţit de nicio comunicare tacită, iar în ochii lui nu se citea nicio urmă de îngrijorare, însă Alina decise să-i mai acorde o şansă. Poate trecuse suficient de mult timp de la ultima încercare eşuată.

Drumurile lor se încrucişară din nou în seara aceea în sala de *briefing*. Ea tocmai îşi terminase raportul, el se îndrepta către centrul de comandă.

— Alex! îl strigă ea.

El se opri şi se întoarse către ea cu aceeaşi privire opacă.

— Mă gândeam că poate vrei să mergem să mâncăm ceva, propuse ea cu mai mult entuziasm decât simţea.

În ochii lui apăru o uşoară confuzie.

— De ce?

Bună întrebare, gândi Alina cinică, apoi clătină din

cap, învinsă de atitudinea lui glacială.

— Lasă, e-n regulă.

Fără să-l mai privească, trecu pe lângă el şi se îndepărtă. După câţiva paşi însă, ceva o determină să se oprească. Întoarse capul şi-l găsi stând exact în aceeaşi poziţie în care-l lăsase, privind-o cu atenţie pe sub sprâncenele încruntate. Îi oferi un zâmbet minuscul, însă faţa lui rămase nemişcată. Şi apoi văzu adevărul chiar acolo în adâncul ochilor lui schimbători şi reci. Nu o salvase neapărat pe ea în ziua aceea, ci pe un oarecare agent operativ care avea nevoie de ajutor.

*

— Nu cu mult timp în urmă, l-aţi săltat pe tipul ăsta, Habib Abouelmaati, începu Brett *brief*ingul, aruncându-i o privire lui Alex. După ce şi-a revenit şi-a înţeles gravitatea situaţiei în care se află, Abouelmaati a fost de acord să devină informatorul nostru. A fost trimis înapoi pe teren, pentru a lua legătura cu distribuitorul lui.

— Cineva cunoscut? întrebă Alex.

— Nu chiar. Abouelmaati colaborează cu un grup format din foşti ofiţeri KGB şi adevărate genii de la Universitatea din Moscova. Dezvoltă explozibil experimental şi vând formulele, fără să le pese cine este cumpărătorul dacă plăteşte preţul cerut de ei. Ceea ce ne face nouă viaţa mai uşoară. Alex va poza drept cumpărător şi potenţial investitor, deci va avea privilegiul de-a vizita laboratoarele. Vreau anihilare totală.

Brett privi la ceas.

— Profilul misiunii e pe PDA-uri, îl puteţi studia în avion. Plecaţi într-o oră. Dacă aveţi întrebări, Alex are răspunsurile.

Iaroslavl, Rusia

Întâlnirea avea loc într-un hangar dintr-un aeroport părăsit. Clădirea era în paragină, în mare nevoie de o

renovare. Vopseaua cojită atârna în franjuri murdari de pe pereţi, dezvăluind scheletul metalic ruginit de dedesubt. Ferestrele imense erau crăpate şi pline de ţărână.

Vântul rece sufla dinspre nord-est, iar Alina îşi strânse înfrigurată haina lungă neagră în jurul corpului. Fusese poziţionată pe post de acoperire pentru Alex, jucând rolul asistentei lui. Urma să-l întâlnească pe omul de legătură al lui Habib Abouelmaati, care avea să-i ducă să viziteze laboratoarele. Odată ce locaţia era confirmată, echipele de intervenţie intrau în acţiune.

— Satelitul a detectat un convoi care se apropie de voi din sud, îi informă vocea lui Brett. O să aveţi ceva oaspeţi. Sunteţi pe poziţii?

— Afirmativ, răspunse Alex.

Pietrişul scârţâi sub roţile maşinilor şi câteva momente mai târziu, o limuzină îşi făcu apariţia în hangar, urmată de două Jeep-uri militare pline ochi cu bărbaţi echipaţi în costume de camuflaj. Portiera şoferului limuzinei se deschise, dând la iveală un mutant de aproape doi metri. Rânji la ei insolent, apoi deschise portiera din spate. Un bărbat mai în vârstă de înălţime medie păşi pe asfaltul murdar. Era înfăşurat într-o haină groasă de lână şi purta cizme de piele foarte bine lustruite. Căciula rusească cu aripioarele laterale desfăcute îi acoperea capul şi jumătate de faţă.

— Eşti Bryon Michaels? îl întrebă pe Alex într-o engleză cu un accent extrem de puternic.

— Da. Alex făcu un gest cu mâna către Alina. Asistenta mea, Emma Weise.

— Eu sunt Iliya şi atât. Numele de familie nu e important.

Rusul îşi scoase căciula pentru a dezvălui o chelie strălucitoare şi o pereche de ochi albaştri care o scanară cu dispreţ pe Alina din cap până în picioare.

— Eşti femeie, remarcă iritat, ca şi cum nu era un

lucru pozitiv. Nu-mi plac femeile care se amestecă în afacerile bărbaţilor.

Păşi până aproape de ea şi o privi insistent drept în ochi. Părea iraţional, lipsit de control, iar ea se întrebă dacă nu era cumva drogat. Un pistol îi apăru dintr-odată în mâna dreaptă şi cu o mişcare bruscă o lovi peste faţă. Capul ei zbură într-o parte la contactul cu metalul rece şi se prăbuşi ameţită pe un genunchi. Rusul îndreptă pistolul către fruntea ei, părând gata să apese pe trăgaci.

— Ce faci?

Alina înregistră vocea lui Alex prin valurile de durere ce-i pulsau în cap, intrigată că tonul lui suna mai mult curios decât indignat.

— Eu personal folosesc femeile numai pentru sex şi numai dacă sunt foarte docile, râse Iliya. Ţi-am mai zis, nu-mi plac femeile care se bagă unde nu le fierbe oala.

— Mie-mi plac.

Alex îşi scoase arma, dar la fel făcură şi mutantul de şofer şi bărbaţii din Jeep-uri. Alina îl consideră un gest frumos, dar din păcate unul inutil. Nu avea cum să le facă faţă. Probabil Iliya gândea acelaşi lucru, pentru că începu să râdă în hohote.

— Asta-i problema ta, spuse chicotind. Îşi coborî braţul şi apăsă pe trăgaci. De două ori.

Primul glonţ se înfipse în vesta antiglonţ a Alinei, fisurându-i o coastă şi zburându-i picioarele de sub ea. Al doilea o nimeri în partea laterală dreaptă unde nu era protejată. Mâna ei se aşeză peste rană, încercând să stăvilească sângele lipicios şi cald ce-i curgea printre degete. Respiraţia i se îngreună.

Respiră, îşi comandă. *Continuă să respiri.* Îşi imaginase moartea de mii de ori, însă niciodată, nici măcar o dată, nu crezuse că avea să moară de mâna unui rus isteric şi drogat, care avea ceva împotriva femeilor. Durerea o copleşi, adâncindu-se ca o spirală întunecată.

Alex... Întoarse capul şi-l căută cu privirea, simţind asfaltul rece sub obraz. Unde era?

Îl zări stând nemişcat în acelaşi loc, mâna care ţinea arma atârnându-i pe lângă corp. Pe faţă avea o expresie ca de regret. Era prima urmă de emoţie pe care o citea pe faţa lui de luni întregi. Rusul încă râdea, gesticulând cu pistolul în dreapta şi-n stânga. Alina îşi presă mâna pe rană, bucurându-se de senzaţia de amorţeală ce i se instala în corp, chiar dacă ştia că nu era ceva pozitiv dacă voia să supravieţuiască.

Rusul îşi puse pistolul la loc în toc, după care se întoarse spre Alex cu un rânjet larg pe buzele subţiri.

— Ai venit să faci afaceri, ori să te ţii după fundul unei pipiţe? Hai să-ţi arăt laboratoarele.

Se întoarse pe călcâie şi o porni spre limuzină. Alex rămase pe loc, privind în jos la trupul Alinei.

— Vii, sau nu? îi aruncă Iliya peste umăr pe un ton impacientat.

Timpul păru să capete substanţă şi viaţă proprie, extinzându-se, contractându-se, rămânând suspendat între ei.

— Da, pluti cuvântul aproape în mod graţios de pe buzele lui Alex.

Fără niciun alt cuvânt, îşi introduse şi el arma în toc şi îl urmă pe Iliya spre limuzină. Alina îşi lăsă mâna să-i alunece de pe rană, muşcându-şi buzele în timp ce sângele curgea nestăvilit. Lichidul vâscos şi lipicios formă o baltă călduţă în jurul ei. Lumina părea că împrumutase o aură ireală, strălucind puternic la marginile imaginilor. Letargia se instală în corpul ei ca o umbră a morţii, paralizându-i mintea şi funcţiile vitale.

Alex o părăsise. O lăsase să moară.

Respiraţia i se îngreună din ce în ce mai mult, apoi totul deveni negru în jurul ei.

*

Sunete. Lumină. Durere. Alina tresări, alunecând în realitate. Zăcea tot culcată, dar nu se mai afla pe asfaltul rece. Fusese mutată? îşi simţea corpul ca pe o zonă de război: o durere îi pulsa în tâmple, partea dreaptă o ustura şi simţea apăsarea specifică a unei coaste fisurate. Se pipăi cu mâna, descoperind că cineva o dezbrăcase de hainele pline de sânge şi-i pansase rana din partea dreaptă. Era învelită cu un material uşor. Bumbac? Unde se afla?

Se forţă să deschidă ochii şi privi în jur. O cameră cu tavan înalt, aerul mirosind a stătut şi mucegai. Fusese întinsă pe o canapea, cu capul sprijinit pe o pernă, o pătură subţire acoperind-o total, de la bărbie la picioare. În mod sigur nu se afla în Iad şi se îndoia că putea fi în Rai. *Probabil că sunt încă vie.* Trase aer în piept, atentă să nu-şi deranjeze coasta fisurată şi întoarse capul.

Alex era la numai câţiva paşi, aşezat pe un scaun şi cu ochii închişi. Faţa lui, care fusese la fel de imobilă ca săpată în granit timp de luni bune, avea acum întipărită o expresie îngrijorată.

— Alex? îl strigă ea cu voce răguşită.

Ochii lui se deschiseră imediat.

— Unde suntem? întrebă ea.

— Într-o locaţie sigură, o linişti el. Un medic e-n drum spre noi.

— Ce… Alina tuşi, durerea propagându-se în cercuri concentrice de la coasta fisurată. Ce s-a întâmplat?

— N-am putut compromite toată misiunea. A trebuit să te las acolo, spuse după un moment de tăcere. Imediat ce locaţia laboratoarelor a fost confirmată, i-am ucis. Pe toţi. M-am întors cât am putut de repede.

— De ce?

Ochii lui se afundară în ai ei, durerea întipărită în mod clar în adâncurile lor gri.

— Ce-i cu tine, Alex? De ce te-ai schimbat atât de mult? îl întrebă aproape şoptit.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine… începu el, însă vocea i se frânse.

Ochii ei rămaseră aţintiţi asupra lui în aşteptare. Slăbită din cauza pierderii masive de sânge, nu mai putea vorbi.

Alex se ridică brusc în picioare şi păşi până în dreptul uşii, dar se opri acolo şi continuă cu spatele la ea:

— Ai făcut o alegere foarte bună când te-ai îndepărtat de mine. Ţine-o tot aşa pentru binele tău.

Dispăru pe uşă fără niciun zgomot, precum îngerul Morţii, lăsând-o pe Alina cu lacrimile şiroindu-i pe obrajii palizi.

*

ÎNGERII MORŢII

Alina schiţă o grimasă, încercând să-şi găsească o poziţie mai bună. *La naiba cu rana asta!* Se atinse uşor în partea dreaptă, unde durerea pulsa în valuri ce-i provocau greaţă. Punctul în care penetrase glonţul era încă inflamat. Îşi potrivi perna sub cap, gândindu-se că poate ar fi fost o idee bună să ia pilulele împotriva durerii prescrise de doctor.

Un zgomot la fereastră îi atrase atenţia. Închise ochii, prefăcându-se că doarme, în timp ce-şi strecura mâna sub pernă după arma ascuns acolo. Înainte de-a putea face orice altceva însă, două figuri în negru o imobilizară de mâini şi de picioare. În ciuda durerii agonizante, se zbătu să se elibereze. Unul dintre atacanţi îi smulse arma din mână. Încercă să-l lovească cu piciorul pe al doilea, însă durerea ascuţită o făcu să geamă prelung. Metalul rece al unui pistol i se presă la tâmplă.

— Ai încurcat-o, Ducesă. Eşti moartă.

Alina îngheţă.

— Ford?

— Eu, îi răspunse bunul ei prieten, retrăgând ţeava pistolului de la tâmpla ei.

— Daţi-i drumul, ordonă Alex din colţul din dreapta al camerei şi aprinse lumina.

Alina îşi feri ochii, apoi le aruncă o privire celor doi agenţi de lângă ea. Ochii ei se opriră însă pe cel care avea puteri depline asupra ei. O privea în mod aproape solemn, lumina jucându-se cu umbrele înşelătoare din ochii lui verzi-albăstrui.

— Ce înseamnă porcăria asta? întrebă ea, fierbând de furie.

— Un test pe care tocmai l-ai picat. Avem multe misiuni pe rol şi puţini agenţi disponibili, iar pe tine se pare că nu te putem activa încă.

Bruno, agentul operativ care încă o ţinea de picioare, rânji ironic.

— Nu te vedeam prea bine dacă eram pe bune băieţii răi.

Într-o fracţiune de secundă, Alina se ridică şi-i smulse pistolul din mână. Bruno privi tâmp la ţeava îndreptată spre fruntea lui.

— Ia-ţi mâinile de pe mine, spuse Alina cu voce calmă.

— Îţi sugerez să faci cum spune, adăugă Alex, tonul lui căpătând o inflexiune ironică.

Bruno îşi ridică mâinile şi se retrase câţiva paşi. Alina îi înapoie arma lui Ford.

— Aşteptaţi-mă afară, le ordonă Alex.

O ajută să se ridice din pat, însă se retrase de lângă ea imediat ce se afla în picioare. Alina îl urmă în bucătărie.

— Puteam să-ţi spun eu singură că deocamdată nu sunt în cea mai bună formă, nu trebuia să regizezi toată

parodia asta. Bun, şi acum c-am picat, ce urmează?

Alex îşi împinse o şuviţă de păr după ureche.

— Treci pe statut provizoriu până-ţi mai revii.

— Hmmm… Alina îl privi pieziş. Sunt în vacanţă cu plată?

— Nu. Vei fi repartizată temporar la un departament de suport.

— La sortat de hârţogăraie?

Alex îi oferi un zâmbet minuscul.

— Începi mâine dimineaţă la şapte. O mai studie un moment, apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşă. Odihneşte-te puţin, arăţi ca naiba.

*

A doua zi de dimineaţă, la ora şapte fix, Alina se prezentă la departamentul la care fusese repartizată.

— ’neaţa, scumpete, o salută Jason, dezlipindu-şi ochii de pe plăcuţa înţesată cu circuite la care lucra.

— ’neaţa, răspunse ea timid.

— Pot să te ajut cu ceva? o întrebă el cu un zâmbet încurajator.

Alina ridică din umeri şi privi în jurul ei.

— Păi, asta ar trebui să te întreb eu pe tine.

— Adică?

— Adică sunt noul tău asistent. Cred că Brett habar n-are ce să facă cu mine până-mi revin, se grăbi să răspundă privirii întrebătoare pe care i-o aruncă Jason.

— Aha… spuse Jason, privind-o cu un zâmbet ironic. Pentru început, faci numai ce zic eu şi nu pui mâna pe nimic decât dacă-ţi zic eu. S-a înţeles?

Alina oftă uşurată la tonul lui glumeţ.

— Da, şefu’.

— Îmi place cum sună asta… m-aş putea obişnui să comand un trepăduş pe-aici.

— Păi, dă-i bătaie. Ce vrei să fac?

Ochii lui Jason sclipiră jucăuşi.

— Ei, asta depinde. Cum te descurci cu echipamentul?

— Ce fel de echipament?

Jason indică cu capul spre un grilaj unde erau aliniate o duzină de puşti cu lunetă Barret de calibrul 50.

— Lung, tare, periculos, spuse pe un ton sugestiv în timp ce scoase o puşcă şi i-o aruncă.

Alina o prinse cu o mişcare de expert şi-şi trecu degetul uşor într-o mângâiere pe toată lungimea ţevii.

— Oh, sunt foarte, foarte bună, răspunse în acelaşi fel.

Jason râse cu poftă, apoi îi indică să ia loc la masa de lucru.

— Atunci poţi să începi. Demonteaz-o şi curăţ-o.

Alina înclină din cap.

— Da, şefu'.

Puse puşca pe masă şi se aşeză cu grijă pe bancă, încercând să-şi găsească o poziţie confortabilă pentru rana care încă o jena. Trase puşca spre ea şi în curând era absorbită de munca ei, simţindu-se aproape fericită. Nu era chiar atât de rău precum se aşteptase. Şi oricum, era mult mai bine decât pe teren. Mâna lui Jason i se aşeză pe umăr, iar ea îl privi surprinsă.

— Nu te mai gândi. Totul o să fie bine, spuse el pe un ton aproape paternal.

Alina întoarse capul, nedorind ca el să vadă că o podidiseră lacrimile la cuvintele lui.

— Cum spui tu, şefu', întări cu voce tremurată.

El o bătu încurajator pe spate, apoi se întoarse la munca lui.

— Jason?

El îşi ridică ochii şi o văzu zâmbindu-i, cu ochii

suspect de lucioşi.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere, scumpete.

*

Timpul trecu repede. Alina lucră în tăcere, realizând că avea aptitudini pentru munca aceea. Jason trebuia să-i arate numai o singură dată ce are de făcut şi putea să se descurce singură foarte bine.

Seara, atmosfera liniştită se transformă brusc în haos, când fură inundaţi de un curent continuu de agenţi operativi care se pregăteau să plece într-o misiune. Puştile cu lunetă pe care Alina le curăţase dispărură una după alta, la fel ca şi dispozitivele de comunicaţie şi alte echipamente pe care le testase, curăţase, aranjase.

Admiraţia ei pentru Jason crescu considerabil în timp ce urmări uşurinţa şi serenitatea cu care făcea faţă nebuniei generale. Pulsul activităţii se putea asemăna cu o culise a unui teatru chiar înainte de ridicarea cortinei. Agenţii operativi se îmbulzeau într-un vârtej organizat, cu adrenalina pompându-le prin vine, la fel ca nişte actori înainte de o premieră. Numai că piesa lor se juca pe viaţă şi pe moarte, iar unii dintre ei nu aveau să se mai întoarcă înapoi.

Alina realiză că Jason nu pregătea numai echipamentul şi armele, ci şi oamenii. Îl privi cum îi manevra cu aceeaşi dexteritate cu care mânuia echipamentul, ştiind ce să-i spună fiecăruia. Îşi aminti de câte ori făcuse exact acelaşi lucru şi pentru ea. Celor mai tăcuţi şi gânditori, care nu doreau decât un scurt interval de timp în care să se calmeze şi să se concentreze pe ceea ce urma, le oferea un salut scurt şi un serviciu eficient. Celor încordaţi, o glumă, de obicei una deocheată, pentru a-i destinde. Câteodată îi bătea prieteneşte pe spate şi le

şoptea ceva încurajator şi aproape înţelept la ureche. Alţii primeau şicanări ironice, pline de haz.

Alina încercă să stea deoparte, dar el îi făcu un semn să ajute agentul care urma la rând.

— Hai, că poţi, o încurajă. Echipează-l cu tot ce-i trebuie.

Alina dădu din cap, cu stomacul un ghem de nervi. Era complet diferit să se afle de partea cealaltă a mesei. De obicei, ea aştepta la rând pentru a-şi ridica echipamentul. Ridică ochii la următorul agent îmbrăcat în negru din cap până în picioare.

— Ford! exclamă mirată.

— Da, Ducesă… eu, răspunse el jenat. Sper că nu eşti prea ofticată pe mine pentru aseară. Îmi respectam numai ordinele… ştii că nu prea ai de ales în locul ăsta.

— Da, ştiu. Nu-ţi face probleme, e ok.

— Deci rămânem prieteni? întrebă el plin de speranţă.

— Pentru totdeauna.

Ford îşi luă echipamentul în primire şi o porni fluierând pe coridorul care ducea către ieşire.

— Bună treabă, îi spuse Jason cu voce joasă.

Alina începu să se relaxeze şi să prindă curaj. Se sincroniză cu Jason şi-şi jucă rolul lângă ceilalţi actori, cu ocazionalele indicaţii de la Jason în rolul lui de regizor. Sarcina lor se apropia de sfârşit, vârtejul de activitate liniştindu-se treptat. Jason se retrase într-un colţ, pentru a completa inventarul, în timp ce Alina îi zâmbi ultimului agent operativ.

— Bună, Antonio, îl salută întinzându-i dispozitivul de comunicaţie. Am tot echipamentul tău pregătit.

Antonio, un tânăr brunet de vreo douăzeci de ani, cu piele măslinie şi ochi întunecaţi şi ageri, nu schiţă nicio mişcare. Ochii lui se roteau aproape sălbatic în dreapta şi-

n stânga, căutând parcă o cale de scăpare.

— Eşti bine? îl întrebă.

— Nu, răspunse el cu vocea cuprinsă de panică. Nu, nu sunt deloc bine. Păşi mai aproape, ochii lui fixând-o de parcă era un om în pragul înecului, iar ea ţinea colacul de salvare în mână. Nu mă mai întorc de data asta. În seara asta o să mor.

Alina ocoli masa ce-i separa şi-l trase deoparte.

— Hei, nu mai vorbi aşa, îi şopti pe un ton urgent. Totul o să fie bine.

Mâna lui îi apucă braţul ca într-o menghină.

— O simt, Alina. Nu mă mai întorc.

Cu toţii trăiau la numai un pas de moarte şi se puteau baza pe instinctele lor când se aflau în pericol, aşa că nu putea trata cu indiferenţă ceea ce simţea oricine dintre ei, blamând numai panica. Poate Antonio simţise că jocul se întorsese împotriva lui şi că nu-i putea scăpa destinului.

— Cu ce te pot ajuta? îl întrebă pe un ton calm.

La acceptul ei, tânărul păru să se liniştească şi ridică din umeri.

— Cu nimic. E prea târziu pentru o spovedanie, sau o rugăciune.

— Pot să spun rugăciuni, afirmă ea cu mai multă convingere decât simţea.

O licărire de speranţă apăru în ochii lui întunecaţi.

— Crezi în Dumnezeu?

— Da, rosti cuvântul fără ezitare.

Nu mersese prea mult la biserică în viaţa ei, dar mereu crezuse că lumea este guvernată de ceva cu mult mai puternic decât simpla inerţie.

Antonio îi luă mâna în ambele lui mâini, depozitând un şirag de mătănii în palma ei.

— Atunci mă poţi ajuta. Du-te la biserică şi roagă-te pentru mine.

— Promit, îi răspunse solemn.

O expresie de calm profund se aşternu pe faţa lui imediat ce ea rosti promisiunea. Se reîntoarse la masă şi-şi luă echipamentul în primire, apoi păşi pe coridor să-şi întâmpine moartea. Alina se sprijini de peretele din spatele ei, simţindu-se stoarsă de puteri. Jason îi puse o mână pe umăr.

— Crezi că asta a fost greu? Dădu din cap cu tristeţe. Acum începe partea grea. Ochii lui rătăciră pe coridor în urma agenţilor operativi. Acum nu avem nimic altceva de făcut decât să aşteptăm.

*

Alina deschise uşa înaltă şi grea şi păşi în penumbră, oprindu-se pentru a se acomoda cu semiîntunericul locului. Culorile calde ale vitraliilor se revărsau pe podeaua de lemn, lumina aurie făcând ca pereţii să pară iluminaţi de undeva de dinăuntrul lor. Arcadele se înălţau semeţe deasupra capului ei, întâlnindu-se într-o cupolă maiestuoasă.

Se simţea ciudat de liniştită în timp ce rămase acolo pe loc, pur şi simplu inhalând atmosfera încărcată de pace a sanctuarului. Ochii ei coborâră pentru a observa băncile simple de lemn. Numai o femeie bătrână era îngenuncheată în rândul din faţă, rugându-se în linişte cu capul plecat. După câteva momente, se ridică, iar Alina privi fascinată cum păşeşte până în faţa altarului, unde îngenunche din nou pe un genunchi, făcându-şi semnul crucii.

Inima i se strânse. *Cum să fac asta?* Nu ştia ritualurile, nu ştia cuvintele rugăciunilor. Oare avea să fie ascultată dacă nu respecta regulile? făcu câţiva paşi, auzind cum uşa masivă se deschidea şi apoi se închidea în urma bătrânei. Era singură. Trase aer adânc în piept şi se

aşează timid la marginea unei bănci. Promisese. Şi dacă tot avea s-o facă, voia s-o simtă din tot sufletul. Fără jumătăţi de măsură.

Băgă mâna în buzunar şi scoase mătăniile. Nu ştia ce cuvinte trebuia să spună, aşa că avea s-o facă în felul ei. Închise ochii. În ciuda vieţii pe care o ducea şi a lucrurilor oribile pe care trebuia să le facă în numele binelui, simţea că locul acela sacru o primea cu braţele deschise, o voce interioară şoptindu-i că era în regulă, cuvintele ei aveau să fie auzite. Se aşeză în genunchi şi îşi puse fruntea pe mâinile împreunate. Dintr-odată, toată durerea pe care o ţinuse sub un control strict în adâncul fiinţei ei, se revărsă cu furia unui ocean ieşit din matcă.

— O, Doamne… Lacrimi fierbinţi îi şiroiau pe obraji ca un râu al disperării. Era atât de tânăr… şi ştia…

Imaginea lui Antonio îi apăru în minte. Povestea lui era una familiară, era povestea tuturor. Nu fusese diferit de restul lor, luptându-se cu greutatea tot mai apăsătoare a păcatelor comise în numele atotputernicei Elite. Păcatele se îngrămădeau unul peste altul într-o piramidă dementă ce creştea până erau zdrobiţi de sentimentul acut de vinovăţie. Hohotele de plâns o cotropiră total.

— Iartă-ne… ai milă… ajută-ne…

Plânse pentru ea însăşi, la fel ca şi pentru Antonio, un bărbat tânăr care murise mult prea devreme, răpus de un glonţ rătăcit. Plânse pentru ei toţi.

Treptat, lacrimile secară, aşa cum secă şi greutatea din sufletul ei. Şi atunci, înţelese. Lacrimile şi durerea pe care le vărsase drept din inimă fuseseră acceptate acolo în casa Lui Dumnezeu, poate chiar mai mult decât aveau să fie vreodată cuvintele rugăciunilor. Se simţea uşoară, plină de o pace caldă, apoi simţi o prezenţă în apropiere. Un înger? Suspinele îi încetară şi privi în sus, drept în ochii gri ai îngerului.

— Alex? şopti surprinsă. Ce cauţi aici?

*

Alex intrase în biserică şi rămăsese în dreptul uşii, cu ochii fixaţi pe locul unde Alina era îngenuncheată, plângând în hohote. Ştia de ce se afla aici, citise raportul misiunii din acea dimineaţă. Trei agenţi operativi morţi, cinci răniţi, iar obiectivul lor, un traficant de arme Saudit, scăpase ca prin urechile acului. Un eşec total. Numele lui Antonio era trecut pe lista morţilor, iar Jason îi spusese cu o faţă lungă unde plecase Alina.

Înaintă şi se opri lângă ea, simţind că-i pângăreşte intimitatea. Decise să n-o întrerupă încă, aşa că doar rămase acolo în picioare, parcă făcând de strajă, smulgându-şi cu greu ochii de la ea în semn de respect. Privirea lui alunecă peste vitraliile superbe, inhalând aroma liniştitoare a lumânărilor şi a tămâiei.

Şi el se ruga înainte de misiuni, în timp ce se afla faţă în faţă cu moartea în timpul misiunilor, se ruga în timp ce colegii lui cădeau ca muştele în jurul lui. Îşi aduse aminte de câte ori făcuse ceea ce făcea Alina acum. Şi el bocise morţii. Singura soluţie pentru a putea suporta agonia fusese să le ascundă amintirea undeva cât mai adânc în sufletul lui şi să nu mai simtă nimic. Oricum, cu toţii erau morţi pentru lumea de dinafară pe care o străbăteau ca nişte umbre. Iar pentru Alex era mai uşor să suporte toate pierderile dacă se gândea la ei toţi ca fiind deja morţi. Şi pe el însuşi se socotea mort. Nu neapărat fizic, ci sufleteşte. Rămase nemişcat, ascultând suspinele Alinei, simţindu-se ca o fantomă întunecată în lumina aurie a vitraliilor.

Într-un târziu, suspinele încetară, iar el întoarse capul s-o privească aproape solemn. Alina îşi ridică ochii umflaţi şi roşii de atâta plâns.

— Alex? Ce cauţi aici?

Un muşchi îi tresări în maxilar în timp ce-i susţinu privirea.

— Ai fost reactivată. Plecăm după Al-Jhadhir imediat ce avem o locaţie.

— Adică trebuie să-l ajut din nou pe Jason?

— Nu, răspunse el cu ochi trişti. Te-am trecut în status activ. Am nevoie de agenţi buni cu experienţă. Ai terminat aici? întrebă cu blândeţe, privind în jurul lui.

Alina rămase tăcută pentru câteva clipe, inhalând o ultimă boare de aer auriu.

— Da, am terminat.

*

TRĂIEŞTE ÎN IAD, SLUJEŞTE ÎN RAI

Microbuzul parcă în dreptul rampei destinate misiunilor ce se întorceau la bază. Ian, liderul echipei, păşi afară şi se îndreptă grăbit spre biroul lui Brett, fără să mai aştepte şi restul agenţilor operativi. Aşa era el, impulsiv şi în acelaşi timp foarte eficient, dacă nu chiar o idee rece. Carlo şi Patrick îl urmară ceva mai încet; Carlo pentru că era ceva mai lent din fire, iar Patrick pentru că avea un glonţ înfipt în piciorul stâng. Un medic îl întâmpină cu un scaun cu rotile şi-l transportă în grabă spre clinică.

Alina, singura femeie din echipă, îşi făcu apariţia ultima şi traversă coridorul agale, concentrându-se pe sunetul bocancilor ei pe cimentul rece şi încercând să nu se gândească la nimic. Un fior de gheaţă îi străbătu şira spinării, cuprinzându-i întreg corpul în ciuda echipamentului complet cu care era îmbrăcată. Nu datorită aerului condiţionat, ştia asta, ci mai degrabă datorită amintirilor misiunii din care tocmai se întorsese. Amintirile lucrurilor pe care le văzuse şi făcuse îi bântuiau

mintea în imagini succesive.

Câte luni trecuseră oare de când Alex încetase să o mai ceară în echipa lui? Şase… opt? Ruptura dintre ei funcţiona, dar ea încă se mai lupta cu singurătatea. Îi era dor de el şi de atingerea lui în orele târzii din noapte, în timp ce el se afla de cealaltă parte a lumii.

Ajunse la o cotitură a coridorului şi dădu colţul, intersectându-se cu o echipă de agenţi care se îndreptau spre rampa misiunilor pe punct de plecare. Păşi în lateral să le facă loc, privirea fiindu-i atrasă de o siluetă familiară. Pulsul i-o luă razna, gâtul i se uscă brusc, şi se întrebă dacă va avea mereu aceeaşi reacţie în preajma lui.

Alex o privi scurt, cu ochi impasibili, goliţi de orice fel de expresie, apoi îşi mută privirea şi trecu pe lângă ea în tăcere. Avea părul mai lung decât îşi amintea şi arăta obosit şi slab. Nu putuse observa nicio rană vizibilă, ceea ce nu însemna neapărat că era complet nevătămat. Era foarte bronzat şi avea şuviţe decolorate în păr. Probabil că zvonurile despre transferul lui la departamentul care se ocupa exclusiv de Estul Mijlociu erau adevărate.

Alina se opri şi întoarse capul, urmărindu-l până ce-l pierdu din ochi.

Oftă din greu, sperând să se întoarcă viu din încă o incursiune în Iad.

*

A doua zi de dimineaţă, Alina îşi fixă apărătorile pentru mâini, asigurându-se că baretele erau fixate pe încheieturi, apoi luă cu asalt sacul de box. Sala de antrenamente era goală, singurele zgomote ce se loveau cu ecou de pereţii gri fiind ritmul pumnilor şi picioarelor ei lovind sacul greu de piele, zornăitul lanţurilor de care atârna suspendat, şi gâfâielile unui suflet pierdut care încerca din răsputeri să evadeze din realitate. Şuviţe rebele de păr îi încadrau faţa transpirată.

— Ai pe cineva anume în minte când loveşti sacul ăla,

Ducesă?

Întrebă Ford din spatele ei, privind-o cu mâinile încrucişate la piept.

— Nu, doar mă descarc.

— Şi mă încarci pe mine de tot, rânji el sugestiv.

Alina îşi şterse faţa cu un prosop.

— Numai gura e de tine. Pun pariu că ai şterge-o înainte să apuc să-mi dau jos pantalonii.

Ford înclină capul într-o parte şi-o privi printre gene.

— Poate, dar deocamdată n-avem timp să aflăm. Brett a anunţat un *briefing* în jumătate de oră.

Alina făcu o grimasă şi-l urmă afară din sala de antrenament.

— Operaţiunea Petrenko s-a dus de râpă, îi explică el în timp ce se îndreptau către sala de şedinţe. Tipul e încă activ şi mai nou responsabil pentru trei atentate în care au murit sute de oameni. Doisprezece erau copii.

— Operaţiunea Petrenko a fost scoasă de pe rol săptămâna trecută chiar înainte de activare. Auzisem că intrase pe fir un alt serviciu de informaţii.

— Care a eşuat jalnic, după care a avut nevoie de trei zile ca s-o admită, interveni Scott cu o faţă lungă, oprindu-se lângă ei. Ni s-a transmis un comunicat azi-noapte. Petrenko şi-a schimbat locaţia exact acum patruzeci de minute. Scott îi întinse un disc lui Ford. Şterge tot gunoiul pe care-l ai şi încarcă profilul nou.

— L-a reconfigurat deja?

— Da.

— Când? Acum o oră era încă în tranzit.

— Bănuiesc c-a lucrat pe drum.

— Despre cine vorbiţi? Cine e lider de echipă? întrebă Alina, simţind că ceva era în neregulă.

— Alex, cine altcineva? răspunse Scott cu o umbră de amuzament în voce.

— Alex n-are nimic în comun cu Petrenko. Operaţiunea asta îi aparţine lui Ian. Pe Alex l-am văzut plecând într-o misiune ieri dimineaţă.

— Am revenit.

Alina se întoarse chiar înainte ca el să fi vorbit, parcă simţindu-i prezenţa. Expresia feţei lui era şi mai impenetrabilă ca de obicei, ceva ciudat strălucindu-i în adâncurile ochilor gri.

— Ian a fost suspendat temporar, continuă el pe un ton detaşat.

Era învăluit în starea de robot perfect până peste cap. Glacial. De neatins.

— Misiunea mi-a fost încredinţată mie. Ochii lui mai rămaseră pe chipul ei pentru o fracţiune de secundă, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre sala de şedinţe.

Alina îl urmă, privindu-şi colegii în timp ce se aşezau tăcuţi pe scaune. Fără discuţii inutile, fără foială, exact în adevăratul spirit Elite. Viaţă sau moarte, fără recompense. Doar ucide, ori fii ucis. Alex o privi în ochi pentru o secundă devastatoare şi, pentru acel moment, nu mai există nimeni şi nimic în jurul lor. Alina aproape uită să respire.

Brett apăsă un buton de la telecomanda pe care o ţinea în mână şi activă ecranul ecranul din faţa lor. Poza unui bărbat cu o faţă buhăită şi ochi cam bulbucaţi se materializă ca din neant, privindu-i cu o aroganţă zeflemitoare.

— Doctorul Ivan Petrenko, ex-KGB, faimos pentru experimentele psihologice conduse pe dizidenţii internaţi cu forţa la diferite clinici aparţinând guvernului. După colapsul Uniunii Sovietice, Petrenko a devenit liber profesionist, lucrând pentru mai multe organizaţii teroriste şi guverne dictatoriale.

Încă o apăsare de buton şi o nouă imagine: un cuplu de vreo douăzeci şi ceva de ani, ambii incredibil de

atrăgători.

— Dimitri şi Tatiana Lukin, continuă Brett cu aceeaşi inflexiune în voce. Gemeni. Genii, dacă e să ne luăm după coeficientul IQ, cu personalităţi de sociopaţi şi o relaţie foarte incestuoasă. Creatori şi producători de droguri de *firmă* pentru crema societăţii. Obişnuiau să fie impresariaţi de tatăl lor, care ocupa o poziţie înaltă în conducerea mafiei ruseşti. După moartea lui, s-au cam dat la fund, cu toate că s-a zvonit la un moment dat că ar fi fost o legătură strânsă între gemenii Lukin şi cultul Aum Shinrikyo. Când au reapărut, se aflau în compania lui Petrenko.

Pe ecran se perindară imagini cumplite surprinse imediat după atentate teroriste.

— În ultimele trei luni, a avut loc o serie de atentate teroriste în trei ţări diferite. Modeste în ceea ce priveşte scopul, fără o logică clară în alegerea ţintelor, nimic care să atragă atenţia în mod special. Cu toate astea, toate atacurile au fost executate de persoane aparent normale şi fără cazier. Şi toate s-au soldat cu moartea atacatorului. Cei care au supravieţuit atacurilor, s-au sinucis în arestul poliţiei.

O senzaţie de răceală o cuprinse pe Alina.

— Spălaţi pe creier, murmură mai mult pentru sine.

— Condiţionare psiho-farmaceutică, specifică Alex, preluând cuvântul. Ca urmare a acestor atacuri, ni s-a ordonat să-i vânăm pe Petrenko şi pe cei doi Lukin. Ordinul a fost contramandat înainte să putem demara operaţiunea.

— Ne-a suflat-o altă agenţie, bombăni un bărbat blond cu ochi albaştri şi o statură impozantă, aşezat la două scaune de Alina.

Numele lui era Roman Vlasovski, transferat în urmă cu doi ani la cartierul general Elite de la o filială Est Europeană. Alina lucrase cu el înainte şi ştia că era un agent extrem de eficient pe teren. Poate nu avea cine ştie ce potenţial de lider, dar cu siguranţă te puteai baza pe el

să-ţi acopere fundul.

— Implicarea noastră a fost suspendată, confirmă Alex, traducând cuvintele lui Roman în limbajul oficial.

— Din păcate însă, operaţiunea a fost planificată prost şi executată execrabil, interveni Brett, dispreţul pentru o asemenea incompetenţă făcându-se auzit foarte clar în tonul vocii lui. Echipa de intervenţii a fost compromisă, iar încercarea de-a remedia problema a eşuat lamentabil. Patru dintre agenţi au fost capturaţi. În plus, totul a fost ţinut în secret vreme de mai multe zile. Profitând de timpul acordat, Petrenko şi gemenii Lukin sunt acum sub ocrotirea unui grup extremist afiliat organizaţiei Hamas, numit Săgeţile lui Allah. Bineînţeles, Elite a primit sarcina să cureţe porcăria altora.

— Petrenko este obiectivul principal, spuse Alex în timp ce înmâna PDA-uri fiecărui agent operativ în parte. Capturarea lui e obligatorie. Cei doi Lukin sunt mai puţin importanţi. Parametrii capturării lor sunt amândoi, ori niciunul.

— Cum rămâne cu oamenii celeilalte agenţii? întrebă Alina. Mai trăieşte vreunul?

— După ultimele informaţii pe care le avem, da. Trei dintre ei.

— Şi au fost trecuţi la pierderi colaterale acceptabile? vocea Alinei căpătă o inflexiune ostilă.

Nimeni nu îndrăzni să mişte, tensiunea aproape palpabilă.

— Nu neapărat, interveni Brett. Dacă se află într-o condiţie acceptabilă, se poate încerca o operaţiune de extragere.

— Profilul preliminar e deja încărcat pe PDA-uri şi va fi finalizat în tranzit, concluzionă Alex, privirea lui rece mutându-se pe fiecare agent în parte. Echipamentul e deja pregătit, plecăm în patruzeci şi cinci de minute.

În timp ce colegii ei se îmbulziră spre Departamentul

de Echipamente şi Muniţii, Alina rămase în urmă, aşteptându-l pe Alex. Când el o zări, se îndreptă direct spre ea.

— E vreo problemă? o întrebă, privind-o în mod deschis. Ar trebui să te pregăteşti pentru misiune.

— Speram să vorbim un pic înainte.

Trăsăturile lui se înăspriră.

— Cei trei agenţi au fost prizonierii lui Petrenko timp de şaptezeci şi două de ore, Alina. E puţin probabil să mai fie întregi.

— Şi atunci îi trecem direct la gunoi?

O umbră ca de smarald se oglindi în adâncurile ochilor lui.

— Extragerea lor s-ar putea dovedi extrem de dificilă.

Alina înţelese sensul cuvintelor lui, înciudată pe sine pentru că ştia că era purul adevăr. Trase aer adânc în piept.

— Şi dacă găsesc un mod de-a… se opri înainte să-şi termine fraza, realizând că ceea ce voia să propună nu avea nicio logică. Mai rău. Era chiar absurd. Parametrii operaţionali ai misiunii erau şi aşa extrem de severi. Nu-şi puteau permite să irosească timpul pentru a verifica riscul extragerii agenţilor în cauză.

— Dacă ai nelămuriri, răspunsul e că nu plecăm într-o operaţiune de salvare, îi confirmă Alex. Îşi înclină capul într-o parte şi o privi mai atent. Nu şi de data asta.

Alina dădu din cap în semn că a înţeles.

— Un glonţ în cap i-ar ajuta mai mult.

— Cam aşa ceva. Alex continuă să o privească în mod deschis.

— Alex, interveni vocea lui Scott de undeva din spatele ei. Am primit informaţii noi. Brett vrea să te vadă.

Alex o mai privi pentru un moment, apoi trecu pe lângă ea, braţul lui atingându-se uşor de-al ei în trecere.

Alina întoarse capul şi-l privi peste umăr, apoi oftă şi se îndreptă către depozitul de echipamente.

— Era şi timpul să apari, o luă la rost Jason imediat ce intră pe uşă.

Nu mai era nimeni acolo în afară de el şi Roman. Împinse un Glock –17 pe tejghea spre ea.

— Ţi l-am ajustat… aşa, numai o idee.

Alina îl privi întrebător, încercând să-şi amintească dacă îi spusese că avusese mici probleme cu pistolul în timpul ultimei misiuni. Jason ridică din umeri.

— Asta-i slujba mea, să ştiu fără să mi se spună.

— Ai mereu grijă de mine, nu-i aşa, Jason? îi zâmbi cu căldură.

— Păi… ce să zic? Eşti plăcută la vedere, răspunse Jason, arătând cu capul spre celălalt agent operativ. Ceea ce n-aş putea spune şi despre Roman aici de faţă.

— Da, m-am retras din concursurile de frumuseţe, spuse Roman în timp ce-şi termina de verificat armamentul. Am înţeles de curând că n-am nicio şansă, continuă, trecând la echipament.

Jason făcu o grimasă, vizibil iritat.

— Urât şi paranoic. Ţi-am mai zis de o mie de ori că verific personal fiecare piesă de echipament în parte înainte să le distribui. Te porţi de parcă n-ai încredere în ce spun, sau poate vrei să insinuezi că nu ştiu cum să-mi fac treaba.

Roman îi aruncă o privire.

— Nu te mai plânge ca o babă. Chiar dacă mi-ar garanta Brett în mod personal că echipamentul meu e perfect, tot l-aş verifica înainte de misiune.

— Mai bine prevăzător decât să-ţi pară rău pe teren, întări Alina, aruncându-şi privirea peste ecranul PDA-ului ei.

Observă că fuseseră distribuite explozive Semtex cu

un adaos incendiar. Clătină din cap. Probabil Brett nu credea că era suficientă anihilarea prin explozie.

— Sigur, ni se îmbunătăţesc tuturor şansele de supravieţuire când îl avem pe Alex ca lider de echipă, adăugă Roman în timp ce-şi punea vesta Kevlar. Mai ales când suntem trimişi să curăţăm rahatul altora. Dacă-l aveam tot pe Ian… Râse amar. Pariez pe raţia de apă că Ian ar fi creat un profil de misiune care ne-ar fi sacrificat în draci ca să-şi atingă scopul. Am mai lucrat cu Ian înainte.

— Şi?

— Şi am o problemă fundamentală cu cei care-şi extrag fundul din linia de foc, în timp ce se ascund după al meu.

— Alex nu face asta? nu se putu abţine Alina să nu întrebe.

Roman îi aruncă o privire, ceva în expresia feţei lui avertizând-o că auzise zvonurile despre relaţia ei cu Alex.

— Nu, Alex nu face asta, răspunse ferm. Alex e un profesionist adevărat, chiar dacă e un nemernic fără suflet, sau robotul ideal marca Elite, depinde cum vrei să-l numeşti. Auzisem de reputaţia lui înainte să fi lucrat sub el. Sigur, şi el sacrifică agenţi fără să se gândească de două ori, însă numai când este absolut necesar. L-am văzut făcând asta cu ochii mei, dar n-ar face-o niciodată dacă ar avea altă alternativă. Şi nu trimite niciodată pe nimeni să facă o treabă riscantă dacă poate s-o facă el însuşi. Nu cred c-ar fi compania ideală la o băută, dar să dea naiba dacă mi-aş dori alt lider de echipă pe teren.

Nord Vakhan, Afganistan

Penetrarea securităţii obiectivului dură cu cincizeci de secunde mai puţin decât anticipase Alex. Motivul pentru această anomalie logistică era eroarea umană – a inamicului, nu a lui. Şi cu toate că luptătorii ce-şi spuneau

Săgeţile lui Allah ripostară crâncen, fură doborâţi cu o precizie chirurgicală. Alex ucise cinci în timpul atacului iniţial şi încă doi când ajunse în clădire, urmat de echipa lui. De fiecare dată când apăsa pe trăgaci, un inamic se prăbuşea la pământ. Nu se bucura deloc când trebuia să ia o viaţă, dar nu simţea nici remuşcări. Pur şi simplu făcea ceea ce era necesar cât mai eficient cu putinţă şi apoi trecea mai departe.

— Alex, i-am localizat pe gemenii Lukin, îl informă vocea lui Ford în ureche.

— În ce stare sunt? întrebă, înaintând fără niciun zgomot pe coridorul care ar fi trebuit să-l ducă la laborator.

Alina era chiar în spatele lui şi, cu toate că era extrem de conştient de prezenţa ei, nu-i afecta capacitatea de concentrare. Dimpotrivă. Faptul că se afla din nou lângă el pe teren după atâta timp îi oferea un sentiment de bine pe care nu-l mai simţise de luni de zile.

— Pe jumătate isterici, răspunse Ford cu o oarecare tensiune în voce. Îi putem droga, sau…

— Nu, respinse Alex propunerea înainte ca prietenul lui s-o poată formula. Scăpaţi de ei, plantaţi explozibilul şi începeţi evacuarea.

— Am înţeles, răspunse Ford după o scurtă ezitare.

Alex schimbă canalele de comunicaţie.

— Scott, l-aţi găsit pe Petrenko?

— Negativ, răspunse Scott imediat. Dar am găsit o grămadă de date pe serverul principal. Transmitem acum la bază tot ce putem. Brett se teme de vreun virus ascuns. O să încărcăm restul pe PDA-uri şi vedem ce facem acasă.

Alex consideră toate variabilele. Era posibil ca Petrenko să fi fost transportat altundeva înaintea sosirii lor.

— Intraţi şi în interfaţa laboratorului.

— Am înţeles.

— Roman, zi-mi cum e la voi.

— Patru soldaţi morţi şi nici urmă de Petrenko, raportă Roman. Încărcăturile sunt plantate. Lyn şi-a luat un glonţ în picior, dar e funcţională. Suntem cam cu patruzeci şi cinci de secunde în urma profilului.

— Daţi-i bătaie.

După câţiva paşi ajunseră la o cotitură de unde coridorul se despărţea în două. Alex se opri, cu Alina asigurându-i spatele.

— Brett?

— Şansele sunt egale, îi bâzâi vocea lui Brett în ureche. Oricum, dacă Petrenko e acolo, toată zona e supravegheată.

— Ceva informaţii noi pe serverele externe?

— Deocamdată nu.

Următoarea întrebare îi rămase lui Alex pe limbă la zgomotul metalului pe metal, urmat de un geamăt înfundat şi un urlet prelung. Geamătul era clar uman, dar urletul… Privi înapoi la Alina.

Cu toate că trecuseră opt luni de când nu mai lucraseră împreună, legătura invizibilă dintre ei era mai puternică ca niciodată. Erau conectaţi ca şi când s-ar fi ţinut de mână. Avansară unul lângă altul spre cotitură, cu armele extinse şi pregătite. Alex pivotă în stânga, cu genunchii uşor flexaţi şi partea superioară a corpului relaxată. Alina pivotă în dreapta şi apăsă pe trăgaci o secundă mai târziu. Nu mai ripostă nimeni. Aproape în aceeaşi secundă, Petrenko, alb la faţă, fu împins pe coridor dintr-o cameră la câţiva metri în faţa lor.

— Eu mor, el mor, spuse luptătorul care-l folosea pe Petrenko pe post de scut uman într-o engleză stricată, înfigându-i ţeava pistolului sub bărbie

Petrenko bolborosi cuvinte fără noimă în ruseşte,

transpirând mai ceva ca la maraton. Alex se deplasă pe lateral, încercând să obţină un unghi mai bun de tragere, dar şi pentru a se interpune între Alina şi inamic.

— Stop! strigă luptătorul cu voce ascuţită.

Alex îngheţă, dar continuă să calculeze unghiuri şi opţiuni. Continua să ţintească arma cu ambele mâini, simţind cum Alina se replia în funcţie de poziţia lui, acoperindu-i spatele.

— *Niet,* murmură Petrenko, clătinând din cap, mişcarea nefăcând nimic altceva decât să îngreuneze încercarea lui Alex de a găsi un unghi bun de tragere. *Niet…*

Deodată, se auziră zgomote de paşi, iar Alex îl zări pe Roman cu coada ochiului la capătul coridorului. Luptătorul care-l ţinea prizonier pe Petrenko se răsuci puţin pentru a se putea proteja, descoperindu-şi tâmpla pentru o fracţiune de secundă. Alex apăsă pe trăgaci, glonţul intrând prin tâmpla dreaptă şi ieşind pe partea cealaltă într-o explozie de oase, sânge şi bucăţi de creier. Omul căzu ca un bolovan, fără să mai aibă timp să clipească sau să apese pe trăgaci, cu cele mai elementare funcţii ale creierului anihilate instantaneu.

Petrenko se prăbuşi tremurând în genunchi şi începu să vomite spasmodic. Alex se apropie de el, împingând cu piciorul arma luptătorului mort în direcţia Alinei. Roman se apropie şi el, urmat de o agentă brunetă minionă care şchiopăta de piciorul stâng.

— Îl avem pe Petrenko, îl informă Alex pe Brett, apucându-l de guler pe doctorul pe jumătate isteric pentru a-l ridica în picioare.

— Aveţi şi o mică surpriză, îl anunţă Brett cu voce gravă. Trei vehicule. Tocmai i-am reperat în sectorul din jumătatea vestică. Ajung la voi cam în patru minute.

— Unde sunt prizonierii? îl întrebă Alex pe Petrenko.

Rusul clătină din cap, bolborosind cuvinte fără

înţeles.

— Nu cred că-mi place răspunsul ăsta. În genunchi.

Pentrenko începu să îngenuncheze, mişcându-se prea lent din punctul de vedere al Alinei, care îl lovi cu piciorul în spatele genunchiului. Rusul se prăbuşi la podea ca un sac de cartofi. Alex îşi abţinu cu greu un zâmbet. Înainte de a-i mai putea adresa vreo întrebare însă, Alina îi înfipse doctorului ţeava pistolului în ceafă.

— Cred că ne pierdem vremea cu gunoiul ăsta, spuse printre dinţi.

— *Niet, niet*... prizonieri acolo... acolo, se bâlbâi Petrenko în puţina engleză pe care o ştia, arătând spre încăperea din faţa lor.

Alex îl ridică din nou în picioare.

— Pentru binele tău, sper că spui adevărul.

— Adevăr... adevăr, spuse Petrenko, dând disperat din cap.

— Activaţi echipa de acoperire, ordonă Alex cu ochii la el. Echipele Alfa şi Beta, retragerea la punctul de extracţie. Îl împinse pe Petrenko spre Roman. Lichidează-l dacă nu-şi ţine gura, îl instructă.

— Cu plăcere, răspunse agentul operativ cu un rânjet.

— Alex! o auziră pe Alina strigând din încăperea pe care o indicase Petrenko.

— Evacuaţi, ordonă Alex cu o ultimă privire glacială în direcţia rusului, apoi se îndreptă spre încăperea cu pricina, pentru a se confrunta cu ororile pe care acesta le lăsa în urma lui.

Dacă Alex n-ar fi fost acolo, Alina ar fi apăsat chiar ea pe trăgaci şi i-ar fi ucis pe cei trei prizonieri. Ce mai rămăsese din ei. Dar Alex era acolo, protejându-i din nou conştiinţa pe cheltuiala conştiinţei lui. Scrută scena îngrozitoare din faţa lui cu o singură privire, expresia lui

rămânând impasibilă ca sculptată în marmură.

— Vezi ce date găseşti pe calculator, ordonă cu privirea încă fixată pe cele trei cuşti de metal, înăuntrul cărora se aflau trei grămezi de carne ce nu mai semănau deloc cu fiinţe umane. Evacuăm în trei minute.

— Dar… încercă Alina să comenteze, însă cuvintele ei fură întrerupte de privirea lui severă aţintită asupra ei.

— Fă ce ţi-am spus, îi spuse pe un ton ce nu mai admitea niciun comentariu. Acum.

Alina încuviinţă din cap, străbătută de un fior rece. Alex aşteptă ca ea să se întoarcă cu spatele înainte de a face ceea ce chiar ea acceptase deja că ar reprezenta un act caritabil. Urmară trei împuşcături aproape ritmice, fiecare la câteva secunde una de cealaltă. Alina tresări la fiecare dintre ele, ştiind că fiecare glonţ îşi atinsese ţinta cu o precizie fără de cusur. Rapid. Curat. Cu blândeţe.

— Hai să mergem, spuse Alex în spatele ei.

Făcură calea întoarsă, înaintând la unison prin coridoarele întortocheate, complet sincronizaţi. Nu-şi încetiniră paşii nici măcar o dată, trupurile lor mişcându-se ca şi cum împărţeau acelaşi sistem nervos. Eliminară cu precizie chirurgicală toţi inamicii care le ieşiră în cale, Alex pivotând în stânga, în timp ce Alina pivota în dreapta, acoperindu-se şi completându-se unul pe celălalt. Alex plantă explozibilul în timp ce Alina rămase de veghe, acoperindu-i spatele, apoi se îndreptară spre punctul de extracţie, neavând nevoie de cuvinte pentru a comunica perfect unul cu altul.

*

Alex privea cu ochi lipsiţi de orice fel de expresie cum Petrenko era imobilizat într-un compartiment special din avion destinat prizonierilor. Picioarele, mâinile şi capul îi erau fixate cu curele de piele de scaunul de metal. Un

agent operativ avea să-l păzească pe toată durata zborului înapoi la cartierul general Elite. Măsurile de securitate erau foarte aspre, dar Petrenko nu era un criminal de rând.

— Împuşcă-l în genunchi dacă mişcă, ordonă Alex fără nicio inflexiune în voce, susţinând privirea furioasă a lui Petrenko.

Lyn, agenta care primise sarcina de a-l păzi pe Petrenko, dădu din cap în semn că a înţeles. În mod normal, Alex n-ar fi desemnat niciodată un agent rănit pentru mai multe îndatoriri, dar cum Lyn era nouă în echipa lui, voia să-i testeze rezistenţa pentru a vedea cât putea fi de eficientă pe teren în condiţii extreme.

Alina se aşeză pe un scaun liber şi închise ochii, dar îi deschise aproape imediat când mintea îi fu asaltată de imaginile prizonierilor torturaţi din laboratorul lui Petrenko.

— Eşti ok? o întrebă Roman, care apăruse în dreapta ei şi o privea cu o expresie îngrijorată.

— Da.

Un colţ al gurii lui se ridică într-un zâmbet aproape imperceptibil la răspunsul ei standard. Şi ce altceva ar fi putut răspunde? Un agent operativ era ori ok, ori mort. Nu prea aveau de ales.

— Ia, spuse el, şi extinse mâna dreaptă în care ţinea o cană cu ceai fierbinte. M-am gândit că ţi-ar prinde bine.

Alina îi luă cana din mână, mişcată de gestul lui. Aroma ceaiului îi gâdilă nările în mod plăcut, iar căldura căniі în palmele ei reci era extrem de liniştitoare.

— Mersi, spuse zâmbind.

Roman se aşeză lângă ea, sorbind din propria lui cană.

— I-a curăţat până la urmă? întrebă după câteva momente.

Alina schiţă o grimasă. Nu era nevoie de precizări pentru a înţelege despre cine vorbea.

— Da.

— Chiar era atât de rău?

Alina îi aruncă o privire întrebătoare. Ştia că va trebui să povestească detaliat la raport tot ceea ce văzuse în laboratorul lui Petrenko, însă până atunci nu mai spusese nimănui nimic.

— Când l-ai strigat pe Alex, continuă Roman, vocea ta era… nu ştiu, suna îngrozită.

Degetele ei se încleştară pe cana cu ceai.

— Da, era… Înghiţi în sec. Era groaznic.

— Sărmanii idioţi, murmură Roman, sorbind din ceaiul lui.

Alina se sprijini de peretele avionului, simţind vibraţia motoarelor ca pe o alinare curioasă.

— Bănuiesc că zvonurile nu sunt adevărate până la urmă, spuse Roman, punând cana goală pe podea.

— Ce zvonuri?

— Că Alex nu doarme niciodată. Roman făcu un semn cu capul spre carlinga avionului. Doarme dus, întins pe două scaune, în faţă.

— Dezamăgit? întrebă Alina, atentă să-şi păstreze un ton neutru.

Roman chicoti şi clătină din cap.

— Mai degrabă flatat. Nu prea cred că-şi lasă garda jos în faţa multor oameni. Dacă simte că poate s-o facă în prezenţa noastră, eu o iau ca pe un compliment al naibii de special.

Alina zâmbi în timp ce reflecta la punctul lui de vedere în ceea ce privea comportamentul lui Alex.

— Ăăă… mă scuzaţi, îi întrerupse o voce timidă.

Lyn se materializase ca din senin lângă ei, frământând în mâini o curea a vestei Kevlar pe care încă o

mai purta. Alina întoarse capul şi o privi cu atenţie, observând că era extrem de atrăgătoare. Era clar că avea dureri de la rana suferită în timpul misiunii, însă nu asta părea s-o deranjeze cu adevărat. Lyn era îngrijorată, foarte îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

— Ăăă… Petrenko, spuse bruneta, gesticulând nervos. Spune că are nevoie să… folosească toaleta.

— Omul se pişă pe el, traduse Roman amuzat.

— D-da, se bâlbâi Lyn.

Datorită rănii pe care tocmai o suferise, ca şi faptului că ieşise numai de câteva luni din procesul de antrenament, Alina înclina să-i acorde înţelegere în ceea ce privea controlul de sine după o misiune. Dura ceva până te obişnuiai cu efectele adrenalinei; văzuse bărbaţi în toată firea vomitându-şi creierii după primele câteva misiuni. Însă lipsa totală a auto-controlului de care dădea dovadă Lyn nu prevestea nimic bun în privinţa supravieţuirii ei pe termen lung.

— Aşa că micuţa Lyn nu are autoritatea necesară pentru a-l elibera pe Petrenko şi e terorizată la gândul c-ar trebui să-i şoptească *trezeşte-te* celui care o are, continuă Roman, păstrându-şi tonul amuzat.

Alina îşi reţinu un oftat când observă că Lyn roşeşte auzind de Alex.

— Spune-i lui Petrenko să se ţină, o sfătui.

— Dar nu aterizăm decât peste patru ore şi jumătate, argumentă Lyn cu voce piţigăiată. Se tot foieşte pe scaun şi se plânge mereu.

— Bagă-i o şosetă pe gât, sugeră Roman. De preferat una extrem de murdară.

Imaginile atrocităţilor pe care le văzuse în laboratorul rusului îi defilară Alinei prin minte.

— Spune-i javrei ăleia inumane că are trei posibilităţi,

spuse cu voce glacială. Poate să facă pe el, ori într-un pahar, sau poate să urle cât îl ţine gura în timp ce-l castrăm, dar nu se ridică din scaunul ăla până nu ajungem la bază. Ai înţeles?

— D-da, bolborosi Lyn, privind-o cu ochi mari. Numai că nu pare să… adică nu cred că rusa mea e foarte…

— Nicio grijă, păpuşă, o întrerupse Roman, ridicându-se în picioare. Eu o vorbesc fluent. Îi transmit eu mesajul cuvânt cu cuvânt.

Era cu cel puţin un metru mai înalt decât Lyn şi probabil cântărea cu o sută de kilograme mai mult decât bruneta minionă. Alina era convinsă că dacă ar fi bătut-o prieteneşte pe spate, i-ar fi putut fractura vreun os.

Îşi sprijini capul de peretele de metal al avionului şi respiră adânc, imaginându-şi cum îi dispare tensiunea din corp. *Nu te mai gândi,* îşi spuse. *Pur şi simplu, nu te mai gândi.* Aruncă o privire în jurul ei şi observă că majoritatea agenţilor moţăiau, probabil răpuşi de oboseală şi de efectele secundare ale excesului de adrenalină. Singurul agent treaz era Eric, coordonatorul echipei tehnice ce asigurase asistenţa necesară pe parcursul misiunii, şi care acum pregătea raportul pentru Brett. Părea pierdut în lumea lui virtuală, aplecat peste o consolă portabilă cu trei monitoare.

Alina îşi aminti comentariile lui Roman despre Ian şi Alex, întrebându-se în sinea ei cum reconfigurase Alex profilul misiunii. Cedând în faţa curiozităţii, şi a unor sentimente pe care prefera să nu le catalogheze, îşi luă PDA-ul şi se îndreptă spre partea din spate a aeronavei.

— Eric, spuse cu voce joasă.

— Te pot ajuta cu ceva? o întrebă informaticianul, încrucişându-şi braţele la piept.

— Ai profilul original al misiunii?

Eric avu un moment de ezitare, de parcă nu înţelegea exact sensul cuvintelor ei.

— Originalul…

— Al lui Ian, cel pe care l-a reconfigurat Alex.

— Ăăă… Eric clipi de câteva ori, părând numai o idee mai puţin derutat. Da, sigur.

— Excelent, spuse Alina, aşezând PDA-ul în faţa lui pe consolă. Încarcă-mi-l şi mie, te rog.

Eric privi la PDA, fără să schiţeze niciun gest, apoi îşi reîntoarse ochii la ea, privind-o cu suspiciune.

— De ce?

— Vreau să văd dacă e scris corect din punct de vedere gramatical, zâmbi Alina cu inocenţă.

Eric rumegă în minte ideea pentru câteva momente.

— Asta a fost o glumă, nu?

— Da, Eric, răspunse Alina pe un ton exasperat. A fost o glumă. Haide, încarcă-mi profilul şi fii atent să nu-l ştergi pe cel reconfigurat de Alex. Te rog, adăugă, punându-i o mână pe umăr.

O oră mai târziu, tocmai termina de revizuit pentru a doua oară toate informaţiile, când simţi prezenţa cuiva lângă scaunul ei. Îşi ridică privirile şi se pomeni uitându-se în ochii lui Alex.

— Ce faci? o întrebă pe un ton parcă o idee mai grav decât de obicei.

Alina consideră un răspuns evaziv, însă renunţă la idee şi întoarse spre el ecranul PDA-ului.

— Comparam profilul original cu cel reconfigurat de tine.

Alex aruncă o privire fugară informaţiilor de pe PDA, apoi îşi reîntoarse ochii la ea.

— De ce?

— Pentru că m-am gândit că pot învăţa ceva.

— Pot să mă aşez lângă tine?

— Sigur.

— Şi ce-ai învăţat? o întrebă în timp ce se aşeza pe

scaunul liber de lângă ea.

Alina ezită o fracţiune de secundă înainte de a-i răspunde, apoi se hotărî să fie sinceră.

— Ian era pregătit să sacrifice cel puţin trei agenţi, ba chiar a creat profilul misiunii ţinând cont de asta.

— Respectând parametrii daţi.

— Da, îmi dau seama de asta.

— Şi atunci, care-i problema?

— Problema e că şi tu ai ţinut cont de aceiaşi parametrii şi totuşi ai reconfigurat totul fără să fie nevoie să sacrifici pe nimeni.

— Stilul meu tactic e diferit de-al lui Ian, răspunse Alex pe un ton inflexibil.

— Sincer, nu-mi dau seama cum reuşeşti să faci ceea ce faci.

El o privi, părând mirat de comentariul ei.

— Fac chestia asta de mai mult timp decât tine, spuse cu modestie, tonului lui aproape blând acum.

— Nu e vorba de experienţă, Alex, contracară ea. Să extrapolezi pe baza informaţiilor e un lucru, dar să anticipezi scenarii fără date precise e cu totul altceva. Tu găseşti soluţii pentru variabile pe care nici măcar soft-urile simulatoare nu le prevăd.

El o privi tăcut, iar ea avu sentimentul că vorbele ei îl răneau cumva.

— Ce încerc să spun de fapt, este că în ultimele luni am lucrat cu mulţi oameni, continuă, alegându-şi cu mare grijă cuvintele. Şi cu toate că unii dintre ei sunt chiar foarte buni la ceea ce fac, nimeni nu e la fel de bun ca tine.

— Nu cred că Ian e cel mai fericit exemplu pentru a face o comparaţie.

Tonul lui redevenise opac, însă avea o inflexiune ciudată.

Dispreţ, se gândi Alina în sinea ei. *Chestia asta e*

personală.

Buzele lui pline se strânseră într-o grimasă.

— Dacă aş fi în locul tău, nu mi-aş lăuda talentele atât de mult. Cu ajutorul lor ţi-am distrus şi ţie viaţa. Pe faţa lui apăru o expresie tulburată şi o venă de la tâmplă începu să-i pompeze.

— Nu-i adevărat.

— Nu? Întrebarea era terifiantă datorită tonului extrem de politicos.

— N-ai făcut decât ceea ce trebuia să faci. Ţi-ai respectat ordinele.

— Serios?

Alina oftă. Ura obiceiul lui de a-i arunca întrebările înapoi direct în faţă, însă acum sosise momentul să-l întrebe ceva ce-i stătuse pe limbă de ceva timp.

— Elite încerca să te convingă să treci de la statutul de colaborator la cel de agent operativ activ la momentul când am evadat împreună din SSO, nu-i aşa?

Alex nu păru surprins deloc de întrebare. Dimpotrivă. Alina chiar avu senzaţia că o aştepta.

— Da, admise fără s-o privească.

— Te-au forţat în vreun fel?

— Nu.

— Dar au existat oferte.

— Da.

— Şi ce-ai făcut? Le-ai trimis o listă cu cerinţele tale?

Privirea lui se aţinti asupra ei cu forţa unui taifun. Pulsul ei se acceleră subit la turbulenţa pe care o zări în adâncimile ochilor lui gri.

— N-a fost nevoie. Ştiau deja ce vreau.

Alina îşi trecu limba peste buzele uscate, realizând că-i tremurau mâinile. Îşi împreună degetele, încercând să-şi controleze teama ce-i invadase pieptul.

— Aha… şi bănuiesc că nu-mi poţi spune şi mie ce

anume le-ai cerut, murmură, simţind că păşea pe o funie întinsă deasupra unui câmp pavat cu lame ascuţite.

Alex îşi mută privirea afară pe geam.

— Cred că ştii prea bine ce.

Inima Alinei se strânse la auzul dispreţului faţă de el însuşi ce răzbătea din tonul vocii lui. Alex o privi din nou, încurajând-o parcă să tragă singura concluzie logică.

— Mi-aş dori să-mi spui tu, şopti.

— Pe tine, Alina. Te-am cerut pe tine. Când Brett mi-a dat dat posibilitatea să aleg între a-ţi reda libertatea şi a te recruta pentru Elite, i-am spus că te vreau aici cu mine. Cu alte cuvinte, te-am trădat pentru a doua oară.

— Dar… m-ai salvat de SSO, bâigui ea, mintea învârtindu-i-se ca într-un carusel scăpat de sub control.

— Poate, dar să nu uităm că tot eu am fost cel care te-a recrutat şi pentru SSO. Aveam prea mare nevoie de tine ca să te pierd. Aşa că nu mai încerca să-mi găseşti scuze. Te-am trădat pentru că sunt un nenorocit de egoist, care mai degrabă ţi-ar distruge sufletul decât să te piardă.

Alina îl privi sfidător pentru câteva momente, apoi îşi întoarse ochii spre geam, fără însă să poată vedea ceva din pricina lacrimilor subite. Clipi de câteva ori, impunându-şi să nu plângă. Îl auzi pe Alex oftând lângă ea, apoi simţi atingerea degetelor lui pe obraz. Îşi presă buzele împreună pentru a le împiedica tremurul, refuzând să-l privească.

— Alina, uită-te la mine.

Ea îl ascultă într-un final, iar el îşi retrase mâna. Expresia feţei lui era mai serioasă decât îşi amintea să o fi văzut vreodată.

— E adevărat. Ţi-am distrus viaţa de două ori.

Milano, Italia

Alina îşi acoperi ochii cu mâna, luptând împotriva

furiei lacrimilor. Era aşezată pe o bancă în parcul din faţa hotelului ei, încercând să redobândească un minimum de control asupra emoţiilor ei dezlănţuite.

Din prima zi de când fusese recrutată de către SSO, nu încetase să spere că într-o zi va fi din nou liberă. Dorinţa aceasta reprezentase puterea ei lăuntrică, idealul ei, iar acum aflase că singurul motiv pentru care nu se realizase, şi probabil nu avea să se realizeze vreodată, fusese Alex. Îi transformase viaţa într-un coşmar zilnic numai ca să o ţină lângă el.

Alex nu există, nu e real, îşi reaminti. Alex cel cu ochi calzi, care vorbea de sentimente reale era numai un miraj. Adevăratul Alex nu avea nicio emoţie, era rece şi calculat, iar frumuseţea lui reprezenta numai un accident genetic bizar.

— Pot să mă aşez aici? o întrebă politicos un bărbat tânăr îmbrăcat într-un costum sobru bleumarin închis.

Alina ridică din umeri.

— Eşti liber să faci ce vrei.

El se aşează şi-i zâmbi.

— Ce zi frumoasă.

Alina întoarse capul şi-l privi, observând că încerca să-i atragă atenţia într-un mod timid.

— Da, nu-i rea, răspunse, nevrând să-l facă să se simtă prost.

— Mă numesc Gianni DeMarco, spuse el, întinzându-i mâna. Lucrez în centrul comercial de lângă parc.

Era clar că făcea un efort să socializeze, nefiind obişnuit să abordeze femei singure în parc. Părea un tip drăguţ, iar timiditatea îi dădea un aer mai degrabă atrăgător. Alina cedă şi-i întinse şi ea mâna cu un zâmbet minuscul.

— Alina.

Atingerea lui era caldă şi blândă, iar ea îşi retrase

mâna imediat.

— Lucrezi pe aici prin apropiere? o întrebă Gianni, studiind-o cu interes.

— Câteodată.

— Cu ce te ocupi?

Păi… împuşc oameni, arunc clădiri în aer, cobor în rapel din elicoptere, chestii din astea, gândi ea cu amărăciune.

— Nimic important, fac muncă sezonieră. Alina oftă, simţind nevoia să plece de acolo. Scuză-mă, dar trebuie să plec. I-am promis soţului meu că ne întâlnim la prânz şi aproape am întârziat.

— Ah… îmi pare rău, n-am ştiut că eşti… adică… am văzut că nu porţi un inel, se bâlbâi Gianni cu o expresie dezolată.

Alina zâmbi şi se ridică în picioare.

— Încă mai strângem bani să ne cumpărăm.

Încrederea de sine a lui Gianni, care şi aşa nu era cine ştie ce, păru să se evapore total.

— Dar mi-a făcut plăcere discuţia noastră, îi oferi Alina.

— Adică nu te-am deranjat? o întrebă el cu o licărire de speranţă în ochi.

— Absolut deloc, îi răspunse cu un zâmbet larg. Se întoarse şi făcu câţiva paşi, apoi se opri şi se întoarse spre el. Poate într-o bună zi îţi vei găsi jumătatea în parcul ăsta.

El dădu din cap şi zâmbi la rândul lui.

— Mulţumesc.

Data viitoare poate găseşti una care nu-i un nenorocit de asasin Elite, îşi spuse în sinea ei în timp ce se îndepărta. Oftă, păşind agale pe aleea întortocheată. Dacă viaţa ei n-ar fi fost atât de încâlcită, poate ar fi putut ieşi cu Gianni. Cine ştie, poate l-ar fi putut iubi chiar, însă Alex avusese grijă ca nimic din toate astea să nu fie posibil.

— Îl vei recunoaşte pe cel rău când îţi va bate la uşă? întreba un predicator un grup de oameni strânşi în jurul lui la ieşirea din parc.

Alina se opri la câţiva paşi şi continuă să asculte.

— Poate părea un înger de lumină, dar îl vei recunoaşte drept ceea ce este cu adevărat?

Dintr-odată, imaginea lui Alex îi apăru în faţa ochilor. Chiar dacă arăta ca un înger, căzuse cu mult timp în urmă. Posibil la naştere. După toate aparenţele, ieşea din lumea lui întunecată numai pentru a-şi îndeplini ordinele. Minţea, manipula pe oricine, se folosea de frumuseţea lui ca de o armă. *Cred că eu chiar l-am găsit…*

Predicatorul o privi drept în ochi.

— Vei fi în stare să te rupi de sub puterea celui rău ca să-ţi găseşti calea către Paradis?

Alina îşi puse ochelarii de soare pentru a-şi ascunde lacrimile.

— Mi-aş dori să ştiu, şopti.

*

O NOUĂ VIAŢĂ

Alina rămase preţ de câteva secunde în faţa biroului lui Brett. Ceruse o întrevedere privată cu el, iar acum ezită un moment înainte de a-şi pune decizia în aplicare. Probabil Brett o văzuse pe monitorul de securitate că aştepta în faţa biroului lui, pentru că uşa automată se deschise fără niciun zgomot, iar ea păşi înăuntru. Nu mai exista cale de întoarcere.

— Ia loc, îi indică Brett un scaun liber. Cu ce te pot ajuta?

— Cu un transfer.

— De ce? întrebă Brett, studiind-o atent.

Alina clătină din cap.

— Aş prefera să nu discutăm despre asta. Din câte ştiu, filiala noastră din Paris are nevoie de agenţi operativi şi cred că o schimbare ar fi bună pentru toată lumea.

— Vrei să spui că ar fi bună pentru tine şi Alex?

Alina oftă şi rămase tăcută.

— Nu poţi să fugi, Alina.

— Nu fug, îmi trebuie un pic de… spaţiu. Am nevoie să-mi reorganizez gândurile, să mă concentrez pe ce am de făcut, să încerc să supravieţuiesc în viaţa asta pe care nici măcar n-am ales-o eu.

Nu-i venea să creadă că se deschidea atât de mult în faţa lui Brett, însă trebuia să-şi pledeze cazul în mod corect dacă voia ca transferul să-i fie aprobat.

— Şi de cât timp ai nevoie să-ţi reorganizezi gândurile?

— Un an, poate doi… cine ştie, poate până la urmă vei ajunge la concluzia că mă încadrez mai bine acolo decât aici.

— Prea bine, o să încercăm pentru un an, apoi îţi voi reevalua dosarul şi voi lua o decizie permanentă. Mă ocup eu de toate detaliile transferului.

Alina oftă uşurată.

— Mulţumesc. Se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă.

— Alina, o strigă Brett, făcând-o să se oprească brusc cu inima cât un purice. *Doar nu puteam scăpa fără strategia standard una caldă, una rece*.

Se aşteptase la asta. Brett i-o oferise pe cea caldă, iar acum i-o servea pe cea rece. Se întoarse încet cu faţa la el.

— Da?

— Pe Alex îl informez eu despre asta. Ar fi de preferat să nu vă vedeţi deloc până pleci la Paris.

Alina înclină din cap în semn că a înţeles şi părăsi

biroul, pierzându-se cu paşi rapizi prin labirintul coridoarelor gri.

*

A doua zi de dimineaţă, Alina termina de împachetat. După cum promisese, Brett se ocupase de toate aranjamentele transferului, inclusiv de un bilet de avion la un zbor comercial. Ford se oferise să o ducă la aeroport. În mai puţin de trei ore, avea să se afle în drum către un cămin nou. O viaţă nouă.

Se auzi o bătaie la uşă, iar ea o deschise ştiind deja că nu Alex se afla de partea cealaltă.

— ’neaţa, Ducesă, o salută Ford. Se pare că eşti gata de plecare. Deci, ce zici, vrei să trecem pe la Elite să-ţi iei la revedere de la nişte oameni?

Alina rămase tăcută, privindu-l cu ochi opaci. Ford simţi un fior rece pe şira spinării, înţelegând că din motive ştiute numai de ea, îl părăsea pe Alex fără să-şi ia măcar rămas bun de la el.

— Cred c-ar fi mai bine să mergem direct la aeroport, spuse ea într-un târziu.

— Sper că ştii ce faci, Ducesă. Şi sper că ştii că dacă pleci aşa, el n-o să vină niciodată după tine, o avertiză Ford cu blândeţe, punându-i mâinile pe umeri.

— Nici nu-mi doresc să vină, Ford. Chiar sunt nerăbdătoare să încep o viaţă nouă la Paris.

Ford înclină din cap în semn că a înţeles şi-i întinse un obiect mic negru cu un buton argintiu în mijloc.

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva, şi când spun asta mă refer la orice, foloseşte dispozitivul ăsta de interceptare. Nu trebuie decât să apeşi butonul, iar eu te voi localiza oriunde în lume şi te voi contacta discret pe căi sigure.

— Mulţumesc, vocea ei tremură de emoţie.

— Ai grijă de tine, Ducesă. Sper să găseşti ceea ce

cauţi.

Ochii ei se închiseră pentru o fracţiune de secundă. *Ce caut? Bună întrebare.*

Paris, Franţa

Avionul ateriză la aeroportul internaţional Charles De Gaules după-amiaza devreme. Aerul era destul de rece, creând impresia de proaspăt şi curat. Alina era nerăbdătoare şi spera din tot sufletul că păşea într-o viaţă mai bună.

Îşi recuperă bagajele şi ieşi afară, ochii căzându-i imediat pe o maşină neagră cu geamuri fumurii parcată în laterala din dreapta. Se apropie cu paşi hotărâţi şi se instală pe bancheta din spate. Şoferul înclină capul în semn de salut, apoi porni maşina şi alunecă în trafic.

Patruzeci de minute mai târziu, Alina se afla într-un lift care cobora spre măruntaiele pământului, acolo unde se afla destinaţia ei. Când se deschiseră uşile, văzu un bărbat blond şi înalt cu o alură impunătoare care o aştepta cu mâinile la spate într-o poziţie rigidă, aproape militară.

— Alina Marinescu? o întrebă cu voce joasă.

— Da.

— Mă numesc Vallis Dupont. Urmează-mă, te rog.

Bărbatul se întoarse pe călcâie şi o porni pe coridor. Alina îl urmă tăcută, studiindu-l mai îndeaproape. Piele albă, ochi de un albastru intens, maxilar puternic, corp atletic cu umeri laţi. Mersul lui denota o anumită graţie, confidenţă, iar economia de gesturi inutile îi amintea cumva de Alex. Grozav!

Pe măsură ce străbăteau coridoarele iluminate difuz, observă că totul în jurul ei era o copie fidelă a cartierului general din Milano. Speranţa pe care o simţise la aeroport se nărui ca un joc fragil de cărţi, fiind înlocuită cu un nod

dureros în capul pieptului. Un sentiment puternic de dezamăgire o copleşi. Totul arăta la fel, funcţiona la fel, iar ea se gândi că probabil nu făcuse nimic altceva decât să înlocuiască o existenţă mizerabilă cu o alta.

Vallis o conduse într-un birou spaţios şi extrem de confortabil, complet diferit de coridoarele reci şi impersonale pe care le străbătuseră. Pereţii erau deschişi la culoare, iar mobila din lemn masiv şi biblioteca plină ochi cu cărţi confereau un aer extrem de intim camerei. Pe birou se afla un acvariu rotund în care se zbenguia graţios un peşte auriu cu înotătoare diafane. Într-un colţ trona un ghiveci enorm care conţinea un palmier exotic, lângă care se afla o canapea din piele maro şi o măsuţă joasă de sticlă. Locul nu avea nicio legătură cu Elite, ci arăta mai mult ca sufrageria cuiva pasionat de design interior.

Grant Talbot, directorul filialei Elite din Paris, urmări cu o privire amuzată cum Alina privea în jurul ei cu ochi miraţi.

— Deci tu eşti Alina Marinescu, spuse, ridicându-se în picioare şi întinzându-i mâna.

Alina îi strânse mâna cu un zâmbet sincer, simţindu-se imediat mai bine.

Grant Talbot era înalt şi foarte bine făcut, cam la vreo patruzeci şi cinci de ani, estimă ea, corpul lui încă posedând agilitatea unui bărbat tânăr. Ochii lui căprui emanau fermitate, dar şi sinceritate, iar strânsoarea palmei lui mari şi calde îi oferea o senzaţie de siguranţă.

— Am auzit multe despre tine. Rapoartele despre activitatea ta arată impresionant, spuse Grant, indicându-i să ia loc.

— Mulţumesc.

— De obicei, Brett nu prea are multe lucruri bune de spus despre transferurile de la cartierul general. De cele mai multe ori nu vrea decât să scape de cineva. Dar după câte înţeleg, cazul tău e diferit.

— Da, eu am cerut acest transfer.

— Am înţeles, comentă Grant în timp ce deschidea un dosar din faţa lui ce probabil conţinea profilul ei complet. Bănuiesc că cererea ta are o oarecare legătură cu Alex, nu-i aşa?

— De ce-ai bănui asta?

Grant zâmbi amuzat la încercarea ei de-a nega adevăratul motiv al plecării ei de la cartierul general.

— Nu-i nevoie să fii atât de circumspectă aici, Alina. Ştiu despre legătura puternică dintre voi doi. Alex este aproape legendar în Elite. După părerea mea, e cel mai bun agent operativ pe care l-am avut vreodată. Pentru asta însă, a trebuit să se transforme într-un nenorocit fără suflet care nu se dă în lături de la nimic când e vorba de îndeplinirea ordinelor primite. Bănuiesc că te-a rănit de prea multe ori, iar cererea ta de transfer nu reprezintă altceva decât o nevoie acută de-a fugi de şarmul lui irezistibil.

Alina îl privi cu ochi inexpresivi, fără să spună nimic.

— Brett crede că tu eşti singura slăbiciune a lui Alex, continuă Grant. E adevărat?

— Chiar dacă-am fost vreodată, ceea ce mă îndoiesc, acum nu mai sunt, răspunse ea pe un ton glacial, indicându-i noului ei şef că era cazul să renunţe la subiect.

Grant dădu din cap în semn că a înţeles punctul ei de vedere.

— Probabil eşti foarte obosită după toată tevatura asta. Vallis te va conduce la noul tău apartament. Sper să-ţi placă la noi.

Uşurată că întrevederea luase sfârşit, Alina se ridică în picioare. Îl plăcea pe Grant şi simţi un nou impuls de speranţă încolţindu-i în suflet.

— Sunt convinsă că o să-mi placă, răspunse cu un zâmbet.

Când ieşi din birou, îl găsi pe Vallis aşteptând-o în faţa uşii.

— Pe aici, îi indică să-l urmeze. Dăm un tur să cunoşti nişte oameni, după care te duc acasă.

Era clar că tipul era obişnuit să fie ascultat; nimeni nu crâcnea în faţa lui. Felul lui de-a fi, politicos şi foarte ferm, impunea respectul tuturor. Alina se trezi că-l compară din nou cu Alex.

O conduse prin interiorul filialei, prezentând-o personalului de serviciu şi mai multor agenţi operativi, indicându-i în acelaşi timp sălile de antrenament, poligonul, cantina, încăperea Sistemului Central de Operaţiuni în plină activitate şi alte zone importante cu care trebuia să se familiarizeze rapid.

O oră mai târziu, se aflau în maşina lui, în drum spre apartamentul ei. Alina îi studie expresia serioasă a feţei din profil, întrebându-se dacă era indicat să-i pună cele câteva întrebări care o frământau în legătură cu noua ei slujbă.

— Am câteva nelămuriri în ceea ce priveşte scara ierarhică, începu cu voce şovăielnică. Ştiu că şeful cel mare este Grant, dar după câte am văzut şi tu ai o oarecare influenţă şi control asupra operaţiunilor. Aş vrea să ştiu subordonatul cui sunt eu şi cui raportez în mod direct.

Vallis îi aruncă o privire fugară, apoi îşi reîntoarse ochii asupra drumului.

— Eu răspund de profilurile operaţionale şi am în subordine toţi agenţii operativi. Dispunem de opt echipe active, operaţionale în orice moment, şi ca mai toate filialele, monitorizăm diferite grupări politice şi teroriste. De obicei extragem informaţiile necesare cu ajutorul sateliţilor de supraveghere, dar ne angajăm ocazional şi în culegerea de date prin mijloace tradiţionale, cum ar fi infiltrarea în diferite cercuri sociale pentru o imagine de

ansamblu. Ţinem sub observaţie diferite personaje cheie, le identificăm oamenii de legătură, chestii de genul ăsta.

— Şi care vor fi îndatoririle mele?

— Deocamdată vei lucra cu mine la profilurile misiunilor, analiză tactică şi în general te vei familiariza cu problemele regionale. Experienţa ta pe teren este impresionantă, sunt convins că foarte curând vei activa pe post de lider de echipă. Mai întâi aşteptăm să vedem cum te acomodezi cu toţi ceilalţi.

— Pot trăi cu asta.

— Bun, spuse el, încetinind maşina. Am ajuns.

Apartamentul ei se afla într-un cartier din estul Parisului, chiar lângă Bois de Vincennes, o regiune împădurită transformată într-un parc imens în a doua jumătate a secolului XIX de către Baronul Haussmann. Clădirea în care urma să locuiască Alina avea o faţadă superbă din cărămidă roşie decorată cu dantelării din ceramică.

Luară liftul până la etajul patru. Holul era decorat cu picturi vechi în ulei şi oglinzi de cristal, un covor gros înăbuşindu-le paşii. Vallis descuie o uşă şi o invită înăuntru.

Sufrageria era foarte spaţioasă, decorată în tonuri de bej, cu ferestrele deschizându-se către parc. Alina privi afară, admirând ulmii imenşi ce înconjurau o reţea maiestuoasă de fântâni arteziene. Bucătăria era micuţă, dar bine dotată, cu o masă de sticlă amplasată strategic chiar lângă fereastră şi înconjurată de scaune albe cu spătar înalt. Dormitorul era intim, dominat de patul imens cu baldachin ce trona în mijlocul încăperii.

Vallis puse un plic mare pe masa din bucătărie.

— Paşaport, permis de conducere, cărţi de credit, cunoşti protocolul. Şi telefonul, spuse în timp ce-i înmâna un mobil argintiu. Avem o misiune pe rol, aşa că s-ar putea să te contactez în curând. Înclină capul în semn de bun

rămas, apoi se întoarse pe călcâie şi părăsi apartamentul fără alte cuvinte.

Alina oftă şi privi în jurul ei, observând mulţumită că într-un colţ al noului ei dormitor se afla cutia mare de carton în care-şi strânsese toate posesiile ei. Deasupra, găsi un plic pe care era scris numele ei cu litere mari de tipar. Ochii i se umplură de lacrimi când îl desfăcu şi citi scrisoarea scurtă:

Ducesă.

Te afli deja acolo şi-ţi pot garanta că totul e schimbat pe aici. Deja mi-e dor de tine... de discuţiile noastre, de zâmbetul tău luminos, dar mai ales de picioarele alea trăsnet. Ok, ok, trebuia s-o spun, nu m-am putut abţine! Sper că te-am făcut să zâmbeşti. Ţine minte, poţi vorbi cu mine oricând vrei. Ştii cum. Sper din toată inima să-ţi meargă bine pe acolo. Meriţi cu mult mai mult decât ai avut aici. Îţi voi simţi lipsa în fiecare zi.

La fel şi Roman şi Jason. Mult noroc, Ford.

Alina strânse scrisoarea la piept, cu lacrimile şiroindu-i acum pe obraji. Şi ea avea să le ducă dorul. Erau prietenii ei de încredere. Familia ei.

Îşi despachetă cu migală toate lucrurile favorite din cutia de carton: uleiuri şi săruri parfumate de baie, lumânări de toate felurile şi formele, CD-urile cu muzica ei preferată. Când termină, afară era deja întuneric. Stinse toate luminile şi aprinse câteva lumânări, apoi îşi turnă un pahar cu vin roşu dintr-o sticlă pe care o găsi în frigider. Rămase în picioare în mijlocul sufrageriei cu paharul în mână, urmărind cu un aer absent umbrele dansând pe pereţii din jurul ei. Sorbi din lichidul catifelat, îngăduindu-i singurătăţii să-i ia sufletul cu asalt.

*

PARTEA A DOUA
ÎNCEPUTUL SFÂRŞITULUI

Nu este o tragedie să mori, dar este o tragedie să nu-ţi poţi trăi viaţa.

Victor Hugo

FĂRĂ EA

Timpul trecu repede, iar Alina se acomodă remarcabil de bine cu noii ei colegi. Grant era foarte mulţumit de evoluţia ei şi nu ezită să-i spună asta. În primele zile, Vallis o supuse unui program reglementat de antrenament pentru a-i testa aptitudinile fizice. Se aşteptase la asta; Brett o informase că oriunde s-ar duce va trebui să-şi demonstreze calităţile. Şi ştia că şi Grant şi Vallis erau cât se poate de plăcut impresionaţi. Odată ce terminară cu această formalitate, Vallis practic o trimise în fiecare misiune importantă, însă de fiecare dată îi acordă cel puţin câteva zile libere pentru a se odihni. Săptămânile se contopiră în luni şi aproape că nici nu realiză când trecură şase luni.

Grant ştia că în curând avea să fie contactat de către Brett pentru evaluarea activităţii Alinei şi eventual ordinul de reîntoarcere la cartierul general. Spera ca momentul acela să vină cât mai târziu, dorindu-şi în sinea lui s-o poată păstra la Paris. Inventivitatea ei, abilitatea de-a improviza chiar şi în cele mai dificile situaţii, precum şi sângele rece de care dădea dovadă pe teren erau de nepreţuit. Alina reprezenta o adiţie fabuloasă, devenise un agent de bază, iar Grant nu era pregătit să renunţe la ea foarte uşor.

Până la urmă însă, Brett îl contactă, dar nu pentru motivul de care se temea Grant.

În ultimele câteva luni, Elite se ocupase de supravegherea unei diplomate Egiptence de prim rang, care nu întâmplător era coruptă până în măduva oaselor. Informaţiile de ultimă oră indicau că avea să participe la o serată de gală la Ambasada Egiptului la Paris, iar Brett se hotărâse să-şi joace ultima carte. Profilul misiunii fusese creat folosind o reţetă standard de genul momeală-capturare şi nu presupunea decât o asistenţă minimă din partea filialei locale. Brett trimitea o echipă care avea să conducă operaţiunea şi apoi să o transporte pe diplomata în cauză la cartierul general pentru interogatoriu. Nu există nicio menţiune la statutul Alinei, iar Grant răsuflă uşurat.

Vallis prepară profilul pentru partea lor de misiune, apoi convocă echipa pentru *briefing*. Madhu Sabah, asistenta executivă a Ministrului de Finanţe al Egiptului, trebuia capturată în mod discret şi transportată la cartierul general pentru a fi interogată în legătură cu afacerile cu droguri şi spălare de bani în care era implicată. Datorită activităţilor ei secrete devenise un ghimpe în coasta guvernului American şi a celui Canadian, însă nu putea fi atinsă în mod oficial din motive politice. Elite deja infiltrase un agent operativ în cercul intim al domnişoarei Sabah, urmând ca acesta să o escorteze la serata organizată de Ambasada Egiptului la Paris. Profilul misiunii presupunea capturarea diplomatei după o apariţie publică, aşa că agentul în cauză avea ordin ca la momentul oportun să o invite pe o terasă retrasă sub pretextul admirării stelelor. Acolo urma să fie sedată în vederea călătoriei spre Milano, astfel încât să-şi fi făcut deja apariţia în public şi nimeni să nu-şi dea seama de dispariţia ei cel puţin în primele câteva ore.

Alina făcea parte din echipa locală ce asigura asistenţa tehnică şi supravegherea. Ei aveau să se asigure că diplomata va ajunge pe terasă fără incidente,

securizând apoi zona pentru eliminarea potenţialilor martori.

Echipa se pregăti de plecare, bărbaţii echipaţi nu în obişnuitele costume negre, ci în smochinguri, iar femeile în rochii de seară elegante. Alina era de departe apariţia cea mai încântătoare, îmbrăcată într-o rochie lungă din satin de culoarea acvamarinului cu spatele gol.

Vallis cu Alina se suiră într-o limuzină neagră, în timp ce restul echipei urma să călătorească în microbuz. Vallis mai trecu încă o dată în revistă profilul misiunii şi testă dispozitivele de comunicaţie. Îi aruncă o privire fugară Alinei, care privea afară la luminile oraşului, întrebându-se dacă n-ar trebui să-i dezvăluie singurul detaliu al misiunii despre care nu se discutase în timpul *brief*ingului. Până la urmă, se hotărî să nu-i spună nimic. O bătu pe genunchi şi-i semnală cu două degete să schimbe dispozitivul de comunicaţie pe canalul doi.

— Am auzit că-ţi merge foarte bine în Paris, Ducesă, se auzi vocea lui Ford imediat ce ea se conformă.

— Ford! Tu eşti?

— Cine altcineva mai are vocea asta sexi?

Alina râse cu poftă.

— Unde eşti?

— La Milano. Coordonez misiunea împreună cu Vallis. Chiar eşti ok?

— Da, sunt bine, dar mor de dorul vostru. Ce face Jason?

— Suntem bine cu toţii şi-ţi ducem şi noi dorul. Hei, trebuie să te las. Într-un minut ajungeţi la ambasadă. Mai dă şi tu un semn de viaţă.

— S-a făcut. Ai grijă de tine, Ford.

Alina îi oferi un zâmbet radiant lui Vallis, apoi întoarse capul să privească din nou pe geam, neobservând privirea lui îngrijorată.

*

Serata de gală se desfăşura după modelul tipic plictisitor, în timp ce femeile tinere şi elegante cochetau cu diplomaţii graşi şi bătrâni. Înţelegeri ce afectau întreaga planetă se încheiau printre câteva înghiţituri de şampanie obscen de scumpă.

Vallis, în rolul lui de reprezentant al guvernului Francez, se amestecă prin mulţime de parcă asta ar fi făcut toată viaţa. Alţi doi agenţi operativi pozau în ospătari, ţinând totul sub observaţie pentru a descoperi şi cel mai mic amănunt suspect. Un altul juca rolul unui playboy de bani gata, al cărui unic ţel în viaţă era să fure femei frumoase de lângă şefi de stat. Alina fusese poziţionată într-un balcon situat la etajul superior, chiar în faţa scărilor grandioase ce şerpuiau până la sala de bal. Din poziţia ei, avea să fie prima care să poată confirma sosirea diplomatei Egiptence.

— Alina, raportează, auzi vocea lui Vallis în ureche.

— Sunt pe poziţie. Nimic suspect.

— Fii cu ochii-n patru indiferent de situaţie.

Inima i-o luă la goană. *Indiferent de situaţie?* Simţurile i se ascuţiră, însă nu suficient de repede. Privirea îi alunecă peste sala de bal, oprindu-se pe uşa de la intrare. Simţi că i se taie respiraţia, genunchii începură să-i tremure. Agentul operativ care o escorta pe diplomată era nimeni altul decât Alex. O cuprinseră fiori ca de gheaţă pe şira spinării, în timp ce sângele îi fierbea în vine.

— Alina, raportează! îi strigă Vallis în ureche.

— Confirm sosirea obiectivului, răspunse ea cu voce nesigură.

Inhală adânc, încercând să se calmeze. Alex se afla în faţa ei, doar cu un etaj mai jos, arătând magnific într-un smoching croit parcă pe corpul lui, de sub care se zărea o vestă de mătase. Nu-i despărţea nimic altceva în afara mării de mătăsuri şi smochinguri dintre ei, ca şi a femeii

care i se agăţa posesivă de braţ.

Privirea lui se ridică şi se fixă în a ei, de parcă ar fi fost avertizat de prezenţa ei de un radar interior setat numai pe ea. Ochii lui rămaseră în ai ei, iar ea putu citi dorinţă pură, pasiune, dor şi furie în adâncimile lor gri. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, sângele îi clocotea în vine, însă îi susţinu privirea fără să clipească. Se pomeniră într-un alt timp şi spaţiu ce nu mai cuprindea nimic altceva în afară de ei doi. Totul dispăru din jurul lor, inclusiv orice sunet. Timpul îngheţă şi în momentul acela, ceea ce ar fi trebuit să fie o misiune extrem de simplă, se transformă într-un potenţial coşmar. Totul era la un pas de a fi compromis datorită celor doi agenţi operativi pierduţi fără speranţă în lumea lor proprie. Niciunul nu mai schiţa vreo mişcare, niciunul nu mai răspundea ordinelor din ureche.

— Alex! striga disperat Ford. Alex! Ce naiba faci?

— Alina, ocupă-ţi poziţia secundară! se răstea Vallis.

Alex păru că se trezeşte din transă, scuturându-se de magia pe care numai o singură femeie o putea ţese în jurul lui. Întoarse capul şi o privi pe diplomata pe care o escorta. Aceasta îl fulgeră cu o privire furioasă.

— Aş aprecia ceva mai multă atenţie, spuse domnişoara Sabah pe un ton iritat.

— Îmi cer scuze, mi s-a părut că văd o veche cunoştinţă, explică el cu un zâmbet cam forţat.

O conduse pe ringul de dans, furând o ultimă privire peste umăr. Alina nu se mai afla la balcon. Alex inspiră adânc, apoi îşi reîntoarse privirile către viitoarea victimă.

Misiunea decurse perfect, fără alte poticniri. Alex o seduse complet pe domnişoara Sabah şi o conduse fără probleme pe terasa retrasă, de unde fu imediat preluată şi sedată pentru a fi transportată la microbuz. Agenţii operativi din echipa trimisă de cartierul general fură retraşi discret de pe poziţii, în timp ce echipa lui Vallis primi ordin să mai rămână o vreme pentru a se asigura că

totul era în regulă. O oră mai târziu, Vallis cu Alina se reîntoarseră la limuzină.

— Ai fost la un pas să compromiţi toată misiunea, spuse Vallis cu voce joasă.

— Ar fi trebuit să-mi spui, replică Alina aproape lividă de furie.

— Ştii prea bine că indiferent de situaţie trebuie să fii pregătită să-ţi faci treaba. Alex nu te-a învăţat asta?

— Ba m-a învăţat o grămadă de lucruri, mai ales arta fină a trădării. El e un maestru, cu toate că văd că şi tu joci jocul destul de bine.

Vallis o privi în ochi şi citi acolo cât de tare o rănise cu faptul că nu se gândise la ea ca simplu prieten înainte de-a o face ca lider al echipei. Drumul până la sediu se desfăşură în tăcere.

*

Vallis intră în biroul lui Grant, surprins la vederea bărbatului cu ochi reci şi gri care se afla în picioare în mijlocul camerei.

— Vallis, îl salută Alex cu voce joasă, aproape sfidătoare.

— Ce cauţi aici?

Urmă o pauză destul de lungă, timp în care Alex îşi mută privirile la Grant.

— Alina s-a descurcat foarte bine aici, însă acum e nevoie de ea în Milano la cartierul general, spuse într-un final, trecând direct la subiect.

— Mai degrabă *tu* ai nevoie de ea, îi aruncă Vallis.

Grant preluă controlul discuţiei.

— Alina este foarte mulţumită aici. S-a adaptat foarte bine şi şi-a făcut foarte mulţi prieteni. Las-o în pace, Alex. Dacă într-adevăr ţii la ea, las-o să-şi trăiască viaţa aşa cum vrea, spuse pe un ton sincer, ştiind că Alex nu avea cum să nege adevărul din vorbele lui.

— Alina aparţine cartierului general.

Vallis zâmbi şi dădu din cap cu o expresie ironică întipărită pe faţă.

— Cu alte cuvinte, îţi aparţine ţie.

— Hai să-ţi spun părerea mea, interveni din nou Grant. Alina excelează aici, e dorită aici, avem nevoie de ea, iar eu intenţionez s-o păstrez.

— Peste cadavrul meu, răspunse Alex pe un ton înfricoşător de glacial.

— Dacă asta e soluţia…

— Ameninţări, Grant?

Grant îl privi drept în ochi, părând că nu era afectat de întrebare.

— Fă ce trebuie să faci, Alex, oricum o vei face. Dar când îţi vei începe jocul şi manipulările pentru întoarcerea ei la Milano, sper din tot sufletul că vei ţine cont de dorinţele ei şi că vei pune interesul ei mai presus de-al tău.

— Întotdeauna m-am gândit la interesul şi binele ei.

— Chiar aşa? Sau te-ai ghidat mereu numai după nevoia ta pentru ea?

Alex clipi şi rămase tăcut. Se întoarse pe călcâie şi părăsi biroul, ştiind prea bine că era foarte mult adevăr în spusele lui Grant. Revăzuse singura persoană din lume care reuşise să-i facă viaţa suportabilă, însă era incapabil s-o aducă înapoi. Nu-i dăduse niciodată cu adevărat un motiv pentru ca ea să-l iubească; nu făcuse decât s-o rănească.

Alina fusese devastată când îi mărturisise despre ultima lui trădare. O ştia prea bine. Aşa după cum ştia că dacă s-ar fi întâmplat invers şi el şi-ar fi simţit sufletul pustiit. Într-adevăr, Alina merita cu mult mai mult decât îi putea oferi el. Trebuia să accepte că distrusese orice posibilitate ca ei doi să mai poată fi împreună. Muncise din greu pentru a o ţine lângă el şi a o proteja, dar pierduse

din vedere cel mai important lucru: inima ei. Ce idiot! O greşeală de neiertat, care îl aruncase în adâncurile întunericului.

*

A doua zi de dimineaţă, Alina se îndreptă spre biroul lui Grant, care o chemase să stea de vorbă despre comportamentul ei dezastruos din seara precedentă. Habar n-avea ce-i putea spune. Cum ar fi putut justifica faptul că fusese la un pas să distrugă o misiune întreagă, compromiţând atât de mulţi colegi?

Vallis o ajunse din urmă.

— Bună.

Alina nu-l privi.

— Bună dimineaţa, Vallis.

— Crezi că putem sta un minut de vorbă?

Alina se opri din mers şi se întoarse cu faţa la el.

— Despre ce?

— Vreau să-mi cer scuze pentru că nu te-am atenţionat din timp despre prezenţa lui Alex.

Alina ridică din umeri.

— Ai făcut ceea ce trebuia să faci.

— Crezi asta la fel de mult ca şi mine.

Alina îi zâmbi trist, dar rămase tăcută. Vallis o privi cu părere de rău.

— A fost o mare greşeală şi vreau să ştii că-ţi sunt cu adevărat prieten. Îmi pasă cu adevărat de tine, Alina. Aş face orice să-ţi dovedesc asta.

Alina îl privi gânditoare. Detesta faptul că nu-i spusese adevărul, însă pe de altă parte ştia că probabil nu avusese încotro. Şi nu-şi dorea să-l piardă ca prieten. Nu avea atât de mulţi prieteni adevăraţi pentru a începe să-i arunce în dreapta şi-n stânga.

— Atunci poţi să mă inviţi să mâncăm ceva bun când vom avea ceva timp liber.

Vallis zâmbi uşurat.

— Ar fi grozav!

Alina îi zâmbi la rândul ei şi trecu pe lângă el, simţind cum o urmărea cu privirea până ajunse în faţa biroului lui Grant.

Grant se ridică de pe scaunul lui când intră şi-i făcu semn să ia loc pe canapea.

— Ia loc, te rog, spuse cu un aer preocupat. Înţeleg că ultima misiune a fost extrem de dificilă pentru tine.

— Da, poţi spune asta dacă vrei să fii îngăduitor. Adevărul e că m-am comportat mizerabil şi n-am nicio scuză, răspunse Alina fără să clipească. Grant se aşează pe canapea lângă ea, sprijinindu-se de pernele pufoase.

— Brett a cerut reîntoarcerea ta la cartierul general. Crede că eşti mai potrivită acolo.

— Ce i-ai răspuns?

— De fapt, cred că Alex a avut un cuvânt de spus în asta. A venit aici ieri, aproape ordonând să te trimitem înapoi la Milano. Eu i-am spus lui Brett că te voi lăsa pe tine să decizi ce vrei să faci. Vreau să-ţi acord posibilitatea de-a alege singură. Dacă vrei să rămâi aici, îţi promit că voi avea eu grijă de tot. Gândeşte-te şi dă-mi un răspuns până mâine.

Alina îi zâmbi şi se ridică în picioare.

— Mulţumesc mult, Grant. Pentru tot.

Grant o conduse la uşă, însă înainte ca ea să poată ieşi, îi puse o mână pe umăr.

— Fă-ţi un bine şi iartă-l pe Alex, spuse pe un ton aproape paternal. Dacă n-ai s-o faci, nu vei putea să uiţi niciodată şi n-ai să poţi merge înainte. Iartă-l pe el, apoi iartă-te şi pe tine.

Alina îşi coborî privirea le podea, lacrimi usturătoare întunecându-i vederea. Încuviinţă din cap tăcută. Grant avea dreptate. Avea nevoie să-l ierte pe Alex ca să poată

uita şi să poată renunţa definitiv la el. Să se termine totul. Nu avea să se întoarcă la cartierul general. Era mai bine aşa. În momentul în care ajunse la această concluzie, se simţi liniştită şi împăcată cu sine. Luase decizia potrivită. Îşi ridică ochii la Grant, dar de data asta adâncimile lor verzi străluceau cu determinare.

— Rămân, spuse simplu.

Milano, Italia

— Ai auzit ultimele noutăţi despre Alina? îl întrebă Jason cu voce joasă.

Alex îşi returna echipamentul după o misiune istovitoare în America de Sud. Îşi ridică ochii de la pistolul pe care-l demonta.

— Nu.

— A fost transferată definitiv la Paris şi se pare că e foarte mulţumită de decizia asta. Am vorbit cu ea la telefon şi mi-a confirmat-o personal.

Alex se albi la faţă, simţind că lumea se destramă în mii de bucăţi. Sperase, ba chiar se rugase ca ea să se întoarcă la el. Ar fi putut manipula lucrurile, însă dorise s-o lase să decidă singură. Se pare că decizia ei era luată. Se terminase totul.

— Eşti ok? îl întrebă Jason cu o mină îngrijorată.

Expresia lui Alex rămase rece, însă nu-şi putea controla disperarea ce i se citea în ochi.

— Da.

— Ce naiba s-a întâmplat pe teren, Alex? se auzi o voce furioasă din spatele lui.

Alex se întoarse şi-l găsi pe Brett fixându-l cu privirea.

— O anomalie operaţională. A trebuit să improvizăm pe marginea profilului iniţial.

Brett scrâşni din dinţi.

— Singura anomalie din misiunea asta ai fost tu, Alex! Fii foarte atent, că încep să mă satur de comportamentul tău. În momentul ăsta, spre exemplu, habar n-am ce mă scoate mai tare din sărite… faptul că misiunea pe care ai condus-o aproape s-a transformat într-o baie de sânge, ori că nici măcar nu-ţi pasă, nu dai doi bani pe asta.

Alex rămase tăcut, ochii lui gri-verzui fixaţi pe un punct imaginar peste umărul superiorului său. Brett oftă şi-l concedie cu un gest al mâinii.

— Vreau raportul complet pe biroul meu într-o oră.

Alex încuviinţă din cap şi se îndepărtă, schimbând o privire fugară cu Ford în timp ce treceau unul pe lângă altul. Brett îşi îndreptă atenţia asupra lui Ford când acesta se opri în dreptul lui.

— Au trecut mai mult de şase luni de când a plecat Alina. Cât timp o să mai dureze toată porcăria asta? Mă aşteptam să-şi revină mai rapid.

— Poate că n-a fost cea mai bună alegere să-l trimiţi în misiune cu tipul ăla, răspunse Ford cu o privire acuzatoare. Doar nu te aşteptai să intre în joc şi să nu aibă nicio reacţie.

— Reacţie? Aproape că l-a executat cu sânge rece!

— Ştiu, dar n-a făcut-o, cu toate că ar fi putut. Cred că începe să-şi revină.

Brett clătină exasperat din cap.

— Sper să ai dreptate. N-am să-l mai pot acoperi prea mult timp.

*

Furie pură îi circulă prin vine lui Alex numai la gândul întocmirii unui raport complet despre misiunea din care tocmai se întorsese. Brett îl forţase să colaboreze cu Hamad Noraid, un asasin plătit pe care îl capturase cu trei

ani în urmă împreună cu Alina în Amsterdam. Datorită unui atac terorist plănuit pentru ziua Reginei Beatrix, Alex cu Alina fuseseră trimişi într-o misiune sub acoperire pentru a se infiltra în gruparea teroristă, pozând într-un cuplu căsătorit. Hamad Noraid fusese desemnat drept liderul operaţiunii teroriste. După ce-l răpiseră din mijlocul paradei stradale cu ocazia zilei Reginei şi-l storseseră de toate informaţiile pe care le ascundea, Elite îl recrutase şi-l pusese în libertate, folosindu-se de toate abilităţile pe care le poseda şi de persoanele lui de legătură care îl alimentau cu un flux continuu de informaţii.

Alex îşi strânse pumnii numai amintindu-şi insolenţa lui Hamad.

— Ştii ceva, Alex? N-am apucat niciodată să-ţi mulţumesc pentru toate chestiile bune care mi s-au întâmplat de când tu şi curva aia nenorocită, aţi apărut în viaţa mea, mârâi Hamad.

Erau postaţi la un punct de întâlnire, aşteptându-l pe Santos Monteval, unul dintre foştii asociaţi ai lui Hamad, care suplimenta cu arme ilegale ambele părţi ale oricărui conflict global, indiferent de numărul de victime colaterale. Alex urma să-i fie prezentat lui Monteval de către Hamad drept un potenţial client. Dacă n-ar fi existat ordinul de a-l captura viu pe Monteval, Alex i-ar fi tras cu mare plăcere un glonţ în cap lui Hamad. Închise ochii pentru câteva secunde, încercând să pretindă că se afla oriunde altundeva. Nu reuşi. Vocea lui Hamad îl urmărea ca un şarpe slinos.

— Chiar m-aţi păcălit atunci, am crezut că sunteţi cu adevărat un cuplu. Felul în care vă uitaţi unul la celălalt, cum vă atingeaţi… mi se scula numai când vă priveam, spuse Hamad pe un ton sugestiv. Pun pariu că tipa era fierbinte în pat, eh?

Alex inspiră adânc, încercând să-şi reamintească faptul că succesul acelei misiuni depindea de Hamad. Fără

să realizeze că se apropia cu paşi rapizi de marginea prăpastiei însă, Hamad nu se lăsă.

— Alina aia, frate... ce bucăţică bună. Aproape-mi dădeam drumul pe mine când o vedeam cum toarce în braţele tale. Ahhh... sex pur, periculoasă femeie.

Alex simţi cum i se revoltă stomacul. Hamad oftă în mod dramatic.

— Singurul lucru de care-mi pare rău e că n-am apucat să i-o trag şi eu...

Cuvintele lui Hamad se transformară într-un horcăit când mâna lui Alex i se încleştă pe beregată. Se albi la faţă, teroare pură apărându-i în ochi când simţi ţeava pistolului sub bărbie.

— Ce-ce faci? bălmăji.

Alex îl privi în ochi în timp ce-şi activa dispozitivul de comunicaţie.

— Brett, a apărut o anomalie.

— Care-i problema? îi răspunse vocea lui Brett în ureche.

— Se pare că Hamad a exagerat în legătură cu prietenia dintre el şi Monteval. S-ar putea ca prezenţa lui aici să facă mai mult rău decât bine.

La scâncetul indignat al lui Hamad, Alex îi împlântă ţeava pistolului mai adânc sub bărbie.

— De unde ştii toate astea? întrebă Brett pe un ton iritat.

— Mi-a spus-o chiar el. Schimbă-i statusul la colateral acceptabil.

Cu aceste cuvinte, Alex închise microfonul şi-şi plimbă ţeava armei încet pe pieptul şi stomacul lui Hamad, până ajunse la testicule.

— Ei haide, Alex, nu te supăra aşa, încercă Hamad să dreagă busuiocul. Ok, curva te-a părăsit... şi ce dacă? Roiesc atâtea cururi mişto în jurul tău, nu-i o problemă s-o

înlocuieşti!

Alex trase piedica pistolului şi încordă degetul pe trăgaci, privindu-l drept în ochi.

Restul misiunii era o nebuloasă în mintea lui Alex. Reuşiseră să-l prindă viu pe traficantul de arme, însă pierduseră destui agenţi operativi atunci când strigătul de durere al lui Hamad alertase oamenii lui Monteval că ceva era în neregulă.

— *Eşti nebun de legat!* urlase Hamad cu mâinile încleştate pe coapsă, încercând să oprească sângele ce-i ţâşnea printre degete.

Doi dintre agenţii operativi din echipa lui Alex fuseseră răniţi, unul decedase în drum spre cartierul general. Cât despre Hamad, avea să trăiască. Păcat. Alex habar nu avea de ce mişcase ţeava pistolului o fracţiune de milimetru cu o secundă înainte de-a apăsa pe trăgaci.

*

DE CEALALTĂ PARTE A OGLINZII

Paris, Franţa

Vântul rece îi trecea şoptit pe la urechi în timp ce alerga pe aleile pădurii Bois de Vincennes de lângă apartamentul ei. Observă culorile toamnei târzii, frunzele moarte din copaci aşteptând următoarea rafală de vânt pentru primul şi ultimul zbor, cerul gri închis, aerul rece. În curând avea să ningă.

O minge de fotbal apăru de niciunde, aproape pocnind-o în cap. Alina o ridică, privindu-l pe băieţelul care se apropia în goană, ca apoi să se oprească brusc la vederea femeii străine cu mingea în mână. Doi bujori de un

roşu aprins îi apărură în obrajii acoperiţi cu piele de culoarea cafelei cu lapte. Privi în jos, mutându-se de pe un picior pe altul, în mod clar ruşinat. Alina se aplecă spre el, prinzându-i privirea.

— E mingea ta?

— Da, răspunse băiatul, mutându-şi iar greutatea de pe un picior pe altul.

Alina se îndreptă şi aruncă mingea dintr-o mână în alta. Băiatul îşi ridică ochii la ea.

— Îţi place fotbalul? o întrebă cu un zâmbet sfios, accentul lui evocându-i o mixtură exotică.

Încercă cu disperare să-şi aducă aminte când văzuse ultima oară un meci. Inutil, aşa că abordă stilul vag.

— E un joc foarte bun.

Ochii băiatului se aprinseră de entuziasm.

— Vrei să ne jucăm?

— Cum te cheamă?

— Ishan.

Alina îi întinse mâna.

— Mă bucur să te cunosc, Ishan. Pe mine mă cheamă Alina.

Cincisprezece minute mai târziu, o dureau muşchi de existenţa cărora uitase. Dădu cu fundul de pământ de vreo câteva ori, timp în care Ishan practic alerga în cercuri în jurul ei. După a treia căzătură, ceru *time out*, spre marea dezamăgire a lui Ishan, care se aşeză pe o bancă lângă ea şi o privi cu toată seriozitatea.

— Joci foarte prost, spuse cu voce gravă.

Alina începu să râdă în hohote, încercând să-şi amintească de când nu mai râsese aşa. Un sentiment brusc de singurătate o copleşi şi privi în jurul ei prin parc pentru a-şi distrage atenţia. Ochii îi fură atraşi de o fetiţă care se dădea în leagăn. Semăna izbitor de mult cu Ishan.

— Sora ta? ghici cu un zâmbet.

Ishan îi aruncă o privire fugară fetiţei şi ridică din umeri.

— Da… o cheamă Rupali.

— Ce nume frumos.

— Ishan, sper că n-o plictiseşti pe doamna, spuse o voce melodioasă în spatele lor.

Băiatul se întoarse, iar Alina se ridică în picioare, scuturându-şi praful de pe pantaloni. Mama lui Ishan era foarte frumoasă. Pielea ei era o idee mai închisă la culoare decât cea a copiilor ei, iar părul tuns scurt avea nuanţa cafelei prăjite. Femeia zâmbi, iar Alina simţi că i se topeşte inima sub privirea ei caldă.

— Nu, mama, tocmai vorbeam despre Rupali.

Alina simţi cum îi iau foc obrajii. *Grozav! Acum probabil crede că sunt vreo nebună care vrea să-i fure copiii.* Îşi drese vocea şi-i întinse mâna mamei lui Ishan.

— Aveţi nişte copii superbi, iar Ishan e o companie minunată. Mă numesc Alina Marinescu.

Aproape imposibil, zâmbetul femeii deveni şi mai cald în timp ce-şi strângeau mâinile.

— Sashi Veedali. Mă bucur să aud că Ishan se poartă frumos.

Accentul ei o duse pe Alina cu gândul la ape turcoaz şi nisip alb ca laptele. Indiancă din partea de vest?

— Ne-am jucat fotbal, mama, spuse Ishan, agăţându-se de braţul mamei sale.

— Serios?

Sashi îi zâmbi îngăduitor băiatului, apoi îşi reîntoarse privirea la Alina. În ciuda prieteniei pe care o afişa, Alina simţi instinctiv că era studiată în mod tacit, evaluată, apoi catalogată. În mod evident, trecuse un examen critic decisiv, pentru că zâmbetul cald reapăru pe buzele lui Sashi.

— Atunci eşti o femeie cu mult mai curajoasă decât

mine, spuse, dându-şi ochii peste cap. Dacă joci fotbal cu el, eşti condamnată pe veci la vânătăi şi pete de iarbă pe haine.

Alina simţi cum cubul de gheaţă ce-l simţea în permanenţă în jurul inimii începu să se topească puţin câte puţin. Se adapta destul de bine vieţii fără Alex. Nu mai avea coşmaruri decât rar, nu se mai simţea tot timpul ca de gheaţă. Viaţa i se părea destul de bună… în sfârşit, măcar suportabilă.

Respiră normal… ăsta-i secretul… continuă să respiri normal…

*

— Simt o tristeţe foarte adâncă în tine.

— Păi… Alina sorbi din cafeaua ei cu lapte şi-i zâmbi anemic lui Sashi. Cu toţii suferim şi avem probleme.

Erau aşezate la o masă într-o cafenea cochetă care le aparţinea lui Sashi şi soţului ei, Chandan.

Sashi zâmbi şi clătină din cap.

— Nu aşa. Tristeţea ta e copleşitoare până în măduva oaselor.

Uimită de intuiţia celeilalte femei, Alina o privi cu toată durerea pe care acum o simţea foarte acut. Sashi dădu din cap cu blândeţe şi îşi puse mâna peste a ei.

— O tristeţe care se ascunde atât de adânc în tine încât nu ştii dacă vei putea scăpa de ea vreodată.

Cana de cafea începu să tremure în mâna Alinei, iar ea o puse cam brusc pe farfurioară.

— Nu prea cred că vreau să vorbesc despre asta.

— Şi exact aici e problema. Pari atât de izolată şi de singură, nici nu e de mirare că eşti tristă. Nu ai niciun fel de viaţă socială.

Alina îşi înghiţi nodul din gât. Nu ştia ce avea femeia asta în plus faţă de toată lumea, dar o făcea să-şi dorească din tot sufletul să arunce prudenţa afară pe fereastră şi să

i se destăinuie. Să-i plângă pe umăr.

Sashi se ridică de pe scaunul ei pentru a se muta pe cel de lângă Alina şi-i puse un braţ în jurul umerilor.

— Te-a făcut cineva să suferi?

Alina scutură din cap.

— Nu pot vorbi despre asta.

— Un bărbat?

Inima Alinei începu să-i bată cu putere. Sashi o conducea pe un drum pe care nu era încă pregătită să-l parcurgă.

— Da.

— Prieten, iubit?

În ciuda atmosferei tensionate, Alina nu-şi putu abţine un zâmbet.

— Sincer, nu m-am putut lămuri niciodată cu adevărat în privinţa asta.

Sashi zâmbi cu subînţeles.

— Ţi-e dor de el. Nu o întrebare, ci o afirmaţie.

— Habar n-am! Nici nu mai ştiu ce mai simt! izbucni Alina, auzind frustrarea din propria ei voce. Privi într-o parte, ruşinată de cât de mult i se destăinuia unei străine.

— Nu vreau să sun ca o carte poştală, dar iubirea îţi poate aduce în părţi egale şi bucurie şi suferinţă, spuse Sashi, prinzându-i din nou privirea. Iubirea adevărată ar trebui să-ţi aducă ambele.

— Iubire? Alina se foi pe scaun şi clătină din cap. Nu, iubirea nu intră-n discuţie.

— Bărbatul ăsta… voi doi aveţi cam acelaşi gen de viaţă?

Alina făcu o grimasă şi privi într-o parte. *Viaţă* nu era cuvântul cel mai potrivit.

— Da.

— Şi el ţine la tine?

Alina îi aruncă o privire rugătoare lui Sashi, dar

cealaltă femeie aşteptă răbdătoare un răspuns. Alina oftă din greu.

— Păi… nu ştiu… probabil, cred că da, îi tremură vocea.

— L-ai părăsit?

— Da, bănuiesc că poţi spune asta.

Sashi o mângâie pe spate şi rămaseră amândouă tăcute pentru câteva momente. Într-un târziu, Alina inspiră adânc şi renunţă la ultima fărâmă de precauţie.

— L-am urât din tot sufletul pentru mult timp, începu cu voce joasă. Apoi dintr-odată, totul s-a transformat în altceva… o pasiune mistuitoare, de necontrolat. Văzu înţelegerea sclipind în ochii lui Sashi şi încuviinţă din cap. Pasiunea a devenit o problemă, cel puţin pentru mine.

— De ce?

— Viaţa pe care o trăiam… de cele mai multe ori nu puteam înţelege de ce făcea anumite lucruri. Mă oripila şi mă atrăgea în acelaşi timp. Ajunsesem să nu mai pot gândi când era în preajma mea. Prea multă pasiune şi prea puţină inimă.

Sashi zâmbi cu subînţeles.

— Ahhh… dar pasiunea e o experienţă de neuitat.

— Nu în felul ăsta. Era mult prea mult.

— Şi acum? întrebă Sashi cu blândeţe.

— Acum?

— Da, acum. Mai există şi altcineva?

Alina râse şi scutură din cap.

— O, Doamne, nu! De fapt… nu ştiu. Astă seară am o întâlnire cu cineva.

Sashi ridică din sprâncene.

— Interesant.

*

Alina îşi perie părul şi oftă. Bărbatul cu care ieşea în seara aceea avea să bată la uşă din moment în moment. Ideea unei întâlniri i se părea atât de ciudată. Nu mai ieşise cu cineva de foarte mult timp. Numai cu Alex. Dar era mai bine să nu se gândească la asta. Nu-şi dorea să raporteze seara aceea la trecut, ci numai la viitor, iar ea era hotărâtă să şi-l scoată pe Alex din minte.

Vallis o înconjurase cu atenţia lui în ultimele luni. Ieşiseră de câteva ori la o cafea, iar el o încurajase să-i vorbească despre Alex. Nu-i putuse spune prea multe despre tăcutul şi întunecatul agent operativ, pentru că durerea din inima ei era încă prea ascuţită, dar Vallis ascultase puţinul pe care-l spusese cu simpatie. Până la urmă, o invitase la cină, iar ea acceptase.

Îşi cercetă garderoba, încercând să găsească cu ce să se îmbrace. Voia să arate ca o femeie normală care ieşea cu un bărbat normal la o cină normală. Şi-ar fi dorit să fi avut timp pentru cumpărături pentru a nu fi nevoită să se îmbrace cu ceva care-i amintea de Alex. Împinse umeraşele şi descoperi exact ceea ce căuta. O cumpărase cu câteva săptămâni înainte de la un butic cu iz oriental şi uitase de ea. Îşi trase rochia din caşmir albastru închis pe ea şi se privi în oglindă. Datorită croielii îndrăzneţe pe corp şi lungimii până la genunchi, reprezenta alegerea perfectă pentru seara aceea.

Se auzi soneria de la intrare. Alina mai aruncă o ultimă privire în oglindă, apoi deschise uşa. Vallis stătea în prag, îmbrăcat într-un costum elegant negru, cămaşa de culoarea cobaltului accentuându-i albastrul ochilor. Îi oferi o sticlă cu vin şi o sărută cast pe frunte.

— Ăăă… cred c-ar trebui s-o pun la rece, murmură ea, dintr-odată nemaifiind atât de sigură că era pregătită să facă faţă unei întâlniri. Puse sticla în frigider, aruncându-i un zâmbet nervos lui Vallis.

— Avem rezervare pentru ora opt, spuse el cu un

zâmbet strălucitor. Cred c-ar fi bine s-o ştergem, altfel întârziem.

În timp ce Vallis conducea maşina scăldată de luminile oraşului, Alina îi simţea din când în când privirea aţintită asupra ei. Continuă să privească pe geam afară, neştiind ce-ar fi trebuit să spună sau să facă. Reîntoarcerea la o viaţă cât de cât normală se dovedea mult mai dificilă decât anticipase.

Începuse să ningă şi străzile erau deja acoperite cu o pojghiţă subţire de zăpadă strălucitoare. În absenţa totală a vântului, fulgii graşi de nea pluteau graţios prin aer, părând pufi diafani de gâscă. Iar norii întunecaţi de pe cer promiteau ca splendoarea să continue un timp îndelungat.

Paris, oraşul luminilor. Un oraş care nu se putea asemăna cu nimic din ce mai văzuse până atunci. Istoria, arta, arhitectura, mâncărurile rafinate şi, bineînţeles, romantismul ce plutea prin aer precum fulgii sclipitori de nea. Cu cafenelele intime, eleganţa bulevardelor şi frumuseţea fără de egal a Senei, ce putea fi asemuită cu arterele sanguine ale oraşului, Parisul era locul perfect să te îndrăgosteşti. Sau să fii deja îndrăgostit.

Ce ciudat, se gândi ea, că nu se mai gândise la asta până acum. Îi plăcea Parisul cu tot ceea ce avea de oferit, ba chiar explora muzeele în timpul ei liber şi poposea pe la cafenelele micuţe pentru a savura în linişte o cafea, privind la viaţa ce continua neabătută peste tot în jurul ei. Mai mult, ajunsese la un fel de armistiţiu cu Parisul. Ştia să se descurce pe străzile lui, putea folosi cu uşurinţă metroul, chiar vorbea limba franceză destul de bine. Drept răsplată, numai pentru ea, luminile nu străluceau chiar atât de orbitor, frânturile de muzică romantică se estompau la trecerea ei, iar cuplurile cu care se intersecta pe stradă nu păreau a fi izbitor de îndrăgostiţi.

Vallis parcă maşina în faţa Turnului Eiffel. Ea îl privi întrebător, însă el numai zâmbi şi o conduse către lifturi.

Faimosul Restaurant Jules Verne aflat în vârful structurii de metal era o splendoare unde murmurul conversaţiilor în surdină devenea o melodie plăcută, îmbinată cu muzica pariziană ce susura discret din boxele invizibile. Perfecţiune şi eleganţă, întocmai ca şi Vallis.

Maestrul de ceremonii, un bărbat scund şi chel, le ieşi în întâmpinare, vizibil fericit să-l vadă pe Vallis. După ce schimbară câteva cuvinte, îi escortă cu mare pompă la o masă retrasă într-un colţ, dar care beneficia de toată panorama Parisului. Sena se încolăcea ca un şarpe întunecat prin zăpada sclipitoare, luminile cafenelelor şi restaurantelor reflectându-se în apele învolburate. Alina se simţea ca şi cum s-ar fi aflat pe o pistă de decolare suspendată deasupra Parisului.

Cina decurse în mod plăcut, poate puţin cam tensionată la început, dar cu ajutorul vinului roşu delicios Beaujolais Nouveau, Alina se destinse. Conversaţia se transformă într-o dispută înflăcărată despre arta modernă, piperată de comentariile neortodoxe ale Alinei în legătură cu arta pentru mase, versus arta pentru o elită exclusivistă. Vallis trecu de partea artei pentru elite, în timp ce Alina apără arta pentru toată lumea.

Apoi, lansă lovitura de graţie a serii cu numai două cuvinte:

— Du-mă acasă.

În curând, Vallis se afla iarăşi în faţa uşii ei. Ar fi vrut să-l invite înăuntru la un pahar cu vin, dar nu dorea ca el să interpreteze invitaţia drept altceva. Inima începu să-i bată mai puternic în timp ce delibera următorul pas.

— Ăăă… vinul? Adică vrei să intri pentru vinul pe care l-ai adus? râse nervos. Ok, nu cred că puteam să mă bâlbâi mai tare nici dacă încercam.

Vallis zâmbi înţelegător.

— Vechea dilemă, nu-i aşa? Să-l invit înăuntru, sau nu? Da, aş bea un pahar din vinul pe care l-am adus şi, nu,

nu înţeleg altceva din invitaţia ta, spuse pe un ton amuzat.

Alina dădu din cap uşurată în timp ce descuia uşa de la intrare. Lăsase numai o lumină de ambianţă aprinsă înainte să plece, iar atmosfera era una intimă. *Prea intimă,* decise în timp ce se grăbea să mai aprindă nişte lumini. Vallis o prinse de o mână.

— Alina, calmează-te. Beau un pahar cu vin şi apoi plec.

— Poate că nu vreau să pleci… poate că nu mai ştiu ce naiba vreau.

Vallis ridică din umeri.

— Sunt la comanda ta.

— Îmi place cum sună asta. Dacă tot eşti la comanda mea, poţi să-mi torni un pahar cu vin.

Era imposibil să nu existe modalităţi de-a exorciza amintirea atingerii lui Alex, iar două dintre ele se aflau chiar în faţa ei sub forma unei sticle cu vin fabulos şi a unui bărbat extrem de atrăgător şi îngăduitor cu ea. Luă o gură de vin, însă i se păru că era acru. Pe cine încerca să păcălească? Puse paharul pe masă.

— Vallis, îmi pare rău, dar nu pot face asta, spuse cu regret.

Vallis încuviinţă din cap.

— Ştiu, dar mi-aş dori să-mi dai voie să fiu măcar prietenul tău. Ştii că poţi vorbi cu mine.

— Am nevoie să mi-l scot din minte, să-mi şterg amintirea atingerii lui… să-mi distrug nevoia de el, termină în şoaptă. Îşi ridică privirea bântuită la Vallis. Şi habar n-am cum s-o fac.

Vallis se apropie de ea şi o mângâie blând pe obraz.

— Ai nevoie de timp, Alina. Trebuie numai să-ţi acorzi mai mult timp.

*

IDENTITĂŢI SECRETE

Pari atât de izolată şi de singură, nici nu e de mirare că eşti tristă. Nu ai niciun fel de viaţă socială. Cuvintele lui Sashi continuau s-o bântuie, indiferent cât ar fi încercat să le ignore. Comentariul acela o rănea. Nu conta cât era de minunată femeia care-i spusese asta, rănile psihice cauzate de acel comentariu rece şi lucid nu se vindecaseră încă. Alina se îndoia că aveau să se vindece vreodată. *Adevărul doare,* îşi spuse în timp ce deschidea fermoarul genţii în care se afla noul ei laptop. *Descurcă-te.* Deschise laptopul şi se rezemă de spătarul scaunului.

— Cursul nostru, *O sută unu răspunsuri la o sută unu întrebări filosofice*, este de fapt o introducere în strategia politică, anunţă o voce plăcută de bariton.

Bărbatul căruia îi aparţinea era înalt şi destul de bine făcut şi se afla după un birou din lemn masiv în faţa aulei de lectură înţesate de cursanţi.

— Iar eu sunt Robert Keam.

Robert Keam, doctor în filosofie, părea trecut binişor de treizeci şi cinci de ani. Părul lui castaniu închis avea mare nevoie de un tuns. Lentilele ochelarilor pe care-i avea pe nas reflectau luminile din aula de lectură, făcând imposibilă identificarea culorii ochilor lui. Era îmbrăcat în stilul clasic al unui profesor academician: pantaloni negri la dungă şi o helancă neagră pe sub haina de costum maro închis.

Alina privi în jurul ei şi observă că noii ei colegi nu păreau prea interesaţi de faptul că doctorul Keam tocmai începuse să vorbească. Fremătarea era în toi, ca şi conversaţiile pe un ton scăzut şi foşnitul de hârtii. Unii cursanţi păreau chiar aţipiţi. Aparenta lipsă de disciplină o irita. Încercă sşi imagineze cum ar fi reacţionat Brett dacă agenţii operativi ar fi tras un pui de somn în timpul

*brief*ingurilor… *Încetează!* îşi ordonă. *Aici nu suntem la Elite, nu se discută despre chestiuni de viaţă şi moarte. Nu primim nici măcar e vreo acreditare!*

Comentariul lui Sashi o afectase atât de tare, încât cedând unei toane de moment, se înrolase la un curs de filosofie. Formalităţile nu necesitaseră niciun fel de angajament, iar cursul era extrem de simplu, creat special pentru străinii care locuiau în Paris şi simţeau o nevoie disperată de a evada din dulceaţa limbii franceze măcar pentru câteva ore.

— Unii dintre voi ştiu deja că acest subiect este mai mult o hartă a luptei pentru putere de-a lungul timpurilor moderne şi mai puţin moderne, continuă doctorul Keam în timp ce-şi trecea mâna prin păr, provocând un val moderat de râsete. Ceea ce nu este foarte departe de ţintă. Vom citi şi discuta destul de mult despre putere pe parcursul acestui curs. Cine o deţine şi cine nu. Cum este folosită şi, de ce nu, cum se abuzează de ea, de la caz la caz. Bineînţeles, vom discuta şi de ce-ar trebui să daţi o ceapă degerată pe toate filosofiile astea.

— Pentru că suntem suficient de plictisiţi? sugeră un cursant mai îndrăzneţ, stârnind un alt val de râsete.

Doctorul Keam răspunse provocării cu un zâmbet strâmb, care-i lumină în mod surprinzător toată faţa. Alina îl privi cu atenţie, surprinsă de transformarea bruscă.

— Se poate, admise el. Dar cred c-ar trebui să mai ţineţi cont şi de remarca lui Sir Francis Bacon: *cunoaşterea înseamnă putere*. Herodot susţinea că după părerea lui, cea mai dureroasă realitate este faptul că omenirea deţine prea multă cunoaştere şi prea puţină putere. Eu personal, cred că adevărata problemă a umanităţii vine de la cei care deţin prea multă putere, dar nu…

Sunetul electronic al unui telefon mobil îl întrerupse pe doctorul Keam în mijlocul propoziţiei. Alinei îi trebuiră

câteva secunde bune până realiză că sunetul venea din buzunarul hainei ei de piele pe care o atârnase de spătarul scaunului.

— Îmi cer scuze, spuse în timp ce scotocea după mobil.

Până când reuşi să dea de el şi să-l ducă la ureche, toţi ochii din aula de lectură, inclusiv cei ai doctorului Keam, erau aţintiţi asupra ei.

Simţi pe loc o dorinţă uriaşă de-a o înghiţi pământul.

— Alo! se răsti furioasă în telefon.

— Alina, îi răspunse vocea lui Vallis. A apărut o urgenţă. *Briefing* în jumătate de oră.

*

— Pierre D'Anjou, un om de legătură mediocru, începu Grant, apăsând pe un buton al telecomenzii pe care o ţinea în mână pentru a afişa o imagine pe ecranul din faţa lor.

Alina îi aruncă o privire pe furiş lui Vallis. După deznodământul dezastruos al întâlnirii lor din seara precedentă, stătuseră de vorbă până în zori, sorbind din ceaiul delicios cu care el umplea periodic cănile aidoma unui ospătar dement. Vallis păru că-i simte privirea şi o privi şi el la rândul lui. Alina îi zâmbi, apoi îşi întoarse atenţia la Grant.

— Informaţiile noastre de ultimă oră sugerează că D'Anjou a intermediat o tranzacţie între o grupare teroristă numită Luptătorii pentru Libertate şi acest individ.

Pe ecran apăru imaginea unui bărbat cu mustaţă stufoasă.

— Osman Habarat, un multimilionar turc care-şi investeşte banii pentru a finanţa diferite grupări teroriste. În momentul de faţă, D'Anjou reprezintă cea mai bună cale de-a ajunge la el.

Imaginea lui Habarat fu înlocuită cu cea a unui drum prăfuit.

— Misiunea voastră e să-l capturaţi pe D'Anjou în timp ce se deplasează către ferma siberiană unde-şi are cartierul general. Nu suspectează că suntem cu ochii pe el, aşa că rezistenţa cu care vă veţi confrunta ar trebui să fie minimă. E o misiune de rutină. D'Anjou are prioritate, aduceţi-l în stare bună.

Siberia, Rusia

Alina privi în jurul ei, ghemuită în zăpadă: teren agricol pustiu, presărat pe ici pe colo cu ferme îndepărtate, un izvor aproape în totalitate îngheţat în stânga ei, un drum părăsit în dreapta ei. Respiraţia îi rămânea suspendată în aer sub formă de aburi, temperatura cu mult sub zero grade Celsius. Restul membrilor echipei erau şi ei ascunşi – patru postaţi lângă ferma lui D'Anjou, trei în apropierea drumului părăsit.

— Alina, raportează, îi susură vocea lui Vallis în ureche.

— Linişte deplină, niciun semn de activitate.

— Menţine-ţi poziţia.

Alina ascultă murmurul slab al izvorului care încă îşi mai păstra libertatea fluidă în câteva locuri unde curentul de apă fusese prea puternic pentru ca gheaţa să-l încremenească total. Sunetul era foarte liniştitor şi deodată realiză că era Ajunul Crăciunului. Cu coada ochiului detectă o mişcare în dreapta ei şi pivotă în direcţia aceea cu arma ţintită cu ambele mâini. Vallis îşi făcu apariţia pe după un dâmb.

— Zece minute. Au părăsit drumul principal, îi şopti.

Alina lăsă arma jos cu un oftat şi încuviinţă din cap în semn că a înţeles. Vallis se ghemui lângă ea, aproape atingându-i umărul cu el lui. Alina îşi întoarse privirile

către nord, însă în loc de farurile maşinii lui D’Anjou, văzu o splendoare ce-i tăie răsuflarea: lumini bleu, verzi şi roz se unduiau leneş pe cer precum izvorul încetinit tot mai mult de răsuflarea nemişcată a îngheţului.

— Vallis, uite!

Vallis admiră priveliştea cu un zâmbet în colţul gurii.

— Aurora Boreală.

Rămaseră unul lângă altul, privind la luminile ce dansau în jurul stelelor.

— Crăciun Fericit, Vallis, şopti Alina.

— Crăciun Fericit, Alina.

Zgomotul motorului unei maşini care se apropia întrerupse pacea momentului. Vallis îşi activă dispozitivul de comunicaţie.

— Ne-a sosit subiectul. Patru bodyguarzi în maşină. Scoateţi-i din joc imediat ce vă intră în raza vizuală.

Misiunea se desfăşură ca la carte. Alina cu Vallis puseră mâna pe D’Anjou, iubita lui şi încă doi bodyguarzi.

— Îl avem pe D’Anjou, începem evacuarea, raportă Vallis.

Ocoliră maşina lui D’Anjou, atenţi la surprize. Siluetele celor doi bodyguarzi păziţi de doi agenţi operativi abia dacă se zăreau în întuneric. Microbuzul parcă în dreptul lor. Vallis îşi păstră poziţia, în timp ce Alina îl conducea pe D’Anjou la microbuz. Din stânga lui se auzi un zgomot uşor. Întoarse capul la timp pentru a o vedea pe iubita prizonierului lor ţintind un pistol de calibru mic la spatele descoperit al Alinei. Faţa îi era udă de lacrimi, iar mâna îi tremura violent. Vallis simţi o uşoară părere de rău când îşi ridică pistolul şi o împuşcă.

Alina întoarse capul când auzi glonţul şoptind prin ţeava amortizorului. Ochii ei se întâlniră cu ai lui Vallis pentru câteva fracţiuni de secundă, apoi înclină uşor din cap şi-l ajută pe D’Anjou să se suie în microbuz.

Paris, Franţa

Spre deosebire de alţi colegi de breaslă, doctorul Robert Keam nu-şi inspecta clasele în căutare de posibile cuceriri amoroase. Dacă ar fi făcut-o, ar fi remarcat-o pe misterioasa tânără cu ochi verzi cu mult înainte de incidentul cu telefonul mobil.

Fusese extrem de iritat când auzise ţârâitul electronic agasant. După mai mult de un an de absenţă de la catedră, datorită unor probleme de sănătate, fusese foarte reticent în privinţa unei posibile reîntoarceri, chiar dacă nu la un nivel academic. Stabilirea unui anumit ritm verbal – pe care-l dobândise prin ani de experienţă, în ciuda unei înclinări naturale către timiditate – i se părea mai greu decât înainte, datorită timpului petrecut aproape exclusiv în solitudine. Ultimul lucru de care avusese nevoie fusese întreruperea provocată de telefonul buclucaş.

Îi trebuiseră câteva secunde pentru a localiza sursa sunetului iritant. Între timp, majoritatea cursanţilor se răsuciseră pe scaune pentru a arunca priviri acuzatoare persoanei în cauză. Doctorul Keam se abţinuse să-i facă personal vreo observaţie din mai multe motive. În primul rând, ruşinea tinerei de a fi provocat acel incident fusese aproape palpabilă. În al doilea rând, din expresia ei facială, ca şi din ieşirea ei grăbită din aula de lectură, dedusese că se confrunta cu o urgenţă. Iar în al treilea… *Bine, bine, mă declar vinovat,* îşi spuse în timp ce-şi aranja în ordine foile cu notiţe pentru curs. Faptul că i se tăiase respiraţia când dăduse cu ochii de tânăra misterioasă, oricine ar fi fost ea, avea mare legătură cu tăcerea lui.

Privi la ceas, apoi inspectă aula de lectură cu o privire care spera să nu-l dea de gol. Nu mai rămăseseră decât zece minute până la începerea cursului şi tânăra misterioasă cu ochi verzi nu era prezentă. Poate că şi-o

imaginase numai, se gândi cu un zâmbet slab. Poate că din cauza celor optsprezece luni de când nu mai avusese o relaţie cu o femeie, ajunsese să aibă halucinaţii. Sau poate că ea chiar exista cu adevărat, dar se plictisise atât de tare în timpul discursului lui de deschidere, încât nu avea să se mai întoarcă vreodată.

Oftând adânc, doctorul Keam mai privi o dată la ceas. Trei minute. Aproape toţi cursanţii se aflau deja pe locurile lor, numai câteva scaune rămânând libere. Uşa se deschise şi, pentru a doua oară în decurs de câteva zile, i se tăie respiraţia.

În timp ce nu s-ar putea spune că doctorul Keam nu conştientiză prezenţa tinerei misterioase într-un mod extrem de acut pe parcursul orei care urmă, se poate spune că o percepu într-un mod diferit. Frumuseţea ei frapantă continua să-i atragă privirile precum un magnet, dar ceea ce-l fermeca cu adevărat era aerul trist şi misterios pe care-l intuia sub acel înveliş fermecător.

Tânăra îşi menţinu privirea aţintită asupra ecranului laptopului pe toată durata primei jumătăţi a cursului. De fiecare dată când o privea, o găsea scriind de zor, degetele ei zburând peste tastatură aproape cu furie. Îşi ridică ochii numai o singură dată, atunci când el lansă un comentariu despre înţelesurile contradictorii din punct de vedere filosofic ale noţiunilor de bine şi rău. După aceea, n-o mai văzu scriind nimic. Nu părea că-şi pierduse interesul pentru subiectele dezbătute, din contră. Părea aproape disperată să pătrundă sensurile diferitelor perspective prezentate de el.

Intensitatea atenţiei ei îl intriga la un nivel elementar. Chiar îl tulbura puţin. Din motive pe care nu le putea explica, îi amintea de propria lui viaţă îngropată în secrete imposibil de rostit. Era foarte ciudat. Îi evoca o persoană care, în ciuda tinereţii ei aparente, văzuse şi făcuse cu mult mai multe lucruri decât marea majoritate a

oamenilor până la sfârşitul vieţii lor, iar acele lucruri nu făceau parte din teoria *binelui* pe care tocmai o dezbătuseră. Şi cu toate astea, tânăra misterioasă degaja un inexplicabil aer inocent.

Doctorul Keam aruncă o privire la ceas şi constată că ora lui se apropia de sfârşit. O situaţie familiar de dureroasă pentru el; prea multe de spus şi de făcut şi prea puţin timp pentru a le spune şi a le face. Înăbuşindu-şi frustrarea, îşi începu discursul de final. Cu coada ochiului, o zări pe tânăra misterioasă aşezându-se picior peste picior, în timp ce se sprijinea de spătarul scaunului. Expresia feţei ei era acum una gânditoare, iar el avu senzaţia că toate acele gânduri care o frământau nu erau deloc plăcute sau fericite.

— Am să închei cu un comentariu al lui Charles Caleb Colton, îşi concluzionă discursul. Din punctul lui de vedere, dacă vrem să aprofundăm durerea puterii, trebuie să-i studiem pe cei care o deţin. În acelaşi timp, însă, dacă vrem să înţelegem bucuria puterii, trebuie să-i studiem pe cei care o caută. Data viitoare vom discuta despre Prinţul lui Machiavelli, una dintre cele mai bune cărţi care au fost scrise vreodată pentru doritorii de putere. Oricine are întrebări, mă găsiţi în biroul meu pentru încă o oră.

*

Lansase anunţul doar de formă. Nu se aştepta cu adevărat să-l caute cineva. Totuşi, voia să creeze impresia că era disponibil. Pentru orice eventualitate. *Pentru ce fel de eventualitate?* se auto-ironiză după ce petrecu zece minute singur în biroul lui, prefăcându-se că aranjează dosare ici, cărţi colo. *Pentru eventualitatea în care tânăra misterioasă dă uşa de perete şi te întreabă de ce naiba te holbai aşa la ea. Ce i-ai răspunde dacă ar face-o? Adevărul? Nu prea cred!*

Probabil observase efectul pe care-l avusese asupra lui, reflectă, aşezându-se pe scaunul lui. Nu întâlnise niciodată o femeie frumoasă care să nu fie conştientă de impactul pe care-l avea asupra celor din jur. Dumnezeu îi era martor că mama lui vitregă fusese mai mult decât conştientă. Stephannie Keam înţelesese prea bine puterea pe care o exercita asupra celor din jurul ei datorită frumuseţii ei şi profitase la maxim de asta.

Doctorul Keam închise ochii şi-şi permise să-şi amintească. Stephanie se folosise de frumuseţea ei pentru a-l convinge pe tatăl lui să-l trimită la o şcoală excelentă şi foarte departe de casă, imediat ce împlinise zece ani. Îl privise mereu ca pe un adversar cu care trebuia să concureze în permanenţă pentru atenţia bărbatului pe care-l voia numai pentru ea. Aşa că a făcut tot ce-a putut pentru a scăpa de el. L-a dat la o parte. În mod ironic, exilul impus la academia exclusivă de băieţi unde fusese trimis, îi cultivase pasiunea pentru filosofie şi-i influenţase alegerea carierei.

Se auzi o bătaie în uşă. Doctorul Keam se îndreptă pe scaun şi deschise ochii, scuturând din cap ca şi cum ar fi vrut să alunge urmele amintirilor toxice. Trecutul era îngropat deja. Ceea ce conta acum era timpul prezent.

— Doctore Keam? Vocea era feminină, nu-i era cunoscută şi conţinea un dram de nesiguranţă.

— Intră!

Uşa se deschise. Era ea şi arăta chiar mai incredibil de aproape.

— Vă deranjez? întrebă, privind în jurul ei.

— Nu, nu. Deloc.

Doctorul Keam se grăbi să se ridice în picioare, lovind din greşeală un teanc de cărţi de pe marginea biroului. Volumele se risipiră pe jos cu un zgomot infernal. Se lăsă pe vine şi începu să le adune, ocărându-se mental pentru imbecilitatea de care dădea dovadă. O secundă mai

târziu, tânăra se lăsă pe vine lângă el, iar el putu să-i simtă parfumul care mirosea a răsărit de soare. Ochii lor se întâlniră pentru o fracţiune de secundă, iar el simţi un fior pe toată şira spinării. Ea clipi, o umbră aproape invizibilă umbrindu-i ochii, apoi îşi îndreptă atenţia către cărţi. Părea foarte atentă să nu-l atingă din întâmplare.

— Unde să le pun? întrebă după câteva momente, ridicându-se cu cărţile în braţe.

— Oriunde, răspunse el vag, ridicându-se la rândul lui.

Depozită cărţile pe care le adunase înapoi pe biroul lui. Vizitatoarea lui ezită pentru un moment, apoi făcu la fel. Se aşternu o linişte asurzitoare. Până la urmă, ea îşi drese glasul.

— Fac parte din clasa dumneavoastră de filosofie, spuse, împingându-şi părul de pe faţă cu mâna stângă.

Robert observă că nu purta niciun inel şi încercă fără succes să localizeze accentul vag din vocea ei. La primul impuls, catalogă atitudinea ei drept una sfidătoare. I se părea de necrezut ca ea să nu-şi fi dat seama că o recunoscuse. Şi totuşi nu părea genul de femeie care să joace jocuri de salon cu un bărbat.

— Da, îi răspunse. Ştiu.

— Eu… Tânăra schiţă un gest cu mâna, apoi privi în jos, părând jenată. Voiam să-mi cer scuze pentru incidentul cu telefonul. Îşi ridică ochii la el. Îmi pare sincer foarte rău.

Avea cei mai frumoşi ochi verzi pe care-i văzuse vreodată. Ochi care ar fi putut să aline sufletul unui bărbat, sau să-l nimicească, tăindu-i adânc în suflet. Avea sentimentul că nu s-ar fi putut uita în ochii ei în timp ce spunea o minciună.

— Apreciez gestul, domnişoară…

Pentru o fracţiune de secundă, tânăra păru să îngheţe, de parcă îşi uitase propria identitate. Apoi se

grăbi să răspundă:

— Alina Marinescu.

— Alina Marinescu, repetă Robert, savurând numele exotice şi experimentând o emoţie atât de puternică încât spuse ceva ce-l surprinse chiar şi pe el. Din cauza ta, Alina Marinescu, se pare că mă confrunt cu o serioasă problemă etică.

— Da? tonul ei suna precaut.

— Da. Mă gândesc foarte serios să te invit la o cafea. Robert îi zâmbi. De fapt, aş putea să te invit… dar n-ar fi corect.

Alina îl privi cu atenţie preţ de câteva secunde, parcă aşteptându-se ca el să o atragă în vreun soi de capcană, apoi îşi muşcă buzele. Postura ei rigidă se înmuie şi o licărire jucăuşă îi apăru în adâncimile ochilor ei verzi. Robert simţi că lumea se înclină complet de pe axa ei.

— De ce? Pentru că invitaţia ar putea fi interpretată drept un abuz de putere? întrebă Alina cu voce joasă.

— Mda, ceva de genul ăsta.

— Păi în cazul ăsta, bănuiesc că şi eu mă lupt cu o problemă de ordin etic. Colţurile buzelor ei se arcuiră într-un zâmbet. Trebuie să decid cât de departe aş fi dispusă să merg pentru o notă de zece.

*

Privind înapoi, Alina realiză că momentul în care dăduse curs invitaţiei lui Robert Keam reprezenta unul dintre cele mai normale lucruri pe care le făcuse de când fusese recrutată de către SSO şi apoi de către Elite. De aceea, nici nu era de mirare că experienţa în sine o împinsese pe un teren nesigur. În ciuda faptului că ieşitul la o cafea avea implicaţii foarte caste, potenţialul ca totul să se transforme în mult mai mult îi tulbura în mod clar pe amândoi. Alina comandă o cafea cu lapte şi o brioşă cu scorţişoară, Robert suc de portocale şi un baton cu cereale şi fructe uscate.

— O alegere foarte sănătoasă. Credeam că m-ai invitat la o cafea, comentă ea pe un ton glumeţ.

— Am apucat să beau o cafea de dimineaţă, dar nu mi-am luat micul dejun, se scuză el, privind într-o parte.

Alina întrezări o expresie ciudată pe care n-o putea cataloga trecând pe faţa lui ca un nor prin faţa soarelui.

— Nu-ţi place să ţii discursuri despre teoria puterii cu burta plină?

El întoarse capul şi o privi.

— Nu prea. Îmi deturnează prea mult sânge de la creier, glumi, făcând-o să râdă cu poftă. Sper că problema cu care te-ai confruntat n-a fost foarte serioasă, adăugă după câteva momente, în timp ce rupea o bucăţică din batonul cu cereale pe care-l comandase.

— Problema? repetă ea absentă, privind în jur la oamenii de la celelalte mese. *Atât de normali,* cugetă în sinea ei cu tristeţe. *Atât de minunat de normali.*

— Da, mă refer la incidentul cu telefonul.

Suspiciunea o năpădi imediat, dar reuşi să n-o arate. *Concentrează-te, Alina,* auzi vocea lui Alex instructând-o. Dar ea nu voia să se concentreze! Cel puţin nu aşa cum o învăţase fostul ei mentor. Încerca să-şi construiască un fel de viaţă personală. Interioară, socială, oricum ar fi fost, atâta timp cât nu avea nicio legătură cu Elite. Ştia însă prea bine că trebuia să fie extrem de atentă şi nu numai pentru siguranţa ei.

Întinse mâna după un pliculeţ de zahăr, încercând să tragă de timp, îl rupse şi turnă zahărul în cafeaua ei cu lapte. Fusese atât de bine să poată râde din toată inima, recunoscu cu un zâmbet. Puţin cam ciudat, dar atât de bine. Poate chiar prea bine.

— Dar de ce crezi că era neapărat vorba despre o problemă? întrebă pe un ton plat.

— Pentru că altfel aş bănui că te-a plictisit atât de tare începutul cursului meu, încât ai găsit o scuză să fugi

cât mai repede.

Nesiguranţa lui era adorabilă şi o făcu să se relaxeze. A fi atentă era una, a fi paranoică era cu totul altceva.

— N-am fugit, spuse în timp ce amesteca zahărul în cafea. Şi n-a fost o scuză, chiar apăruse o problemă care necesita prezenţa mea.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce. N-a fost vina ta.

— O chestiune de familie?

— Nu. Ceva legat de munca mea.

Robert îşi scoase ochelarii şi-i puse în buzunarul jachetei. Ochii lui aveau o culoare extrem de atrăgătoare, un fel de căprui deschis cu reflexe ca de chihlimbar.

— Şi cu ce te ocupi mai exact?

Alina ridică cana cu cafea şi luă o înghiţitură.

— Sunt expert în probleme de securitate, răspunse, punând cana la loc pe masă.

Din motive pe care nu şi le putuse explica, în ultimele luni Elite luase măsuri drastice pentru a-i asigura o identitate falsă cât mai complexă.

Cel care o informase despre acest lucru în timpul uneia dintre vizitele lui rare la filiala din Paris, fusese chiar Brett.

— După cum bine ştii, câţiva dintre agenţii noştri operativi au vieţi duble extrem de credibile, îi spusese în timp ce se scotocea în buzunare după o ţigară. În cazul tău, am hotărât că ar fi cel mai bine să rămânem foarte aproape de adevăr.

— Cel mai bine pentru cine? îl întrebase ironic, nepăsându-i de faptul că avea să plătească într-un fel sau altul la un moment dat pentru insolenţa ei. Şi la ce adevăr te referi?

Brett o privise cu ochi glaciali.

— Eşti Alina Marinescu, expert în probleme de

securitate pentru o corporaţie internaţională de consultanţă în domeniul securităţii. Datorită carierei tale călătoreşti foarte mult, de cele mai multe ori pe nepusă masă, aşa că nu-ţi poţi permite să-ţi planifici prea mult timpul liber. Plus că trebuie să păstrezi multe secrete profesionale, aşa încât nu poţi discuta prea multe despre compania pentru care lucrezi, ca şi despre sarcinile ce ţi se cuvin.

— Asta înseamnă că n-am voie să menţionez că asasinez oameni?

Brett nu păruse deloc amuzat de întrebarea ei.

— Expert în probleme de securitate? repetă Robert, ridicând din sprâncene. Nu e o meserie cam neobişnuită pentru o femeie tânără şi frumoasă?

— Apreciez complimentul, zâmbi Alina. Poate că nu sunt o fată atât de obişnuită pe cât par, adăugă enigmatic.

— Foarte interesant.

Alina privi în jos la brioşa pe care o comandase. Arătase extrem de apetisantă la început, însă acum îşi pierduse orice fel de poftă de mâncare.

— Nu atât de interesant pe cât crezi, spuse, împingând brioşa la o parte.

*

— Nu prea vrei să vorbeşti despre asta, remarcă Robert, dorindu-şi să fie mai priceput în arta conversaţiei.

Alina îl studie tăcută. Părea puţin tristă şi din nou avu impresia că era complet diferită faţă de toate femeile pe care le cunoscuse în viaţa lui. Era învăluită nu numai într-un aer misterios inexplicabil, ci şi de ceva ce el personal nu putea defini decât ca pericol.

— Nu e vorba că nu vreau, doctore Keam, răspunse ea în cele din urmă.

— Robert, o corectă el.

Ea ezită, clar nefiind atât de sigură că ar fi foarte

înţelept să devină mai apropiaţi decât o făcuseră deja. Robert simţi instinctiv că în mintea ei exista o viziune ierarhică foarte clară când era vorba despre o relaţie de tip elev-profesor.

— Te rog, insistă el. Robert.

— Bine, acceptă ea după un moment. Deci, Robert, mă confrunt cu nişte probleme foarte delicate în munca mea. Apoi mai există şi confidenţialitatea în favoarea clienţilor mei, aşa că nu prea pot vorbi despre asta. Făcu o pauză şi zâmbi cu un aer cam amar. De fapt, aş putea, dar cred că l-aş supăra pe şeful meu foarte tare dacă aş face-o.

— Să înţeleg că n-ar fi foarte înţelept?

— Nu. Deloc.

Robert mai luă o înghiţitură din batonul lui, apoi sorbi din sucul de portocale. Alina continua să se joace cu cana ei de cafea.

— Pot să te întreb ce anume te-a atras la cursul meu? o întrebă curios, ştiind că oricât era el de pasionat când venea vorba despre orice avea legătură cu filosofia, majoritatea oamenilor o considerau un subiect plicticos.

— S-a potrivit cu orarul meu.

— Ahhh… se prefăcu el rănit.

Alina zâmbi amuzată.

— Şi subiectul mă intrigă. Mă refer la putere.

— Te intrigă, repetă el, foindu-se pe scaun. Mai mergi şi la alte cursuri?

— În momentul ăsta, nu.

— Dar intenţionezi s-o faci?

Alina se jucă cu linguriţa ei, aparent reflectând foarte serios la întrebarea lui. Sau poate la răspuns.

— Nu sunt foarte sigură. Toată chestia asta e un fel de experiment pentru mine. Cineva mi-a spus de curând ceva ce m-a făcut să-mi privesc viaţa personală mai îndeaproape… sau, mă rog, lipsa ei. Poţi spune că încerc să

mă regăsesc.

— Şi când vei reuşi?

Ea îl privi cu ochi miraţi.

— N-ar trebui mai bine să mă întrebi *dacă*?

Robert se întrebă prin ce experienţe oribile trecuse, de părea atât de nesigură când venea vorba despre viaţa ei personală. Şi cu toate astea, nu părea o persoană slabă. Dimpotrivă. În ciuda nesiguranţei emoţionale pe care o emana, era convins că avea o personalitate extrem de puternică.

— Te-am urmărit azi în timpul cursului, îi răspunse cu voce joasă.

Părerea mea e că duci întotdeauna la bun sfârşit tot ceea ce începi.

Ochii ei verzi se măriră ca şi cum ar fi primit un dar neaşteptat.

— Mulţumesc, spuse aproape în şoaptă.

— Şi familia ta? Sunteţi apropiaţi?

Culoarea îi fugi din obraji, o expresie întunecată ca un văl umbrindu-i faţa.

— Nu mai am pe nimeni. Părinţii mei au murit cu mult timp în urmă şi nu mai am fraţi sau surori.

— Îmi pare rău.

— Tu ai familie?

Robert scutură din cap.

— Numeni care să merite menţionat. La fel ca şi tine, am fost singur la părinţi. Mama a murit într-un accident de maşină când aveam trei ani, iar tatăl meu a fost răpus de un atac de cord la scurt timp după ce-am terminat facultatea. Am o fostă mamă vitregă pe undeva.

— *Fostă* mamă vitregă?

— Mda… s-a recăsătorit de două ori după ce tatăl meu a făcut-o o văduvă foarte bogată şi n-aş putea spune că ne felicităm prea des de sărbătorile de Crăciun. De fapt,

dacă stau să mă gândesc bine, ultima noastră conversaţie a avut loc acum zece ani prin intermediul unei perechi de avocaţi plătiţi cu cinci sute de dolari pe oră.

— Dar soţie ai?

Întrebarea ei directă îl descumpăni puţin, însă Robert îi aprecie sinceritatea.

— Nu m-aş mai afla aici dacă aş fi căsătorit, răspunse privind-o în ochi. Am avut o soţie la un moment dat, dar numai pentru puţin timp. Cred că încă mai scria bileţele de mulţumire pentru darurile de nuntă când am realizat amândoi că făcusem o mare greşeală.

— Am înţeles.

— Dar tu, ai pe cineva?

Robert avu impresia că era tentată să privească în altă parte, poate numai pentru a-i ignora întrebarea. Însă continuă să-l privească în ochi, parcă reuşind să-şi depisteze o sursă de tărie interioară.

— Există un bărbat la care ţin foarte mult, răspunse cu voce fermă. El… noi… e foarte complicat, Robert. Sau poate e foarte simplu, dar eu am complicat foarte tare totul. Ideea e că prioritatea lui numărul unu este munca pe care o face, iar eu nu-l pot acuza pentru asta. Este foarte bun în ceea ce face. Cel mai bun. Şi munca lui este extrem de importantă. Contează. Dar în acelaşi timp, eu am nevoie să… of, nu ştiu… să merg mai departe, cred. Sau măcar să încerc să-mi dau seama ce este important pentru mine. Nu pot sta pe loc, aşteptând mereu ceva. Viaţa e prea scurtă ca să ne putem permite asta. Înţelegi?

Robert aprobă din cap. Da, înţelegea. Chiar mult mai bine decât şi-ar fi dorit.

— Aşa că nu, nu am pe nimeni, continuă ea pe un ton mai vesel. Dar cred că sunt foarte aproape să pic în plasa lui Machiavelli. Am citit aseară din manual şi trebuie să-ţi spun că nu mă aşteptam să…

Conversaţia lor alunecă de la subiect la subiect după

aceea. În timp ce Robert era uimit că Alina habar nu avea de anumite evenimente mondene destul de celebre, rămase şi mai uimit de cunoştinţele ei şi claritatea cu care analiza evenimentele politice curente. Era o parteneră de conversaţie fantastică. Era atentă când vorbea el, fără a deveni însă pasivă, şi-i punea zeci de întrebări cu un entuziasm infinit. Iar simţul umorului de care dădea dovadă din plin se potrivea la perfecţie cu al lui, ceea ce-l încânta de-a dreptul.

Tocmai terminase de spus o întâmplare hazlie, când o văzu că priveşte la ceas, ochii ei mărindu-se cu uimire. Robert privi şi el la ceas şi rămase la fel de uimit. Conversaţia lor durase trei ore!

— Îmi pare foarte rău, m-am simţit extraordinar, dar din păcate trebuie să plec, spuse Alina cu părere de rău. Am întârziat deja la o întâlnire.

— Nicio problemă, spuse el, întinzându-se după nota de plată.

— Cât datorez?

— De data asta fac eu cinste. Plăteşti tu data viitoare.

Buzele ei se întredeschiseră, iar el zări din nou licărirea de nesiguranţă în ochii ei.

— O să mai existe o dată viitoare?

La altă femeie, totul ar fi părut fals. Dar la ea…

— Păi cam ăsta ar fi votul meu, răspunse Robert. Apoi îi zâmbi.

Alina îl studie tăcută preţ de câteva secunde, apoi îi răspunse la zâmbet.

— Atunci e unanim.

*

Atenţia Alinei fu atrasă imediat ce intră în apartamentul ei de ceva ce se afla pe masa de la bucătărie. Aprinse lumina şi privi mai atent. Un pachet mic împachetat în hârtie aurie strălucitoare, pe care se afla o

cheie argintie. Rămase pe loc, privind fix la lucrurile acelea care apăruseră în mod misterios în apartamentul ei, de parcă se aştepta să-i explodeze în faţă din moment în moment. Întinse mâna şi le atinse cu degete tremurătoare. Cheia avea ataşată o etichetă pe care scria: *Hotel L'Université. Camera 503.*

Nu exista niciun indiciu ca să-şi dea seama cine pătrunsese în apartamentul ei pentru a lăsa acele lucruri pe masă, însă ştia prea bine cine. Ştia. Ridică pachetul şi găsi sub el un plic roşu adresat ei. O durea sufletul de cât de mult ar fi vrut să-l deschidă ca să citească ceea ce se afla înăuntru. Cunoştea acel scris de mână prea bine şi putea să jure că plicul se impregnase cu mirosul lui. Alex era foarte crud, reflectă în sinea ei în timp ce degetele ei mângâiau scrisul acela elegant. Privi fiecare literă în parte, ştiind cât de dificil trebuise să fie pentru el să facă ceva atât de simplu cum era scrisul unei felicitări de Crăciun. Ochii i se umplură de lacrimi.

Se întoarse cu spatele la masa de bucătărie, ştiind ce avea de făcut şi mai ales de ce. Nu voia un cadou de Crăciun de la Alex, nu voia o felicitare de la el şi în mod sigur nu-şi dorea niciun fel de lucru palpabil care să-i amintească de el. Nu voia nimic din toate astea şi nici nu trebuia să accepte nimic. Înşfăcă cheia de pe pachet şi părăsi apartamentul val-vârtej.

Se răcorise afară, iar ea îşi ridică gulerul hainei pentru a-şi proteja faţa de aerul rece. Aruncă o privire în vitrina unui magazin, pentru a vedea dacă o urmărea cineva.

Hotelul L'Université era de fapt o vilă imensă construită în secolul XVII de către un nobil bogat, înconjurată de grădini acoperite cu un strat proaspăt de zăpadă. Roşul închis al cărămizilor îmbătrânite de vreme contrasta puternic cu ninsoarea ce continua să cadă lin peste oraş. Recepţia mirosea a lemn vechi şi ceară de

lustruit, în aer încă plutind aroma unui trabuc stins nu de mult. Recepţionera, o femeie blondă şi tânără, o întâmpină cu un zâmbet fals în timp ce traversa holul către lift.

— *Bon soir,* Madame.

— *Bon soir,* răspunse Alina, arătându-i cheia argintie pentru a evita alte întrebări.

Uşile aurii ale liftului se deschiseră cu un scârţâit slab, iar ea păşi înăuntru, mulţumită că nu avea companie. Se sprijini de peretele de lemn al liftului şi-şi încrucişă braţele la piept, încercând să-şi potolească bătăile inimii. Etajul cinci era ultimul etaj al hotelului. Pereţii era decoraţi cu oglinzi în rame aurii şi picturi vechi. Camera 503 se afla la capătul holului.

Rămase în faţa uşii pentru câteva minute, nesimţind durerea provocată de marginea zimţoasă a cheii pe care o strângea în pumn. *De ce te temi*? îşi îndreptă spatele şi inspiră adânc. *De nimic.* Senzaţia de greaţă din stomac o atenţionă însă că se minte singură. Dacă nu se putea păcăli nici măcar pe ea însăşi, cum avea să-l păcălească pe el?

Încuietoarea se deschise fără zgomot când ea introduse şi răsuci cheia în broască. Deschise uşa şi păşi înăuntru. Interiorul camerei era scufundat în semiîntuneric, lumina provenind numai de la câteva lumânări aprinse pe masă. Fereastra mare dădea spre Bulevardul Bourdonnais, iar pe fundal se zărea iluminatul Turn Eiffel. Alina întinse mâna să aprindă lumina.

— Nu.

Ştiuse prea bine cine-i lăsase cheia, ştiuse că el avea să o aştepte aici şi, cu toate astea, acel cuvânt îi opri respiraţia precum un pumn în stomac. Genunchii i se înmuiară, iar ea trebui să se sprijine de peretele de lângă ea pentru a face faţă senzaţiei de teamă ce o cuprinse brusc, dar şi adrenalinei ce i se răspândi prin corp cu o căldură delicioasă. Îşi simţea absolut toate terminaţiile nervoase de parcă erau mistuite de un foc ce nu avea să se

mai stingă până când n-o transforma cu totul în cenuşă.

El păşi afară din umbrele perdelelor. Nu era îmbrăcat în negrul lui obişnuit, ci într-o pereche de blugi care arătau extrem de uzaţi şi un pulover gri închis. Tăcerea se aşternu între ei precum fulgii de nea peste oraşul luminilor, în timp ce Alina îl sorbi nesăţioasă din priviri. Arăta mai slab decât şi-l amintea, dar tot în formă, tot expirând pericol prin toţi porii. După ce-şi repetase mental de zeci de ori cuvintele pe care urma să i le spună, acum, când se afla în prezenţa lui, nu-şi mai aducea aminte de nimic.

— Cum a fost în Siberia? vorbi el primul.

— Frig.

— Misiunea a mers bine?

— Bine.

Din nou tăcere. Era clar că Alex ar fi vrut să ştie mai multe şi la fel de clar că nu avea să-şi permită să întrebe. Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi, cu toate că mişcarea fusese aproape imperceptibilă, Alina o percepu ca pe un cutremur.

— De ce-ai venit, Alina? o întrebă, afundându-şi ochii lui gri în ai ei.

— Pentru că vreau să pleci şi să nu te mai întorci niciodată.

El clipi.

— Eşti sigură că asta vrei?

Determinarea Alinei începu să se crape în mii de bucăţi.

— Nu mai ştiu ce vreau, şopti mai mult pentru sine.

Alex o privi tăcut câteva secunde, cu o expresie impenetrabilă pe faţă. Apoi, într-o fracţiune de secundă, se afla deja lângă ea, înainte ca ea să-şi fi dat seama că se mişcase. Nările lui fremătară în timp ce-i inhală mirosul, întreg corpul i se încordă ca un arc. Alina simţi tensiunea

ce-i radia din corp învăluindu-i pe amândoi. Aerul deveni greu de respirat, iar ea simţi că se sufocă. Alex ridică încet mâna şi o mângâie pe obraz, ochii lui continuând să-i ţină prizonieri pe ai ei.

— N-ar fi trebuit să vii, îi şopti.

— Dar tu de ce ai venit?

— Aveam nevoie de tine.

— Poate că şi eu aveam nevoie de tine, răspunse ea, rămânând cu un gust amar după ce rosti cuvintele.

Mâna lui se mută pe gâtul ei, iar ea simţi că o ardea cu căldura palmei lui.

— Te temi de ceva, Alex? îl provocă.

El înghiţi, iar ea îi urmări alunecarea mărului lui Adam, gândindu-se că nu mai văzuse niciodată ceva mai erotic.

— Da, răspunse el în cele din urmă.

— Eu nu mă tem de nimic, îi spuse, simţind cum sângele îi clocotea în vene.

— Ar trebui să te temi.

Mâna lui alunecă mai jos, pe bust, peste stomac.

— De ce? îl provocă din nou pe un ton rebel.

Mâna lui alunecă mai jos, iar ea îşi ţinu respiraţia când o mângâie şi apoi o frecă în sus şi-n jos între picioare. Când podul palmei lui o apăsă pe sex, fu străbătută de milioane de raze de plăcere.

— Am să te rănesc, vocea lui era rece acum.

O ameninţa? îi promitea? Sau numai constata o stare de fapt?

— Dacă ai s-o faci, te voi răni şi eu pe tine, îi răspunse, înfigându-şi unghiile în mâna lui.

Alex rămase complet nemişcat, ochii lui schimbându-şi culoarea într-o nuanţă ciudată ca de oţel printre genele parţial lăsate. Trăsăturile i se înăspriră, emanând acum o senzualitate aproape periculoasă. Alina suspină în surdină

când expresia ochilor lui fu cotropită de dorinţă.

— Te doresc, spuse el simplu. Şi tu mă doreşti pe mine. Spune-o.

— Nu, negă ea cu voce ca de gheaţă, înspăimântător de opusă infernului care o ardea pe dinăuntru. Îl doresc pe bărbatul care pretinzi că eşti.

Făcu un pas în spate şi traversă camera până la fereastră, întorcându-i spatele în mod deliberat. Tăcerea se aşternu iar între ei. Alina urmări umbrele întunecate ale maşinilor care treceau pe bulevard, iluminate numai de strălucirea Turnului Eiffel. Timpul trecu, iar ea habar nu avea cât stătuseră acolo fără să-şi mai spună nimic. Camera era scufundată în tăcere, chiar şi zgomotul maşinilor ce treceau prin faţa ei ireal de absent.

— Ce mai faci? tăie vocea lui prin tăcere ca un cuţit prin inima cuiva.

— Bine, răspunse ea, rămânând cu spatele la el.

— Eşti fericită?

Alina se întoarse încet cu faţa la el, forţându-se să-i întâlnească privirea rece.

— Mi-ai luat demult posibilitatea asta.

— Vreau să ştiu dacă mi-ai spus vreodată adevărul, vocea lui era rece şi fermă, expresia feţei complet impenetrabilă.

— Adevărul?

— Despre ceea ce simţi pentru mine.

Alina inspiră adânc.

— Îmi pare rău că te-am părăsit aşa, Alex, dar, da, ţi-am spus mereu adevărul.

— De ce m-ai părăsit?

— Nu ştiu nici eu foarte exact, îi răspunse, ridicând din umeri. Dar trebuia s-o fac. Încă trebuie.

El făcu un pas spre ea.

— De ce?

Îi putea vedea foarte bine ochii acum şi nu mai erau opaci. Deveniseră de un verde incredibil şi erau bântuiţi de durere.

— Pentru că nu pot supravieţui în lumea ta plină de secrete. Singurul adevăr dintre noi e pasiunea sălbatică pe care o simţim ori de câte ori suntem împreună. Şi asta mă sperie de moarte.

— Chiar crezi că mă cunoşti atât de bine? o întrebă cu voce tristă.

— La fel de bine pe cât crezi şi tu că mă cunoşti.

Aerul din încăpere era încărcat de o tensiune aproape palpabilă.

Alex păşi în lături, de parcă ocolea o groapă cu nisipuri mişcătoare.

— Îmi pare rău.

Alina fu cuprinsă de o furie incontrolabilă.

— Pentru ce?

Ochii lui se întoarseră încet la ea.

— Pentru ce ţi-am făcut, pentru ce te-am forţat să devii… pentru tot.

Furia erupse într-o explozie.

— Habar n-ai cine sunt eu cu adevărat, Alex! Sunt cu mult mai mult decât animalul care devin când sunt cu tine.

Alex păli, iar furia ei se evaporă la fel de repede precum apăruse. Expiră aerul pe care-l ţinuse în plămâni fără să-şi dea seama, umerii ei prăbuşindu-se la sentimentul brusc de goliciune interioară care o copleşi. Lacrimile ce-i înţepau ochii o şocară. *Fără plâns,* îşi ordonă, furioasă acum pe ea însăşi.

— Ce vrei de la mine? îl întrebă cu voce obosită.

— O şansă să repar tot răul pe care ţi l-am făcut. Şi dacă va trebui să mă întorc la tine de o mie de ori şi să-ţi ascult cuvintele cu care vrei să mă răneşti, atunci am s-o fac. Dar n-am să încetez până când nu mă vei convinge că

nu mă iubeşti, iar asta s-ar putea să dureze foarte mult timp.

Alina îl privi cu ochi plini de durere.

— Nu te iubesc, îi spuse clar.

El se întoarse cu spatele, iar ea putu să simtă furia radiind din el. Îl privi cum dă ocol camerei, mişcările lui fluide ca ale unei pantere. Fără niciun fel de avertizare, se răsuci brusc şi izbi cu pumnul în perete, apoi se întoarse şi se rezemă cu spatele de el, încrucişându-şi braţele la piept, respirând greoi.

Alina era complet şocată de dezlănţuirea aceea, neştiind cum să răspundă. Erupţia lui de mânie o înspăimântase. Mereu îşi ţinuse furia sub control. Acum însă, o parte a controlului lui emoţional scăpase de sub control şi ea simţi că înotau amândoi în ape periculoase.

Minutele se scurseră, iar ei rămaseră tăcuţi. Alex îşi păstră privirile la podea, cu mintea aparent la mii de kilometri distanţă. Alina îl privi, întrebându-se ce-ar trebui să facă. Se apropie încet de el şi-i puse mâna pe umăr. El tresări, părând să revină din colţul întunecat al minţii în care se retrăsese, şi ridică ochii la ea.

Apoi se întinse brusc după ea, mâinile lui încolăcindu-se pe umerii ei în timp ce-o trăgea spre el. O sărută pasional, sălbatic, iar ea se forţă să-şi păstreze ochii deschişi. Se simţea frântă de oboseală şi amorţită din punct de vedere emoţional. Dar fierbinţeala pe care o simţea pe dinăuntru, combinată cu fierbinţeala trupului lui lipit de al ei, era un amestec incendiar. Tâmplele îi zvâcneau aproape dureros.

Mâini traseră, tremurară şi sfâşiară, materialul hainelor se risipi pe podea. Degetele se încleştară şi mângâiară, respiraţiile deveniră gâfâieli, în timp ce sfârcurile ei se întăriră şi se frecară de pielea lui fierbinte, suspine prelungi părăsiră buzele lor, în timp ce penisul lui încordat la maxim se frecă de centrul dorinţei ei. Piele se

atinse de piele, iar gura lui Alex distruse şi ce mai rămăsese din raţiunea Alinei. Îi trasă cu degete tremurânde şi fierbinţi obrajii, buzele, sprâncenele, bărbia, cu o evlavie aproape absurdă. Fără niciun cuvânt, o luă în braţe şi o duse la patul din spatele lor, unde o aşeză uşor pe cearşafurile apretate.

Acesta era momentul de care se temuse, momentul pe care nu crezuse că avea să i-l mai ofere vreodată, dar el o convinsese cumva că o putea face, măcar pentru încă o noapte. Ochii ei străluceau, fixaţi în ai lui.

Mai târziu, respirând anevoie şi complet consumaţi, trupurile lor se descolăciră unul de pe altul ca doi şerpi decapitaţi. Alina se îmbrăcă tăcută, întorcându-şi faţa de la privirea lui cercetătoare.

— Acum înţelegi? spuse cu voce tremurândă. Asta-i tot ce avem între noi. Nebunie… vocea ei rămase suspendată într-un suspin.

Îl mai privi pentru încă o fracţiune de secundă, apoi se întoarse şi ieşi afară pe uşă.

*

MARGINE ALUNECOASĂ

A doua zi de dimineaţă, Alina se întrebă în sinea ei de ce putea jura că privirile tuturor agenţilor cu care se intersecta în timp ce străbătea coridoarele filialei Elite din Paris erau aţintite asupra ei. Înainte să plece de acasă, se asigurase cu o ultimă privire în oglindă că vânătaia mică de pe gât, singura dovadă a întâlnirii din seara precedentă cu Alex, nu era vizibilă sub stratul gros de fond de ten.

Se aşeză la masa rotundă din sala de *briefing*, cu ochii în jos, fără să se uite în jurul ei la ceilalţi agenţi prezenţi. Nu realiză că Alex se afla aşezat de cealaltă parte a mesei, chiar în faţa ei, decât atunci când Grant o strigă pe nume şi-şi ridică ochii. Inima începu să-i bată cu putere,

însă se controlă şi-i întâlni privirea cu o expresie impasibilă. Putea s-o facă.

La urma urmelor, învăţase chiar de la maestrul absolut.

— Ce cauţi aici? îl întrebă.

— Alex este noul tău coleg de echipă, îi răspunse Grant pe un ton calm.

— Ce? În niciun caz!

— N-ai de ales, spuse Vallis, care se afla aşezat pe scaunul de lângă ea. *Noi* nu avem de ales. Transferul lui Alex s-a finalizat ieri, fără ştirea nimănui. Ne aflăm în faţa unui fapt deja împlinit.

Alex continua s-o privească tăcut, cu mâinile împreunate pe masă. Se aşteptase la mânie din partea ei şi ştia că o merita. Mai ştia şi că trebuia să-i dea nişte explicaţii.

— Putem discuta undeva singuri? i se adresă lui Grant cu voce calmă.

— Sigur. La cererea lui Brett, vi s-a pregătit un birou pe care-l veţi împărţi de acum înainte. Grant se întoarse către Alina. Biroul de lângă sala mică de *briefing*. Ştii unde este, îi explică, în timp ce ea îl privea contrariată.

Alex se ridică în picioare şi-i întinse mâna lui Grant.

— Mulţumesc pentru primire. N-o să te dezamăgesc.

Grant zâmbi, înclinând din cap, acceptându-i mâna ca pe o ofertă de pace.

— Suntem convinşi de asta, comentă Vallis pe un ton ironic.

Alex îl ignoră şi o urmă pe Alina, care între timp se ridicase în picioare şi se îndrepta spre uşă. Rămaseră tăcuţi în timp ce străbătură coridoarele pustii. Până ajunseră la biroul improvizat, Alina deja mustea de furie.

Îl lăsă pe Alex să intre primul, apoi îl urmă şi trânti uşa în spatele ei.

— Ce naiba cauţi aici?

— Lucrez cu tine, răspunse el, privind-o în ochi.

— De ce?

— Pentru că viaţa fără tine nu mai era viaţă.

— Nu-mi vine să cred cât de arogant poţi fi! Chiar crezi că poţi apărea aici ca din senin să-mi spui că nu poţi trăi fără mine şi, gata, totul va fi uitat şi iertat?

— N-am vrut niciodată să te rănesc. Ştiu că în momentul ăsta nu pot face sau spune nimic care să te mulţumească. Nu pot să îndrept situaţia, indiferent cât de mult aş încerca. Tot ce pot să fac este să-ţi spun că te iubesc mai mult decât pe propria mea viaţă.

— Şi crezi că asta te îndreptăţeşte să te vâri cu de-a sila în viaţa mea? Crezi că e-n regulă?

— Nu. Nimic din ceea ce este între noi nu e-n regulă şi poate că nu va fi niciodată.

— De ce-ai venit aici, Alex? Ce rost are toată chestia asta, în afară de-a redeschide toate rănile? Tu nici măcar nu exişti, noi nu existăm.

Alex o privi cu tristeţe.

— Ceea ce simt pentru tine nu e un miraj. Şi tot ceea ce ţi-am spus este şi va fi întotdeauna adevărat.

— Asta nu e suficient. Nu-mi mai pot trăi viaţa bazându-mă numai pe amintiri care nici nu ştiu dacă sunt reale sau nu, când mă confrunt cu câte o trădare din partea ta în fiecare zi. N-ar fi trebuit să vii aici, ne-am făcut destul de mult rău unul altuia.

Alex încuviinţă din cap.

— Ştiu. Dar am pierdut totul, Alina, şi nu pot suporta să te pierd şi pe tine.

Alina îl privi, simţindu-şi sufletul torturat de îndoială. Părea sincer, îi părea rău, chiar suferea, o putea vedea în mod clar, dar ştia prea bine că nu mai putea avea încredere în el niciodată.

— Ştiu că nu vezi nimic din ceea ce ţi-ai dori în mine în momentul ăsta, ştiu că nu poţi avea încredere în mine acum, continuă Alex, ochii lui implorând-o să-l asculte. Dar dacă vei mai avea vreodată nevoie de mine, voi fi aici, lângă tine. Indiferent de ceea ce trebuie să fac şi de aparenţe, îţi voi proteja mereu viaţa cu preţul propriei mele vieţi. Ştiu că nu-i suficient, poate nu va fi niciodată, însă e tot ce-ţi pot oferi.

Alina oftă adânc.

— Uite cum facem. Voi lucra cu tine, vom colabora ca doi colegi, iar tu mă vei trata cu respect. Nu mă mai tratezi ca înainte. Nu mai sunt eleva ta. Lucrăm în echipă. Suntem egali, profesionişti. Iar eu te voi învăţa cum stă treaba pe aici şi ce aşteaptă Grant de la noi. Astea sunt regulile.

Alex încuviinţă din cap.

— De acord. Cred c-ar trebui să ne întoarcem. Suntem aşteptaţi.

— Da, ştiu. Du-te tu înainte, vin şi eu imediat.

*

Alex îl găsi pe Grant aşteptându-i în sala de *briefing*.

— Cum a mers? îl întrebă pe un ton neutru.

Alex oftă.

— E foarte supărată.

— Da, toată lumea a putut vedea asta.

— N-o învinovăţesc, spuse Alex, clătinând din cap. Viaţa noastră împreună, care n-a fost viaţă mai deloc, s-a desfăşurat mereu între adevăruri pe jumătate şi trădări. Nu mai are încredere în mine. O să fie greu, va dura până vom putea ajunge din nou la un numitor comun.

Sper să înţelegi asta.

— Pot să-ţi dau un sfat?

Alex înclină din cap.

— Alina nu mai e la fel, explică Grant, ducându-şi mâinile la spate. E fragilă şi în acelaşi timp extrem de

puternică. Dacă poţi începe numai prin a lucra împreună cu ea, fără alte presiuni, s-ar putea să mai ai o şansă să-i recâştigi încrederea.

— N-a avut niciodată încredere deplină în mine. Nici nu i-am dat vreun motiv.

*

Alina se reîntoarse în sala de *briefing* şi-şi reluă locul lângă Vallis, evitând să mai aibă orice fel de contact vizual cu Alex. Vallis, în schimb, continua să-l privească chiorâş în mod deschis.

Grant activă telecomanda din mâna lui, iar pe ecran apăru imaginea unui bărbat care părea să aibă în jur de patruzeci de ani.

— Pascal Noel, cetăţean francez şi traficant de arme de înaltă clasă, cu legături extrem de interesante în cadrul clasei politice care se află la putere în Congo. Îşi puse mâinile la spate şi începu să se plimbe prin faţa adunării de agenţi. Soţia lui, Cecile, este cumnata Ministrului de Finanţe congolez, Lumumba Yerodin. Michelle, sora lui Cecile, este soţia lui Yerodin. Din punctul nostru de vedere, această relaţie reprezintă un puternic conflict de interese, date fiind legăturile lui Pascal cu anumite organizaţii teroriste şi implicarea lui în războiul civil din Congo. De aceea, dorim să stopăm fluxul de informaţii şi arme ilegale şi să obţinem un control absolut asupra lui Pascal şi Yerodin.

— Deci nu-l lichidăm pe Pascal, comentă Vallis.

— Nu. Am ajuns la concluzia că ne-ar putea fi destul de folositor.

Cum banii sunt slăbiciunea lui, va fi loial oricui îl plăteşte cel mai bine.

— Mai are şi alte slăbiciuni?

— Relaţia lui cu Cecile este în cel mai bun caz extravagantă, ambii îngăduindu-i celuilalt să se bucure de aventuri extraconjugale. Cecile agreează bărbaţii tineri şi

arătoşi, în timp ce preferinţele lui Pascal sunt femeile înalte şi blonde, răspunse Grant, privind-o pe Alina.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi oftă, clătinând din cap. Ştia unde duceau toate astea.

— Ministrul Yerodin se află în Paris, unde negociază ajutor umanitar pentru ţara sa. În seara asta, va fi prezent împreună cu soţia la o serată de gală care se va desfăşura la Ambasada Republicii Congo. Pascal va fi şi el acolo, împreună cu Cecile. Vallis, misiunea ta e să o ţii ocupată pe Cecile. Alina, vei poza drept reporter American. Misiunea ta e să-l seduci pe Pascal şi să-l convingi să te ducă la el acasă, de unde vei extrage suficiente dovezi incriminatorii pe care le vom folosi împotriva lui Pascal şi Yerodin. Alex, vei fi logodnicul Alinei, asigurându-i spatele. Studiaţi foarte atent profilul misiunii. Ne trebuie rezultate imediate, ori riscăm să ne expunem şi să scăpăm situaţia de sub control.

Agenţii operativi se răspândiră care încotro, fiecare preocupat cu misiunea pe rol. Alex o mai privi o dată pe Alina, însă ea îi evită privirea. Trebuia să discute cu Grant despre profilul cel puţin ciudat al acelei misiuni. Avea să fie inimaginabil de greu să joace rolul logodnicului Alinei, iar Grant ştia asta. Ce joc punea în scenă noul lui şef?

— Te deranjez? întrebă, deschizând uşa biroului lui Grant.

Grant îşi ridică ochii de la ecranul calculatorului din faţa sa.

— Nu, deloc. Sper numai că n-ai venit să critici profilul misiunii.

— Nu critic nimic, dar am ceva îndoieli în legătură cu rolurile pe care le avem de jucat.

— Profilul rămâne în picioare, Alex. Fără excepţii. Cu ocazia asta, avem ocazia să evaluăm potenţialul echipei. Ştii prea bine cât este de esenţial să facem abstracţie de sentimentele personale în munca noastră.

Pot să mă bazez pe tine să-ţi faci treaba, sau nu?

— Bineînţeles, răspunse Alex cu voce rece.

— Iar sentimentele tale pentru Alina sunt…

— Irelevante.

— Bun, spuse Grant, reîntorcându-şi ochii la ecranul calculatorului.

Alex se întoarse pe călcâie şi părăsi tăcut încăperea, îndreptându-se către noul lui birou.

— Ce treabă ai avut cu Grant? îl întrebă Alina, ajungându-l din urmă.

— Ceva la nivel clasificat.

— La care eu nu am acces, nu-i aşa?

— Nu.

— Foarte bine. Sper să nu începi iar cu manipulări dacă vrei să colaborăm în mod civilizat.

— De fapt, chiar voiam să discut cu tine despre asta. Sunt puţin îngrijorat în legătură cu misiunea din seara asta. Pari puţin cam… Alex făcu o scurtă pauză, căutând cuvântul potrivit. Distratã, spuse în cele din urmă.

— Ce vrei să spui mai exact, Alex?

— Vreau să ştiu dacă poţi lucra în echipa mea.

— Vrei să ştii dacă pot lucra în echipa ta, ori dacă pot lucra cu tine? El întoarse capul şi-o privi.

— Poţi?

Alina îşi îndesă mâinile în buzunarele blugilor pe care-i purta.

— Da, pot lucra cu tine. Ceea ce nu ştiu, e cum să trăiesc cu tine.

Alex încercă să definească expresia de pe faţa ei, însă nu reuşi. Îi era imposibil să pătrundă în ochii aceia care parcă nici nu-i aparţineau Alinei. Erau cel puţin la fel de reci ca şi ai lui. Stomacul i se strânse dureros. Eleva ajunsese la nivelul maestrului. Când ajunseră la o intersecţie de coridoare, Alina o luă în dreapta,

îndepărtându-se de el fără să mai spună nimic.

— Studiază cu atenţie profilul misiunii! strigă el după ea. Nu ne putem permite să dăm greş.

— Tu vezi-ţi de ale tale. Ştiu să-mi port şi singură de grijă, îi aruncă ea peste umăr.

Ambasada Republicii Congo, Paris

Ochii lui Vallis scrutară mulţimea invitaţilor prezenţi, în căutarea femeii care reprezenta ţinta misiunii sale. Cecile Noel era o femeie frumoasă cu ochi căprui închis şi păr castaniu însă, din nefericire, descrierea aceea se potrivea la mai toate femeile prezente la serata de gală. Şi marea majoritate îl priveau cu un interes vădit în timp ce se plimba prin încăpere, extrem de atrăgător în smochingul elegant negru. Zărind-o pe Cecilia lângă un şemineu uriaş, se îndreptă către ea.

Cu coada ochiului, o văzu pe Alina făcându-şi apariţia pe scările de marmură la braţul lui Alex. Rochia din mătase de culoarea şampaniei avea spatele gol şi era mulată pe corp, iar părul îi era strâns în creştetul capului, de unde se revărsa într-o cascadă de bucle. Vallis observă că Alex îşi juca deja cu măiestrie rolul logodnicului îndrăgostit. Alina, cu toate că-şi juca şi ea rolul la rândul ei, era ceva mai rezervată.

— Intru în acţiune, murmură.

— Ţine-o ocupată cât mai mult timp, îi ordonă vocea lui Grant în ureche.

*

Alina cercetă atent mulţimea în căutarea lui Pascal. Într-un tiv al rochiei de seară avea arma ei secretă: o fiolă cu un tip de tranchilizant nou, ce penetra pielea fără a mai fi nevoie de intervenţie intravenoasă. Era extrem de eficient şi suficient de puternic pentru a adormi şi un cal. În felul acesta intenţiona să-l neutralizeze pe Pascal, dar

asta reprezenta partea uşoară a misiunii. Partea complicată era să-l convingă să o ducă la reşedinţa lui.

Alex o conduse pe ringul de dans şi o trase în braţele lui.

— Neutralizează-l înainte ca lucrurile să meargă prea departe, îi spuse cu voce joasă.

— Ştiu ce am de făcut, nu e nevoie să-ţi faci griji.

— Ăsta e rolul meu, să-mi fac griji. Şi îmi fac mereu griji pentru tine. Vocea îi rămăsese la fel, însă mâna lui o mângâie uşor pe spate şi o trase mai aproape.

Alina îi îngădui s-o facă, aprobând tacit acel armistiţiu. Îşi mişcară trupurile la unison pe muzică, fără alte replici. Degetele lui o mângâiară din nou pe spatele gol. Muzica îi vrăji pe amândoi şi rămaseră ochi în ochi, cu buzele la doar o şoaptă distanţă.

— E aici, îi şopti el.

Alina clipi, trezită din magia momentului.

— Unde?

— La bar.

— Îl văd. Grant, am contact vizual. Îi dăm drumul, raportă Alina, părăsindu-l pe Alex în mijlocul ringului de dans.

*

Vallis o conduse pe Cecile în camera alăturată, care întâmplător era o bibliotecă spaţioasă. Volume impresionante legate în piele împărţeau rafturile din lemn masiv cu obiecte decorative africane. O vitrină de cristal conţinea o colecţie superbă de sculpturi în fildeş, iar deasupra şemineului, ajungând până aproape de tavan, trona o blană imensă de tigru. Din păcate însă, biblioteca nu era adecvată niciunui fel de activitate erotică, dat fiind faptul că era folosită şi pe post de cameră de trecere.

— Vrei să facem un tur al clădirii? propuse cu entuziasm Cecile. Sunt o mulţime de tablouri vechi şi

opere de artă răspândite pe unde nu te aştepţi. Din moment ce te ocupi cu vânzarea de obiecte de artă, cred că te-ar interesa să le vezi.

— Sigur, ar fi extraordinar, răspunse Vallis cu un zâmbet senzual.

După ce străbătură coridoare lungi şi întortocheate timp de aproape zece minute, Cecile deschise o uşă care dădea într-o cameră micuţă, dar extrem de bogată în decoraţii. Vallis privi în jur la operele de artă, însă ea îi puse mâinile în jurul gâtului şi-l sărută pătimaş pe gură, dându-i jos şi haina în acelaşi timp. În curând urmă cămaşa, apoi pantalonii.

Femeia asta nu iroseşte niciun minut, gândi Vallis amuzat.

— Ai nişte cicatrici foarte interesant, *mon cher*. Eşti sigur că te ocupi cu obiecte de artă? Mie-mi pari mai degrabă poliţist, îi şopti Cecile în timp ce-şi strecura limba în urechea lui.

Vallis râse cu voce tare. *Mon Dieu, tipa asta are ceva intuiţie.* Era clar că Cecile ştia exact ce-şi dorea de la el, şi era clar că era o expertă în escapade de genul acela. Tot ce trebuia să facă era să o ţină ocupată suficient de mult timp.

*

— Cum stăm cu doamna Noel? murmură Alina.

— Nu cred că va trebui să-ţi mai faci griji în privinţa ei pentru ceva timp, îi răspunse vocea lui Grant în ureche pe un ton amuzat.

Alina inhală adânc şi merse ţintă spre Pascal Noel.

— Eşti cel mai arătos bărbat de pe aici, i se adresă pe un ton senzual, fixându-l cu privirea. De ce nu te cunosc deja?

Pascal chicoti.

— Asta e de obicei replica mea de agăţat, frumoaso.

De ce nu te cunosc eu pe tine?

— Am fost repartizată de curând la Paris de ziarul la care lucrez ca reporter. Am sosit abia acum o săptămână. Kathleen Willard, se recomandă, întinzându-i mâna. Dar tot nu ştiu cine eşti.

Pascal îi luă mâna în a lui şi o duse la buze, ochii lui nedezlipindu-se din ai ei.

— Pascal Noel. Cumnata mea e soţia unui mare ştab congolez şi mă mai invită şi pe mine câteodată la seratele astea plicticoase.

— Ah, un bărbat cu relaţii sus puse, comentă Alina, lingându-şi buzele. Îmi plac bărbaţii puternici, domnule Noel.

— Pascal, te rog. E mai prietenos, nu crezi?

— Bine, Pascal, cred că mi-aş dori un pahar de şampanie şi să mă scapi de logodnicul meu, dacă se poate, intră Alina direct în subiect, sărind peste flirtul de rigoare. M-a însoţit aici să-mi dea o mână de ajutor cu instalatul în noul apartament şi a cam început să mă calce pe nervi. Crezi că mă poţi ajuta?

— Da, v-am observat în timp ce dansaţi şi mi s-a părut că vă cam ciondăneaţi, comentă Pascal.

Un ospătar trecu pe lângă ei, purtând o tavă pe care se aflau pahare cu şampanie. Pascal îl opri şi luă două pahare, oferindu-i Alinei unul.

— Mda… e puţin cam prea posesiv câteodată şi se afişează în public, îi răspunse ea, privindu-l pe deasupra paharului.

— Eşti o femeie foarte frumoasă, probabil nu se poate abţine. Nici eu nu cred că m-aş putea controla în public dacă aş dansa cu tine.

— Eşti singur aici? îl întrebă Alina, punându-i mâna pe braţ.

— Nu, dar soţia mea e ocupată în momentul ăsta. Şi-a

făcut numărul ei obişnuit de dispariţie la braţul vreunui tip tânăr şi potent. Îi plac cei din domeniul artei. Nu mă aştept s-o revăd până mâine de dimineaţă.

— Şi asta nu te deranjează? Adică, dacă ceea ce spui înseamnă că… Alina se opri, părând jenată de secretele din spatele mariajului lui Pascal.

— A, nu! Soţia mea a ales vreun tip arătos, care habar n-are că-l va stoarce şi de ultima vlagă până termină cu el. Compătimeşte-l pe el, nu pe mine. Aici suntem în Franţa, draga mea, noi înţelegem altfel lucrurile astea. Şi cum rămâne cu logodnicul tău? N-o să se supere dacă dispari pentru o vreme?

— Nu-mi pasă. După cum ai spus, ne aflăm în Franţa şi vreau să fiu o fată rea în seara asta, şopti ea, privindu-l senzual printre gene. Vreau să fiu foarte rea, aşa că de ce nu mă duci la tine acasă să facem sex în patul pe care-l împarţi cu soţia ta?

Stătea foarte aproape de el acum şi simţea cum tot corpul îi tremura de dorinţă.

— Casa mea, patul meu… *Mon Dieu*, chiar vrei să fii rea în seara asta. Iar eu te pot ajuta din plin. Hai să mergem, *ma petite*.

E numai o misiune… o misiune, îşi repetă Alina în timp ce-l urma pe uşă afară.

— Oh… *oui, mon cher,* suspină Cecile în timp ce Vallis îşi introduse mâna în corsetul rochiei ei pentru a o ciupi de sfârcuri.

Se întinse să-l sărute, ghidându-i cealaltă mână între picioare, iar Vallis se supuse şi o penetră cu două degete. Cecile începu să-şi tragă de chiloţi.

— Te vreau chiar acum, nu mai pot suporta, spuse cu vocea tremurându-i de dorinţă.

Vallis inspiră adânc, asigurându-se ca sunetul să fie unul pasional. Avea neapărată nevoie de fiola cu tranchilizant care se afla în buzunarul hainei lui, dar, din

nefericire, rămăsese fără haine mult mai devreme decât se aşteptase.

— Desigur, îţi voi îndeplini toate fanteziile, dar mă simt dezavantajat în pielea goală, în timp ce tu mai ai încă rochia pe tine. Hai să scăpăm de ea.

O privi cu un zâmbet seducător în timp ce ea se grăbea să-şi scoată rochia de seară.

— Îmi dai voie? o întrebă şi-i luă rochia din mâinile tremurânde.

Cecile se prăbuşi pe biroul din spatele ei şi începu să se masturbeze între picioare, privindu-l cum îi aranja rochia pe un scaun lângă smochingul lui.

— Grăbeşte-te, *mon cher*, nu pot să mai rezist mult timp, gemu de plăcere. O să-mi dau drumul chiar acum, fără să te mai aştept şi pe tine. Vallis se apropie de ea din nou, privind-o cu ochi înfierbântaţi.

— Nu-i nimic. În seara asta, am să te fac să-ţi pierzi minţile de plăcere.

Cecile se întoarse cu spatele la el şi se aplecă peste birou, apucându-l cu o mână de penis şi ghidându-l între picioare. Vallis îi puse o mână pe umăr şi apăsă puţin pentru a sparge materialul delicat al fiolei. Cecile îl privi mirată peste umăr, apoi adormi în câteva secunde.

Vallis oftă şi păşi înapoi, cu genunchi tremurânzi. *La naiba, era cât pe ce s-o încurc,* îşi spuse înciudat. O acoperi cu rochia, apoi se îmbrăcă rapid şi deschise uşa. Privi în ambele părţi înainte de-a ieşi pe coridor şi o porni agale spre ieşire.

*

Pascal Noel îşi puse un braţ în jurul Alinei şi o sărută pe gât, respirând greoi. Ea dădu capul pe spate şi chicoti. Se aflau deja în dormitor, iar ea îl condusese cu uşurinţă la pat. Într-o fracţiune de secundă, el se urcă pe ea, acoperindu-i tot corpul cu al lui. O sărută pătimaş, explorându-i trupul cu mâinile. Alina îl mângâie pe gât,

plasându-i flaconul cu tranchilizant pe piele. Aplică o uşoară presiune şi substanţa intră în contact cu pielea lui. Pascal se prăbuşi peste ea în mai puţin de trei secunde. Îl rostogoli de pe ea şi activă dispozitivul de comunicaţie.

— Pascal e neutralizat.

— Iniţiază faza a doua, îi ordonă vocea lui Grant în ureche.

Alina se ridică din pat, ascultându-l pe Grant în timp ce-i direcţiona pe ceilalţi agenţi operativi. Vallis trebuia să stea cu ochii pe bodyguarzii lui Pascal, un agent se afla la intrarea principală, alţi doi la punctul de evacuare. Alex îi asigura spatele. Îşi luă geanta şi ieşi afară din dormitor.

— Cât timp am la dispoziţie?

— Două minute de la penetrarea computerului.

— Grozav, murmură în timp ce se apropia de biroul lui Pascal. Scoase discul din geantă şi încercă clanţa uşii. Uşa e încuiată.

— Alex se află în drum spre tine cu decodificatorul, o linişti Grant.

— Sunt aici, spuse Alex, sărind din microbuz înainte ca acesta să se oprească total. O luă la fugă spre intrarea principală în timp ce-şi trăgea cagula neagră pe faţă.

— Am dezactivat sistemul principal de alarmă, dar nu pot intra în al doilea, pentru că e protejat de un cod inaccesibil, îl informă Grant. Nu ştiu cât timp ai… la un sistem tipic rezidenţial variază între un minut şi cinci minute. Şi vezi că ai corpuri în mişcare la etajul doi.

Probabil servitorii.

— Am înţeles. Am intrat, mă îndrept spre poziţia Alinei.

În câteva secunde, o găsi pe Alina în umbrele coridorului. Înclină din cap către ea, apoi plasă decodificatorul pe uşă. Numerele defilară pe ecran, oprindu-se unul câte unul, până când apăru tot codul

numeric. Alex îl introduse şi în scurt timp intrară în birou. Alina deschise computerul şi instală discul, activând interfaţa, apoi aşteptă să se încarce toată informaţia din hard drive. Totul mergea ca uns până când începură să sune alarmele.

— Am fost detectaţi, spuse Alex, îndreptându-se spre uşă.

Alina îşi scoase Glock-ul de 9 mm şi-i controlă încărcătorul, apoi scoase piedica şi-l vârî înapoi în poşetă. Privi calmă cum computerul termina de transferat informaţiile pe disc.

— Trebuie să ieşiţi, îi avertiză Grant. Aveţi vizitatori care se apropie de poziţia voastră. Probabil numai o echipă de la firma de securitate, dar nu ne putem asuma riscuri.

— Transferul se termină în câteva secunde, răspunse ea cu voce tensionată.

— Alex, ia-o pe scările din partea de nord către ieşire. Alina, termină şi urmează-l. Toate echipele, îndreptaţi-vă spre punctul de evacuare.

— Gata, spuse Alina zece secunde mai târziu.

— Prea târziu! Grant urmări pe ecran cum punctele roşii reprezentând corpuri umane în mişcare se apropiau de uşa biroului. Alina, trebuie să ieşi de acolo imediat! Nu ai unde să te ascunzi!

În aceeaşi secundă, paznicii intrară în birou. Grant urmări punctul roşu care era Alina ezitând o frecţiune de secundă, apoi ecranul îi deveni mat.

— Ce se întâmplă? întrebă Alex cu o voce care ar fi putut îngheţa şi focul.

— Nu ştiu. Mi-a picat vizualul, răspunse Grant pe un ton îngrijorat.

Dispozitivul de comunicaţie fu invadat de un sunet ciudat, ca un fel de hârâit care urca şi scădea în intensitate, în spatele căruia se auzea cineva respirând.

— Alina, mă auzi? răsună vocea lui Alex cu ecou.

*

Alina se lipi de zidul exterior din spatele ei, mulţumindu-i cerului că reşedinţa lui Pascal era o clădire veche. Privi în jos şi se simţi şi mai norocoasă. Pervazul pe care stătea avea aproape un metru în diametru şi înconjura tot etajul patru, însă etajele de deasupra şi de dedesubt nu aveau aşa ceva. Se afla pe partea de sud a clădirii, cu grădina interioară chiar în faţa ei.

Rafale de vânt rece o izbeau din toate părţile, răcindu-i rapid corpul încălzit. Puse discul cu informaţiile sustrase din computerul lui Pascal în corsetul rochiei şi se prinse cu mâinile de decoraţiile de pe zidul din spatele ei, păşind în lateral până ajunse într-un loc unde pervazul se lărgea pentru a acomoda o ţeavă masivă de scurgere, deghizată într-un înger cu aripile întinse. *Semn bun... măcar mă pot ţine de ceva,* cugetă în sinea ei, în timp ce-şi înfăşura braţele în jurul cimentului rece.

— Alina, mă auzi? întrebă Alex din nou, vocea lui sunând aproape lugubru în urechea ei.

— Da, te aud, şopti.

— Unde eşti?

— Pe zid.

Începea să-i fie frig. Vântul sufla nemilos şi, îmbrăcată numai cu rochia de seară cum era, îl simţea până în măduva oaselor.

— Adică pe zidul exterior? o întrebă el pe un ton uimit.

— Chiar pe ăla, răspunse, înfrânându-şi nevoia uriaşă de-a râde isteric.

Biciuită de încă o rafală de vânt rece, se ghemui cât putu de bine în spatele statuetei şi se prinse mai bine cu braţele de ea. Discul i se înfipse dureros în stomac. Lumina se aprinse în camera din spatele ei, iar ea privi cum doi paznici traversau încăperea, aşteptând din clipă în clipă să

deschidă fereastra şi s-o descopere. Însă lumina se stinse, iar paznicii ieşiră afară. Lumina se aprinse în camera alăturată.

Alina tremură de frig când o altă rafală de vânt se năpusti asupra ei, de parcă ar fi dorit s-o smulgă de pe pervaz. Lumina se stinse iar, apoi se aprinse în camera următoare. Simţindu-se mai puţin expusă, se relaxă puţin, mişcându-şi degetele deja amorţite de frig. Încercă să-şi frece mâinile pentru a-şi pune sângele în mişcare.

Treptat, paznicii renunţară să mai caute un intrus, dar ea era de acum îngheţată bocnă. Îşi încleştă maxilarul, dar în curând şi asta i se păru un efort prea mare şi dispozitivul de comunicaţie fu invadat de clănţănitul dinţilor ei.

— Cum merge? o întrebă Alex cu voce blândă.

— Cred… cred c-au plecat. Îşi înăbuşi un geamăt când o altă rafală de vânt o plesni peste obraz. Pot să intru înapoi?

— Încă nu avem vizual, răspunse Alex. Va trebui să aştepţi până când pot intra eu să mă asigur că totul e-n ordine.

— Unde… unde eşti?

— În microbuz. Cum te simţi?

— Bine. Şi foarte rece.

— Ce faci?

— Păi, şi eu pe-aici… fluier în vânt. Îşi descolăci braţele de pe statuetă şi se trase în spate până ajunse la geam, apoi îl împinse cu umărul. Încerc să intru, dar geamul e încuiat, spuse, căutând dispozitivul mic de tăiat sticlă prin poşetă. O să tai geamul.

— Nu, Alina, nu poţi, interveni Vallis. Nu poţi dezactiva sistemul de securitate din afară. L-au reactivat după alarmă şi nu putem accesa codurile. Ne-ar lua ore întregi. Dacă intri acum pe geam, vei declanşa din nou alarma.

Alina rămase nemişcată, cu tăietorul de sticlă în mână.

— Ei haide, Vallis, spuse pe un ton sceptic. Am împins deja în geam şi nu s-a întâmplat nimic.

— De acord cu tine, dar când au resetat sistemul de securitate, s-au acoperit toate intrările. Nu s-a întâmplat nimic când ai împins geamul, pentru că sistemul e configurat într-un anume fel. Alarma se declanşează numai când pătrunde cineva înăuntru, altfel orice rafală mai puternică de vânt ar declanşa-o.

Alina oftă şi puse tăietorul de sticlă înapoi în poşetă. Se trase din nou lângă statuetă, îmbrăţişând-o de parcă era un prieten pierdut şi regăsit.

— Alex o să vină să te ia imediat ce suntem siguri că are cale liberă, mai spuse Vallis. Mai rezistă un pic.

— Bine. Se zgribuli când vântul rece o împresură din toate părţile.

Cât e ceasul? întrebă, simţindu-se puţin ameţită.

— Unsprezece şi zece, îi răspunse Alex de data aceasta, apoi îl auzi oftând. Alina, nu-ţi poţi permite să te moleşeşti. Dacă adormi, poţi să cazi şi nu eşti la o înălţime prea mică. Vorbeşte cu mine ca să rămâi trează până când mi se dă undă verde să ajung la tine.

Alina căscă.

— Nu sunt prea bună la conversaţii dacă n-am un subiect.

Alex oftă din nou, mai tare de data aceasta, iar ea zâmbi, ştiind că încerca disperat să găsească un subiect de conversaţie.

— Mai ţii minte concertul la care am mers în Milano? o întrebă în cele din urmă.

— Ăla unde m-ai lăsat singură după cincisprezece minute, pentru că te-a sunat Brett şi te-a chemat la un *briefing*? îl întrebă la rândul ei pe un ton amuzat.

— Exact. Nu mi-ai povestit niciodată despre restul concertului.

— Păi… Alina tremură din toate încheieturile şi îmbrăţişă mai strâns statueta. Strauss a fost foarte drăguţ. După aia au cântat ceva foarte energic şi sălbatic…

— Bartók?

— Nu… altceva… alt nume…

— A, mi-am adus aminte, am citit în program. A fost Liszt. Ce-au cântat?

— Ăăă… ceva unguresc, parcă…

O rafală foarte puternică de vânt o izbi cu furie, iar ea gemu. Îşi schimbă puţin poziţia şi se aşează pe pervaz, simţind mii de ace prin muşchii înţepeniţi.

— Cât mai durează chestia asta, Alex?

— Încă puţin, o încurajă el. Dar Rachmaninov ţi-a plăcut?

— Da, a fost favoritul meu…

— Ştiai că avea mâinile atât de mari, încât numai el putea interpreta unele piese din muzica pe care o compunea?

— Ce nemernic! Ăsta e aproape jaf la drumul mare, nu?

Alex râse.

— Ce să zic, numai tu poţi distruge pe cineva din câteva cuvinte.

Alina căscă din nou şi tremură. Alex chiar avea chef de vorbă. *Reprezentativ pentru Alex. Încerc să-l fac să vorbească de ani de zile şi el aşteaptă până zac pe un pervaz la etajul patru ca s-o facă.* Ceva rece şi ud îi ateriză pe frunte. Se şterse şi privi în sus. Începuse să ningă. Gemu din nou.

Până când Alex primi undă verde ca să ajungă la ea, Alina şi statueta ei erau deja îngheţate şi acoperite cu un strat subţire de zăpadă. Pe drumul înapoi la Elite, Alex o

acoperi cu tot ce găsi în microbuz.

Când Grant dădu cu ochii de ea, nu-i spuse nimic, ci doar întinse mâna tăcut. Ea îi înmână discul, apoi strănută atât de tare încât aproape căzu pe spate.

— În momentul ăsta, cred că raportul nu este numai inutil, ci de-a dreptul riscant pentru toate părţile implicate. Du-te acasă şi ai grijă de tine, îi spuse pe un ton îngrijorat.

Alina încuviinţă din cap amorţită, dându-şi părul ud din ochi. Fiindu-i încă frig şi simţindu-se mizerabil, opri un taxi şi încercă să se relaxeze pe scaunul din vinilin crăpat. Când şoferul opri în faţa clădirii ei, îl plăti prea mult fără să mai numere banii.

Era aproape dimineaţă, cerul luminându-se treptat în amintirea răsăritului. În apartamentul ei era mai frâng ca într-o gheţărie. Cu un oftat, îşi aminti că lăsase geamul deschis înainte de-a pleca. Îl închise şi se lipi de calorifer pentru câteva momente, încercând să-şi simtă din nou picioarele. Îşi scoase rochia udă în drum spre duş şi potrivi apa la o temperatură călduţă. Pe măsură ce i se încălzi corpul, potrivi apa tot mai fierbinte. Când termină, nu se mai simţea ca un sloi de gheaţă. Se îmbrăcă cu o pijama groasă de flanel şi ieşi din baie, îndreptându-se spre bucătărie. Alex se întoarse cu faţa spre ea când o auzi. Alina se opri brusc.

— Ce cauţi aici?

Ceainicul începu să şuiere, iar el îl luă de pe foc şi turnă apa fierbinte peste un pliculeţ de ceai.

— E foarte frig aici. Ţi s-a stricat încălzirea?

Aroma ceaiului se împrăştie prin aer. Spre furia ei, îi lăsă gura apă.

— Vrei să mă seduci cu ceai?

Alex turnă nişte miere în ceai, amestecă cu o linguriţă, apoi îi aduse cana. Alina îşi încolăci degetele în jurul ei, mulţumită de căldura pe care o degaja.

— Voiam numai să-ţi spun că-mi…

— Pare rău, termină ea propoziţia pentru el. Da, ştiu. Nu-ţi face griji, de data asta chiar n-ai avut nicio vină.

Sorbi din ceai, arzându-se la limbă, apoi îşi lipi cana de obraz.

— Îţi place Bacon? o întrebă el, privind-o în mod deschis.

— Poftim?

— La şcoală, la cursul de filosofie.

— De unde ştii că… începu ea, apoi se opri. Ar fi trebuit să-şi fi dat seama că Alex era la curent cu tot ceea ce făcea. M-ai urmărit, comentariul suna mult mai acuzator decât intenţionase.

— Când am avut timp.

— Păi, dacă tot trebuie să ştii, nu sunt atât de sigură în ceea ce-l priveşte pe Bacon. N-am ajuns încă la el.

Alex dădu din cap în semn că a înţeles.

— Trebuie să te odihneşti.

O luă de mână, fără să mai întâmpine rezistenţă din partea ei, şi o conduse la pat. Alina căscă mai să-şi rupă fălcile.

— Şi tu la fel, îi spuse, simţind că i se închideau ochii.

— Eu trebuie să mă întorc la Elite. Nu eu am stat aproape toată noaptea pe un pervaz în zăpadă.

— Nu era decât puţină zăpadă, murmură ea, cuibărindu-se sub plapumă.

În numai câteva minute, era deja adormită. Alex o privi gânditor un timp, apoi părăsi apartamentul, încuind uşa cu mână fermă în urma lui.

*

ARTA RENUNŢĂRII

Alina îşi înăbuşi un hohot de râs.

— Asta a fost cea mai tâmpită chestie pe care am văzut-o vreodată!

— Şi cu toate astea, ai râs tot timpul, comentă Robert amuzat.

— Aşa e, admise ea, privind în jos.

Părul lung îi încadră faţa ca o cortină unduitoare din mătase. Luă o gură de aer, reuşind să-şi stăpânească râsul, apoi ridică capul, dându-şi părul din ochi.

— Şi mă simt foarte jenată.

— Ei, da, răspunse Robert chicotind. Îşi puse o mână în jurul umerilor ei. Se vede de la o poştă.

Alina se apropie mai mult de el în timp ce se îndepărtau de cinematograful unde tocmai petrecuseră două ore delicios de amuzante. Zâmbi, mulţumită de căldura braţului din jurul umerilor ei. Îmbrăţişarea lui Robert o făcea să se simtă protejată.

Trecuseră cam două săptămâni de la prima lor întâlnire, timp în care mai ieşiseră la o cafea de câteva ori, luaseră cina la un restaurant de pe malul Senei şi merseseră la un concert de muzică clasică. Când Robert propusese un film pentru acea seară de Sâmbătă, Alina se grăbise să accepte. Apoi însă, el o întrebase despre preferinţele ei în domeniul cinematografic, iar ea amuţise, realizând că nici nu mai ţinea minte de când nu mai fusese la cinema.

— Îmi plac comediile, răspunsese într-un final. Filmele de acţiune mă cam lasă rece.

Mai văzuse frânturi din filme de acţiune la televizor, practic o înşiruire de imagini în care nu se prea întâmpla nimic altceva în afară de explozii şi împuşcături, oripilată la ideea că publicul larg se putea distra în timp ce număra cadavre în dreapta şi-n stânga.

— Şi nu-mi plac nici filmele lacrimogene. În general, nu-mi plac filmele care te fac să ţii la eroul principal şi apoi îl omoară la sfârşit.

Robert o privise cu ochi ciudaţi.

— Nici eu nu sunt un mare fan al morţii. Dar poveştile de dragoste? Ştii la ce mă refer, băiatul cunoaşte fata, băiatul o dă în bară şi pierde fata, băiatul recâştigă fata, toată lumea e fericită şi trăiesc în extaz până la adânci bătrâneţi.

Ezitase, ştiind prea bine că întrebarea era cu subînţeles. În timp ce nu deveniseră intimi încă, relaţia lor progresase cu mult peste definiţia de platonică. Se atinseseră, se şicanaseră, ba chiar se sărutaseră, rămânând îmbrăţişaţi timp de ore întregi. Sexualitatea vibra între ei precum curentul de înaltă tensiune.

Robert fusese cel care luase iniţiativa din punct de vedere fizic, dar nu fusese niciodată prea insistent, comunicându-i tacit că ea era cea care hotăra cât de departe mergeau. Şi cu toate că Alina îi era recunoscătoare pentru răbdarea lui, o parte din ea şi-ar fi dorit câteodată ca el să-şi asume total acea decizie. Nu-şi dorea să se simtă forţată, dar ştia în adâncul sufletului ei că n-ar deranja-o să fie sedusă în mod activ.

— Poveştile de dragoste, repetă, parcă testând silabele. Sunt ok. Dar ce-mi doresc cel mai mult de la un film e să mă facă să râd în hohote.

Ceea ce se şi întâmplase. Filmul pe care tocmai îl vizionaseră fusese de-a dreptul absurd, chiar până în punctul în care devenise idiot. Dar fusese irezistibil de amuzant. Chicotise atât de tare la un moment dat, încât îşi pierduse răsuflarea. Robert se distrase şi el. Şi cu toate că avusese un comportament mai reţinut, tot izbucnise în râs de câteva ori.

Îi plăcea râsul lui, reflectă în sinea ei în timp ce păşeau împreună, învăluiţi într-o tăcere confortabilă. Era sincer, deschis, avea un timbru cald şi plăcut. Oare îl auzise vreodată pe Alex râzând în hohote? Râzând cu adevărat, din toată inima? îşi amintea că-l văzuse zâmbind

şi arătând extrem de amuzat, dar râzând din toată inima… *Încetează!* îşi ordonă mental, clătinând uşor din cap.

— Eşti ok? S-a întâmplat ceva? o întrebă Robert.

— Nu, nicidecum. Sunt bine.

Făcu o grimasă la alegerea ei de cuvinte. De fiecare dată când le folosea, îşi amintea de Alex. El ar fi spus întotdeauna că era *bine*, indiferent de adevăr.

— Alina? Vocea lui Robert o readuse la realitate şi observă că ajunseseră în faţa unei librării cu cafenea. Sigur eşti ok? o întrebă din nou.

Ea zâmbi puţin forţat.

— Da. Hai să intrăm pentru o cafea, spuse mai mult pentru a scăpa de privirea lui îngrijorată. Îmi pare rău, îmi zburase mintea aiurea, se scuză când se aşezară la o masă.

Robert o ajută să-şi tragă scaunul, apoi ocoli masa pentru a se aşeza şi el.

— E-n regulă. Din câte-mi dau seama, ai multe pe cap. Întinse mâna peste masă şi îşi împleti degetele cu ale ei. Dacă vrei să vorbim despre asta, putem vorbi. Dacă vrei numai să te gândeşti, nu mă deranjează.

Alina îşi înclină capul, privindu-l pentru câteva secunde. Era un bărbat atât de bun, de generos. Nu-şi folosea senzitivitatea numai pentru a marca puncte într-un joc psihologic, îi păsa cu adevărat de ea. O putea vedea clar în ochii lui, o putea auzi în vocea lui, o simţea în tandreţea cu care o săruta.

— Şi dacă aş cădea pe gânduri, tu ce-ai face în timpul ăsta?

Robert o mângâie cu degetele pe încheietura mâinii, ochii lui căpătând o tentă ca de chihlimbar.

— Nu ştiu… te-aş privi, probabil. Mi-aş imagina o grămadă de lucruri.

— Sună stimulant, râse Alina.

— Chiar e.

— Te cred pe cuvânt. Alina îi aruncă o privire jucăuşă. Voiam să-ţi spun că am citit înainte la Republica lui Plato. Ştii partea aia cu cele trei principii şi cele trei plăceri corespondente, nu?

Robert încuviinţă din cap.

— Iubitorii înţelepciunii, versus iubitorii onoarei, versus iubitorii câştigului. Dacă participai la cursul meu pentru note, m-aş fi gândit că încerci să mă impresionezi pentru o notă bună.

— Pot să vă aduc ceva? îi întrerupse un ospătar tânăr cu pometii obrajilor pătaţi de acnee şi un început de barbă.

Degetele lui Robert se relaxară, iar Alina îşi retrase mâna din a lui. Îi zâmbi ospătarului, întrebându-se în sinea ei dacă era cumva vreo rudă îndepărtată a lui Brett, de unde şi întreruperea lui într-un moment cheie al discuţiei.

— Eu vreau un capuccino, te rog. Extra frişcă, dacă se poate.

— Extra frişcă, repetă ospătarul, uitându-se fix la gura ei. Da, absolut… grămezi de frişcă, se bâlbâi, apoi se întoarse cu spatele.

— Ăăă… fiţi amabil! îl strigă Robert.

Ospătarul se întoarse cu faţa.

— Da?

— Aş vrea să comand şi eu ceva, dacă se poate.

— A, sigur, spuse ospătarul cu un zâmbet jenat.

— Un ceai verde.

— Imediat. Ospătarul se întoarse din nou cu spatele, însă nu înainte de a o privi din nou pe Alina.

— Eşti o femeie periculoasă, domnişoară Marinescu, comentă Robert amuzat. Zâmbetul ăla al tău ar trebui înregistrat ca armă mortală. L-ai făcut praf pe copilul ăla.

— Mă îndoiesc, zâmbi Alina.

— Eu nu. Şi nu mă îndoiesc nici c-o să uite să-mi aducă ceaiul.

*

Ospătarul, într-adevăr uită să-i aducă ceaiul lui Robert. În schimb, îi umpluse cana lui Alina cu un munte de frişcă, peste care presărase ciocolată rasă. Ba mai mult, când se reîntoarse cu ceaiul lui Robert, îi mai aduse un castron cu frişcă, pentru orice eventualitate.

— Ţi-am spus, comentă Robert când ospătarul se îndură în sfârşit să-i lase singuri.

— Aşa e, îl aprobă Alina, sorbind cu grijă din cana ei.

Următoarele treizeci de minute se desfăşurară într-o combinaţie delicioasă de flirt şi râs în hohote. Alina tocmai povestea o întâmplare amuzantă pe care i-o spusese Jason de curând, când realiză că mintea lui Robert era foarte departe. Privea fix în depărtare cu ochi opaci, iar zâmbetul i se transformase într-un rictus. Un val de adrenalină îi trezi instinctul pericolului atât de dezvoltat după anii petrecuţi la Elite.

— Robert? îl strigă, aplecându-se spre el. S-a întâmplat ceva?

El o privi cu un zâmbet încurcat.

— Cred că ceaiul meu nu se împacă prea bine cu floricelele pe care le-am mâncat în timpul filmului. Scuză-mă puţin.

— Sigur, înclină ea din cap. Eşti sigur că…

— Da, sunt ok. Mă întorc imediat, o linişti el, apoi se îndreptă către toaleta bărbaţilor.

Alina îşi aruncă o şuviţă de păr pe spate şi mai luă o gură de capuccino, apoi privi în jur. Nu mai fusese niciodată la cafeneaua aceea, însă i se păruse că Robert se simţea ca acasă. Era un loc foarte drăguţ, poate chiar mai interesant din cauza cărţilor ce tronau peste tot.

Brusc i se strânse inima, ochii ei oprindu-se pe o siluetă foarte cunoscută. Clipi o dată, de două ori, spunându-şi că probabil avea halucinaţii. Dar nu avea. Bărbatul din faţa casieriei, care răsfoia o carte cu un aer

preocupat, nu era nimeni altcineva decât Alex.

— Ce cauţi aici? îl luă la întrebări câteva secunde mai târziu, tremurând de furie.

Că-şi pierduse orice speranţă la intimitate de la recrutarea ei în Elite, era o realitate cu care se adaptase deja. Dar asta… *Să te ia naiba, Alex,* gândi furioasă. *La naiba cu tine!*

Alex închise cartea pe care o studia, degetele lui aproape mângâind tandru coperta. Ceva despre stampele japoneze, realiză o mică parte a creierului ei din care simţea că-i iese fum. Părea scrisă în limba japoneză. Habar nu avusese că ştia japoneza. Alex o privi calm în continuare. Nu părea surprins să o vadă apărând în faţa lui înfuriată la culme, iar calmul lui o înfurie şi mai tare.

— Cumpăram nişte cărţi, îi răspunse la întrebare.

Îi venea să-i tragă o palmă. Chiar credea că era atât de naivă încât să creadă asta? Că nu învăţase nimic din toate minciunile pe care i le îndrugase de-a lungul anilor?

— Scuteşte-mă, îi aruncă pe un ton dispreţuitor. Măcar ai curajul să recunoşti că mă spionai.

Alex o studie tăcut, ochii lui parcă transformându-se în oţel pur. Un sentiment ciudat de îndoială i se strecură Alinei în stomac. Îl mai judecase greşit şi înainte, îşi aminti în timp ce tăcerea dintre ei se prelungea. Oare era posibil? Nu! Nu şi de data asta, decise. Alex apărând tocmai aici în timp ce ea era cu Robert nu putea constitui o coincidenţă. Nu era decât o singură explicaţie logică: o urmărise. Pe ea şi pe Robert.

— Dacă te-aş fi spionat, nu m-ai fi văzut niciodată, răspunse el într-un târziu pe un ton calm şi controlat.

Alina inspiră adânc, simţindu-se şi mai inconfortabil.

— Ba da, în cazul în care voiai să mai marchezi câteva puncte în jocul tău psihologic idiot.

Ochii lui Alex fură umbriţi de ceva ce-ar fi putut fi deziluzie, dispreţ, ori uimire. Se mută de pe un picior pe

altul, iar ea fu străbătută de un fior prin tot corpul la mişcarea aproape insesizabilă.

— Am alte metode de-a marca puncte cu tine, Alina, îi răspunse pe un ton ce-i inspira o lamă ascuţită înfăşurată în catifea.

Alina simţi că devine fierbinte pe dinăuntru la aluzia lui discretă. Tremura, însă nu mai avea nicio legătură cu mânia. Înghiţi în sec, încercând să-şi regăsească autocontrolul. Abia atunci observă cum arăta Alex, realizând că nu era Alex-agentul-perfect pe care-l ştia ea.

Părul îi era răvăşit de la vânt, şi cu toate astea nu făcuse niciun efort să-l readucă la normal. Numai privind răvăşeala aceea mătăsoasă de culoarea scorţişoarei o făcea să-şi dorească să-l atingă. Apoi mai era şi îmbrăcămintea lui. În afară de misiunile sub acoperire, nu-l mai văzuse niciodată îmbrăcat în nimic altceva decât în haine negre. Şi cu toate astea, iată-l aici în faţa ei, purtând o pereche de pantaloni de culoarea caramelului şi o helancă bej închis, peste care avea o jeacă din piele maro închis. Pe helancă putea zări câteva pete maronii.

— Ce-i asta? îl întrebă.

Arătau… singurul lucru la care se putea gândi erau pete uscate de sânge. Alex privi în jos la helancă.

— Vopsea acrilică, îi răspunse.

— Vopsea acrilică?

— Cărămiziu ars, cred.

Îi trebuiră câteva secunde să înţeleagă exact la ce se referea.

— Pictezi?

Alex aprobă din cap, iar în aceeaşi secundă, Alina ştiu cu siguranţă că probabil picta aşa cum făcea orice altceva: la superlativ. Şi mai ştia că avea o pasiune pentru asta… o pasiune pe care în mod clar n-o împărtăşise cu ea. Îi spusese adevărul, acum era sigură de asta. N-o spionase. Era o coincidenţă că se aflau acolo amândoi.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult, Alex, îi întrerupse o voce jovială. Un bărbat cam plinuţ şi cu un început de chelie depozită un maldăr de cărţi pe tejghea, aruncându-i o privire curioasă Alinei. Noul nostru magazioner are sistemul lui propriu după care aranjează cărţile… cred că se numeşte ruleta alfabetului.

— Nu-i nimic. Şi o iau şi pe asta, răspunse Alex, punând cartea în japoneză pe tejghea.

Bărbatul grăsuţ zâmbi mulţumit.

— Mă gândeam eu. Ştiu că ai o slăbiciune pentru… cum spuneai că se numeşte?

— *Ukiyoe*.

— Da, aşa e. Casierul o privi din nou pe Alina cu un zâmbet minuscul. Aţi venit cu domul Robert Keam, nu-i aşa?

Alina îi aruncă o privire atroce lui Alex. El o privi cu ochi în care nu se putea citi absolut nimic. Dacă nu-i ştiuse numele complet lui Robert, acum îl ştia.

— Da, răspunse ea după o mică ezitare.

— Chiar ar trebui să-l cunoşti pe domnul Keam, i se adresă casierul lui Alex de data aceasta, fără să-şi dea seama că Alina se schimbase la faţă. Predă filosofie. Cred că aveţi o grămadă de lucruri în comun despre care să discutaţi.

— Interesant, comentă Alex pe un ton neutru.

Casierul îşi plimbă ochii de la Alex la Alina de câteva ori, apoi îşi drese glasul.

— Bun, atunci o să adaug şi cartea asta la contul tău şi le pun pe toate în pungi. Nu durează decât un minut.

— Mulţumesc, Pierre.

Casierul se întoarse de parcă uitase ceva.

— A, şi bine că mi-am amintit. Vii mâine pe la noi să luăm prânzul?

Lui Alina îi căzu falca. Prânzul?

— Sigur, acceptă Alex cu o înclinare a capului. Dar ştii că nu pot garanta…

— Da, da, ştiu, îl întrerupse Pierre cu un chicotit. Dacă primeşti un pont despre vreun tablou faimos care tocmai a apărut pe piaţă, anulezi orice întâlnire. Nu-ţi face griji, am înţeles. Şi, apropo, n-am mai invitat-o pe Barbara Welch. Hélène încă se simte mizerabil pentru ce s-a întâmplat ultima dată şi vrea să se scuze personal în faţa ta.

— Nu-i nevoie, răspunse Alex cu un zâmbet extrem de amuzat.

— Grozav. Mă întorc imediat.

— Cine e Hélène? întrebă Alina când Pierre se îndepărtă.

— Soţia lui Pierre.

— Şi Barbara Welch?

— O englezoaică cu care mi-a făcut cunoştinţă Helen, în speranţa că ne vom place, îi răspunse Alex cu vocea încărcată de ceva provocator, privind-o în ochi.

Alina încercă să-i susţină privirea, însă nu reuşi. Îşi coborî ochii, privind fix la podea. Dintr-odată avea impresia că se sufocă, iar pe la colţurile ochilor simţea înţepătura lacrimilor. Tocmai fusese plesnită peste ochi cu faptul că Alex avea o altă viaţă de care ea nici nu avusese habar. Avea prieteni care-i acceptaseră identitatea de acoperire, o viaţă în afara celei de la Elite. O viaţă în care picta şi aprecia arta şi în care prietenii îl invitau la masă pentru a-i prezenta femei normale.

Ura asta, îşi dădu seama cu exasperare. Ura că Alex îşi construise cumva o oază mică de normalitate. Îi invidia pe cei din viaţa lui normală. Era aproape insuportabil să-l vadă în postura aceea, pentru că reprezenta cea mai mare dovadă a faptului că nici ea nu putea supravieţui în Elite fără să ducă o viaţă dublă.

Îşi ridică privirile, neţinând cont de faptul că ceea ce

simţea i se vedea clar în ochi. Ochii lui Alex se afundară în ai ei pentru o fracţiune de secundă în care amândoi se simţiră uniţi, apoi alunecară peste umărul ei pentru a se fixa pe ceva ce se afla în spatele ei.

— Alina, aici erai, spuse Robert. Credeam că te-am pierdut.

*

Robert o văzuse pe Alina stând de vorbă cu străinul cu păr castaniu imediat ce ieşise de la toaletă. Se oprise ca străfulgerat pe loc, şocat de electricitatea pe care o intuise între cei doi. Chiar fără niciun fel de contact fizic, erau conectaţi la un nivel elementar, fiecare înăuntrul minţii celuilalt, fiecare pe sub pielea celuilalt. Opuşi precum lumina şi întunericul, însă clar şi inexplicabil conectaţi. Interdependenţi.

Doi, dar unul singur, se gândise cu un sentiment brusc de gol în stomac, tentat să se răsucească pe călcâie şi să dispară. Nu era un laş din fire, însă învăţase de-a lungul anilor să nu începă o luptă la care nu avea niciun fel de sorţi de izbândă. În mod ciudat însă, exact spectrul înfrângerii îl determinase să nu abandoneze lupta. Ca şi faptul că era deja îndrăgostit de Alina.

— Robert! exclamă ea, întorcându-se cu faţa la el, palidă şi cu ochii ei verzi suspicios de strălucitori.

— Tu trebuie să fii Robert Keam, spuse străinul misterios într-o engleză cu un accent foarte fin ce semăna izbitor de mult cu al Alinei, întinzându-i mâna. Alex Therein.

Vorbele reverberară reci prin mintea lui Robert, însă apoi privi mai atent în ochii celuilalt bărbat şi-şi revizui acea primă impresie. Pentru că ceea ce văzu în adâncimile acelor ochi gri pătrunzători era ceva fierbinte. Învelit în gheaţă şi oţel, însă era acolo.

— Ăăă… mă bucur să te cunosc, răspunse, strângând mâna lui Alex cam cu jumătate de inimă.

— Îmi pare rău că am dispărut aşa, interveni Alina, păşind între ei şi luându-l de braţul stâng.

Oricât de mult ar fi apreciat Robert contactul acela fizic, nu se putea abţine să nu simtă că gestul ei era mai mult o declaraţie destinată celuilalt bărbat. Totuşi, el nu avea s-o respingă. Învăţase că trebuie să ia din viaţă ceea ce i se oferea şi să încerce să păstreze tot ce era mai bun.

— L-am zărit pe Alex şi cum nu ne-am mai văzut de ceva timp, m-am gândit să-l salut.

— Avem nişte clienţi comuni, interveni Alex pe un ton ferm.

La naiba, se gândi înciudat Robert, făcând o grimasă în mintea lui.

Lucrează împreună. N-ar fi fost surprins dacă aveau ceva mai mult decât *clienţi* în comun, reflectă cu un gust amar. Limbajul trupurilor lor trădase un nivel remarcabil de intimitate. Şi cu toate astea, Alina era lână el, îl ţinea pe el de braţ. Era cu el, măcar aparent.

— Şi tu te ocupi tot cu probleme de securitate?

Alez zâmbi, părând amuzat de suspiciunea din vocea lui, pe care Robert ştia clar că nu şi-o putuse ascunde.

— Nu, eu vând obiecte de artă. Alina coordonează procedurile de securitate la unele dintre contractele de care mă ocup. Mi-a demonstrat nu numai o dată punctele slabe ale unor seifuri pe care le credeam imbatabile.

— Am înţeles.

Robert o privi pe Alina. Ea îi întâlni privirea în mod deschis, derutându-l şi mai tare. Curentul sexual pe care-l simţise între cei doi era acum inexistent.

— Gata, anunţă casierul, reapărând cu pungile cu cărţi.

— Mulţumesc, Pierre, spuse Alex, preluându-le peste tejghea, apoi se întoarse către Alina şi Robert cu o sclipire ciudată în ochii gri. Vă doresc o seară plăcută în

continuare.

*

Se putea şi mai rău de atât, se consolă Alina în gând douăzeci de minute mai târziu, în timp ce Robert conducea tăcut maşina către apartamentul ei. Întâlnirea întâmplătoare cu Alex s-ar fi putut transforma într-o adevărată catastrofă într-o fracţiune de secundă. Desigur, totul ar fi fost mult mai simplu dacă acea întâlnire n-ar fi existat deloc. Dar din moment ce existase, trebuia să admită că el îi făcuse faţă cu brio. Calm. Rece. Detaşat.

Îi confirmase identitatea de acoperire cu o spontaneitate extraordinară. Împletise atât de bine identitatea lui falsă cu a ei, încât o făcea să creadă că plănuise totul în avans. *Probabil a plănuit totul?* se ironiză singură. Alex era Alex, nu un agent operativ oarecare! Bineînţeles că-şi pregătise o ţesătură de minciuni din timp. Era întotdeauna cu un pas înaintea tuturor, mereu prevăzând şi plănuind pentru toate situaţiile posibile şi imposibile. În timp ce evenimente de genul acesta îi luau pe alţii prin surprindere, forţându-i astfel să improvizeze pe loc, Alex era mereu pregătit pentru imprevizibil.

— Interesant Alex ăsta, comentă Robert într-un târziu, semnalizând că o lua în stânga. Bănuiesc că este şi pictor, nu se ocupă numai cu vânzarea obiectelor de artă.

Alina se încruntă.

— De ce-ai crede asta?

— Pentru că am observat nişte pete pe hainele lui care arătau a vopsea.

Alina îşi ordonă să se calmeze.

— Da, aşa este.

— Şi e bun?

— Habar n-am. Nu mi-a arătat niciodată picturile lui.

— Aha, vocea lui Robert era încărcată de o ciudată uşurare, probabil interpretând răspunsul ei ca pe o dovadă

că ea şi Alex nu erau prea apropiaţi.

Şi nici nu erau, îşi spuse, încercând să-şi ignore durerea surdă din inimă. Însă durerea persistă. O durea să descopere cât de puţine lucruri ştia despre bărbatul care îi remodelase viaţa, cel care practic o remodelase chiar pe ea întru totul.

Încercă să nu se mai gândească la el, însă întâlnirea din librărie continua să se deruleze în mintea ei ca o peliculă de film scăpată de sub control. Nu se putea abţine să nu se gândească la lucrurile noi pe care le descoperise despre fostul ei mentor. Deci Alex picta, iar în garderoba lui existau şi haine care nu erau de culoare neagră. Servea prânzul… câteodată în compania unor prieteni. Şi nu păruse câtuşi de puţin gelos când o văzuse cu un alt bărbat.

Situaţiile s-ar fi putut inversa, se gândi cu o mică grimasă. S-ar fi putut întâlni din întâmplare în timp ce el se bucura de o cafea şi o conversaţie plăcută cu o altă femeie. Şi ce dacă n-o plăcuse pe Barbara Welsh? Prietenii lui din afara lumii Elite aveau cu siguranţă tone de femei pe care i le puteau prezenta. Femei care i-ar fi căzut la picioare într-o milisecundă şi pe care el le-ar fi putut considera atrăgătoare.

Dar de ce-ar deranja-o asta pe ea? În urmă cu şase luni, totul ar fi fost foarte diferit, însă odată cu dispariţia ei impusă din sfera lui de influenţă, avusese timp să reflecteze la ceea ce-i lega din punct de vedere emoţional. Şi la ceea ce nu-i lega.

Fusese sinceră când îi spusese lui Robert că în viaţa ei exista un bărbat pentru care nutrea sentimente puternice. Însă era la fel de adevărat că în ciuda acelor sentimente, trebuia să meargă înainte, încercând să-şi vadă de viaţa ei. Atât cât îi mai rămăsese din ea.

Încetează! îşi ordonă, supărată. *Încetează odată! Ce se întâmplă cu tine? Eşti aici cu Robert şi nu faci nimic*

altceva decât să te gândeşti la Alex!

Robert parcă în faţa clădirii ei, apoi coborî şi ocoli maşina pentru a-i deschide şi ei uşa. Se îndreptară tăcuţi către uşa de la intrare, paşii lor într-un sincron perfect. Aerul nopţii era rece şi proaspăt, luna plină luminându-le calea de pe un cer înţesat de stele.

— Deci, spuse Robert, oprindu-se în faţa uşii şi întorcându-se spre ea.

— Deci, repetă ea, privindu-l în mod deschis.

— Mi-a plăcut ziua de azi.

— Şi mie.

— Mi-a… Robert ezită, mutându-şi privirile pe buzele ei. Cred că mi-a plăcut să te aud râzând.

Obrajii ei se colorară într-un roz pal.

— A fost şi mai distractiv când mi te-ai alăturat.

Robert zâmbi în colţul gurii.

— Mă bucur.

Între ei se aşternu o tăcere stânjenitoare. O briză uşoară ridică o şuviţă rebelă din părul Alinei şi i-o trimise pe faţă. Ea ridică mâna s-o înlăture, însă Robert i-o luă înainte. Atingerea lui era foarte uşoară, în timp ce degetele îi erau reci. Alina n-ar fi putut spune cu exactitate ce anume declanşă fiorul ce-i străbătu coloana vertebrală.

Încet, foarte încet, el îşi strecură mâna în spatele capului ei. Pulsul ei se acceleră, un curent electric foarte fin pulsându-i căldură prin toate terminaţiile nervoase. Sărutul începu foarte tandru, mai mult o atingere de buze, însă se transformă rapid într-unul foarte pătimaş. Braţele ei se încolăciră în jurul gâtului lui, iar Alina îşi ordonă să nu mai simtă nimic altceva în afara senzaţiilor de moment. Îşi dorea asta, îşi spuse. Îl dorea pe *acest* bărbat, nu pe altul. Nu putea spune cu exactitate cât timp dură acel sărut, din moment ce nu s-ar fi putut măsura în momente sau minute, însă dură suficient de mult cât să-i lase pe

amândoi fără răsuflare.

— Vrei să vii sus? îl invită cu voce joasă. La o cafea, sau… altceva?

Robert îşi dorea cu disperare să accepte, îşi putea da seama din ochii lui care o priveau cu o intensitate copleşitoare. Apoi însă, expresia lui se schimbă. Ochii i se înăspriră, iar el îşi întoarse privirile în altă parte. Mişcarea îi generă un joc ciudat de umbre pe faţă, scoţându-i în evidenţă paloarea feţei şi cearcănele întunecate de sub ochi. Alina se simţi invadată de îngrijorare, reamintindu-şi incidentul de dinaintea apariţiei lui Alex la librărie.

— Robert, te simţi bine? îl întrebă, punându-şi palma pe braţul lui. Ochii lui se reîntoarseră la ea.

— Da.

— Nu arăţi prea bine.

El oftă şi-şi masă ceafa.

— Bănuiesc că acum nu mai am scăpare până nu mă destăinui. Am un stomac cam sensibil… ulcer, explică, părând extrem de stânjenit.

— Şi de ce nu mi-ai spus nimic până acum?

— Pentru că nu e genul de destăinuire pe care un bărbat şi-ar dori-o, mai ales în faţa femeii pe care încearcă s-o cucerească.

Alina aproape izbucni într-un râs isteric, însă reuşi să se controleze în ultimul moment.

— Aşa că mai bine suferă în tăcere.

— Sunt curios, spuse Robert cu o grimasă. Membrii sexului feminin se nasc cu abilitatea de a-i face să se simtă ca nişte idioţi pe membrii sexului masculin, sau vă adunaţi în grupuri şi vă antrenaţi pentru chestia asta?

De data asta, Alina nu se mai putu stăpâni şi izbucni în hohote de râs. Robert o privi uimit câteva clipe, apoi izbucni şi el în râs.

— Îmi pare rău, se scuză ea într-un târziu, zâmbind

amuzată. Recunosc, comentariul ăla cu suferinţa în tăcere a fost… Se opri şi-l privi inocent printre gene.

— O lovitură sub centură? o şicană el.

— Mda, cam aşa ceva.

Robert zâmbi amuzat, iar ea îi urmă exemplul, apoi izbucniră din nou în râs.

— Am lapte sus, spuse Alina când se potoliră. E bun pentru ulcer, nu-i aşa?

— Categoric. Robert întinse mâna şi o mângâie pe obraz. Te superi dacă o amânăm pe altă dată?

— Nu, sigur că nu.

Robert o studie tăcut pentru câteva momente, apoi îşi retrase mâna.

— Luni după ore am câteva întâlniri pe care nu le pot amâna. Ce zici de Marţi seara?

— Ce propui mai exact?

— Să luăm cina la mine acasă.

— Sună grozav.

*

În timp ce străbătea centrul de comandă Elite în dimineaţa zilei de Luni, Alina aruncă o privire către biroul lui Grant. Alex se afla acolo, chiar în dreapta lui Grant, studiind cu atenţie ceva ce se afla pe ecranul monitorului. Era din nou cel pe care-l ştia dintotdeauna, agentul operativ fără de cusur. Arăta impecabil. Profesionistul perfect. Niciun fir de păr nelalocul lui, iar expresia feţei îi era de nepătruns.

— Alina, o strigă Vallis, oprindu-se lângă ea. Am ceva pentru tine. Îi urmări linia privirii, apoi îşi coborî ochii pe bombeurile pantofilor. E de la Alex, spuse cu voce mai scăzută.

Înţelegea devotamentul lui Alex pentru Alina. Spiritul ei era ca un far aprins, promiţând confort, siguranţă, dragoste, trei lucruri de care ştia prea bine că Alex avea o

nevoie disperată. Ceea ce nu înţelegea prea bine însă, era ce vedea Alina în Alex.

Îl cunoştea pe Alex de ani buni, chiar de la începuturile lui ca agent operativ în cadrul organizaţiei Elite. Tipul avea o grămadă de calităţi, dar nu exista niciun pic de sensibilitate în el. Nici nu ştia dacă Alina înţelegea cu adevărat părţile pozitive din Alex, aşa că era foarte confuz în privinţa atracţiei pe care era clar că o avea pentru el. Era mult prea deşteaptă să fie cucerită de un aspectul fizic, oricât de atrăgător ar fi fost, şi prea matură emoţional pentru a-i cădea în plasă acelui bărbat întunecat, în speranţa că l-ar putea schimba vreodată.

Ochii Alinei se îngustară suspicioşi.

— Dar de ce mi-ar trimite el…

— De ce face Alex orice face? o contracară Vallis, întinzându-i un pachet învelit în hârtie maro. Eu joc numai rolul curierului în toată povestea asta.

Alina desfăcu hârtia, inima bătându-i mai tare când realiză ce ţinea în mână.

— O carte? Vallis îşi înclină capul într-o parte pentru a vedea mai bine titlul. Alex îţi face cadou cărţi învelite în hârtie maro?

— E o carte de filosofie, Vallis, răspunse ea cu voce joasă, atingând coperta cărţii cu vârful degetului arătător.

Fostul ei mentor reuşise încă o dată să-i tulbure emoţiile. Oscila între gratitudine şi furie. Ce scenariu era mai tulburător? Faptul că Alex ştia prea bine ce impact avea să aibă acel cadou asupra ei şi cu toate astea i-l trimisese, ori că nu se gândise deloc la cât de multe lucruri ar putea înţelege ea din gestul lui?

— Filosofie? repetă Vallis pe un ton neutru.

— Francis Bacon. Am avut o discuţie cu Alex pe tema asta de curând.

— Voi doi aţi înfiinţat un fel de club privat de lectură?

— Nu, vorbeam referitor la clasa mea de filosofie.

Ochii lui Vallis se măriră cu uimire.

— Alex ştie?

Alina încuviinţă din cap, strecurând cartea în geantă.

— Şi e de acord?

— Se pare că da, răspunse ea cu un zâmbet minuscul în colţul gurii.

*

— Înţeleg că eşti la curent cu relaţia dintre Alina şi Doctorul Robert Keam, spuse Grant, privindu-l pe Alex peste cana de cafea.

Alex rămase tăcut pentru câteva secunde înainte de a răspunde.

— Da.

— Şi bănuiesc că l-ai verificat foarte atent.

— Da.

— Atunci ştii că…

— Da.

— Alina ştie?

— Nu cred.

— Crezi că-i va spune?

— Nu ştiu.

— Crezi că ar trebui informată?

— Nu.

— Totuşi, adevărul va ieşi la iveală până la urmă, Alex.

Grant se întrebă pentru un moment dacă Alex ar mai fi fost atât de calm şi cumpătat în ceea ce privea aventura Alinei cu Robert Keam, în cazul în care n-ar fi ştiut ce avea să se întâmple cu rivalul său într-un viitor nu prea îndepărtat.

— Da, la un moment dat, va afla adevărul. Dar cred că asta îi priveşte numai pe Alina şi Robert. Nu văd niciun

motiv pentru care ar interveni Elite.

Grant ridică din sprâncene.

— Îţi place de tipul ăsta. O afirmaţie, nu o întrebare.

— Da.

— Şi sentimentele tale pentru Alina?

— Nu sunt importante în momentul ăsta.

Lui Grant îi trebuiră câteva secunde pentru a digera răspunsul.

— Măcar nu negi că ai avea sentimente pentru ea.

— Ar avea vreun rost?

— Probabil că nu.

Grant îşi împleti degetele, gândindu-se pe ce buton să apese mai departe.

Până la urmă, se opri la cel mai provocator cu putinţă.

— Crezi că au relaţii intime?

— Dacă n-au ajuns încă atât de departe, bănuiesc că vor ajunge în curând.

— Pari foarte convins de asta.

— O cunosc pe Alina foarte bine.

— Asta aşa este. Acceptul era la fel de uscat ca şi Sahara. Spune-mi, Alex, dacă Alina începe să întreţină relaţii intime cu Robert Keam, crezi că va mai putea lucra eficient cu tine în misiuni care implică scenariul cuplului de îndrăgostiţi?

Alex îl studie atent pentru câteva momente.

— Te referi la un scenariu specific, ori întrebi din pură curiozitate?

Grant nu se simţi ofensat. În realitate, era extrem de mulţumit de cât de multe lucruri îi descoperea contra-întrebarea despre Alex.

— Pură curiozitate, cel puţin deocamdată, răspunse pe un ton neutru. Voi doi sunteţi extrem de eficienţi şi convingători când lucraţi sub acoperire. Afinitatea pe care

o aveţi unul faţă de celălalt, dacă mă pot exprima aşa, este foarte preţioasă pentru Elite. Dacă aceasta calitate s-ar diminua, pentru orice motiv, sunt sigur că se va interveni prompt. Grant ridică din umeri. Nu din partea mea, însă nu sunt foarte convins că Brett ar fi la fel de înţelegător.

Alex inspiră adânc, apoi expiră aerul foarte încet. Cu toate că expresia feţei îi era de necitit, privirea lui părea pierdută. Încă îl mai privea, însă Grant habar n-avea la ce anume se uita şi era convins că vedea prin el.

— Alina va face întotdeauna ceea ce va trebui să facă, răspunse Alex într-un final. La fel şi eu.

*

CAMELEONUL

Săptămânile trecură, iar Alex se acomodă foarte bine cu noul său loc de muncă, mergând până într-acolo încât îşi decoră biroul cu tot felul de obiecte personale. Ceea ce-l nedumerea pe Grant cel mai tare însă, era acvariul cu pietre naturale în care locuia un cameleon.

Alegerea era, de fapt, extrem de potrivită, din moment ce-l caracteriza la perfecţie. Alex era un cameleon; un actor desăvârşit cu abilitatea de a juca orice rol în orice misiune, schimbându-şi culorile în fracţiune de secundă pentru a se adapta mediului înconjurător.

Chiar felul în care-şi ocupase jumătatea de birou era o revelaţie uimitoare, iar Grant realiza că Alex începea să se schimbe precum cameleonul din acvariu, adaptându-se din ce în ce mai bine noului său mediu. Ce păcat că Alina nu se arăta la fel de maleabilă! Cei doi lucrau foarte bine împreună, redevenind un cuplu valoros pe plan profesional. Cu toate acestea însă, Alina refuzase să-şi ocupe jumătatea ei de birou. Tocmai din acest motiv, Grant se hotărî într-o după-amiază să apară neanunţat la uşa

apartamentului ei.

Alina deschise uşa, în mod vizibil surprinsă să-l vadă acolo.

— Grant! Ce surpriză neaşteptată, spuse pe un ton suspicios, în timp ce-l invita înăuntru. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Orice, dar numai dacă bem împreună.

Ea dispăru pentru câteva minute în bucătărie şi se reîntoarse cu două căni aburinde de cafea. Îi oferi una, apoi se aşeză pe canapea şi-l privi în mod deschis, ochii ei verzi oglindind o întrebare tăcută. Grant păşi până în dreptul ferestrei, admirând priveliştea parcului pentru câteva momente.

— Cum merg treburile între tine şi Alex? o întrebă într-un târziu.

— Bine.

— Ştii, urăsc cuvântul ăsta, spuse Grant, întorcându-se cu faţa la ea. Nu exprimă mai nimic.

Ochii Alinei se îngustară, ca şi cum ar fi încercat să citească printre rânduri.

— De ce-ai venit cu adevărat, Grant?

— Vreau să ştiu dacă te înţelegi bine cu Alex.

— Da, ne înţelegem bine, răspunse ea pe un ton precaut.

Grant începea să se enerveze. Nu era obişnuit cu ea atât de închisă în sine, atât de greu de citit. Era o ironie absolută, dar Alina începuse să imite comportamentul de odinioară al lui Alex, în timp ce el devenea tot mai mult persoana care obişnuise ea să fie până de curând.

— De ce nu te-ai mutat încă în biroul tău? Îţi ordon să te instalezi acolo în cel mai scurt timp cu putinţă.

— De ce? Colaborăm foarte bine şi ne facem treaba foarte eficient.

Nu asta contează?

Grant oftă adânc.

— Care-i problema, Alina? Poate te pot ajuta.

Alina clătină din cap.

— E complicat. Alex şi cu mine… noi suntem complicaţi. Mereu a fost aşa între noi şi aşa va fi pentru totdeauna. Deocamdată, cel mai bine este să lucrăm împreună şi să ne facem treaba în mod eficient, dar nu mai mult de atât.

— Nu te încurajez să reîncepi o relaţie cu el, dacă la asta te-ai gândit, dar totuşi mi-aş dori să văd că-i acorzi mai multă atenţie. Măcar dă-i o şansă să-ţi devină prieten. Îţi garantez că vă veţi simţi amândoi mai bine.

Alina întoarse capul şi privi afară pe geam.

— Bine, îţi înţeleg punctul de vedere. Am să încerc. Apoi îşi reîntoarse privirile la el. Grant, mi-ai spus odată că Elite nu se opune în mod special relaţiilor intime cu persoane din afară.

— Dar am fost destul de clar când ţi-am explicat că o astfel de relaţie va trebui să se supună cerinţelor Elite.

— Am înţeles asta. În linii mari, oricum. Ceea ce încerc să aflu, sunt definiţiile acelor cerinţe. Am cunoscut un bărbat…

— Robert Keam. Da, ştim despre asta.

— De unde ştiţi? întrebă Alina, incapabilă de a-şi ascunde şocul la auzul acelei veşti.

— Relaţia ta cu doctorul Keam ne-a devenit cunoscută în urma unei supravegheri de rutină.

Grant scoase o poză din buzunarul interior al hainei şi i-o întinse. Alina îşi coborî ochii la instantaneul înfăţişând-o pe ea împreună cu Robert, în timp ce intrau într-un bistro din centrul oraşului. Îşi aminti de cina plăcută din seara aceea, realizând că fuseseră urmăriţi în permanenţă, fără ca măcar să-şi fi dat seama. Un fior rece îi străbătu şira spinării.

— Cu toţii suntem subiectele unor supravegheri de rutină din când în când. Ştiai asta, comentă Grant pe un ton blazat. Alex ştie de relaţia ta cu doctorul Keam?

Alina inspiră adânc înainte să răspundă.

— Da, ne-a văzut împreună. Ieşisem la o cafea şi-am dat nas în nas cu Alex. N-a fost nimic aranjat, coincidenţă pură.

— V-a abordat el?

— Nu, eu l-am abordat pe el. Alex i-a spus lui Robert că avem relaţii profesionale. El se ocupă cu vânzarea obiectelor de artă, eu îi asigur măsurile de securitate necesare unor astfel de tranzacţii. Totul a sunat foarte convingător. Grant, am nevoie de îndrumări specifice de la tine. Nu vreau să fac vreo greşeală prostească şi să-i risc astfel siguranţa lui Robert.

— Atâta timp cât acoperirea identităţii tale rămâne intactă, iar tu evoluezi în timpul misiunilor la standardele impuse de Elite, totul va fi în regulă. Şi mută-te odată în biroul ăla. E un ordin! Ai trecut pe acolo de curând?

— Nu.

— Atunci cred c-ar trebui să faci o vizită. Alex a făcut nişte schimbări de-a dreptul surprinzătoare. Şi-a adus obiecte personale, ba chiar are un acvariu cu un cameleon.

Alina îl privi surprinsă.

— Poftim?

— Ai auzit bine. Un cameleon, repetă Grant.

Expresia ei şocată îi demonstră că marcase din plin. Puse cana de cafea pe o măsuţă şi se îndreptă către uşă.

— S-ar putea să avem o misiune de ultimă oră. O să aflăm în curând.

Alina rămase cu privirile aţintite pe uşă mult timp după plecarea lui. Avea nevoie de companie neutră, aşa că decise să-i viziteze pe deja bunii ei prieteni, Sashi şi Chandan. Le promisese de ceva vreme o cină tradiţională

românească, iar azi era ziua perfectă pentru aşa ceva. O jumătate de oră mai târziu, străbătea deja în sus şi-n jos piaţa în aer liber de pe Rue d'Aligre, în căutarea ingredientelor necesare.

*

Nu era prea dificil s-o urmărească, mai ales de când îi instalase un dispozitiv de urmărire în maşină cu câteva zile mai înainte. În felul acesta, Alex putea rămâne la o distanţă considerabilă în timp ce Alina îl târa prin mai toate pieţele în aer liber din Paris, înainte de a ajunge într-un final la destinaţie: o căsuţă pe malul Senei. Plănuia să gătească o cină memorabilă? Şi dacă da, atunci pentru cine?

Alex parcă şi scoase un binoclu din bordul maşinii. O urmări cum îşi croia drum prin mica grădină din faţa casei, încărcată de pungi cu cumpărături. Un bărbat înalt, bine făcut îi deschise uşa. Lui Alex i se puse un nod în gât în timp ce-i privea cum se îmbrăţişau. Pe faţa Alinei se reflecta o bucurie sinceră în timp ce schimbau câteva cuvinte, încă ţinându-se în braţe. Bărbatul o sărută uşor pe obraji, apoi o ajută să intre în casă.

Alex rămase acolo pentru un timp îndelungat, cu privirile aţintite pe uşă. Apoi puse binoclul la locul lui şi porni motorul, forţându-se să plece de acolo. Demară în trombă, fără să mai arunce nicio privire la căsuţa de pe malul Senei.

*

Alina zâmbi şi acceptă paharul de vin.

— Mulţumesc.

Sashi zâmbi şi ea.

— Îl meriţi pe deplin. Cina a fost delicioasă!

Îi îndopase ca la carte, cu o cină pe care n-aveau s-o uite prea curând. Ciorbă de perişoare, sarmale, friptură în sos de vin, cu garnitură de cartofi noi şi fasole verde şi, desigur, vestiţii papanaşi cu frişcă proaspătă. Cu toţii

mâncaseră mult prea mult.

— Chiar a meritat, mai ales din moment ce nevastă-mea a anulat o partidă mult aşteptată de bridge, spuse Chandan pe un ton rănit.

Sashi mimă un oftat indignat.

— N-aş fi ratat cina asta pentru nimic în lume, mai ales în compania misterioasei Alina. Nu mai vorbim de mâncarea delicioasă, spuse în timp ce-l înghiontea în joacă pe soţul ei.

Chandan scoase un văitat fals şi o sărută pătimaş. Alina îi urmări cu un zâmbet minuscul pe buze. Doi oameni complet îndrăgostiţi, care se simţeau minunat împreună. Expresia din ochii lui Chandan, ori de câte ori îşi privea soţia, era una de o fericire pură. Nu se mai sătura de compania lor, mai ales că n-o luaseră niciodată la întrebări în legătură cu dispariţiile ei pe nepusă masă, sau faptul că nu ştiau prea multe despre viaţa ei personală.

— Şi ce mai e nou cu bărbatul tău misterios? întrebă Sashi, cuibărindu-se lângă Chandan pe canapea.

— Mai nimic, răspunse Alina, stăpânindu-şi un zâmbet când mâna lui Chandan i se strecură pe sub păr lui Sashi, începând s-o dezmierde pe ceafă. Nu prea am mai vorbit în ultimul timp.

Pleoapele lui Sashi fluturară de plăcere.

— Mmm-hmm. De ce nu? reuşi cu greu să articuleze întrebarea.

— E o poveste lungă. Ni s-a impus să împărţim un birou la muncă şi lucrurile s-au complicat şi mai tare, încercă Alina să explice fără a da în vileag prea multe adevăruri.

În ultimul timp, începuse să le povestească anumite lucruri bunilor ei prieteni, numai un minimum necesar pentru a-şi proteja adevărata identitate. Mai luă o înghiţitură din paharul cu vin, apoi deschise gura să mai spună ceva. Telefonul ei mobil începu să sune,

întrerupând-o. Le aruncă un zâmbet forţat lui Sashi şi lui Chandan, apoi răspunse la telefon, încercând să-şi păstreze o expresie neutră pe faţă.

— Vin imediat, se rezumă să spună după câteva momente, apoi închise telefonul.

Sashi şi Chandan schimbară o privire. Nu era primul telefon misterios de acest gen la care asistau şi, de fiecare dată, Alina dispărea din peisaj pentru cel puţin câteva zile.

Alina le zâmbi din nou, de data aceasta cu regret.

— Îmi pare rău, dar…

Se poticni încurcată, pentru prima oară nevenindu-i nicio scuză plauzibilă în minte. Rămase acolo, nemişcată, privindu-i cu ochi trişti. În cele din urmă, Chandan trase aer în piept şi făcu un gest cu mâna în semn că nu era nicio problemă.

— Hei, nu-ţi mai face griji! Ne bucurăm că ne-ai vizitat, a fost o seară fantastică. Întoarse capul şi-o privi pe Sashi cu subînţeles. Oricum, noi trebuie să ne cam îndreptăm spre pat.

— Chandan! îl apostrofă ea, înghiontindu-l din nou în joacă.

Zâmbetul Alinei deveni larg şi sincer.

— M-am simţit minunat în seara asta. Mulţumesc că mi-aţi îngăduit să vă fac praf bucătăria!

Sashi râse şi se ridică în picioare. Cele două femei se îmbrăţişară îndelung.

— Sună-mă oricând vrei să vorbim, îi şopti Sashila ureche.

— Promit, răspunse Alina, apoi se întoarse să-l îmbrăţişeze şi pe Chandan.

— Te conduc la maşină, îi spuse el.

Alina îşi stăpâni un clătinat din cap. Încercase să-l facă să înţeleagă în toate felurile posibile că-şi putea purta şi singură de grijă, însă el era determinat să o protejeze de

orice pericol ce-ar fi putut să apară pe drumul dintre casa lui şi maşina ei.

Când ajunseră la maşină, se întoarse cu faţa la el.

— Mulţumesc.

Chandan o privi în mod deschis, ochii lui negri ca tăciunele emanând îngrijorare pură.

— Eşti sigură că e totul în regulă cu tine?

Răspunsul ei gata pregătit pentru situaţii de genul acesta rămase nerostit în momentul în care îi întâlni privirea. Rămaseră acolo nemişcaţi pentru câteva momente, un om normal cu o viaţă normală şi o fantomă supravieţuind sub greutatea unui secret de neimaginat. Şi cu toate astea, Alina simţea o oarecare legătură între ei. O simţea foarte clar şi se întrebă nu pentru prima oară dacă nu cumva Chandan avea o oarecare conexiune cu Elite, însă alungă repede acel gând. Era prea liber în exprimare, în tot ceea ce făcea, prea independent pentru a-l putea suspecta de aşa ceva.

În cele din urmă, găsi puterea să-i răspundă.

— Da, sunt sigură.

*

Întrebându-se dacă nu cumva întunecimea stării ei sufleteşti transforma lumea din care era alcătuită organizaţia Elite într-un abis şi mai adânc, Alina simţi treptat cum mecanismele familiare de auto-apărare din interiorul ei începeau să-i protejeze părţile din suflet care nu aveau nicio legătură cu locul acela. Străbătu coridoarele întunecate, ochii ei reflectând atmosfera gri din jur. Îl zări pe Vallis într-o sală de antrenament, şcolindu-i pe noii recruţi în arta fină de luptă corp la corp, mişcându-şi braţele fără niciun efort în timp ce demonstra cele mai bune metode de a rupe un gât, sau un picior. Pe măsură ce se apropia de biroul ei comun cu Alex, îşi întipări o expresie neutră şi rece pe faţă.

— Bună, o salută el când intră, fără să-şi dezlipească

ochii de pe ecranul computerului din faţa sa. Părea calm şi rece, ca de obicei.

— M-ai chemat?

Alex continuă să n-o privească, însă degetele lui se opriră din scris şi rămaseră suspendate deasupra tastaturii.

— Da, voiam să-ţi pun câteva întrebări.

— Sper că n-o să-ţi faci un obicei să mă suni de fiecare dată când ai nevoie să pui întrebări cuiva, replică ea cu o intensitate măsurată.

— Unde ai fost?

Alina oftă exasperată.

— Se pare că nu auzi ce-ţi spun.

— Unde ai fost? repetă el întrebarea.

— La nişte prieteni, răspunse ea sfidător.

— Cine sunt?

— Prieteni de-ai mei. Nu-i cunoşti.

— Cum v-aţi cunoscut?

— În parc.

— Când?

— Habar n-am… acum câteva luni, continuă ea să-i răspundă, neînţelegând de ce îi permitea să-i invadeze viaţa personală într-un aşa hal. Care-i treaba? De ce tot interogatoriul ăsta?

Alex ridică în sfârşit ochii s-o privească.

— L-ai trecut măcar printr-o verificare de rutină?

Ochii ei se îngustară.

— M-ai urmărit.

Alex nu-i răspunse. Foarte bine, dacă tot n-o văzuse pe Sashi, ea nu avea de gând să-i spună despre existenţa ei.

— Nu-mi vine să cred c-ai făcut asta, Alex. Nu-ţi aparţin. Dacă vreau să am o relaţie cu cineva, sunt liberă

s-o fac.

Alex rămase tăcut, însă ea putea vedea în mod clar că era tensionat. Oftă exasperată.

— E un om foarte bun. Nu ştie nimic despre Elite şi nici nu întreabă. Acum, dacă ai terminat cu interogatoriul, îmi dai voie să mă mut în jumătatea mea de birou?

Alex o privi, incapabil să-şi ascundă surpriza din priviri.

— Bineînţeles.

Ochii Alinei scanară încăperea. Două birouri negre lăcuite se aflau la capetele opuse ale camerei, cu o canapea neagră cu perne negre şi vişinii între ele. Pe măsuţa joasă din faţa canapelei se aflau două lumânări groase care înconjurau o sculptură metalică reprezentând o ea şi un el ţinându-se de mână. Atmosfera avea un iz masculin şi cu toate astea, prezenta mici detalii decorative care ar fi făcut orice femeie să se simtă în largul ei. Faimosul cameleon se afla pe un raft, chiar în faţa scaunului lui Alex.

— Am început să lucrez la profilul misiunii. Poţi să arunci un ochi, dacă vrei, spuse Alex, făcând un semn cu capul spre computerul aflat pe biroul ei.

Alina luă loc şi trecu în revistă toate informaţiile, apoi parametrii misiunii.

— Ai vreo sugestie, sau vrei să schimbi ceva? o întrebă el după un timp.

— Încă nu.

— Vrei un ceai?

— Mersi, pot să-mi iau şi singură. Tu vrei ceva? încercă să fie politicoasă.

— Nu, mulţumesc.

Alina se ridică în picioare şi se îndreptă către colţul care fusese transformat într-o bucătărioară. Deschise un dulap şi rămase surprinsă când descoperi că era plin cu tot

felul de necesităţi: farfurii, castroane, mai multe feluri de pahare, căni. Câte două din fiecare. Deschise un al doilea dulap şi găsi cafea, mai multe sortimente de ceai, pliculeţe cu ciocolată caldă, sărăţele, patru sticle de vin roşu. Pe un bufet se afla un filtru de cafea.

Un zâmbet minuscul îi pluti pe buze, în timp ce şi-l imagina pe Alex la cumpărături după toate prostiile acelea. Grant avea dreptate, chiar încerca din greu să se schimbe. Deschise micul frigider şi găsi sticle cu apă minerală, lapte pentru cafea, sortimentul ei de caşcaval preferat, sucuri naturale de fructe, ba chiar două sticle de şampanie.

Îşi prepară un ceai şi se reîntoarse la biroul ei. Se aşeză pe scaunul confortabil şi se sprijini de spătar, privindu-l pe Alex cum lucra de zor la computerul lui. Din când în când, el o privea pe deasupra monitorului, apoi îşi reîntorcea privirile la ecran. În cele din urmă, îşi abandonă lucrul şi îi acordă toată atenţia lui.

— M-am gândit la abordarea mea iniţială, spuse cu voce joasă, ambiguitatea afirmaţiei lui în mod clar deliberată.

— Şi? intră ea în joc, sorbind din ceaiul ei.

— Profilul este eronat, conţine multe greşeli majore.

Alina puse cana cu ceai pe birou.

— Ai vreun plan alternativ?

— Da. Mi-ar face plăcere dacă am încerca să luăm totul de la capăt împreună, tonul vocii lui era încărcat de speranţă şi era clar că se referea cu mult mai mult decât la crearea unui simplu profil de misiune.

Alina îi zâmbi, înţelegând sensul din spatele cuvintelor. Era timpul să treacă amândoi un pod, pentru a se întâlni la mijlocul drumului.

— Probabil ai dreptate. Poate chiar ar trebui s-o luăm de la capăt.

*

Chandan zări Mercedesul negru parcat în faţa casei sale imediat ce o coti pe strada lui. Parcă în spatele lui şi coborî din maşină, păstrându-şi ochii pe silueta ce se zărea înăuntru. Uşa şoferului se deschise şi un bărbat îmbrăcat în negru coborî la rândul lui din maşină. Chandan îl măsură de sus până jos, observându-i atitudinea precaută.

— Unde ai cunoscut-o? îl întrebă necunoscutul, fără a se mai obosi cu nicio introducere.

Ochii lui Chandan se îngustară.

— Îmi pare rău, dar nu cred că am avut plăcerea să ne cunoaştem.

— Ce fel de relaţie ai cu Alina?

Chandan zâmbi larg. Ah, bărbatul misterios din viaţa Alinei!

— Dar ce te face să crezi că am vreo relaţie cu ea?

— A fost aici ieri seară, iar tu ai întâmpinat-o la uşă.

— Aşa am făcut? replică Chandan pe un ton amuzat. Păi, dacă eşti aşa de convins, probabil că ai dreptate.

— Trebuie să ştiu ce fel de legătură e între voi doi, continuă Alex, în timp ce-şi scotea ochelarii de soare.

— Să ştii că am auzit foarte multe despre tine… bărbatul misterios din viaţa Alinei.

Înainte ca Alex să se poată controla, o umbră trecătoare de uimire se oglindi în ochii lui albaştri-verzui. Chandan se înclină uşor.

— Sunt încântat să te cunosc în sfârşit.

— Ce-ai auzit despre mine?

— Ei, ba una, ba alta. Totuşi, aş vrea să ştiu un singur lucru. Numele tău. Nu crezi că ar fi mai civilizat să te prezinţi?

Alex îl privi fără să spună nimic.

— Mda, bănuiam eu. Nu eşti prea comunicativ, nu-i aşa?

Ambii bărbaţi rămaseră tăcuţi pentru câteva

momente, studiindu-se unul pe altul.

— Deci, dacă tu nu vrei să-mi răspunzi mie, iar eu nu-ţi răspund ţie, bănuiesc că ne aflăm într-un impas. Probabil că ar trebui să lăsăm numele în afara conversaţiei noastre.

— Probabil.

— Vestitul bărbat misterios, ridicându-se la înălţimea prestigiului său.

Impresionant. Chiar mă întrebam cât mai durează până apari.

— Cât de multe ţi-a spus?

— De ce n-o întrebi pe ea?

Alex îşi încleştă maxilarele. Chandan zâmbi larg şi se aplecă puţin spre el.

— Dă-mi voie să-ţi dau un mic sfat, domnule misterios. Destinde-te, relaxează-te! îl bătu prieteneşte pe umăr, extrem de mulţumit să-l vadă descumpănit pe moment. Zâmbeşte-i măcar o dată şi, pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte cu ea!

— Am vorbit, spuse Alex, fixându-şi privirea în apele Senei.

— Da, sunt convins. Şi ce i-ai spus? I-ai făcut morală în legătură cu mine, ai refuzat să-i răspunzi la întrebări? Asta nu e o discuţie, ci un interogatoriu.

— Ţi-a spus ea asta? întrebă Alex într-un final.

Chandan oftă din greu şi-i aruncă o privire suferindă. Alex se întoarse pe călcâie şi se îndreptă către maşină.

— Hei, domnule misterios! strigă Chandan după el. Cred c-ar trebui să mai lucrezi un pic la simţul umorului. Ştii tu, glume, râs… *La Comedie*? îi zâmbi cu căldură. Succes!

Alex înclină din cap, apoi se întoarse să privească apele învolburate ale Senei înainte de a se sui în maşină.

*

În ciuda faptului că Alina era cu el, prezentă în mod

fizic, Robert Keam avea îndoieli serioase că se afla acolo din punct de vedere spiritual. De când sosise la apartamentul lui, o simţise într-o stare destul de abstractă. La fel de caldă cu el, însă în mod clar preocupată de altceva, poate chiar puţin absentă.

O surprinse privind în jurul ei de câteva ori cu o expresie uşor uimită întipărită pe trăsăturile ei frumoase, creându-i impresia că avea ceva dificultăţi să accepte unde se afla. Nu. De fapt, era ceva mai complicat decât atât. Mai adânc. Robert avea impresia că-i era greu să accepte că avea vreun drept să se afle acolo.

Nu voia s-o preseze cu întrebări. De fapt, voia. Chiar foarte mult. Dar nu se încumeta s-o facă din mai multe motive. În primul rând, datorită certitudinii că n-ar fi fost foarte corect din partea lui s-o încurajeze să-şi deschidă inima în faţa lui, când ştia clar că el nu avea s-o facă la rândul lui. Apoi se temea de reacţia lui în momentul în care ar fi aflat secretele pe care ştia instinctiv că le ascundea femeia de care era îndrăgostit.

Lasă lucrurile aşa cum sunt, îşi spuse ferm. *Preţuieşte momentul. Preţuieşte-o pe ea.*

Încă se mai lupta cu amintirea golului pe care-l simţise în timpul absenţei ei de aproape o săptămână. Nu-şi îngăduise să realizeze cât de întunecată şi puerilă fusese acea perioadă, până când nu intrase în aula de lectură şi o găsise acolo, îmbrăcată într-un taior negru cu modele roz foarte şic. Se aşezase picior peste picior când îl văzuse şi-i zâmbise aproape imperceptibil. Îi zâmbise şi el – ba nu, de fapt rânjise de-a dreptul – simţind că ieşise afară la lumina soarelui după ce fusese închis zile întregi într-un dulap claustrofobic.

O privise pe tot parcursul orei, minunându-se din nou de puterea ei de concentrare. Era ca un burete care-i absorbea fiecare vorbă. Ba chiar observase că fusese la un pas să spună ceva de câteva ori. O văzuse înclinându-se

nerăbdătoare în faţă pe scaunul ei, aproape ridicând mâna, însă, dintr-un motiv neştiut, se abţinuse. Probabil din dorinţa de a nu atrage atenţia asupra ei.

Alina oftă şi se cuibări mai bine în el. Erau aşezaţi pe canapeaua din sufragerie. Mâncaseră o cină delicioasă – Alina comandase mâncare chinezească şi insistase să plătească – apoi vizionaseră un film. Se cuibăriseră unul în braţele celuilalt, se sărutaseră, discutând din când în când despre una sau alta.

— Un franc pentru gândurile tale, spuse Robert, trecându-şi degetele prin părul ei mătăsos cu o plăcere voluptuoasă.

Alina îşi ridică capul, privindu-l întrebător. Pielea delicată de sub ochii ei era destul de întunecată. Robert nu ştia ce anume trebuise să facă cât timp fusese plecată, însă era convins că nu avusese parte de prea mult somn.

— Poftim? întrebă ea, arcuind o sprânceană.

— Un franc pentru gândurile tale, repetă el.

Obrajii ei se colorară într-un roz pal, însă rămase tăcută. Robert nu se lăsă păgubaş de data aceasta şi continuă, alegându-şi cuvintele cu mare grijă.

— A trebuit să pleci din cauza muncii tale, nu-i aşa? Au fost… probleme?

Alina se foi în braţele lui, în mod clar nesimţindu-se în largul ei din cauza subiectului abordat de el.

— Da, au fost probleme.

— Şi nu s-au rezolvat?

O expresie imposibil de descifrat alunecă pe faţa ei.

— Dimpotrivă, răspunse cu o duritate ciudată în voce. Şeful meu a fost foarte mulţumit.

— Şi atunci ce te frământă?

— Rezolvarea problemelor a implicat o situaţie foarte dură pentru unul dintre colegii mei.

Aceleaşi instincte care-l avertizau pe Robert că

femeia pe care o iubea ducea o viaţă plină de secrete, îl avertizară că de data aceasta păşise pe un teren minat.

— Cât de dură? o întrebă.

— Extrem de dură.

Din tonul vocii ei, Robert deduse că nu avea să spună mai mult şi, sincer, nici nu era convins că şi-ar fi dorit-o.

— Am înţeles, spuse, cu toate că nu înţelegea nimic.

Fără să vrea, gândurile i se întoarseră la bărbatul pe care-l cunoscuse la librărie. Împinse imaginea afară din mintea lui. Alina clătină din cap şi-l privi din nou.

— Nu pot să vorbesc despre asta, Robert. Te rog, nu-mi cere s-o fac.

Te rog.

El ridică mâna şi o mângâie pe obraz.

— Ai face-o dacă ai putea?

— Ce anume?

— Ai vorbi cu mine despre toate aceste lucruri?

Ochii ei verzi evadară peste umărul lui.

— Eşti un om minunat, spuse pe un ton scăzut, poate chiar trist.

— Asta înseamnă da, sau nu?

Alina oftă, presându-şi palma pe pieptul lui. O expresie amară îi umbri trăsăturile precum un voal fin de tul.

— Nu cred că ţi-ar plăcea ce-ai auzi dacă aş face-o.

Robert reflectă la cuvintele ei pentru câteva secunde, extrem de conştient în acelaşi timp de dorinţele trupului lui, ştiind că nu le mai putea ignora prea mult timp.

— Poate că da. Şi în acelaşi timp, poate că nu. Dar chiar dacă aş urî din tot sufletul ceea ce-aş auzi, tot nu m-ar împiedica să te iubesc.

Fusese pentru prima oară când îşi exprimase sentimentele pentru ea în cuvinte şi era uimit de cât de uşor fusese. După toate aparenţele, Alina era de-a dreptul

impresionată de confesiunea lui. Total şocată, mai bine spus. Ochii ei deveniseră imenşi, cu pupilele atât de dilatate încât nu se mai vedea decât o linie foarte subţire şi verde ca oceanul în jurul lor. Obrajii i se colorară într-un roşu incandescent, apoi se albiră precum laptele.

— Robert… şopti ea cu voce tremurată, în mod clar pregătindu-se de a nega posibilitatea ca el să poată nutri astfel de sentimente pentru ea.

— Şşşşşş…

Robert îi puse un deget pe buzele moi. Nu se aşteptase ca ea să-i răspundă cu aceleaşi cuvinte. Ştia că ţinea la el, iar faptul că era acolo cu el, în acel moment, era suficient. Cu mult mai mult decât sperase vreodată.

— E-n regulă, îi şopti.

Apoi o sărută delicat. Ea îi răspunse la sărut cu o uşoară disperare. Se atinseră. Se tachinară. Se tentară unul pe altul. Se aţâţară.

— Fă dragoste cu mine, îi ceru ea într-un final, tremurând în braţele lui ca un boboc de trandafir într-o furtună.

Iar el îi îndeplini dorinţa.

Mult mai târziu, Alina adormi în braţele lui, răpusă de pasiunea ce şi-o împărtăşiseră unul altuia. Însă Robert rămase treaz. Şi pentru că rămase treaz, descoperi ceva ce-l făcu să tremure pe dinăuntru, dar care nu-l surprinse cu adevărat. Numele pe care Alina îl strigase când ajunsese pe culmile extazului în braţele lui, îi aparţinuse. Însă numele pe care îl murmura atunci când dormea, îi aparţinea altui bărbat.

Alex.

*

EROARE DE JUDECATĂ

Chiar dacă era esenţial ca organizaţia Elite să funcţioneze fără oprire, ritmul operaţional oscila în funcţie de numărul misiunilor pe rol şi a altor factori, cum ar fi perioadele diferite ale unei zile. După aproape o decadă şi jumătate în interiorul organizaţiei, Alex deja intuia variaţiile nivelului de activitate. Le percepea mai mult la un nivel subconştient, absorbind intensitatea ritmului din jurul său şi ajustându-şi comportamentul în mod automat în funcţie de acesta.

Astfel, ştiu cu certitudine că era linişte şi pace imediat ce păşi afară din biroul lui. Nu pentru că nu se mai afla nimeni în Elite. Asta nu se întâmpla niciodată. Dar tensiunea obişnuită ce definea de obicei atmosfera lumii Elite părea o idee mai suportabilă. Alex chiar auzi ecoul unui hohot de râs de undeva de la capătul unui coridor.

Existau mai multe combinaţii de coridoare pentru a ajunge la sălile de antrenament, însă el o alese pe cea mai des folosită, colectând mai multe înclinări din cap în semn de salut de la diferiţi colegi în drumul său. O parte din el rămânea mereu surprinsă ori de câte ori cineva se obosea să-l salute. Fusese ţinut în mod deliberat atât de departe de colegii lui de-a lungul anilor, iar el devenise atât de distant, încât era obişnuit să fie tratat ca o specie ciudată de extraterestru, tolerată mai mult din necesitate. Ceea ce nu însemna că nu avusese parte de legături speciale cu anumite persoane. Din păcate însă, marea majoritate a prieteniilor pe care şi le îngăduise nu rezistaseră prea mult, fie datorită exigenţelor muncii sale, fie datorită mortalităţii extrem de ridicate pe teren. Însă dacă l-ar fi întrebat cineva care era motivul pentru care în ultima vreme mai toţi colegii îl tratau ca pe unul de-al lor, răspunsul lui ar fi conţinut doar un nume.

Alina.

Fosta lui elevă, muza lui spirituală într-un fel aproape bizar, jumătatea lui absolută, cu toate că speranţele ca ei să fie vreodată cu adevărat împreună…

Ea era cu Robert Keam în seara aceea. Îl auzise pe Vallis şicanând-o despre beneficiile de-a fi *protejata profesorului*. Ea îi răspunsese cu o remarcă picantă legată de temele pentru acasă, iar Alex se trezise zâmbind în ciuda junghiului de gelozie pe care-l simţise în inimă.

N-ai niciun drept, îşi reamintise când durerea ajunsese la apogeu.

Absolut niciun drept.

Ajunse la capătul coridorului şi o luă la dreapta, apropiindu-se de o cameră rotundă ca un acvariu pentru peşti, în care se afla centrul de analiză a informaţiilor. Aruncă o privire, ştiind că în mod sigur nu se afla nimeni acolo la ora aceea, însă îşi încetini paşii în mod automat când văzu că de fapt era cineva înăuntru. Femeia care-i bântuia gândurile era aşezată pe un scaun, cu spatele la el, aparent studiind foarte atent nişte imagini ce se succedau pe monitorul din faţa ei. Alex observă nişte schiţe şi planuri ale unor clădiri ce-i păreau vag cunoscute.

Ezită, dorindu-şi să intre în încăpere, însă nefiind sigur că ar fi fost prea indicat. Fuseseră foarte atenţi unul în preajma celuilalt în ultimul timp. La suprafaţă totul părea în regulă, însă oricine privea puţin mai atent, şi-ar fi dat imediat seama că relaţia lor era extrem de fragilă. Se îndepărtaseră unul de celălalt. Cu greu mai formau o echipă sincronizată chiar şi pe teren.

O studie pe sub sprâncenele încruntate. Alina stătea foarte dreaptă în scaunul ei, ca o şcolăriţă cuminte, în loc să aleagă o poziţie tolănită ca de obicei, semn că lua foarte în serios ceea ce făcea. Darabana pe care o bătea cu degetele pe biroul din faţa ei semnala că se afla într-o stare de tensiune nervoasă neobişnuită. Îi amintea de

comportamentul ei deschis de la început – pe vremea când nu era decât un simplu recrut şi automat eleva lui – de care se străduise să o dezveţe din răsputeri.

— *Arăţi prea multe celor din jurul tău,* obişnuia să-i spună. *E ca şi cum ar privi printr-o fereastră şi-ar vedea toate secretele casei.*

— *Mai bine o fereastră, decât un afurisit de perete de piatră!* îi striga ea bosumflată.

Era îmbrăcată complet în negru, la fel ca şi el, cu părul ei strălucitor prins în vârful capului la repezeală într-un fel de nod dezordonat. Alex se întrebă dacă ea chiar avea impresia că stilul acela sever îi diminua senzualitatea. Lui personal, i se părea nesuferit de atrăgătoare. De fiecare dată când îi vedea părul strâns în felul acela, nu se putea abţine să nu-şi imagineze plăcerea cu care i l-ar fi desfăcut.

Alina se mişcă brusc pe scaun şi întoarse capul. Ochii ei se fixară în ai lui, declanşându-i un fior de dorinţă pe toată şira spinării. Îl privi foarte serioasă pentru câteva momente, apoi îi oferi un zâmbet imperceptibil. Alex rămase pe loc, privind-o la rândul lui, apoi se declară învins şi păşi în încăpere.

— Văd că ai rămas aici până târziu, comentă pe un ton neutru.

— Da, şi se pare că nu sunt singura, răspunse ea în timp ce-şi rotea uşor umerii, încercând să elibereze din tensiunea acumulată. Era clar că-şi petrecuse ceva timp acolo.

Alex înclină capul cu un zâmbet în colţul gurii, în semn că marcase un punct.

— Credeam că ai… planuri pentru seara asta.

În ochii ei se ivi o undă de iritare, însă o secundă mai târziu dispăru ca prin farmec. Ce schimbare majoră faţă de Alina cea volatilă din trecut!

— Da, am avut. Cu Robert. Dar nu se simţea prea

bine şi a trebuit să amânăm.

Alex fu asaltat de o varietate extrem de complexă de emoţii, însă avu grijă să-şi păstreze o expresie neutră pe faţă.

— Îmi pare rău.

Alina îşi înclină capul puţin, continuând să-l privească, aparent o idee nesigură de sinceritatea lui. După câteva secunde însă, păru că-l crede pe cuvânt.

— Şi mie la fel, replică cu o candoare dezarmantă.

Urmă o pauză cam lungă. Ochii lui gri-verzui rămaseră fixaţi în ochii ei verzi, sau poate era invers, nu prea îşi mai dădea bine seama. Alex rupse brusc conexiunea aceea tulburătoare, privind la monitor şi încercând să vadă planurile şi schiţele pe care ea le studiase cu atât de multă atenţie. Partea analitică a creierului lui se trezi în sfârşit la viaţă.

Se încruntă.

— Locaţia din Munţii Rif?

Gruparea Islamică Combatantă Marocană, un grup clandestin terorist transnaţional cu celule operaţionale în interiorul Diasporei Marocane din Europa de Vest, începea să se dezintegreze şi apăruseră indicii că cei câţiva membrii rămaşi operau acum în slujba mai multor grupări teroriste. Majoritatea liderilor din Maroc şi Europa fuseseră ucişi ori arestaţi. De mai bine de un an, Elite ţinea sub supraveghere cartierul lor general din Munţii Rif, însă nu existau suficiente informaţii pentru a atesta că mai era operaţional, sau deservit de ultimele rămăşiţe ale GICM.

— Ştii ceva despre asta?

— Da, am analizat toate informaţiile acum trei luni. Câteva schimbări în sectorul de sud-est, dar configuraţia generală a rămas cam la fel. N-am reuşit să mai extrag ceva nou. E pe rol?

Ultima oară când verificase, locaţia din Munţii Rif se afla pe lista secundară de priorităţi.

Alina încuviinţă din cap, indicându-i monitorul alăturat, unde se afla programul actualizat.

— Se pare că au apărut informaţii noi, confirmate de o sursă din regiune. Brett vrea să curăţăm locul o dată pentru totdeauna. Situaţia e încă neclară la sol, dar se pare că în douăzeci şi patru de ore, vom beneficia de o fereastră de intervenţie.

— Faci parte din echipă?

— Da.

— Cine?

— René.

Tăcură amândoi. Alina se foi pe scaun, în mod clar nemulţumită de ceva anume. Alex aşteptă, nemişcat precum o stâncă. Într-o altă dimensiune, ar fi provocat-o să vorbească, poate chiar ar fi manipulat-o în vreun fel. Însă vremea aceea trecuse de mult. În cele din urmă, Alina oftă.

— Ceva e-n neregulă cu profilul misiunii. Ceva esenţial.

— Ce anume?

— Păi, problema e că nu-mi dau seama exact. Nu pot să pun degetul pe o neregulă şi să zic: uite, asta e. Plus că nu sunt sigură dacă are vreo legătură cu faptul că René nu este analistul meu preferat. Nu-l plac deloc în mod personal şi n-am încredere în el nici din punct de vedere profesional.

— Bun, şi?

— Şi cred c-ar trebui să zic ceva, dar habar n-am ce. Nu vreau să mă apuc să arăt cu degetul aiurea înainte de-a analiza toate informaţiile şi profilul misiunii. Alina întoarse capul şi-l privi cu ochi rugători. Ştiu că nu mai eşti mentorul meu şi că n-ar trebui să dau imediat fuga la tine când am probleme. Şi mai ştiu că există un protocol strict în chestii de genul ăsta. Misiunea îi aparţine lui René, nu ţie. Dar ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai arunca un ochi peste profilul misiunii. Poate vezi vreo neregulă. Sau poate

totul e-n regulă, şi atunci îmi poţi spune că sunt pur şi simplu nebună. Oricum, ar fi mult mai bine decât să rămân în tensiunea asta.

Alex nu ezită nici măcar o secundă. Îi făcu semn să-i facă loc şi se aşeză pe un scaun în faţa monitorului. Analiză toate informaţiile disponibile, apoi citi cu atenţie profilul misiunii, zâmbind în sinea lui. Instinctul Alinei era mai mult decât bun. Profilul misiunii prezenta, într-adevăr, iregularităţi esenţiale. Însă înţelegea de ce nu putea pune degetul pe ele. De asemenea, credea că misiunea putea fi salvată şi dusă la bun sfârşit. Cel mai important pentru el însă, era faptul că se puteau realiza toate astea fără ca ea să trebuiască să-şi rişte viaţa în mod nesăbuit, aşa cum ar fi trebuit s-o facă dacă respecta profilul misiunii alcătuit de René.

Deschise din nou secţiunea cu profilul tactic. Alina avusese dreptate când spusese că n-ar fi trebuit să-i ceară ajutorul în privinţa acelei misiuni. Nu mai era mentorul ei şi protocolul pentru astfel de situaţii era foarte strict. Apoi mai era şi respectarea scării ierarhice. Nu putea interveni în mod direct. Nu şi de data aceea.

— Deci, ce părere ai? întrebă Alina cu voce joasă.

— Informaţiile sunt slăbuţe rău.

Alina se încruntă.

— Au fost confirmate din două surse diferite.

— Şi ambele nu sunt de prea mare încredere. Nu sunt altceva decât zeloţi religioşi.

— Asta înseamnă că tind să nu bage prea mult în seamă semnalele de alarmă, din moment ce cred că-l au pe Allah de partea lor?

Alex zâmbi amuzat. În stilul ei caracteristic, Alina descrisese situaţia mai corect decât ar fi reuşit oricine altcineva. Acurateţea logicii fostei sale eleve îi umflă pieptul cu mândrie.

— Exact, îi răspunse.

Alina îşi muşcă buza de jos şi privi la schiţele de pe ecran. Le studie tăcută pentru câteva momente, apoi întoarse capul să-l privească.

— Dacă fac abstracţie de toate exagerările, pot remedia profilul misiunii, gândi cu voce tare.

— Da.

Alina îl privi din nou, în mod clar aşteptând ca el să elaboreze ideea.

Când el rămase tăcut, înclină din cap în semn că a înţeles.

— Şi trebuie s-o fac singură.

Alex spera din tot sufletul că într-adevăr înţelesese. Discuţia lor nu avea să rămână confidenţială. Se îndoia că erau monitorizaţi în timp real, însă înregistrările audio-video aveau să fie analizate într-un viitor foarte apropiat. Iar dacă misiunea avea să se deruleze aşa cum bănuia, fiecare gest şi cuvânt rostit aveau să fie analizate la cel mai înalt nivel. Dorinţa de-a o ajuta cumva aproape îl sufoca, însă reuşi să se controleze. În schimb, o privi în mod deschis, încercând să-i comunice tacit toată încrederea pe care o avea în calităţile ei de agent operativ.

— Bun, am înţeles. Altceva? întrebă ea.

— René a compensat iregularităţile din profilul misiunii punându-ţi ţie în spate mai toate sarcinile şi responsabilităţile. E o tactică acceptabilă, însă nu atunci când eşti lider de echipă.

— Mda… dacă pic eu, pică toată misiunea.

Era clar că nu era ceva nou pentru ea. Nu se aflase numai o dată în acea poziţie.

— De data asta, da.

Urmă o pauză lungă, timp în care Alina se foi pe scaun, iar Alex aşteptă răbdător.

— Şi atunci, ce naiba fac? întrebă ea în cele din urmă, ridicând din umeri.

Nu se întâmpla foarte des să-i ceară ajutorul atât de deschis. De obicei, Alex o asista pe ocolite, mai mult şicanând-o în aşa fel încât s-o întărâte în găsirea unei soluţii. Îl durea că trebuia s-o refuze atât de categoric acum, însă era spre binele ei.

— Asta trebuie să mi-o spui tu, răspunse el, indicându-i informaţiile de pe monitor.

Alina oftă şi-şi puse mâinile sub bărbie, studiind din nou ecranul cu un aer de copil îmbufnat.

— Aş putea să refac profilul misiunii… să-i prezint lui René o altă alternativă.

— Da, ai putea.

Ea îşi muşcă din nou buza de jos, încruntându-se.

— Bănuiesc că nu pot recomanda amânarea misiunii.

— Nu.

Dacă într-adevăr exista o fereastră de intervenţie împotriva grupării GICM, atunci trebuia neapărat folosită.

— Şi dacă recomand un număr mai mare de agenţi?

— Cel mai bine ar fi să consideri că parametrii personalului sunt standard.

Alina oftă din nou, studiind din nou toate informaţiile, apoi profilul misiunii. Se reîntoarse la schiţele locaţiei, apoi la planurile clădirilor. Alese două cadre şi le mări. Privi alternativ cadrele mărite cu cele originale şi amplasamentul lor în perimetrul de acţiune. Apoi mai citi o dată informaţiile disponibile. Îşi muşcă din nou buzele şi se încruntă. Reveni la cele două cadre. În cele din urmă, întoarse capul să-l privească pe Alex.

— Ok, începu după ce trase aer adânc în piept. În primul rând, aş împărţi echipa în perechi…

Îşi continuă prezentarea şovăielnic la început, cu pauze dese, în timp ce încerca să nu încurce toate ideile strategice pe care le împletea într-un profil viabil. Pe măsură ce vorbea însă, devenea tot mai fluentă, până când

vorbele începură să-i zboare de pe buze precum o lecţie gata învăţată pe care o repetase de multe ori. Reconfigurarea profilului misiunii era excelent.

— Ţi-a mai rămas strategia de evacuare, comentă Alex la sfârşit.

Alina se tensionă, în mod clar iritată de lipsa oricărui comentariu pro sau contra. Ba chiar deschise gura pentru a protesta, însă o secundă mai târziu se opri, realizând că de data aceea tăcerea lui însemna o aprobare tacită.

— Bănuiesc că nu pot conta pe un atac tactic aerian, spuse pe un ton sarcastic.

Cu tot auto-controlul, Alex nu-şi putu abţine un zâmbet la auzul acelei sugestii ridicole.

— Nu prea cred. Dar te poţi folosi de AWACS.

Sistemul Aerian de Control şi Detectare – Airborne Early Warning and Control System – un sistem radar folosit la supravegherea şi întreruperea comunicaţiilor inamicului, este singurul element aerian multinaţional integrat, cu ajutorul căruia se asigură comanda şi controlul comunicaţiilor de orice fel pentru toate operaţiunile speciale ultrasecrete. Organizaţia Elite opera cu ajutorul a trei S 100B Argus drept platformă AEW, în realitate trei jet-uri SAAB 340 ultramoderne, dotate cu un sistem radar Ericsson Erieye PS-890.

Alina zâmbi maliţios.

— Le întrerup toate comunicaţiile, îi las orbi şi surzi, şi apoi…

Cu ajutorul câtorva întrebări bine formulate şi plasate, Alex o îndrumă cu blândeţe în elaborarea unui profil logistic şi tactic extrem de sofisticat, dar care măcar avea mari şanse de reuşită. Aproape instantaneu, Alina percepu sugestiile lui tacite, pe care le dezvoltă cu rapiditate şi acurateţe.

— Bun, comentă el, după ce o mai puse să mai repete încă o dată totul.

O simţea cum se abţinea din a-i cere mai multe aprecieri. Progresul pe care-l realizase era remarcabil, mai ales în ceea ce privea cucerirea îndoielii de sine, însă tot nu depăşise faza nesiguranţei atunci când era nevoită ca pe lângă viaţa ei să rişte şi vieţile altor agenţi operativi. Mai ales atunci când marja de reuşită era extrem de limitată.

— Mai ai vreo nelămurire? o întrebă Alex.

Alina se ridică de pe scaun, privind în jos la el. Părea obosită, era foarte palidă şi avea cearcăne.

— Şi dacă René nu vrea să asculte?

— René va conduce misiunea de aici, iar tu vei fi pe teren cu echipele. Fă ce trebuie să faci.

Munţii Rif, Maroc

Alina nu-şi dorea să acţioneze cum până la urmă decise că trebuia să acţioneze. Speră până în ultimul moment înainte de-a lua acea decizie să nu fie nevoită să o facă. Dar misiunea merse foarte prost chiar din primele minute. Când membrii echipei pe care o conducea ajunseră fiecare la locul prestabilit, dezastrul era deja inevitabil.

Vallis, cu care lucra în pereche, părea să-i împărtăşească părerile.

— *Merde*! mormăi printre dinţi în timp ce se adăposteau după un jeep militar de gloanţele care zburau peste tot în jurul lor. Am încurcat-o!

Alina analiză poziţia tactică a fiecărui agent, încercând cu disperare să găsească o soluţie pentru a-i scoate vii de acolo, preferabil cu misiunea îndeplinită cu succes. Nu găsi niciuna. Dacă respectau profilul standard al misiunii, nu aveau nicio şansă de supravieţuire.

— René, spuse cu voce joasă, trecându-şi o mână

peste frunte pentru a-şi şterge transpiraţia rece. Suntem înconjuraţi. Anunţă evacuarea!

— Negativ, îi răspunse vocea lui René în ureche. Misiunea rămâne pe rol. Delta, pregătiţi-vă de infiltrare în douăzeci de secunde.

— Negativ, replică o altă voce bărbătească aparţinându-i lui Edgar, un agent operativ sub a cărui comandă se afla echipa Delta. Suntem complet blocaţi.

— Inacceptabil! lătră René pe un ton iritat. Vă mişcaţi fundurile în cincisprezece minute!

— Inacceptabil? repetă Vallis uimit.

O explozie puternică în dreapta lor îi aruncă la pământ. Inamicul câştiga teren. Profilul misiunii creat de René se dovedea din nou cât se poate de greşit, la fel şi predicţia de *rezistenţă tactică minimă*.

La naiba, se gândi Alina în timp ce-şi acoperea capul cu mâinile, pentru a se proteja de ploaia de pământ, piatră şi metal ce cădea peste tot în jurul lor. *Dacă supravieţuiesc şi de data asta…*

Încă o explozie, de data aceasta şi mai aproape de poziţia lor. Gata, nu mai aveau timp de pierdut.

— Gamma, pregătiţi-vă să amplasaţi explozibilul, ordonă René.

— Gamma, rămâneţi pe loc, contracară Alina imediat. Zona nu e sigură.

Idiotul de René nu vedea în ce situaţie se aflau? Monitorul cu imaginile transmise în timp real prin intermediul satelitului se afla chiar sub nasul lui! Ordinul pe care tocmai îl dăduse era o nebunie!

— Ce-ai spus?

— Alina, repetă?

Prima întrebare venise de la René. A doua de la Dither, liderul echipei Gamma. Cele două voci se loviră distorsionat în urechea Alinei. *Fă ce trebuie să faci,* o

încurajă o a treia voce în mintea ei.

— Gamma, rămâneţi pe loc, repetă, o curioasă stare de calm învăluind-o precum o mantie protectoare.

Timpul parcă încetini, totul devenind extrem de clar. Probabil se afla foarte aproape de moarte, şi cu toate astea, nu se simţise nicicând mai vie. Cu coada ochiului, îl văzu pe Vallis cum despacheta ceva din rucsacul pe care-l avusese în spate. Întoarse capul. El îi întâlni privirea.

— Avem nişte jucării în plus pe aici, cu complimente din partea lui Alex, îi spuse cu voce răguşită. Dacă ai vreun plan alternativ, pune-l în aplicare. Eu personal, te susţin. Şi-ţi garantez că la fel vor face toate echipele.

— La naiba! urlă vocea lui René. Delta, mişcarea în cinci secunde!

— Delta, staţi pe loc, ordonă Alina cu voce fermă. Alex…

Paris, Franţa

— Aici, răspunse imediat Alex, încercând să-şi ignore bătăile inimii care i-o luase razna.

Avea să-şi permită mai târziu să facă un atac de cord. Prioritatea lui numărul unu în acel moment era să o ajute pe Alina în ceea ce devenea o rebeliune generală. Plus că în agendă mai era trecută şi o lecţie usturătoare la adresa cretinului responsabil pentru dezastrul care se întâmpla la o jumătate de lume distanţă de ei. Dezastru care se putea solda cu pierderi masive de vieţi pentru Elite, iar Alina era prinsă chiar în mijlocul evenimentelor.

— Închide canalul lui René şi schimbă pe B.

— Dacă o faci, ai încurcat-o, ameninţă René.

— Dacă n-o fac, îi pierdem pe toţi, răspunse Alex, în timp ce-i făcea semn operatorului tehnic de serviciu să se dea la o parte de la pupitrul de comandă, pentru a-i lua

locul.

— Nu eşti autorizat să faci asta, Alex. E misiunea mea, nu a ta, îi aruncă René peste umăr.

— Începând din momentul ăsta, nu mai e, declară Alex cu o finalitate tăioasă, menţinându-şi privirea pe ecranul principal.

Schimbă canalul de comunicaţie, eliminându-l astfel pe René din joc.

— René e pe dinafară, anunţă, degetele alunecându-i cu rapiditate pe tastatură. Securizez acum comunicaţiile.

— Beta, asiguraţi-i spatele lui Delta, ordinele Alinei începură să curgă fluid. Delta, pregătiţi-vă pentru plasamentul explozibilului. Gamma, retragerea la punctul de modulare A. Infiltraţi-vă prin partea de vest, avem flancul complet descoperit. Noi vă asigurăm spatele.

Urmă o tăcere scurtă, timp în care liderii de echipă asimilau şocaţi schimbarea de comandă şi modificarea profilului misiunii. Apoi, fiecare răspunse pe rând, cu voce fermă:

— Beta, se conformează.

— Delta, se conformează.

— Gamma, se conformează.

— Alex? Invocarea numelui lui fu acoperită aproape în întregime de zgomotul împuşcăturilor, urmat de un urlet de agonie.

— Sunt aici.

— Trebuie să le tai comunicaţiile. Poţi să aranjezi cu AWACS?

— De cât timp ai nevoie?

— Cel puţin un minut.

— Bun, mă ocup eu. În cât timp?

— Nouăzeci de secunde, începând de acum.

O explozie uriaşă trimise unde de vibraţii în urechea lui Alex.

— Delta, pe poziţie, raportă vocea lui Edgar câteva secunde mai târziu. I-am curăţat pe băieţi în zona noastră.

— Avansaţi până la zona trei! strigă Alina pentru a acoperi răpăitul neîncetat al împuşcăturilor, vocea ei sunând ca şi cum ar fi alergat cât de tare o ţineau picioarele. Menţineţi-vă poziţia până vă dau un semnal. Gamma?

— Pe poziţie. Punct de modulare A liber. Dither e scos din joc, am preluat comanda.

— Puteţi…

— Afirmativ. Mergem până la capăt.

— Nu vă mişcaţi până la semnalul meu. Infiltrare directă.

— Am înţeles.

— Alex?

— Iniţiez secvenţa în patruzeci şi cinci de secunde.

— Suntem pregătiţi.

— Ok. Intrăm online pe frecvenţă.

Alex alunecă pe scaunul cu rotile până la un alt pupitru de comandă şi introduse coordonatele. *Totul arată bine până aici.* Sau dacă nu bine, măcar în parametri de eroare acceptabili.

— Treizeci, anunţă cu voce tensionată.

— Dezactivaţi canalele de comunicaţii la şapte, le ordonă Alina agenţilor operativi Elite.

— Beta pe poziţii, declară o voce masculină.

— Bruiaj în zece, replică Alex. Nouă, opt, şapte…

Cu toate că încercă să facă tot posibilul pentru a prelungi semnalul de bruiaj, Alex nu reuşi să menţină acoperirea electronică mai mult de cincizeci şi trei de secunde. Însă cum comunicaţiile Elite se întrerupseră imediat ce se activă semnalul AWACS, deveniră cele mai lungi şi mai tensionate secunde din viaţa lui.

— Patruzeci de secunde, anunţă cu voce neutră,

închizând ochii. Patruzeci şi cinci de secunde. Redeschise ochii şi-şi şterse palmele transpirate pe pantaloni, apoi introduse o comandă pe tastatură.

Nimic.

— Cincizeci de secunde.

În urechea lui izbucni un piuit care deveni tot mai asurzitor pe măsură ce pulsul electronic îşi atingea limitele. Alex atinse modulatorul audio, reducând volumul sunetului. Tremurând pe dinăuntru, însă părând extrem de calm celor din jurul lui, reintroduse comanda cu degete sigure. Electricitatea statică îi asaltă timpanele. Stomacul i se ridică în gât. *Haide, haide, te rog, fii în viaţă…* Privea lui se fixă pe ecranul monitorului întunecat. *Te rog, Alina…* Ecranul pâlpâi o dată. De două ori. De trei ori. Grila de monitorizare începu să se contureze uşor pe fundalul întunecat. Un punct roşu ca sângele proaspăt se materializă în sectorul de vest. Apoi încă unul… şi încă unul. Supravieţuitori.

Agenţii Elite.

— Alina? reuşi cu greu să şoptească în microfon.

Încă o pârâitură de electricitate statică. Mai multe puncte roşii răsăriră pe grilă precum macii pe un câmp părăsit. Acum se mişcau.

— Ţintă distrusă, anunţă Alina cu voce răguşită. Edgar e rănit, Diether e mort. Misiune completă.

Respiraţia pe care Alex nu realizase că şi-o ţinuse îi explodă din plămâni. Se simţea ameţit.

— Recepţionat, reuşi să răspundă în următoarea fracţiune de secundă.

Evacuarea la punctul de extracţie. Două minute.

— Am înţeles.

Alex se prăbuşi pe spătarul scaunului, tremurând din toate încheieturile. Tresări imediat ce auzi un ordin bubuind cu ecou prin sistemul audio:

— Alex şi René, lătră Grant. La mine în birou imediat!

*

Grant se întoarse cu faţa spre uşă imediat ce o auzi deschizându-se. René dădu buzna înăuntru primul, livid de furie. Grant clătină mental din cap. Cu toate că-i înţelegea furia, nu putea admite un asemenea comportament de exteriorizare a emoţiilor din punct de vedere profesional. La fel cum nu putea admite nici enorma greşeală tactică pe care o comisese prin acea intrare.

René Guilleaume era un bărbat de vârstă medie, o idee plinuţ, cu păr grizonant şi riduri adânci în jurul ochilor săi de un albastru decolorat. Odată cu pierderea tinereţii, pierduse şi bunul simţ de a-şi accepta greşelile. De învăţat din ele nici nu mai putea fi vorba. Sacrificarea câtorva agenţi operativi nu reprezenta nimic altceva în opinia lui decât un rău necesar pentru a se impune şi avansa pe scara ierarhică. Lupta pentru binele comun îl lăsa rece.

Era evident că René considera intrarea lui înaintea lui Alex drept un avantaj psihologic în acel moment. Probabil că în alte situaţii ar fi fost adevărat, însă de data aceasta, cel din urmă avea avantajul de-a adulmeca terenul şi a se pregăti pentru bătălia inevitabilă.

René se opri la câţiva paşi în faţa lui Grant. Pe faţă avea întipărită o expresie agresivă, iar coloana vertebrală îi era ţeapănă ca o coadă de mătură. Mişcându-se ca o felină, Alex se opri la câţiva paşi în spatele lui, expresia feţei lui impasibilă precum cea a unei statui de marmură.

— Vreau o explicaţie nu mai lungă de-o propoziţie de la fiecare dintre voi, spuse Grant cu o voce ca de gheaţă. Ce naiba s-a întâmplat acolo?

— Alina a provocat o adevărată rebeliune, nerespectând ordinele mele de-a rămâne în parametrii tactici în repetate rânduri, şi asta în timpul unei misiuni cu un profil prestabilit şi aprobat, se repezi René să explice

primul.

Alex nu numai că a complotat cu ea, ci m-a scos complet din comandă.

Grant schiţă o grimasă.

— Astea-s două propoziţii. Alex?

— Misiune îndeplinită, veni răspunsul laconic.

René începu să se întoarcă cu faţa spre Alex. Când ajunse la jumătatea distanţei însă, se răzgândi şi se întoarse înapoi, în mod clar începând să realizeze cât de greşit îşi alesese poziţia pentru acea confruntare în trei. Nu-şi putea înfrunta făţiş oponentul, fără a lăsa impresia că-şi tratează total nerespectuos superiorul. Grea dilemă. Buza de sus începu să-i tremure imperceptibil, iar Grant îşi stăpâni cu greu un hohot de râs.

— Domnule, spuse René printre dinţi, obrajii lui căpătând o urâtă tentă cărămizie. Nu asta e important.

— Nu crezi că e important succesul unei misiuni? întrebă Alex din spatele lui.

Întrebarea adresată pe un ton extrem de politicos, era în mod clar o capcană. Grant ştia că în mod normal Alex n-ar fi făcut niciodată aşa ceva unui alt agent, însă acum se impuneau măsuri de urgenţă.

René ar fi trebuit să se gândească de două ori înainte de-a lua momeala. Din nou începu să se întoarcă către Alex, din nou se opri brusc şi se întoarse înapoi cu faţa la Grant. Mâinile i se strânseră în pumni.

— Alina a provocat o revoltă cu bună ştiinţă!

— Într-adevăr, recunoscu Grant pe un ton neutru. Mă întreb însă dacă misiunea a fost îndeplinită cu succes în pofida, ori datorită acestui fapt?

Se lăsă o tăcere mormântală. René se albi la faţă, apoi se întunecă. Grant îşi mută privirea la Alex.

— Din câte am înţeles, ai studiat profilul acestei misiunii încă dinaintea iniţierii ei.

— Da.

— Şi?

— Informaţii insuficiente şi greşit interpretate. Profilul misiunii… destul de ambiguu.

— Pe naiba! interveni imediat René.

Grant întoarse capul să-l privească.

— N-ai avut niciun motiv să anticipezi dificultăţi în timpul infiltrării agenţilor?

René ezită înainte de a răspunde, probabil sesizând o capcană.

— Alina a venit să mă vadă înainte de misiune şi mi-a spus că are mari îndoieli în legătură cu profilul pe care l-am creat. Sincer, am crezut că vrea doar să-şi protejeze propria piele. N-avea nicio logică în ce spunea.

— Şi profilul reconfigurat al misiunii pe care ţi l-a prezentat?

Cu toate că nu se apropiase de René şi nu-i invadase spaţiul personal, prezenţa fizică a lui Alex radia o aură atât de tensionată, încât era de mirare că nu declanşa fulgere spontane în încăpere.

— Bine, admise René printre dinţi. Aşa e, am trimis-o la plimbare. Câte misiuni are la activ faţă de mine? Alex, dacă aş fi ştiut că propunerea de schimbare a profilului venea de la tine…

Alex nu spuse nimic. Îl fixă cu o privire sceptică, menţinându-şi poziţia de soldat perfect cu mâinile prinse la spate.

— Continuă, spuse după câteva momente prelungite de tăcere, pe un ton mai dur ca oţelul.

René întoarse capul spre Grant, înghiţind convulsiv în gol. Ochii lui îi implorau ajutorul.

— Domnule?

— Nu ştiu cât de curios e Alex să afle ce-ai fi făcut dacă te-ar fi confruntat el personal în locul Alinei în

legătură cu profilul acestei misiuni, dar eu sunt chiar foarte curios. Mai ales din moment ce-ai fost extrem de reticent la sfaturile lui şi cu alte ocazii.

— Păi… eu…

Grant ridică mână, făcându-i semn să tacă.

— În scris, René. Bâlbâielile tale îmi creează dureri de cap. Vreau un raport complet pe biroul meu în două ore. Să incluzi şi profilul modificat al Alinei.

Vreau un raport complet al tuturor agenţilor imediat ce sosesc înapoi la bază.

— Da, domnule, desigur.

— Poţi pleca. Alex, rămâi pe loc.

Alex rămase nemişcat. Grant, pe de altă parte, începu să măsoare biroul cu paşi largi imediat ce René o şterse afară pe uşă cu coada între picioare. Şi-ar fi dorit să poată lovi ceva. Sau mai bine să arunce cu ceva. În cele din urmă, se opri direct în faţa agentului operativ care-l privea cu o expresie impasibilă.

— Există un protocol foarte bine determinat pentru situaţii de genul ăsta, Alex, enunţă clar fiecare cuvânt în parte, simţindu-se foarte aproape de limita răbdării.

— Da. Admiterea era rece, fără a fi însă provocatoare.

Îl descumpăni pe Grant, care se aştepta la o împotrivire cât de mică.

— Sugerezi cumva că Alina a respectat-o? întrebă pe un ton sarcastic.

— Alina a făcut tot ce-a putut pentru a îndeplini obiectivul misiunii.

Înapoi la succesul misiunii. Normal. Dacă s-ar fi putut afirma despre organizaţia Elite că ar fi avut vreo religie oficială, atunci totul s-ar fi învârtit în jurul adorării rezultatelor. Un rezultat pozitiv justifica metodele folosite pentru a se ajunge acolo.

Grant îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor.

— Şi dacă s-ar fi respectat profilul creat de René?

— Misiunea ar fi eşuat şi-am fi suferit pierderi masive în rândul agenţilor operativi.

— Ţi-ai paria viaţa pe afirmaţia asta, Alex?

Nu primi niciun răspuns. Alex se mulţumi să-l privească cu aceiaşi ochi impasibili.

— Dar colegii Alinei? insistă Grant. Ei şi-ar paria viaţa?

— Cred că tocmai au făcut-o.

Grant încuviinţă din cap.

— Alina ţi-a cerut sfatul în legătură cu această misiune?

— Da. Avea nelămuriri şi voia să le discute şi cu altcineva înainte de-a merge la René.

— Şi te-a ales pe tine.

Alex ridică uşor din umeri.

— Reconfigurarea profilului misiunii…

— Îi aparţine ei.

Ochii lui Grant se îngustară suspicioşi, cu toate că instinctul îi spunea că Alex n-ar fi minţit niciodată în legătură cu ceva atât de grav. Sau măcar nu sută la sută. Din ceea ce văzuse pe parcursul misiunii, stratagema tactică avea în mod clar semnătura Alinei, însă folosirea sofisticată a serviciilor AWACS…

— Chiar aşa?

— Ne aflam amândoi în centrul de analiză când a făcut-o. Poţi studia înregistrările.

Grant fu asaltat de o succesiune de emoţii: surpriză, iritare, pură admiraţie. Deci Alex reuşise cumva să aibă şi dovezi clare. Extrem de convenabil. Fusese dintotdeauna un as în răstălmăcirea procedurilor standard. În timp ce alţii se revoltau împotriva regulilor, el le ocolea în mod sistematic.

— Am înţeles. Grant îşi scoase mâinile din buzunare. Vreau un raport pe biroul meu în douăzeci şi patru de ore.

Alex se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre uşă, Grant îi permise să pună mâna pe clanţă înainte de a-l prinde din nou în laţ.

— Alex.

Subordonatul său se reîntoarse cu faţa la el, păstrându-şi aceeaşi expresie impenetrabilă pe faţă. Era clar că nu se aşteptase să-i fie îngăduită ieşirea fără ca o ultimă carte să fie aruncată în joc.

— Alina a avut noroc, spuse Grant.

— Nu. Contrazicerea fusese rostită pe un ton calm, însă dur ca oţelul.

A avut dreptate.

*

Alina părăsi sala de *briefing* cu paşi repezi, fără să mai privească înapoi. Nici nu era nevoie. Misiunea luase sfârşit. Organizaţia Elite îşi atinsese scopul, exact după cum sunaseră ordinele. Nu mai conta că trebuise să ucidă zeci de oameni pentru a îndeplini acele ordine, nici că trebuise să-i înşele mai întâi, să le taie comunicaţiile, lăsându-i să orbecăie îngroziţi în timp ce încercau să supravieţuiască. Oameni ca şi ea… fiul cuiva, fratele, soţul, tatăl cuiva.

Undeva, departe, erau familii care-şi boceau morţii, iar ea fusese instrumentul prin care li se crease acea suferinţă. Trebuia să accepte toate astea, făcea parte din iadul ei personal în care trebuia să-şi ducă existenţa, modul ei de-a plăti într-un fel pentru toate. *Treci peste sau eşuează, supravieţuieşte sau nu.* Numai printr-un miracol nu se prăbuşise în genunchi în timpul raportului, copleşită de hohote de plâns. Oare cum ar fi reacţionat René la o asemenea scenă?

Părăsi baza organizaţiei Elite, inspirând adânc. Aerul era parfumat cu aroma primăvăratică a primelor flori. Noi

începuturi, ceva ce ei nu avea să i se permită niciodată.

*

Robert Keam o aşteptase pe Alina toată noaptea precedentă şi toată ziua. Ştia că era plecată, însă numai aflându-se în apartamentul ei îl făcea să se simtă mai puţin gol pe dinăuntru. Aşa că o aşteptă răbdător, privind în gol afară pe geam în marea majoritate a timpului, parcă invocându-i prezenţa. Apoi se băgă în pat şi se înconjură cu mirosul ei.

La primele ore ale amurgului, când auzi uşa de intrare deschizându-se, era treaz. Însă nu sări ca ars din pat şi nu alergă în întâmpinarea ei, ci rămase nemişcat şi se prefăcu că doarme. De ce alese să procedeze aşa, era neclar chiar şi pentru el însuşi.

Aşteptă cu ochii închişi, inspirând şi expirând ritmic. În cele din urmă, mai mult îi simţi prezenţa în dormitor decât o auzi intrând. Mai mult o simţi decât o auzi cum păşeşte până la pat, unde el continua să se prefacă adormit. Un miros ciudat… neplăcut îi gâdilă nările. O fracţiune de secundă mai târziu, îi simţi palma suspendată deasupra capului. Nu-l atinse. Pentru că dacă ar fi făcut-o, indiferent de cât de uşoară sau trecătoare ar fi fost acea atingere, ar fi simţit-o până în măduva oaselor.

O simţi cum păşeşte înapoi. Apoi se întoarse cu spatele la el şi intră în baie, închizând uşa după ea. Timp de zece, cincisprezece secunde, urmă o tăcere mormântală. Apoi se auzi apa curgând în baie. Câteva secunde mai târziu, Robert fu şocat să o audă vomitând violent.

— Of, Alina… şopti, deschizând ochii.

Nu-şi dădu seama cât timp continuă coşmarul acela, nu era ceva ce se putea măsura în minute sau secunde. Până la urmă, se lăsă din nou liniştea. Apoi auzi cum se trase apa la toaletă. Iar apa din baie continua să curgă fără oprire.

După câteva minute, Robert se ridică în şezut şi se trase la marginea patului. Apa din baie se opri pentru o secundă, apoi se auzi duşul. Care curse, curse, şi iar curse la nesfârşit. Robert începu să-şi muşte buza inferioară cu un aer preocupat, împletindu-şi şi despletindu-şi degetele. Ceva era în neregulă. Ascultă. Aşteptă. Îşi imagină.

Într-un final, apa de la duş se opri. Tăcere. Şi mai multă tăcere. Într-un fel, era cel mai oribil sunet pe care-l auzise vreodată. Argumentele care i se perindau prin mintea febrilă în favoarea de a rămâne unde era, îngăduindu-i astfel Alinei să termine ceea ce făcea, erau foarte solide.

Argumentele împotrivă…

Robert se ridică în picioare şi străbătu camera până la uşa băii.

— Alina?

Niciun răspuns. Apăsă pe clanţă şi fu surprins să vadă că uşa era descuiată. O găsi aşezată pe marginea căzii, înfăşurată într-un prosop.

Capul îi era plecat în faţă, cu părul lipit de gât, obraji, răsfirat pe umeri. Mâinile îi atârnau fără vlagă între genunchii uşor depărtaţi.

Apa cu care aparent încercase să-şi cureţe cu mult mai mult decât trupul, fusese aproape fiartă. Aerul din baie era îngreunat de vapori denşi, totul în jur aburit. Ceva în atitudinea şi postura ei făcu să i se zbârlească părul pe ceafă. O senzaţie de frică îi escaladă coloana vertebrală cu degete de gheaţă.

— Alina? se forţă să-şi îndulcească vocea, vorbindu-i ca unui copil sălbatic.

Alina tresări şi-şi ridică capul. Ochii îi erau de un verde aprins ca jadul, iar privirea înfricoşător de pierdută. Tremurând pe dinăuntru, Robert observă cum toată culoarea îi dispăru din obraji. Cearcănele aproape negre îi ieşeau şi mai mult în evidenţă în paloarea aceea

fulgerătoare. Dar ce-l şocă cel mai tare era tăietura lungă pe care o văzu pe obrazul ei stâng.

Privirea lui coborî pe o arsură urâtă de pe braţul stâng. Pielea se băşicase şi lucea în mod ciudat, de parcă ar fi fost unsă cu alifie. O trusă medicală era deschisă pe jos.

Doamne, gândi, însă nu fu sigur dacă n-o spusese cu voce tare. *O, Doamne, Dumnezeule…*

Brusc, ochii Alinei se limpeziră, trupul ei îşi recăpătă agilitatea şi graţia cu care era obişnuit.

— Nu-ţi face griji, sunt bine, spuse cu voce neutră.

Respiraţia i se opri în gât la tonul ei rece.

— Îmi cer scuze dacă te-am trezit, adăugă în mod politicos.

Robert nu ştia dacă ar trebui să plângă în hohote, ori să facă un scandal monstru. Instinctul îl avertiză că femeia pe care o iubea n-ar fi suportat să-l vadă plângând, sau în general suferind pentru ea în vreun fel, aşa că alese furia.

— Îţi… ceri scuze? reuşi să articuleze după câteva secunde.

Alina se ridică în picioare cu graţia ei atletică obişnuită. Robert aproape scăpă un strigăt de oroare când văzu ce reflecta oglinda din spatele ei. Vânătăi negre şi albăstrui, unele conturate cu galben, tăieturi… multe, foarte multe.

Ochii lui şocaţi îi întâlniră pe ai ei. Privirea ei era impenetrabilă.

— Am avut chestii şi mai rele de atât, spuse Alina după o pauză dezastruoasă.

Robert deschise şi închise gura de câteva ori. Îi veniră în minte toate cicatricile pe care le observase pe trupul ei. Le ştia foarte bine, din moment ce le sărutase şi mângâiase cu reverenţă de zeci de ori, însă nu putuse niciodată s-o întrebe despre ele. Nu avusese curajul

necesar.

— Şi asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

Alina clipi, părând uimită de întrebare.

— N-ar trebui să te facă să te simţi în niciun fel.

Din nou, Robert trebui să aleagă între lacrimi şi furie, şi din nou o alese pe cea din urmă.

— Cum te-ai simţi tu, dacă rolurile noastre s-ar inversa? o întrebă, privind-o fix.

Alina fu străbătută de un fior.

— Robert…

— Mi-ai îngădui să mă ascund în felul ăsta, spunându-ţi că sunt bine?

Urmă o pauză foarte lungă. Alina nu răspunse, iar Robert avu impresia că o împinsese undeva dincolo de cuvinte.

— Alina, te rog, spuse în cele din urmă, cu vocea încărcată de emoţie.

Făcu un pas spre ea. Când observă că nu se retrase şi nici nu încercă să-l oprească, se apropie mai mult de ea. Încet, foarte, foarte încet, întinse mâna şi o atinse. Ea tresări atât de violent, încât Robert păşi înapoi.

— Te rog, Alina. Numai de data asta… vorbeşte cu mine, lasă-mă să te ajut.

Ea aşteptă un timp îndelungat până răspunse, atât de mult încât el crezu că nu avea s-o mai facă niciodată. Însă când îşi plecă capul resemnat, simţi atingerea degetelor ei pe păr. Îşi retrase însă imediat mâna, de parcă se temea că el avea s-o refuze.

— Nu pot, spuse aproape în şoaptă. Îmi pare rău, Robert… nu pot vorbi cu tine despre asta nici acum, nici mâine, niciodată. Ar fi mult prea periculos pentru amândoi.

Ochii lui se îngustară.

— În ce eşti implicată Alina?

Ea îi puse un deget pe buze pentru a-l face să tacă.

— Nu mă întreba. Nu vreau să te mint. Nu acum, nu în momentul ăsta.

— Mai ţii minte ce ţi-am spus acum ceva timp, că indiferent ce-aş afla despre tine tot nu m-ar influenţa să nu te mai iubesc? E adevărat. Alina începu să tremure.

— Ba nu-i adevărat. Pentru că femeia pe care o iubeşti e o iluzie. Nu sunt cine şi ce crezi tu că sunt. Cine sunt… *ce* sunt, probabil te-ar dezgusta, însă tot n-ai putea înţelege vreodată cu adevărat.

Robert o luă în braţe.

— Şi dacă te înşeli? îi şopti în păr. Te-ai gândit vreodată la asta?

Rămaseră aşa un timp îndelungat, nefiind siguri când începu să moară lumina din jurul lor. Amurgul se strecură pe ferestre cu umbre movulii, învăluindu-i într-o mantie protectoare, parcă încercând să amâne momentul dureros al adevărului măcar pentru încă o noapte.

*

ULTIMA SUFLARE

Robert Keam era pe moarte. Nu într-un sens filosofic sau abstract de genul seminarului intitulat *Naşterea, primul pas spre moarte*, pe care-l ţinuse cândva. Robert era pe moarte în adevăratul sens al cuvântului. Cancerul cu care se războise de ani de zile câştigase teren, iar acum soarta îi era pecetluită.

Ştiuse asta de ceva timp, chiar dinainte de relaţia cu Alina. De câteva ori chiar fusese pe punctul de a-i spune, însă n-o făcuse. Adevărul era că nu prea-şi dorea să vorbească cu nimeni despre asta. Dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat să conştientizeze cu adevărat că nu mai avea mult de trăit. Iar el încerca cu disperare să nu se

gândească la nimic altceva decât la viaţa care-i mai rămăsese. Să şi-o trăiască din plin. Alături de ea. Un alt motiv pentru care nu-i spusese nimic fusese şi teama de a vedea sentimentul de milă oglindit în ochii ei ori de câte ori îl privea.

Nu-i spusese din egoism, pur şi simplu.

Adevărul. Adevărul era că…

Adevărul era că nu mai era singur în camera de spital unde zăcea. Îşi dăduse seama de asta uşor, uşor, în ciuda ceţii în care plutea datorită medicamentelor cu care fusese sedat. Îşi îngădui să mediteze la acea idee pentru o vreme înainte de a se lupta să deschidă ochii. Era ca şi cum încerca să ridice greutăţi cu pleoapele. La început, vederea îi era înceţoşată, însă la un moment dat i se limpezi suficient de mult cât să desluşească trăsăturile bărbatului îmbrăcat în negru care stătea pe un scaun lângă patul lui. *Îngerul Morţii,* se gândi. O pace ciudată îl invadă în momentul în care simţi privirea gri-verzuie a vizitatorului.

— Alex… reuşi să-i rostească numele după câteva secunde. De ce nu mă surprinde oare că eşti aici?

Alex nu spuse nimic, iar Robert decise că-i plăcea lipsa oricărui răspuns. Erau multe lucruri de învăţat de la un bărbat care nu se obosea să răspundă la o întrebare retorică.

Robert se concentră să-şi înghită saliva, apoi puse întrebarea care-l obseda:

— E şi Alina aici?

— Nu, răspunsul era blând. Dar o să vină, dacă asta îţi doreşti.

— *Dacă eu* doresc? răspunse Robert, rostind pronumele personal pe un ton puţin provocator.

Alex nu se obosi să răspundă. În schimb, trecu direct la subiect, la esenţa acelei întâlniri.

— Va suferi foarte tare dacă nu va putea să-şi ia

rămas bun de la tine.

Robert încuviinţă din cap în semn că a înţeles.

— Iar tu ai face orice ca ea să nu sufere, nu-i aşa?

În ochii lui Alex apăru o licărire de smarald, apoi privirea îi redeveni ca de oţel.

— Da.

— Atunci e bine, spuse Robert, surprins de duritatea din propria voce.

Urmă o pauză scurtă. Apoi:

— Trebuie să-i dai voie să-şi ia rămas bun.

Respiraţia lui Robert tremură. Alina, atât de vibrant de frumoasă, atât de vie, să-l vadă în felul acela… să fie nevoit să privească în adâncimile ochii lor ei verzi, să vadă întrebarea acuzatoare *„De ce nu mi-ai spus nimic?”* oglindită acolo, în loc de afecţiunea caldă din timpul celor câteva luni împreună, cele mai fericite luni din viaţa lui…

Alina va suferi… Iar el va fi mort. Dispărut pe vecie. Nu va mai exista decât în amintiri.

Bărbatul care-l veghea acum, cel care în mod clar o cunoştea pe Alina cu mult mai intim decât ar fi putut Robert într-o viaţă întreagă, credea că moartea lui n-ar afecta-o atât de tare dacă ar fi avut o şansă să-şi ia un ultim adio. Probabil că avea dreptate.

— Da, răspunse şoptit. Trebuie…

Chiar înainte ca vederea să i se înceţoşeze din nou, iar el să alunece înapoi în braţele somnului iertător de gânduri şi durere, îl văzu pe Alex scoţând un telefon mobil din haina neagră. Ultimul lui gând coerent fu că Alina avea un telefon absolut identic.

*

Robert nu avea idee cât timp dormise. Şi nici nu avea vreo importanţă. Când se trezi, observă că lumina din camera sa de spital era mai slabă, iar Alex se afla tot la căpătâiul lui, fără să pară că şi-ar fi schimbat poziţia.

— Alina…

— În curând.

Robert încercă să-şi umezească buzele crăpate cu limba. Alex se ridică de pe scaun, un pahar de plastic materializându-se în mâna lui. Îi sprijini capul cu blândeţe, ajutându-l să ia câteva înghiţituri din apa rece.

— Ştie? întrebă Robert după ce Alex îl aşează la loc pe pernă.

— Nu.

— Are vreun rost să te întreb cum ai aflat tu?

— Nu e important.

Robert zâmbi satisfăcut.

— Probabil că ai fi nevoit să mă lichidezi dacă mi-ai spune, nu-i aşa? Vânzător de obiecte de artă, pe naiba!

Buzele lui Alex se relaxară într-un zâmbet imperceptibil. Prin adâncurile ochilor lui gri-verzui alunecă ceva ce Robert identifică drept admiraţie.

— Probabil, veni răspunsul laconic.

Robert chicoti, regretând din suflet că nu avea să cunoască niciodată mai multe despre acest bărbat, cu excepţia atingerii lui remarcabil de blânde, în contrast total cu codul de oţel după care se părea că-şi ghida întreaga existenţă.

— Cum ai reuşit să intri aici? îl întrebă după o scurtă pauză.

Nu avea rude şi nu-i informase pe colegii lui unde se afla. Se aşteptase să moară complet singur.

— I-am spus asistentei că sunt preotul tău.

Oricât de nebuneşte suna, Robert îşi dădu seama că explicaţia păruse cât se poate de logică. Un bărbat îmbrăcat în negru, arătând auster şi aproape ascetic, cu ochi atât de adânci ce păreau că înţeleg orice suferinţă umană, putea trece drept un preot.

— Şi te-a crezut.

— Am fost antrenat să devin foarte convingător.

*

Robert mai pierdu o bună bucată din timpul care-i mai rămăsese. Când se trezi din nou, veioza de pe noptieră era aprinsă, însă întoarsă în aşa fel încât să nu-l bată lumina în ochi.

Alina tot nu sosise. Însă Alex era acolo. Preotul lui. Nu mesagerul morţii cum crezuse iniţial, decise în gând. Mai degrabă un bărbat în carne şi oase, care stătea de strajă pentru a alunga moartea suficient de mult timp cât să-i ofere femeii pe care în mod evident o iubea, şansa de a-şi lua rămas bun de la celălalt bărbat din viaţa ei.

— N-aş fi putut face ceea ce-ai făcut tu, spuse Robert cu voce joasă.

— Ce anume?

— Să stau deoparte în timp ce ea era cu un alt bărbat.

— Ai fi făcut-o, dacă ai fi fost convins că celălalt bărbat era mai bun pentru ea.

Un sunet electronic întrerupse protestul instinctiv al lui Robert. Alex scoase telefonul mobil din haină şi-l duse la ureche.

— Da?

Pauză.

— În cât timp?

Pauză.

— Bine. Mulţumesc.

— Vine? întrebă Robert cu voce tremurândă.

Alex încuviinţă din cap, însă expresia feţei îi devenise de nepătruns.

— O să pleci înainte de sosirea ei. Nu o întrebare, ci mai degrabă o afirmaţie.

Încă o încuviinţare din cap. Alex se ridică în picioare cu o mişcare fluidă de pisică sălbatică în care se simţea un

iz de violenţă înăbuşită.

— Vrei să ştie că ai fost aici?

— Nu.

*

Alina dădu buzna ca o furtună în holul spitalului, îngrozită că a ajuns prea târziu. Tocmai se reîntorsese dintr-o misiune care durase o săptămână şi, chiar dacă Grant fusese înnebunitor de vag în legătură cu ceea ce i se întâmplase lui Robert, precizase totuşi că *civilul* era în stare gravă.

— E pe moarte, o informase, adăugând apoi că nu ştia din ce cauză.

Te rog, Doamne, se rugă, coborând din lift la etajul unde se afla secţia de terapie intensivă. *Te rog…*

Era bântuită de o frică înfiorătoare că Robert păţise ceva din cauza ei. Dacă-i adusese moartea la uşă printr-o greşeală oarecare, o mică scăpare? Fusese vânat de către organizaţia Elite din cauza ei? îşi aminti conversaţia pe care o avusese cu Grant în legătură cu siguranţa lui Robert.

— *Atâta timp cât acoperirea identităţii tale rămâne intactă, iar tu evoluezi în timpul misiunilor la standardele impuse de Elite, totul va fi în regulă,* îi spusese, însă n-o asigurase că Robert era în afara oricărui pericol.

Oare făcuse ea ceva ce-i pusese siguranţa în pericol? îşi strânse mâinile în pumni, blestemându-se că nu-l trăsese mai mult de limbă pe Grant. Inima îi bătea cu putere, iar pieptul parcă îi era înfăşurat în oţel. Sentimentul de vinovăţie i se cuibărise ca un nod în stomac.

Ajunse la recepţie, unde zări trei asistente medicale. Una vorbea la telefon, a doua introducea nişte date în calculator, iar a treia citea ceva dintr-un dosar medical cu o grimasă pe faţă.

— Scuzaţi-mă, spuse Alina, forţându-se să-şi menţină

calmul.

Asistenta cu dosarul medical îşi ridică privirea la ea, o expresie ciudată instalându-se pe faţa ei. Avea ochi căprui, de aceeaşi culoare ca şi ai lui Robert, iar în ei se citea milă.

Alina îşi sprijini palmele de tejghea.

— Caut un prieten… îl cheamă Keam. Profesorul Robert Keam. Mi s-a spus că este internat aici.

— Sunteţi domnişoara Marinescu?

— Da, răspunse, nedorindu-şi să afle cum îi ştia asistenta aceea numele, sau de ce avea impresia că sosirea ei fusese deja anunţată. Nu-şi dorea decât să-l vadă pe Robert cât mai repede.

Asistenta oftă imperceptibil, compasiunea accentuându-se în ochii ei.

— Mi-e teamă că nu mai are prea mult timp la dispoziţie… cancerul a ajuns…

— Cancer?

Asistenta se încruntă, privind-o cu ochi uimiţi.

— Of, Doamne, Dumnezeule… nu ştiaţi?

Alina nu mai reuşi să răspundă. Îşi amintea atât de multe lucruri, punând bucăţelele cap la cap în mintea ei. Frânturi de gesturi, cuvinte, priviri pe care le ignorase poate în mod deliberat. Nu era de mirare că Robert fusese atât de îngăduitor cu secretele ei. Şi el avusese secrete la rândul lui.

— Ba ştiam, răspunse cu voce fermă.

O minciună? Poate.

— Dar am fost plecată pentru o perioadă. Ultima oară când l-am văzut, părea că se simţea foarte bine.

Asistenta aprobă din cap înţelegătoare şi o bătu prieteneşte pe mână.

— Îmi pare foarte rău, dar câteodată se întâmplă totul foarte rapid.

— Este… Alina se opri şi-şi drese glasul tremurător. Pot să-l văd?

— Desigur, vă aşteaptă. La capătul holului pe dreapta. Camera 316.

*

Fără plânsete, îşi impuse Alina. *Fără reproşuri. Fără gânduri de ce-ar fi putut să fie… ce-ar fi trebuit să fie…*

Nu-şi amintea când mai fusese ultima oară într-o cameră adevărată de spital. Percepţia ei despre locul unde răniţii se vindecau ori nu, depinde de soarta fiecăruia, fusese alterată pe vecie de experienţele personale în clinica Elite. Era obişnuită cu aparatură de ultimă generaţie, o atmosferă tensionată, însă ordonată, fără prea multe facilităţi şi foarte puţine concesii în numele umanităţii.

Era foarte multă linişte în camera pastelată şi mobilată foarte plăcut în care Robert murea încetul cu încetul. Locul acela chiar îi inspira un fel de pace ciudată, cu toate că la prima reacţie simţi că urăşte fiecare centimetru din el. Moartea nu avea ce să caute într-un loc atât de primitor, n-ar fi trebuit să i se permită accesul la oameni buni şi decenţi.

Nu când erau atâţia monştri cărora le-ar fi putut da târcoale.

Păşi cu grijă până la patul acoperit cu cearşafuri de un alb imaculat.

— Robert?

Arăta atât de palid, de fragil, de parcă tot ceea ce-l făcuse odată atât de special fusese extras de un aspirator imaginar, lăsând în urmă numai un recipient. Robert deschise ochii şi o privi inexpresiv, fără să pară că o recunoaşte. Apoi clipi, iar ea avu impresia că lumea din care se întorcea, cea care îl acapara încetul cu încetul, avea o putere mult mai mare asupra lui decât cea în care se afla ea.

— Alina, rosti cu greu, buzele lui albe destinzându-se într-o umbră de zâmbet.

Felul în care îi rosti numele o făcu să se sufoce. Ochii îi fură invadaţi de lacrimi, însă se stăpâni, reuşind să-şi menţină o balanţă emoţională.

— Robert, repetă, impunându-şi să fie tare. Of… Robert.

Mâna lui stângă era imobilizată, perfuzii multiple introducându-i substanţe necunoscute în trupul slăbit. Mâna dreaptă îi zăcea nemişcată pe lângă corp pe cearşafurile netede. Alina i-o luă cu ambele ei mâini, încercând să-i transmită o infuzie din energia ei. Cât era de rece pielea lui, cât de mult slăbise. Degetele îi rămăseseră o înşiruire de oase acoperite numai de pielea rece ca gheaţa.

— Eu n-am să-ţi spun că sunt… bine, murmură el după ceva timp, parcă amuzat de el însuşi.

Din nou, lacrimile îi umplură ochii.

— Îmi pare rău, spuse când se simţi sigură pe vocea ei. Îmi pare atât de rău.

Mâna lui o strânse uşor pe a ei timp de o singură bătaie de inimă. Mărul lui Adam i se zbătu în sus şi-n jos, iar el se forţă să-şi înghită saliva. O umbră de zâmbet îi apăru din nou pe buze.

— Da, şopti. Şi mie.

Îl putea simţi cum alunecă înapoi în lumea unde ea nu-l putea urma şi o cuprinse un sentiment acut de neputinţă. Avea atât de multe să-i spună. Şi nimic în acelaşi timp. Intenţionase să termine relaţia cu el, să-şi ia rămas bun de la el. Dar nu aşa. Şi-ar fi dorit să aibă o viaţă lungă şi fericită. Plină. O viaţă normală. Şi-ar fi dorit să-l ştie lângă o femeie care îl merita. O femeie care l-ar fi iubit, cineva care nu ducea o existenţă învăluită în secrete. O femeie liberă, aşa cum ea nu era.

— N-o face, şopti Robert cu o licărire de îngrijorare

în ochi.

— Ce anume?

— Nu plânge.

— Nu plâng.

Numai că plângea. În ciuda eforturilor ei de a n-o face, lacrimile începuseră să i se prelingă pe obraji. Le simţea rostogolindu-se până la bărbie, de unde picurau pe cearşaful imaculat. Le putea simţi gustul pe buze.

Robert îşi extrase mâna din strânsoarea ei şi o ridică spre faţa ei. Braţul îi tremură, iar ochii – atât de limpezi numai o secundă mai devreme – i se înceţoşară. Pielea feţei îi deveni aproape translucentă, părând să se strângă pe oasele craniului.

— M… mai aproape…

Alina se aplecă spre el. Plânse cu lacrimi amare când el îi atinse faţa cu vârfurile degetelor. Atingerea era la fel de efemeră ca un puf de păpădie, însă rezonă în fiecare celulă a corpului ei ca o binecuvântare.

— Atât de caldă. Robert se luptă să mai respire. Atât de… frumoasă…

Alina clătină din cap, instinctiv protestând împotriva morţii care începuse deja să-l fure din lumea ei.

— Robert… nu…

— Mulţumesc…

— Pentru ce? urlă întrebarea în mintea ei, însă abia o şopti cu voce tare.

Robert nu răspunse, ci se mulţumi să zâmbească. Zâmbi cu adevărat, fericirea revărsându-i-se în ochi. Zâmbetul acela cu gropiţe care o cucerise din prima zi în clasa lui. Mâna lui căzu înapoi pe pat, ochii i se închiseră. Ultima răsuflare îi părăsi pieptul ca un oftat de uşurare, zâmbetul îi dispăru precum o boare a dimineţii. Moartea îl îmbrăţişă cu blândeţe pe Robert Keam. Sau oare era invers?

Pentru inocenta care devenise o asasină pentru a salva vieţile altor oameni, ieşirea lui paşnică din viaţă reprezentă o adevărată revelaţie.

*

— Să vă aduc ceva? Puţină apă? întrebă asistenta cu voce blajină.

Alina clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Sunt bine.

Îi mulţumise. Din motive pe care nici nu şi le putea imagina, ultimul lucru pe care-l făcuse Robert în lumea ei, fusese să-i mulţumească. Şi apoi zâmbise.

— Sunteţi sigură? insistă asistenta, în mod clar îngrijorată.

— Foarte sigură.

Alina îşi şterse lacrimile. O durea gâtul. Şi stomacul. Îşi simţea faţa amorţită de parcă îi aparţinea altcuiva. Mâna îi tremura.

— Trupul lui Robert... începu, dar nu putu să continue.

— Profesorul Keam s-a îngrijit din timp de toate amănuntele. Ne-a lăsat instrucţiuni precise, totul este pus la punct.

Alina zâmbi trist. Nu era surprinsă. Robert fusese un bărbat extrem de ordonat şi organizat.

— Bine.

Urmă o scurtă pauză.

— Vreţi să încerc să-l găsesc pe preotul profesorului Keam? întrebă asistenta, în mod clar dorind să o ajute cumva.

Alina încremeni. Un fior îi străbătu coloana vertebrală.

— Preot?

— Părintele Therein.

Pentru o fracţiune de secundă, Alina fu convinsă că

avea să leşine. Privirea i se înceţoşă, stomacul i se ridică în gât. I se făcu cald, apoi frig, şi din nou cald.

— Părintele Therein a fost aici? îşi auzi vocea întrebând de la mare distanţă.

— Aproape toată ziua, răspunse asistenta. El ne-a informat despre sosirea dumneavoastră.

*

IARTĂ ŞI UITĂ

Alex se apropie de uşa apartamentului Alinei, cu ochii la lumina ce se zărea pe sub ea. Apăsă pe clanţă şi descoperi că uşa nu fusese încuiată. Când intră, îl întâmpină o privelişte minunată:

femeia pe care o iubea dormea liniştită pe canapea, cu părul căzut într-o cascadă de bucle peste marginea canapelei.

Închise uşa şi se sprijini de ea, privind-o un timp îndelungat. Într-un târziu, se apropie de canapea şi se aşează pe marginea măsuţei joase din faţa ei, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Întinse o mână şi luă o şuviţă de păr mătăsos între degete, privind-o mai departe cum dormea.

Ca şi cum i-ar fi simţit prezenţa, Alina îi murmură numele în somn.

Inima lui tresări de bucurie la gândul că încă îi mai bântuia visele.

— Alina, şopti, dezmierdându-i obrazul cu vârful degetelor.

În secunda următoare, ochii ei mai verzi ca oceanul se fixară în ai lui.

— Bună, spuse cu voce răguşită.

Alex o privi, fascinat de ochii ei, de buzele ei, de mirosul ei, de tot ceea ce însemna ea.

— Bună.

Alina se ridică şi-şi dădu părul din ochii somnoroşi.

— Ştiai.

Cuvântul conţinea un iz acuzator, însă asta nu-l surprinse.

— Da.

— Ce drept…

— Niciun drept. O responsabilitate.

— Pentru Elite?

— Pentru tine.

— De ce n-ai spus nimic? De ce nu mi-ai spus?

Privirea lui Alex deveni tăioasă precum un laser.

— Pentru că adevărul îi aparţinea lui, Alina, nu mie.

Răspunsul o şocă la un nivel pe care nici măcar nu putea începe să-l conceapă. Deschise gura să răspundă, însă o închise la loc fără să spună nimic. Ce-ar fi putut spune că să nu sune nejustificat de egoist?

— Ţi-ai fi schimbat sentimentele pentru el dacă ai fi ştiut că era pe moarte? o întrebă Alex pe un ton aproape contemplativ. Ai fi ţinut mai mult la el? Mai puţin? I-ai fi oferit milă în loc de iubire?

— Crezi că din cauza asta nu mi-a spus? Pentru că îi era frică de mila pe care aş fi putut s-o simt?

— Cred că se săturase să se definească drept un bărbat care era pe moarte. Era atras de capacitatea ta de-a trăi totul la maximum posibil. Îşi dorea să se împărtăşească din lumina ta, Alina, nu să te târască în umbrele lui.

Umbre. Alina se aplecă puţin spre el, încercând să-i absoarbă fiecare nuanţă a trăsăturilor feţei.

— Ai stat cu el, nu-i aşa? În spital, înainte de venirea mea. Părintele Therein.

Alex aprobă din cap.

— De ce?

Alex îşi desprinse privirea din a ei. Oftă uşor.

— Nu eram sigur că vei ajunge la timp, explică cu o voce calmă, pe care cineva care nu-l cunoştea atât de bine cum îl cunoştea ea ar fi interpretat-o drept un semn al indiferenţei. Robert Keam nu era un bărbat care merita să moară singur.

— Şi crezi că există bărbaţi care să merite asta?

Niciun răspuns. Nici nu era nevoie. Alina clătină din cap. Se simţea de parcă o biciuise cineva pe toată pielea, lăsându-i terminaţiile nervoase expuse la orice stimul.

— Nu… te înşeli.

Însă nu era o atitudine din care-l putea scoate vreodată. Ştia asta. Viziunea lui despre el însuşi, despre ceea ce merita şi ce nu merita, fusese distorsionată pe parcursul unei decade şi jumătate de forţe pe care ea nici acum nu le putea cuprinde cu mintea. Într-adevăr, experienţele prin care trecuse îl marcaseră psihologic şi emoţional. Îl transformaseră dintr-un tânăr idealist înfuriat, într-un adult care putea comite acte ce-ţi îngheţau sângele în vine. Şi cu toate astea, veghease la căpătâiul unui bărbat pe care avusese motive serioase să fie gelos, pentru că din punctul lui de vedere nu ar fi fost corect să moară singur.

— Nici nu-l cunoşteai pe Robert, şopti Alina, încercând să înţeleagă.

— Ştiu ce-a făcut pentru tine.

— M-am întors din misiune cu un singur gând. Să mă despart de el.

În altă situaţie, expresia lui şocată ar fi încântat-o. Îşi dorise cu disperare de nenumărate ori să-l descumpănească în aşa hal, însă nu reuşise niciodată.

— Nu înţeleg.

Alina îşi umezi buzele cu limba.

— Ceea ce era între mine şi Robert era bun, cald şi

plăcut, dar nu era real. Robert nu mă cunoştea, habar n-avea ce-a trebuit să fac în viaţa mea, ori ce sunt capabilă să fac. Avea câteva suspiciuni, nu era un bărbat prost, şi ţinea suficient de mult la mine cât să fie atent la detalii. Dar nu ştia adevărul. Nu ştia că am minţit, am sedus şi-am omorât de atâtea ori, încât am pierdut numărul victimelor pe care le-am lăsat în urmă. Trase aer în piept, făcându-şi curaj să spună tot adevărul. Şi habar n-avea că de fiecare dată când eram cu el, nu mă puteam gândi decât la tine. Şi nici că atunci când eram cu tine nu mă gândeam la el nici măcar o secundă.

— Alina… vocea lui Alex era aproape aspră, respiraţia lui devenise şuierătoare.

— Nu. Fără să se gândească la implicaţiile acţiunilor ei, îşi puse degetele pe buzele lui. Lasă-mă să-ţi spun asta. Nu trebuie să spui nimic. Ascultă-mă doar.

După câteva clipe, el încuviinţă din cap.

— Fac parte din tine, Alex, spuse ea simplu. Iar tu faci parte din mine. Bine sau rău, corect sau greşit, ăsta e purul adevăr. Nu am nici cea mai vagă idee despre ce ne rezervă viitorul, dar îţi pot spune un lucru în mod sigur. Dacă ceea ce este între noi în momentul ăsta reprezintă tot ce putem avea în viaţa asta, oricum e cu mult mai mult decât pot avea vreodată cu orice alt bărbat.

Îi spusese că nu trebuia să comenteze nimic. Şi el nici n-o făcu. Căzu numai în genunchi în faţa ei şi o trase în braţele lui, ţinând-o strâns lângă inimă. Rămaseră aşa nemişcaţi şi tăcuţi, ciudat de liniştiţi, o vreme îndelungată. Într-un târziu, Alina îşi înclină capul să-l privească.

— Eşti obosit?

Ochii lui se închiseră pentru o fracţiune de secundă, realizând abia atunci cât de obosit era cu adevărat.

— Da… am avut o zi lungă, îi mărturisi, neştiind că o făcuse incredibil de fericită cu sinceritatea lui.

Nu-l văzuse niciodată atât de deschis şi sincer cu ea

şi nu-şi mai dorea să-l mai îndepărteze, nu mai putea lupta împotriva inimii ei. Îşi dorea să-l ţină în braţe, să-i simtă inima bătând lângă a ei. Sosise timpul să recunoască că-i aparţinea lui şi numai lui.

Se gândise mult la asta în ultimul timp, reamintindu-şi prin ce trecuseră în ultimii ani. Oare chiar trecuseră ani întregi? Câteodată când îl privea în ochi, simţea că o făcea pentru prima oară. Ca atunci când era un simplu recrut, care îi arunca priviri fioroase mentorului enigmatic în timp ce o punea la podea, învăţând-o lecţii incredibile de supravieţuire. Trecuseră prin multe. Ea nu mai era recrutul rebel, iar el nu mai era mentorul ei. Ştia acum că Alex nu era maşina insensibilă care pretindea că este. Era un bărbat în adevăratul sens al cuvântului, care deborda de o pasiune ce o atrăgea şi o speria în acelaşi timp. Ştia acum că îl iubea, la fel cum şi el o iubea, dar dragostea lor fusese mereu pătimaşă, aproape violentă. Sânge, foc, pasiune. Viaţă şi moarte.

Zâmbi şi-i făcu semn cu capul.

— E suficient loc aici pe canapea pentru amândoi. Întinde-te lângă mine şi odihneşte-te puţin.

Fără a mai sta pe gânduri, Alex îşi scoase bocancii şi se strecură pe canapea lângă ea. Alina îşi deschise braţele şi le încercui în jurul spatelui lui, masându-l uşor. Îl privi cum oftează şi observă cum se relaxa. Faţă în faţă, la numai o răsuflare depărtare, se priviră comunicând, înţelegând, iertând.

— Alina, şopti Alex. Tu eşti tot ce-a mai rămas din mine.

Ea zâmbi şi-şi atinse buzele de ale lui. Acea simplă atingere îi electriză pe amândoi. Sărutul deveni pasionant, disperat, amândoi avizi unul după celălalt. Mai înfrigurat, mai adânc, mai înfometat. Pe măsură ce-l simţea din nou pe bărbatul care era Alex, lacrimi de fericire îi tulburară vederea.

Nu mai existară cuvinte, numai contopire. Superbă, sălbatică şi totuşi blândă, feroce şi apoi aproape pioasă. Creară o legătură cu esenţă transcendentală în acea noapte, intercalându-şi şi pecetluindu-şi sufletele cu iubirea imposibilă ce le unea destinele. Inimile le bătură cu putere una lângă alta, îngăduind mărturisirilor, speranţelor şi dorinţelor să le alunge toate temerile.

*

UMBRELE ÎNTUNERICULUI

A doua zi de dimineaţă, Alex şi Alina îşi făcură apariţia împreună în sala de *briefing*. Atitudinea lor inspira încredere şi confidenţă, paşii lor fluizi potrivindu-se perfect, neatingându-se, însă în mod clar împreună. Emanau putere, graţie, pericol.

Grant zâmbi. Redeveniseră o echipă cu adevărat de neînvins, de două ori mai de temut şi letali decât ar fi putut evolua vreodată în mod separat. Exact cum sperase că se va întâmpla.

Îşi drese vocea şi începu şedinţa cu imaginea unui sat pe ecranul imens din faţa lor.

— Ekmala, unul dintre primele sate Kurde în care armata Irakiană şi-a testat arsenalul biochimic.

Urmară imagini oribile ale victimelor, ale celor pe moarte, imagini cu cadavre umflate cu ochii larg deschişi, copii morţi strânşi la piept de părinţi morţi, totul surprins într-un cadru grotesc imprimat pe vecie în pergamentul timpului.

— S-a folosit un cocktail de agenţi neurotropi şi biochimici alcătuit din sarin, cianură şi tabun, explică Grant. Cu toate că au trecut mulţi ani de când au avut loc atacurile, localnicii încă mai suferă urmările contaminării cu agenţii chimici. Numărul tinerilor handicapaţi e enorm

de mare, la fel şi cel al copiilor care se nasc cu malformaţii îngrozitoare, sau cu oasele atât de distruse încât nu pot avea niciun fel de activitate fizică, leziuni de piele netratabile, cancer, nouă avorturi spontane la fiecare douăsprezece sarcini.

Alina întoarse capul şi închise ochii, nemaiputând îndura să privească imaginile cu fetuşii deformaţi.

— Din informaţiile pe care le deţinem, guvernul Irakian dispune de o nouă armă pe care doreşte să o testeze cât mai curând. EB4 are la bază o mutaţie sintetică a virusului Ebola din Africa. Simptomele includ febră foarte mare, umflarea articulaţiilor, hemoragii interne şi externe. Moartea survine în câteva zile, de obicei prin sufocare în propriul sânge.

Vallis făcu o grimasă, îşi încrucişă braţele la piept şi privi în gol. Alina deschise ochii şi rămase cu privirea la suprafaţa lăcuită a mesei, în timp ce Alex o urmărea cu o expresie solemnă.

— Chiar dacă nu este la fel de potent ca virusul original, mutantul conţinut de EB4 poate genera o mortalitate de optzeci la sută în decurs de o săptămână de la contaminare, încheie Grant, în timp ce oprea proiecţia imaginilor. Sau cel puţin asta speră Irakienii. Noi trebuie să ne asigurăm că n-o vor afla niciodată. *Brief*ingul cu parametrii specifici ai misiunii începe în două ore, până atunci studiaţi parametrii generali. Étienne vă aşteaptă cu echipamentul.

*

— Ce-s toate astea? întrebă Alina când intră în depozitul lui Étienne.

Étienne Bonnet, şeful Secţiei de Echipamente şi Muniţii şi, implicit, corespondentul mult mai tânăr al lui Jason la filiala din Paris, avea o faţă rotundă cu trăsături bine definite, o claie de păr bălai, ochi de un albastru pal şi impunea respect mai mult prin prisma fizicului său masiv

decât prin atitudine. Fost specialist în explozibili pentru Legiunea Străină Franceză, fusese recrutat de către organizaţia Elite în urmă cu doi ani.

Pe tejgheaua lungă se aflau grămezi organizate de echipamente de protecţie împotriva agenţilor biologici şi chimici, complete cu tot cu măşti şi bocanci speciali, plus echipamentul obişnuit pentru misiunile de teren.

Étienne scotoci într-o cutie de carton maro.

— Nişte jucării noi pentru misiunea voastră, răspunse, pregătind două flacoane cu lichid de culoarea chihlimbarului. Introduse acul unei seringi într-unul dintre ele şi extrase lichidul misterios, apoi îi făcu semn cu mâna. Mâneca sus şi nu te mişca.

Alina îşi încrucişă braţele la piept.

— Pentru ce naiba e chestia asta?

— Zi mersi că nu trebuie să-ţi dau pantalonii jos ca să te pun pe genunchi, comentă Étienne în timp ce lovea seringa cu degetul arătător pentru a disloca o bulă de aer.

Alina îl privi cu suspiciune, însă îşi ridică mâneca stângă. Zâmbetul amuzat al lui Étienne dispăru pe măsură ce-i dezinfecta cu alcool locul unde avea să-i facă injecţia.

— Chestia asta ar trebui să te protejeze de EB4 în cazul în care se întâmplă să fii expusă accidental în timpul misiunii. O injectă rapid, apoi îi curăţă picătura de sânge cu un alt pansament cu alcool. Grant m-a rugat să dau o mână de ajutor. Se pare că medicii sunt prinşi cu altceva în momentul ăsta.

Alina suflă aer pe locul înţepăturii până i se evaporă alcoolul de pe piele.

— Credeam că pentru asta avem echipamentele de protecţie.

— Şi ce se întâmplă dacă încasezi vreun glonţ, sau dacă se rupe costumul? Mai bine te asiguri de două ori, răspunse Étienne, măsurând următoarea doză de vaccin.

Alex fu ultimul căruia i se injectă vaccinul, pe care îl primi cum primea orice: fără comentarii şi emoţii inutile. Alina îl privi tăcută. Îngerul ei Negru. Răzbunător şi protector, rece şi de neabordat în momentul următor. Se trânti pe un scaun lângă tejgheaua lui Étienne, învârtind o bucată de cauciuc în mâini.

Étienne puse toate seringile şi fiolele goale într-o pungă specială de plastic, apoi o sigilă cu grijă.

— Gata, am terminat.

— Cât durează până se activează vaccinul? întrebă Alex, lăsându-şi mâneca în jos.

— Cel puţin douăsprezece ore. De ce?

— Vreau să ştiu cât timp avem la dispoziţie până la momentul zero. Grant m-a lăsat pe mine să decid.

— Misiunea asta îmi dă fiori. Étienne clătină din cap. După părerea mea, armele biochimice sunt cel mai groaznic mod de a omorî pe cineva. Un glonţ e rapid, la fel şi o bombă. Bum, şi eşti mort! Dar substanţele astea sunt de-a dreptul diavoleşti… ca să nu mai discutăm de inumanitatea omului către om.

— O să ne facem treaba şi-o să rezolvăm problema, răspunse Alex în timp ce-şi strecura o mână şi apoi cealaltă pe mânecile jachetei. Se întoarse către restul agenţilor operativi care-şi colectau echipamentul pentru misiune. Suntem în stand-by pentru douăsprezece ore. Odihniţi-vă. Asamblarea echipelor începe mâine dimineaţă la ora cinci.

Agenţii se răspândiră care încotro în grupuri mici, unii discutând între ei, alţii tăcuţi şi îngânduraţi.

— Nu ştiu de ce, dar am o presimţire rea în legătură cu misiunea asta, insistă Étienne. Probabil o iau razna, sau încep să îmbătrânesc prematur, încercă să glumească, însă nu reuşi să-şi forţeze un zâmbet. Fiţi cu ochii în patru, o atenţionă pe Alina, înmânându-i costumul de protecţie.

Ea îi zâmbi şi-i făcu cu ochiul.

— Nu suntem întotdeauna?

Undeva în munţii Irakieni

În timp ce elicopterul se pregătea de aterizare, Alex dădu ultimele instrucţiuni echipelor de asalt:

— Activare în maximum cinci minute. Sigilaţi-vă măştile şi costumele şi controlaţi echipamentul celui de lângă voi. Imediat după distrugerea obiectivului, întoarceţi-vă la punctele de decontaminare şi pregătiţi-vă de evacuare. Eu conduc echipa Alfa, Vallis are echipa Bravo, care ne asigură spatele. Oricine îşi desface sigiliul costumului de protecţie, va fi izolat şi va rămâne în carantină timp de patruzeci şi opt de ore.

Fără excepţii.

Privi la ceas înainte de a-şi sigila propriul costum de protecţie.

Elicopterul întunecat ateriză aproape fără zgomot, elicele curbate stârnind foarte puţin praf în timp ce agenţii operativi dispărură în noapte, apoi decolă la fel de silenţios. Echipele se mişcară rapid într-o linie fluidă, până ajunseră la marginea unei stânci ce se ridica semeaţă din nisipul deşertului. Obiectivul era deja vizibil. Alex, Alina şi echipa Alfa îşi continuară drumul spre valea din faţa lor, în timp ce Vallis şi echipa Bravo se răsfirară pe crestele stâncii pentru à la asigura spatele de la înălţime.

Laboratorul biochimic era foarte bine ascuns într-o vale stâncoasă din nord-estul Irakului. Deghizat să arate ca o rafinărie obişnuită, trona ca un oraş în miniatură la marginea civilizaţiei, marcat de turnuri de oţel cu luminiţe albe şi kilometri întregi de ţevi de metal intersectându-se pe lângă containerele plate imense aflate în mijlocul construcţiei. Stânca înaltă ce înconjura locul într-un arc de semicerc, oferea un punct de supraveghere excelent pentru Vallis şi echipa lui, de unde puteau vedea poziţiile numeroşilor gardieni postaţi strategic.

Alex îşi conduse echipa pe un drum stâncos şi prăfuit din partea de nord a laboratorului.

— Grant? şopti în timp ce plimba un mic dispozitiv electronic pe deasupra terenului din dreptul gardului de metal.

— Senzori îngropaţi lângă stâlpi şi un sistem de alarmă secundar conectat la gard, îl informă Grant din faţa unui sistem de comandă aflat la o jumătate de lume depărtare.

— Poţi să-l anulezi?

— Mi-e teamă că va trebui s-o faceţi voi. Vestea bună e că v-au uşurat munca. Ambele sisteme sunt conectate între ele. Îl anulezi pe unul, pică şi al doilea.

Alex îi făcu semn unuia dintre agenţii operativi şi amândoi introduseră două tije de metal în pământ. Alex scoase un mic panou din rucsac şi activă sistemul electromagnetic. Introduse coordonatele şi trimise impulsul, provocând un scurtcircuit.

— Aveţi drum liber. Probabil au furat tehnologia de undeva şi-au uitat să citească instrucţiunile de folosire, îi informă Grant pe un ton amuzat câteva secunde mai târziu.

Un zâmbet imperceptibil pluti pe buzele lui Alex, însă nu comentă. Îi făcu semn Alinei să taie gardul de metal. În câteva minute, plasa groasă era rulată în laterale pentru a crea o gaură.

— Echipa Alfa, începeţi infiltrarea, veni ordinul ferm.

Unul câte unul, agenţii operativi se strecurară înăuntru, cu Alex în frunte. Folosind o formaţie de acoperire doi-câte-doi, avansară spre centrul obiectivului. Nu trebuiră să anihileze decât un singur gardian, un tip mărunţel suficient de ghinionist cât să aibă nevoi fiziologice într-un moment extrem de greşit. Patru încărcături cu explozibil fură plantate şi armate. Étienne îi dotase cu explozibil proiectat special care să genereze o

temperatură suficient de mare pentru a anihila orice organism viu, inclusiv un virus mutant letal.

— Retragerea, ordonă Alex cu voce joasă.

Fusese uşor… prea uşor. Liniştea deşertului se destrămă brusc, când din toate direcţiile explodară focuri de armă, urmate de păcănitul ritmic al unei mitraliere. Trei rachete cu semnale luminoase explodară deasupra capetelor lor, luminând echipa Alfa care se retrăgea rapid spre ruta de evacuare. Echipa Bravo deschise focul, atrăgând atenţia gardienilor. O rachetă RPG lovi creasta stâncii însă, omorând pe loc un agent operativ şi momentan întrerupând focul de acoperire al celorlalţi. Câteva momente mai târziu, un alt proiectil lăsând în urmă o coadă şerpuită de fum alb, se îndreptă către agenţii operativi care alergau din răsputeri pentru a ajunge la adăpostul stâncilor.

— La pământ! strigă Alex, în timp ce trăgea în direcţia de unde veneau rachetele, însă nu reuşi să doboare umbra care ţinea lansatorul pe umăr înainte ca o ultimă dâră albă să se îndrepte cu rapiditate către ei.

Racheta explodă în flancul lor drept. Un agent operativ se văită înăbuşit.

— Sunt lovit! strigă, în timp ce gloanţele pulverizau nisipul peste tot în jurul lui.

Alina se ridică şi alergă până la el, acoperită de focul celorlalţi agenţi operativi.

— Patrick e rănit rău! strigă, încercând să-l târască pe agentul rănit la adăpostul unui bolovan.

Alex îşi făcu apariţia într-o secundă. Îl luă pe Patrick în spate ca pe un sac de cartofi şi alergă până ajunse la deschizătura din gard.

— Alina, retragerea! Acum! strigă, în timp ce-l transfera pe rănit altui agent din echipa Bravo, care le ieşise în întâmpinare.

Alina se grăbi să facă aşa cum i se ordonase,

aplecându-se pe sub braţul lui, care trăgea plasa grea a gardului pentru a-i face loc. Alex o urmă, împingând-o în faţa lui, concentrându-şi însă atenţia pe gardienii care îi urmăreau cu îndârjire. Începu să tragă în urma lui, golind un cartuş întreg. Îl ejectă şi-l înlocui cu altul, totul în decurs de un minut, în timp ce fugeau pe panta stâncoasă.

Imediat ce ajunseră pe culmea stâncii, toată echipa se aruncă la pământ. Alex scoase telecomanda din buzunar şi declanşă exploziile. Cerul nopţii erupse într-o bilă enormă de foc roşu-portocaliu şi fum negru. Alina ţipă când aerul din jurul lor fu pârjolit de suflul fierbinte. Dezorientată pe moment, înconjurată de o mantie de fum negru şi dens, se târî înainte, încercând cu disperare să găsească ruta de evacuare. Cineva o prinse de guler şi o trase în picioare. Alex o împinse în direcţia elicopterului, apoi săltă mai bine greutatea inertă a altui agent operativ rănit pe care-l purta pe un umăr.

În timp ce alergau, numără supravieţuitorii. Un agent operativ mort şi doi răniţi, dar misiunea fusese un succes total. Observă că lipsea un agent operativ şi întoarse capul. Îl zări târându-se pe nisip, cam la zece metri în spatele lui, încercând disperat să ajungă la elicopter.

Transferă corpul rănitului pe care-l căra altui agent operativ şi fugi înapoi spre colegul căzut. Se ghemui în spatele unei dune de nisip, aşteptând să-şi facă apariţia gardienii, însă nu observă când cineva se strecură în spatele lui. Când într-un final auzi paşii furişaţi pe nisipul moale, era deja prea târziu.

Simţi primul impact al glonţului, care pătrunse prin costumul de protecţie şi apoi se înfipse în vesta Kevlar antiglonţ. Se împiedică în timp ce se ridica în picioare cu mişcări împleticite şi alergă înapoi în direcţia elicopterului. Alt impact în spate îl trimise la pământ. Printr-un efort supraomenesc, reuşi să se ridice din nou şi să alerge mai departe.

*

— Alina, am pierdut legătura cu dispozitivul de comunicaţie al lui Alex, spuse Vallis cu voce calmă. Nu-mi dau seama dacă e bruiat, sau doar defect. Îl ai cumva în raza ta vizuală?

— Nu, nu-l văd, răspunse Alina cu inima strânsă. Ba, da! Uite-l! strigă, când îl văzu apărând pe după o dună de nisip, la vreo sută de metri depărtare.

Zâmbi uşurată, însă zâmbetul i se transformă într-un rictus când îl urmări cum păşea împleticit, încercând să-şi menţină echilibrul cu braţele. Cu o secundă înainte ca el să cadă în genunchi, îl strigă cu toată puterea de care era în stare. El se ridică în picioare şi se întoarse în direcţia elicopterului, de unde auzise glasul ei. Ridică braţul, ca şi când ar fi vrut să-i facă cu mâna, apoi se prăbuşi din nou. Abia atunci observă că era total lipsit de apărare, nu mai avea arma în mâini. Privi cu groază cum se ridică cu greu din nou în picioare şi se întoarce către ea complet, privirea lui afundându-se în ochii ei.

— Te iubesc, mimară buzele lui.

O mai privi cum stătea în uşa elicopterului pentru o ultimă secundă, apoi se întoarse să înfrunte făţiş orice avea să se întâmple. Alina îl văzu îndreptându-se cu mândrie, ridicându-şi bărbia în mod sfidător. Raze roşii, fără îndoială provenind de la arme dotate cu laser, plutiră în jurul lui într-un dans bizar, punctele roşii oprindu-se mai întâi pe zona stomacului, apoi mutându-se mai sus, spre piept.

— Alex, nu! ţipă Alina.

Dar era deja prea târziu. Aproape nevenindu-i să-şi creadă ochilor, continuă să privească îngrozită în timp ce prima salvă de gloanţe îl nimeri în piciorul drept. Alex se prăbuşi neputincios în genunchi. O altă salvă de gloanţe îi dansă sacadat pe abdomen, însă el tot mai găsi puterea să nu se prăbuşească complet la pământ.

Alina urlă ca o fiară sălbatică când ultimul glonţ îl nimeri în inimă, iar el se prăbuşi pe spate. Într-o fracţiune de secundă, sări din elicopter şi începu să alerge către el. Suflul unei noi explozii o aruncă la pământ, însă ea se ridică imediat şi continuă să alerge.

Vallis o ajunse din spate şi o prinse de mână, oprind-o şi întorcând-o cu faţa la el.

— Alina, dacă nu vrei s-o sfârşim cu toţii cu un glonţ în cap, trebuie să plecăm imediat! Alex e mort! Nu-l mai putem ajuta!

— Nu-l pot lăsa acolo! strigă ea cu ochii plini de lacrimi. Trebuie să ajung la el! Te rog, Vallis, te rog…

Vallis o privi pentru o fracţiune de secundă, apoi clătină din cap, murmurând o înjurătură.

— Regruparea! Asiguraţi perimetrul! Avem doi agenţi de recuperat!

Alina o rupse din nou la fugă spre Alex. Agenţii operativi Elite îi asigurară spatele şi-l recuperară pe agentul rănit pentru care se întorsese Alex din drum.

Alina ajunse la Alex şi-i scoase masca de protecţie. Îl luă cu grijă în braţe, ridicându-i capul pentru a nu se îneca cu propriul lui sânge.

— Alex, uită-te la mine… rezistă, îi şopti, simţind că îi explodează inima în mii de bucăţele când el rămase în braţele ei moale precum o cârpă.

Încercă să-i aplice presiune pe rănile care sângerau puternic. Îi murea în braţe! Nici nu se putea gândi că era deja mort. Îi atinse faţa cu o mână tremurândă, mânjită de sângele lui.

— Nu mă poţi părăsi acum, Alex… fii puternic, rezistă… te rog…

Izbucni în hohote de plâns, legănându-i corpul inert înainte şi înapoi. Îşi dezlipi ochii de pe faţa lui şi-i inspectă corpul ciuruit de gloanţe. Vesta Kevlar nu reuşise să-l protejeze de gloanţele perforatoare de armură. Sângera

abundent din prea multe locuri, iar ea nu putea aplica presiune pe toate în acelaşi timp. Nisipul din jurul lor se impregna de sângele lui. Îl strânse mai tare în braţe, continuând să-i legene trupul inert.

— Unde naiba e elicopterul medical? strigă, scanând disperată cerul cu ochi înlăcrimaţi. Avem nevoie de asistenţă! Alex e rănit foarte grav!

— În drum spre voi, îi răspunse imediat vocea lui Grant în ureche. Ajung cam într-un minut.

În momentul acela, Alex începu să tuşească, expectorând o cantitate de sânge atât de mare, încât Alina încremeni de groază. Îi îndepărtă părul de pe faţă cu degete tremurânde, asistându-l neputincioasă în timp ce-şi vomita plămânii.

— Uşor, Alex… medicii vin imediat, îl încurajă.

El întoarse capul s-o privească. Ochii lui gri-verzui, atât de pătrunzători de obicei, se înceţoşară sub privirile ei, devenind opaci. Alina îşi scoase cu o mână propria mască de protecţie, apoi mănuşile şi haina protectoare. La naiba cu precauţiile!

— Alex, uită-te la mine… rezistă încă un pic, îl imploră în timp ce se apleca spre el pentru a-i atinge buzele cu ale ei.

— Alina… Vocea lui era atât de slabă şi răguşită, încât aproape că nu-l auzi.

— Şşşşş… nu vorbi, nu te mai forţa, îi şopti. Grant, cât mai durează?

— Cincisprezece secunde.

— Nu mai rezistă cincisprezece secunde!

— Îmi pare rău, Alina. Îmi pare foarte rău, răspunse Grant cu voce tristă.

Alex ridică mâna şi o atinse cu un deget pe obrazul ud de lacrimi. Ea îi luă mâna în a ei.

— Sunt aici, nu te părăsesc. Nu te voi părăsi

niciodată, dragostea mea… promit, îi şopti printre suspine.

Buzele lui se mişcară, formând cuvinte pe care nu le mai putea rosti.

Alina îşi plecă urechea la buzele lui.

— Trăieşte, Alina… trăieşte, sau totul devine inutil.

— Nu! Luptă! Mă auzi? Nu ceda, Alex! Luptă! îi interzise ea să-şi ia rămas bun.

Ochii lui se închiseră exact în momentul în care echipa de medici ajunse în dreptul lor.

— Trebuie să mă laşi să-l iau, spuse cu voce blândă Stiles, unul dintre medici. Nu avem timp de pierdut.

Alina privi în sus la el cu faţa desfigurată de plâns.

— Nu-l lăsa să moară, te rog.

Elicopterul medical se afla la numai câteva sute de metri, iar Alina îi urmă pe medicii care îl aşezară pe Alex pe o tragă, apoi îl urcară la bord. Nimeni nu i se împotrivi când se aşeză lângă el, luându-i mâna. Medicii trecură imediat la treabă. Alex leşinase, iar Alina era într-un fel recunoscătoare cerului pentru asta. Măcar nu suferea şi nu vedea cum i se tăiau hainele cu nişte foarfece imense.

Stiles înlătură materialul, expunând rănile devastatoare de dedesubt.

— La naiba! murmură înfundat. E un miracol că încă mai respiră.

— Ajută-l, fă ceva, îl imploră Alina.

— Îmi pare rău, dar nu cred că se mai poate face ceva, îi răspunse el pe un ton resemnat. Rănile sunt mult prea grave şi a pierdut deja prea mult sânge.

Alina clătină din cap, incapabilă să accepte cuvintele lui.

— Nu!

Stiles îi puse o mână pe umăr.

— Alex moare. Lasă-l să moară în pace.

Ea îi împinse furioasă mâna la o parte şi-şi scoase

pistolul Glock, pe care i-l puse la tâmplă.

— Dă-mi voie să te ajut. Dacă el moare, mori şi tu, spuse cu voce rece ca gheaţa.

O secundă mai târziu, îşi duse mâna stângă la gât. Pistolul începu să-i tremure în mână, apoi se prăbuşi pe podeaua metalică. În spatele ei, Vallis îşi coborî mâna în care ţinea o armă.

— Tranchilizant, explică, mutându-şi privirea către Stiles. Te-ar fi ucis, mai degrabă decât să-ţi îngăduie să-l laşi pe Alex să moară.

Paris, Franţa

O echipă completă de medici deja aşteptau cele două elicoptere când acestea aterizară la cartierul general al organizaţiei Elite.

Vallis o luă pe Alina în braţe şi o aşeză cu multă blândeţe pe o targă, privind cum unul dintre medici o acoperea cu o pătură subţire. Stiles, împreună cu un asistent medical, îl transportară pe Alex pe o a doua targă.

Grant apăru dintr-odată, ca o fantomă materializată din neant.

— E-n regulă, Alina. Totul o să fie bine, o încurajă, luându-i mâna în mâinile lui. Când nu primi niciun răspuns, îşi ridică ochii la Vallis.

— A trebuit s-o droghez, explică el cu voce obosită. Era în stare să omoare toţi medicii.

*

Alina se trezi pe o targă într-o cameră cu pereţi de un alb orbitor şi ştiu instinctiv că se află în clinica Elite.

— Alex! strigă, căutându-l cu privirea. Zâmbi când dădu cu ochii de

Vallis şi clătină din cap. Am avut un coşmar groaznic. Alex…

Se opri brusc şi privi mai atent în jurul ei. Ochii îi coborâră la echipamentul de teren cu care era încă îmbrăcată şi care era îmbibat cu sânge. Mâinile ei atinseră partea din faţă a jachetei, apoi îşi privi palmele roşii.

— Ce s-a întâmplat?

— Ai leşinat, îi răspunse Vallis.

— Alex? întrebă aproape în şoaptă.

Vallis clătină din cap.

— În sala de operaţie. Medicii fac tot posibilul să-i salveze viaţa, dar se pare că nu are prea multe şanse de supravieţuire. Îmi pare foarte rău, Alina.

Ea îl privi tăcută pentru câteva momente, o singură lacrimă scurgându-i-se pe obraz.

— Vreau să-l văd.

Aşteptă timp de şase ore, învârtindu-se ca un leu în cuşcă prin holul clinicii. Cele mai groaznice temeri îi fură confirmate în momentul în care se deschise uşa sălii de operaţii.

— Am făcut posibilul şi imposibilul, dar mi-e teamă că rănile sunt mult prea grave, o informă unul dintre chirurgi cu voce resemnată. Îl putem ţine în viaţă în mod artificial pentru câteva zile, dar nu sunt speranţe să supravieţuiască. Îmi pare rău.

— E treaz? întrebă ea, privind drept înainte.

— Da.

Alina se îndreptă către sala de operaţii, pentru o fracţiune de secundă având impresia că doctorul o va opri, însă el nu-i mai spuse nimic. Intră şi se apropie de patul pe care zăcea Alex. Piuitul aparatelor care-l ţineau în viaţă i se părea asurzitor, şi avu un moment de *déjà vu*, amintindu-şi de momentele în care se aflase în camera de spital a lui Robert. Ba chiar se aştepta să-l vadă pe Robert în patul acela. Dar nu era Robert.

Întinse mâna şi mângâie părul de pe fruntea lui Alex.

Ochii lui se deschiseră. Un zâmbet imperceptibil îi destinse buzele, în timp ce mâna lui tremurândă o atinse pe a ei. Alina îi luă mâna în ale ei, lacrimile curgându-i în voie pe obraji.

— Nu plânge… sunt mort pe dinăuntru de prea mult timp… mai bine cu adevărat mort, îi şopti, apoi închise ochii pentru câteva secunde, copleşit de durere. Nimic cu adevărat real nu moare niciodată…

Degetele lui se tensionară în mâna ei. Redeschise ochii, întorcându-şi privirea către aparatele care pompau viaţă în trupul lui slăbit.

— Opreşte-le, o rugă cu voce fermă.

Alina înţelese. Nu-şi dorea să mai prelungească agonia. Voia să se termine totul o dată pentru totdeauna. Îl privi un timp îndelungat, apoi întinse mâna şi închise aparatele unul câte unul. Închise ochii pentru o fracţiune de secundă, impunându-şi să fie tare, apoi îi ridică mâna la buze şi i-o sărută. El o strânse uşor, iar ei i se puse un nod în gât la vederea resemnării oglindite în ochii lui.

— Trăieşte, Alina… trăieşte şi pentru mine…

Ochii i se închiseră. Alina rămase îngheţată pe moment, apoi îşi puse palmele de-o parte şi alta a feţei lui.

— Alex? îl strigă, încercând să-i ia pulsul. El se mişcă puţin, oftând imperceptibil.

— Obosit… atât de obosit…

Alina îl mângâie uşor pe obraz, muşcându-şi buzele până la sânge pentru a se împotrivi lacrimilor ce-o gâtuiau.

— Odihneşte-te, îi spuse blând, ascultându-i respiraţia din ce în ce mai greoaie. Sunt aici, voi fi mereu aici.

Alex deschise ochii şi-i oferi un zâmbet minuscul, părând că se concentrează cu toată fiinţa lui pentru a o vedea pentru ultima oară. Îi sosise în sfârşit ceasul. Moartea îl scăpase printre degete atâta amar de vreme, însă acum îl înhăţase în ghearele ei. Cât de diferită ar fi

fost viaţa lui dacă Alex Ştefănescu n-ar fi fost executat în închisoare şi Alex Therein nu s-ar fi născut niciodată.

— Te iubesc, şopti cu ultimele puteri. Te-am iubit din prima clipă…

Era deja un efort prea mare să-şi mai ţină ochii deschişi. Le îngădui să se închidă, lăsându-se învăluit de întunericul ce-l ademenea cu promisiuni de catifea. Evadarea dintr-o viaţă plină de suferinţă către un abis misterios îi părea aproape dulce.

— Ştiu, reuşi să-i răspundă Alina cu voce sugrumată de durere. Iar eu te voi iubi mereu.

Lacrimile îi alunecară pe obraz când zări un zâmbet slab destinzându-i buzele, în timp ce pieptul lui se ridică şi coborî pentru ultima oară. Mâna lui deveni inertă în ale ei. Alina se aplecă şi-l sărută pe buzele palide.

— Adio, iubirea mea.

*

Vallis o aştepta afară, arătând mai obosit şi răvăşit decât îşi putea aduce aminte că-l văzuse vreodată. Se prăbuşi în braţele lui, plângând în hohote, ameţită de o durere surdă. Realitatea faptului că Alex nu mai respira în aceeaşi lume cu ea o sufoca, îi anihila orice alt gând. Vallis o ţinu în braţe, legănând-o uşor. Şi-ar fi dorit să poată pretinde că nu-i înţelegea nimeni durerea, însă Vallis o înţelegea, iar ea aproape că-l ura pentru asta. Şi se ura pe ea pentru că avea nevoie ca el să înţeleagă ceea ce nimeni altcineva n-ar fi putut.

— Şşşşşş… ştiu că doare foarte tare, dar trebuie să treci şi prin asta, îi şopti el în păr. Alex nu şi-ar fi dorit să te vadă în halul ăsta. Aş face orice să-l pot aduce înapoi, poate chiar să-i iau eu locul, dar nu pot.

— Mă doare totul pe dinăuntru, Vallis. O să-mi treacă vreodată durerea asta? întrebă ea, suspinând incontrolabil.

Vallis se trase puţin înapoi pentru a o privi cu un zâmbet trist.

— Nu.

— Niciodată?

— Niciodată. Durerea pe care o simţi va face mereu parte din tine, la fel cum şi Alex va face mereu parte din tine. E închis aici, spuse, punându-şi palma peste inima ei. Şi va fi mereu aici, mereu o parte din tine.

Alina cedă nevoii de a plânge timp de ore întregi. Plânse pentru Alex şi pentru inima lui torturată, plânse pentru iubirea ei pierdută şi pentru copiii pe care nu avea să-i aibă niciodată.

*

Brett rămase ascuns în umbră în spatele lor, atent ca întotdeauna la tot ceea ce se întâmpla în jurul lui. Plecase în mare grabă de la cartierul general Elite către filiala din Paris, imediat ce auzise veştile. O parte a minţii sale însă, era ocupată cu alte gânduri.

În timp ce-l urmărea pe Vallis cum încerca să o consoleze pe Alina, putea vedea şi analiza sentimentele şi emoţiile amândurora cu o luciditate aproape înspăimântătoare. Într-un fel, chiar îi invidia pentru abilitatea de a-şi conştientiza acele emoţii când realiză cu o oarecare stupoare că în timp ce mintea i se concentra pe realitatea pierderii lui Alex, habar n-avea ce simţea în legătură cu asta.

Din punct de vedere logic şi psihologic, ştia ce însemna acel dezastru şi anticipa toate efectele secundare cu care nu se îndoia că avea să se confrunte: Alex nu mai era, iar asta avea să afecteze foarte grav randamentul şi toate activităţile organizaţiei Elite. Toate acestea reprezentau certitudini pentru el. Avea să se lupte luni de zile cu efectele dispariţiei celui mai bun agent operativ Elite. Şi cu toate astea, nu ştia ce simţea el personal în legătură cu pierderea lui Alex.

Brett Taylor, comandantul suprem al organizaţiei Elite, putea citi alţi oameni ca pe nişte cărţi deschise fără

probleme, însă era un mister total pentru el însuşi.

*

CONVERSAŢII POST-MORTEM

Alina îşi şterse un nou val de lacrimi de pe obraji, încolăcită într-o poziţie aproape fetală în mijlocul patului ei. Nu se mai obosise să aprindă lumina când ajunsese acasă, iar acum zăcea în întuneric total. Era încă îmbrăcată în echipamentul de teren îmbibat în sânge. Sângele lui Alex.

Ciocănitul familiar în uşă se auzi două ore mai târziu. Cu toate că nu avea îndoieli referitor la identitatea vizitatorului, totuşi privi prin vizor. Vallis se aşezase în aşa fel încât ea să-l poată vedea în întregime. Descuie uşa şi o deschise.

— Pot să intru? o întrebă el cu voce joasă.

Cu câteva momente mai înainte, crezuse că-i secase rezervorul lacrimilor, însă descoperi că se înşelase. Un suspin enorm izbucni din ea, părând că-i străbate tot corpul, din tălpi până în creştet. Se clătină pe picioare şi făcu un pas împleticit, apoi i se îndoiră genunchii. Vallis o prinse înainte să ajungă pe podea. O luă în braţe şi o ţinu strâns la piept, încercând să-i transmită o infuzie de tărie şi pace sufletească cu îmbrăţişarea lui.

Orbită de lacrimile fierbinţi, Alina îşi îngropă faţa în pieptul lui. Plânse din nou în voie, fără a mai încerca măcar să se controleze, fiecare lacrimă ducându-l pe Alex tot mai departe de ea. Nu trebuia să şi-l imagineze în mintea ei, din moment ce era pretutindeni în jur, umplând toată încăperea cu absenţa lui.

Vallis o legănă uşor în timp ce suspina, murmurându-i cuvinte de încurajare în păr. Într-un târziu, lacrimile se opriră, lăsând în urma lor o imensitate de pustietate şi

extenuare. Când şi ultimul suspin muri pe buzele ei, Vallis o aşează pe canapea şi se îndreptă către bucătărie, de unde îi aduse un pahar cu apă. Alina stătea cu braţele înfăşurate în jurul ei, privind fix cu ochi pierduţi la un punct imaginar aflat pe covor. Puse paharul pe masă în faţa ei şi se aşeză lângă ea.

— Alina, vocea lui blândă înlătură tăcerea asurzitoare din jurul lor.

Ea tresări, clătinând din cap de parcă nega ceva.

— Alina, îi repetă el numele cu voce mai fermă.

În sfârşit, ea întoarse capul să-l privească. Ochii îi străluceau nenatural şi arăta foarte palidă în lumina lunii ce pătrundea blajin prin fereastra din spatele ei. Vallis înghiţi în sec când văzu enormitatea durerii oglindită în ochii de un verde crud.

— Bea o gură de apă.

Pieptul ei se mişca uşor cu fiecare respiraţie tremurată. Îşi strânse genunchii la piept, aşezându-şi bărbia pe ei.

— Nu vreau, răspunse, vocea ei sunând ca aparţinând altcuiva.

— Bea, insistă el pe un ton neînduplecat.

Ochii Alinei coborâră la paharul din faţa ei.

— Te rog, adăugă Vallis.

Alina cedă şi se întinse după pahar, care tremură incontrolabil în mâna ei până îl duse la buze.

— Lasă-mă să te ajut, şopti el.

— De ce te-ai obosi s-o faci?

— Chiar trebuie să întrebi?

Alina închise ochii, incapabilă să-şi stăpânească lacrimile care începură să-i şiroiască din nou pe obraji. Cum o cără Vallis de la canapea la pat, rămase o enigmă pentru ea. Poate o luase cu totul pe sus, sau o ajutase să meargă cu paşi împleticiţi precum o jucărie stricată. Tot

ceea ce ştia cu siguranţă era că atunci când lacrimile îi secară din nou şi-şi recăpătă o brumă de luciditate, se afla întinsă pe pat, înconjurată de braţele lui puternice.

— Alina, ascultă-mă, îi spuse, făcând o pauză până când ea ridică ochii să-l privească. Am să te ajut să treci prin asta.

— De ce?

— Pentru că sunt prietenul tău şi-mi pasă, îi răspunse el simplu. Nu vreau nimic în schimb de la tine, dar vreau să te deschizi în faţa mea ca în faţa unui prieten adevărat.

— Vallis, n-am vrut niciodată să te rănesc, începu ea, însă el îi puse un deget pe buze, oprind-o.

— Avem timp să discutăm mai târziu. Acum trebuie să te odihneşti, îi şopti, retrăgându-şi degetul când ea încuviinţă din cap.

— Îmi pare rău că m-am dat în spectacol în halul ăsta… Vocea ei se stinse cu un suspin.

— Eşti cea mai puternică persoană pe care am cunoscut-o vreodată, dar chiar şi cei mai puternici oameni au nevoie să plângă câteodată, îi răspunse el blând.

— Nu-mi vine să cred că Alex nu mai e, şopti ea, durerea ce o împunse în piept la rostirea numelui lui sufocând-o din nou.

— Dormi, spuse Vallis, aranjându-i perna sub cap. Trebuie să-ţi recapeţi forţele.

Se ridică din pat şi o acoperi cu o pătură, apoi se aşează să o vegheze pe un scaun.

*

— *Alex…*

— *Sunt aici, Alina. Chiar dacă mă poţi vedea sau nu, sunt întotdeauna aici.*

Alina se trezi cu un oftat prelung. Întoarse capul şi-l văzu pe Vallis dormind pe un scaun lângă pat. Aşteptă durerea pătrunzătoare de suflet, însă când sosi, era mai

puţin înţepătoare decât se aşteptase. Tot acolo, cuibărită adânc în inima ei, mereu acolo, dar parcă mai estompată. O compară cu durerea unei răni ce se cicatriza încetul cu încetul.

Se dădu jos din pat, atentă să nu facă prea mult zgomot pentru a nu-l trezi pe Vallis. Îl acoperi cu o pătură, apoi ieşi din dormitor şi se îndreptă către bucătărie. Pregăti cafea proaspătă şi se aşeză la masă cu o cană aburindă în mână, mintea ei întorcându-se la ceea ce se întâmplase cu numai o zi înainte. Părea că deja trecuse o eternitate de când Alex îi murise în braţe.

Vallis intră tăcut şi-şi turnă o cană de cafea, apoi se aşeză în faţa ei la masă. Rămaseră nemişcaţi o vreme îndelungată, învăluiţi într-o tăcere confortabilă.

— Şi acum? întrebă Alina cu voce stinsă.

— Acum ne reluăm vieţile, mergem înapoi la muncă şi încercăm să supravieţuim, răspunse Vallis cu o umbră de zâmbet trist pe buze. Întinse mâna şi o aşeză peste a ei. N-o să fie uşor, o avertiză. Nimic nu e uşor în viaţa noastră.

Milano, Italia

Alina stătea nemişcată, înfăşurată într-o haină lungă neagră, cu ochii ascunşi de o pereche de ochelari de soare. Decizia lui Brett de a-l înmormânta pe Alex la Cimitirul Maggiore, foarte aproape de inima organizaţiei Elite, fusese foarte potrivită, din moment ce inima lui Alex îi aparţinuse în totalitate organizaţiei Elite. Alina privi în jos la pământul proaspăt afânat al mormântului.

Înmormântarea fusese scurtă, cu numai câţiva agenţi operativi prezenţi. Majoritatea plecaseră deja, însă ea rămăsese acolo, incapabilă să mai verse măcar o lacrimă. Goală pe dinăuntru şi rece, nu mai putea simţi absolut nimic. În curând avea să devină la fel ca Alex, închizându-se în ea într-o încercare de a exorciza golul dureros şi

întunecat ce încerca să-i acapareze toată inima.

Auzi paşi în spatele ei şi se întoarse să-l vadă pe Ford înaintând spre ea cu capul în pământ, arătând extrem de inconfortabil în costumul negru sobru. Îşi drese vocea şi scoase un plic şi un disc din buzunar.

— Alex… m-a rugat să-ţi dau astea în cazul în care i s-ar întâmpla ceva vreodată. Nu eram sigur dacă ar trebui, dar…

Alina le luă şi îl sărută uşor pe obraz.

— Mulţumesc, Ford.

— Dacă vrei să vorbeşti cu cineva vreodată, dacă ai nevoie de ceva…

Vocea i se stinse, privirea îi se fixă pe mormântul proaspăt săpat. Alina încuviinţă din cap, ochii ei goi privind fix plicul pe care-l ţinea în mână.

— Ştiu, Ford, ştiu.

Ford oftă, trecându-şi mâna prin păr cu un aer pierdut, apoi se îndepărtă încet, de parcă era extrem de obosit.

Alina deschise plicul şi găsi o cheie argintie de la o cutie poştală securizată aflată pe undeva prin Nassau, şi o bucată de hârtie. O scoase afară şi o despături cu grijă. Trase aer adânc şi dureros în piept pentru a-şi stăpâni lacrimile amare la vederea scrisului de mână al lui Alex.

Alina,

Mereu mi-am dorit să-ţi spun atât de multe lucruri, însă mi-a lipsit curajul de a o face. Am fost incapabil să mai simt ceva timp de o veşnicie. Apoi ai apărut tu. M-ai învăluit în lumina ta, m-ai schimbat, m-ai făcut să simt lucruri pe care nu credeam că le voi simţi vreodată. Am fost mort pe dinăuntru până când ai apărut în viaţa mea, apoi, prin tine, am găsit curajul să vreau să trăiesc din nou. Indiferent ce se va întâmpla, te voi iubi mereu şi voi

veghea mereu asupra ta. Tu ai fost, eşti, şi vei rămâne mereu cealaltă jumătate a inimii mele. Alex.

Un suspin erupse din adâncul sufletului ei. Îşi şterse lacrimile ce-i curgeau acum pe obraji, lacrimi pe care nu le putuse invoca în timpul înmormântării. Strânse scrisoarea în pumn şi închise ochii strâns pentru a le opri.

Ar fi vrut să se arunce peste mormânt, să bată pământul cu pumnii, să-l blesteme pe Alex pentru că o părăsise. Însă rămase nemişcată precum statuile din cimitir, înăbuşindu-şi durerea până când reuşi să o aducă la un nivel controlabil. Împături cu grijă scrisoarea şi o puse în buzunar lângă disc. Inspiră adânc şi cu mişcări controlate părăsi cimitirul, lăsându-l pe Alex în urmă.

Rătăci ore întregi pe străzi, fără nicio destinaţie precisă, până se decise să se întoarcă la cartierul general Elite. Singurătatea care o sugruma se amplifică şi mai tare în momentul în care păşi în camera întunecată şi tăcută ce i se repartizase pentru scurta ei vizită. Îşi strecură mâinile în buzunarele hainei lungi şi rămase în mijlocul încăperii, gândindu-se că poate nu făcuse cea mai bună alegere când se hotărâse să se întoarcă în locul acela. Degetele ei simţiră marginea discului pe care i-l lăsase Alex. Îl introduse în laptop şi deschise dosarul ce apăru pe ecran.

Alina, dacă citeşti rândurile acestea, bănuiesc că sunt mort şi nu te mai pot proteja. Acesta este manualul tău de supravieţuire. Citeşte-l şi învaţă-l pe de rost.

Alina clătină din cap, cu ochii înotându-i în lacrimi. Nici în mormânt nu avea linişte până când nu era ferm convins că o învăţase cum să supravieţuiască până la capăt. Urmau pagini întregi de informaţii de o valoare incomensurabilă: profilele personale ale mai marilor Elite, instrucţiuni de natură tactică şi strategică, liste întregi cu

diferite informaţii care o puteau ajuta la un moment dat, precum şi câteva sfaturi extrem de interesante.

Învaţă să joci Go şi dezvoltă-ţi aptitudinile la Şah, dar ţine minte să fii la fel de bună şi la poker. Ca lider de echipă, nu trimite niciodată un agent operativ să facă ceva ce tu n-ai face, şi fă în aşa fel încât s-o ştie. Întotdeauna gândeşte misiunea prin prisma inamicului. Cum ai apăra poziţia lui? Dezvoltă cel puţin două stratageme de atac, apoi creează profilul misiunii ţinând seama de ele. Ţine minte, calea uşoară e întotdeauna minată. Dacă ai găsit calea uşoară, felicitări, tocmai ai picat în mijlocul unei ambuscade. Citeşte orice informaţie de două ori dacă ai timp. Vorbeşte puţin şi nu fi superficială în afirmaţiile pe care le faci. Ascultă-i pe cei din jurul tău, studiază limbajul trupului. Majoritatea adevărurilor nu sunt mai niciodată rostite cu voce tare. Fii politicoasă. Dacă trebuie să foloseşti profanităţi, fă-o numai la adresa ta. Aşteaptă-te să faci greşeli şi plănuieşte totul cu ele în minte. Vei face multe greşeli. Acceptă, învaţă tot ce poţi din ele, apoi mergi înainte. Păstrează-ţi mereu condiţia fizică. Dacă n-o vei face, vei obosi. Dacă vei obosi, vei face şi mai multe greşeli. Dacă vei face prea multe greşeli, eşti moartă. Nu uita niciodată că şi rahatul tău pute la fel de tare ca al celorlalţi.

Alina râse cu lacrimile şiroindu-i din nou pe obraji. Pe acest Alex nu se aşteptase să-l cunoască niciodată.

Studiază tacticile marilor războinici şi pe cele ale celor împotriva cărora au luptat. Poţi învăţa la fel de multe de la învinşi, pe cât poţi de la învingători. Fă ceea ce trebuie să faci cât mai bine şi fii mândră de asta. Încearcă să-ţi reaminteşti de ce-o faci. Încearcă să găseşti un rost în iadul în care trebuie să trăieşti. Dacă vei fi extrem de

norocoasă, aşa cum am fost eu, găseşte pe cineva care să te iubească aşa cum te-am iubit eu.

*

ÎN PAT CU FANTOMELE

Paris, Franţa – trei luni mai târziu

Razele soarelui alunecară pe pernă, mângâindu-i obrazul şi semnalându-i începutul unei noi zile, fie că îi plăcea, ori nu.

Alina deschise ochii şi privi fix în tavan, întrebându-se dacă fisura mică de lângă lustră era recentă, sau fusese acolo dintotdeauna.

Inspiră adânc şi expiră încetişor.

— Alex e mort, îi declară camerei goale.

Bun. Urmaşe acelaşi ritual în fiecare dimineaţă, cu toate că fisura minusculă din tavan reprezenta un element nou. De când îl văzuse pe Alex dându-şi ultima suflare, recitase aceste cuvinte zilnic ca pe o mantra vrăjită, găsind în ele singurul sprijin pentru a putea continua să trăiască cu el mort. Primele zile fuseseră cele mai grele…

— Vreau să mă întorc la statut activ, îi spuse lui Grant la două zile după înmormântarea lui Alex.

— Şi ce faci cu toate emoţiile care încă îţi mai afectează raţionamentul? Cum vei funcţiona sub o presiune atât de mare? o întrebă Grant pe un ton îngrijorat.

— M-am ocupat de asta. Sunt pregătită, încearcă-mă.

— Sper că ştii ce faci.

A doua zi păşi în sediul Elite, simţindu-se pregătită să dea ochii cu viaţa ei de zi cu zi. Pe măsură ce se apropia de

biroul ei însă, paşii îi şovăiră. Trăgând aer adânc în piept, deschise uşa şi intră. Torul arăta aproape la fel. Cameleonul de pe biroul lui Alex dispăruse, aşa că nu mai exista nimic care să amintească de personalitatea, ori gusturile fostului ocupant. Nu existau fotografii sau bilete scrise de mână, nici măcar o plăcuţă care să ateste că un bărbat pe nume Alex Therein lucrase la acel birou, ori existase vreodată. Scaunul lui negru era rece şi gol.

Pentru un scurt moment, avu o viziune cu el aşezat în acel scaun, în timp ce degetele îi zburau pe deasupra tastaturii computerului. Îl putea vedea foarte clar, dar apoi viziunea se destrămă. Clipi, ochii arzând-o pe dinăuntru. Când îi redeschise, scaunul era în acelaşi loc, îngheţat şi gol.

Păşi spre el, atrasă ca un cui de un magnet şi-şi trecu degetele pe deasupra pielii fine. Rece... atât de rece. Întinse mâna şi mângâie tastatura computerului cu un deget, căutând... Ce anume? Prezenţa lui, vreo esenţă ascunsă a vieţii lui? Orice ar fi căutat, nu se afla acolo, şi probabil că nu avea să găsească niciodată. Nu erau fantome deja cu toţii? Se aşeză pe scaun, realizând brusc că nu mai văzuse niciodată biroul din perspectiva lui. Îi crea o senzaţie de pustietate.

Simţi că cineva o priveşte şi întoarse capul, întâlnind privirea lui Vallis. Chiar dacă se afla la capătul coridorului, putea să-i vadă îngrijorarea din ochi, tensiunea imprimată în trăsăturile feţei. Ştia că şi-ar fi dorit ca ea să-şi recapete măcar un minimum de echilibru interior, însă se îndoia că avea să mai reuşească asta vreodată. Ceva se rupsese în ea în momentul în care Alex îşi dăduse ultima suflare, iar senzaţia fusese asemănătoare cu cea pe care o experimentase atunci când asasinase un om pentru prima oară. Ceva se schimbase în inima, sufletul şi mintea ei, ceva nu mai era în regulă şi se îndoia că avea să-şi mai revină vreodată. Îşi îndreptă spatele, controlându-şi

zvâcnetul pe care-l simţea în stomac şi pişcătura lacrimilor pe la colţurile ochilor.

— Briefingul începe în curând, spuse Vallis, apropiindu-se de ea.

Cum îi putea explica? Cum îi putea cere iertare pentru că-i refuza ajutorul? Vallis era probabil singurul om care-i putea înţelege instinctul de a se ascunde ca un animal rănit.

— Vallis, eu… vocea ei se frânse.

El rămase tăcut şi nemişcat, aşteptând-o să-şi regăsească controlul.

— Vrei să stai aici cu mine pentru câteva minute? vocea ei era aproape o şoaptă, însă măcar reuşise să rostească o propoziţie completă.

El încuviinţă din cap.

— Sigur, îi răspunse, cu vocea tot aproape o şoaptă.

Alina îşi trase genunchii la piept şi-şi înfăşură braţele în jurul lor. Vallis închise uşa şi după ce ezită pentru o fracţiune de secundă, se îndreptă spre biroul ei şi se aşeză pe scaunul ei. Tăcerea dintre ei se metamorfoză în ceva confortabil şi blând, ca o pătură pufoasă.

Fără să o mai poată opri, o lacrimă îi alunecă Alinei pe obraz. Apoi încă una şi încă una. Lacrimi pe care nu le mai vărsase în faţa lui Vallis de la moartea lui Alex. Încercă să se şteargă pe ascuns, însă Vallis se mişcă mai silenţios decât o felină şi o atinse pe umăr, făcând-o să tresară. Nu-i oferi nicio alinare, niciun cuvânt blând, numai mâinile lui mari şi calde pe umerii ei. Confort şi ajutor tacit. Ea întoarse capul şi-şi aşeză obrazul pe mâna lui. Respiraţia lui îi atinse câteva şuviţe de păr când el se aplecă să-şi atingă buzele de tâmpla ei.

— Cred că echipa s-a strâns deja, îi şopti.

Mâinile lui se retraseră, iar ea se ridică cu ochii plecaţi, netezindu-şi hainele. În mod discret, Vallis strecură un şerveţel în mâna ei, iar ea înlătură urmele

lacrimilor.

— Asta a fost foarte pe stilul lui Alex, spuse apoi, forţându-se să-şi ridice ochii la el.

O umbră de zâmbet alunecă pe buzele lui.

— Foarte.

Alina îl privi cu mai multă atenţie. Fusese atât de prinsă în suferinţa ei, încât nici măcar nu se întrebase cum se împăcase Vallis cu pierderea lui Alex.

— Cât de mult te-au afectat toate astea cu adevărat?

Maxilarul lui se încordă pentru o fracţiune de secundă, iar ea ştiu cu certitudine că abordase un subiect foarte delicat.

— A fost un om foarte special.

Cu acea declaraţie sumară, se îndreptă aproape autoritar spre uşă, în mod clar dorind să pună punct discuţiei. Alina întinse mâna şi-l prinse de braţ.

— Da, a fost. Şi la fel eşti şi tu.

Îşi dorea să-şi poată cere iertare că nu era femeia care şi-ar fi dorit el să fie, însă cuvintele îi rămaseră pe buze. Rămaseră acolo nemişcaţi, privindu-se în ochi, aerul din jurul lor vibrând cu mesaje nerostite şi totuşi recepţionate. Vallis rupse primul acea conecţie. Expiră uşor şi păşi înapoi. Ea îşi lăsă mâna să-i alunece de pe braţul lui.

Când în sfârşit păşiră în sala de briefing, paşii Alinei şovăiră din nou. Inspiră adânc, concentrându-se pentru a pune un picior în faţa celuilalt. Chiar şi acolo, scaunul lui Alex rămăsese neocupat şi nemişcat, de parcă tocmai ieşise din sală cu un minut mai devreme. Grant intră şi începu să descrie următorul lor obiectiv, iar viaţa, atât cât exista, merse mai departe în lumea Elite.

Ochii Alinei părăsiră fisura minusculă de lângă lampă. Se ridică din pat şi, fără să se mai gândească la

nimic altceva, intră în baie. Făcu un duş, se îmbrăcă cu mişcări automate, apoi se reîntoarse în lumea Elite.

*

Trecuseră deja trei luni de la moartea lui Alex şi cei din jurul Alinei începuseră să şuşotească când o vedeau trecând pe coridoarele sediului Elite. Spuneau că arăta ca o fantomă, o umbră. Ochii ei erau goi şi opaci, spiritul ei complet absent. Le era dor de ea.

Şi Grant o privea cu atenţie de la distanţă. O privea cum venea dintr-o misiune şi cerea imediat să fie trimisă în alta. Îi ţinea evidenţa în secret la vizitele pe care le făcea la clinică. Îi monitoriza misiunile şi realiza că făceau parte dintre cele mai dificile şi mai periculoase de pe rol. Îl privea şi pe Vallis pe ascuns şi vedea îngrijorarea din ochii lui.

Vallis o privea şi el de la distanţă, observând vânătăile, rănile şi cearcănele de sub ochii ei. Ochii ei opaci, care odată sclipeau plini de viaţă. Acum erau complet morţi. Ori de câte ori îl privea, observa că erau goi şi lipsiţi de orice fel de expresie. Nu-l privea decât pentru o secundă, ca apoi să-şi întoarcă capul în altă direcţie. Trecea pe lângă el şi continua să meargă, niciodată oprindu-se să stea de vorbă. De câte ori trecea pe lângă ea, inima lui se afunda şi mai tare în disperare.

Slăbise îngrozitor de tare, hainele pur şi simplu atârnând pe ea. Era letargică, arăta mereu de parcă era bolnavă, îngândurată şi tristă, însă ceea ce-l îngrijora cel mai tare era că nu mai zâmbea deloc. La nimeni. Numai acest lucru era suficient să-i dea de înţeles cât de tare se chinuia. Şi cu toate astea, tăria ei de caracter era impresionantă, îşi ţinea capul sus cu mândrie. Nu avea să se prăbuşească fără o luptă pe cinste. Ştia că suferă, însă o făcea cu demnitate. Era mândru de ea, o respecta, o iubea. Iubea absolut totul la ea.

Între timp, Alina-agentul-operativ funcţiona în mod

briliant în timpul misiunilor. Ucidea la comandă, fără să mai arate vreun semn de regret, ori furie. Pur şi simplu îşi făcea treaba. În timpul *brief*ingurilor rămânea tăcută pe scaunul ei, fără să mai pună întrebări incomode, nicio umbră de emoţie în ochii ei reci. Nu răspundea nici negativ, nici pozitiv la detaliile misiunilor. Dădea numai din cap că a înţeles ce avea de făcut, se ridica de pe scaun şi se pregătea pentru misiune. Nu vorbea cu nimeni decât dacă era absolut necesar.

Când misiunea era completă, îşi returna echipamentul, participa la raport, apoi pleca acasă. Când ajungea acasă, nu mai asculta muzică şi nu mai aprindea lumânări parfumate. Se încolăcea în mijlocul patului şi stătea aşa pe întuneric, aşteptând răbdătoare următorul apel telefonic care o chema la datorie. Când apelul sosea, făcea un duş, se îmbrăca, apoi se deplasa la sediul Elite. Nu se privea niciodată în oglindă, mânca foarte rar, nu se mai antrena niciodată şi aproape că nu mai dormea. Încetul cu încetul, se omora singură. Încet, dar sigur.

*

— *Bonjour*, Alina.

Étienne îi zâmbi, iar ea mimă un rictus în mod automat. Îşi luă în primire echipamentul, armele, controlându-le cu mişcări robotice. Étienne îi înmână muniţia de rezervă, iar ea se scotoci prin buzunare după ce se mai afla pe acolo. Un cuţit într-o teacă de piele, o mână de sârme, un patent, o şurubelniţă.

— Ce-i asta? întrebă Étienne, indicând ceva pătrat învelit în staniol argintiu.

— Ciocolată. Îmi place să iau mereu ceva cu mine.

— În cazul în care ai nevoie de o mică gustare?

— Mda, răspunse ea fără chef de vorbă. Nu mănânc niciodată înainte de o misiune, dar câteodată mi se face foame pe drumul de întoarcere.

— Aha, spuse Étienne, ochind buzunarele

pantalonilor ei. Şi ce altceva mai ai pe acolo?

Alina îşi muşcă buza de jos.

— Nimic.

— Nu minţi, e un obicei foarte urât.

Ea oftă şi începu să-şi golească buzunarele. O bucată de cauciuc, încă o mână de sârme, o lanternă subţire ca un creion, un recipient mic de plastic cu o pulbere albă.

— Bicarbonat de sodiu, explică, părând aproape ruşinată. Pasta de dinţi face o mizerie de nedescris.

— Am înţeles.

Un pansament steril, o folie de aspirină şi alta cu un medicament împotriva durerii, un tub de unguent cu antibiotic, o mingiuţă diafană de material viu colorat. Alina înghiţi în sec când Étienne întinse mâna să vadă ce e.

— Şi ce anume plănuiai să faci în misiunea asta de ai nevoie de o pereche de chiloţi de schimb? o întrebă.

— Nu se ştie niciodată cât timp suntem plecaţi, răspunse ea jenată.

Şi chiloţii de nailon se usucă mult mai repede decât cei de bumbac.

Îi îndesă la loc în buzunar, apoi puse la loc restul lucrurilor.

— Crezi că o să fii vreodată lăsată în urmă?

— Nu se ştie niciodată, replică ea fără să se mai uite la el. Şi nu vreau să fiu nepregătită. Se întâmplă tot felul de lucruri neaşteptate acolo pe teren. Într-o bună zi, ceva o să meargă prost şi poate vor fi nevoiţi să mă abandoneze.

Étienne pufni pe nas.

— Nu fi prostuţă. Vallis nu te-ar abandona niciodată.

— Poate n-o să fie acolo, sau poate n-o să aibă de ales.

— Alina…

— Şi de fapt, nici nu mi-ar părea prea rău dacă aş muri, spuse ea cu voce joasă, apoi se întoarse pe călcâie şi

se îndreptă către punctul de asamblare.

Străbătu coridorul gri spre ieşire. Ridică privirea, observând în mod absent cuvintele afişate pe panoul de deasupra. O altă misiune sosise de pe teren. Existau câţiva răniţi grav. Se opri, lăsându-i pe agenţii operativi obosiţi şi îmbrăcaţi în echipamente negre murdare să treacă pe lângă ea. Colegii din echipa pe care o conducea aşteptau în spatele ei, proaspeţi şi pregătiţi de plecare.

Alina mai trecu încă o dată în revistă profilul misiunii, concentrându-se pe punctele problematice şi pe potenţialele eşecuri. Privea drept înainte, închisă în ea, încercând cu disperare să nu observe ce se întâmpla în jurul ei. Echipa de medici îşi făcu apariţia, iar ea se încordă. Îi urmări cu privirea, amintindu-şi de ziua când se aflaseră acolo pentru Alex.

Ieşi afară şi se urcă în elicopterul care îi aştepta, ocupându-şi locul. Gândurile îi deveniseră opace şi goale, însă mintea ei se agăţă de misiune, parcurgând toate detaliile profilului şi parametrilor, iar şi iar. Călătorea din nou la sute de kilometri depărtare pentru a livra mesajul letal al lumii Elite.

Moartea…

Închise ochii strâns, ca pentru a-şi exila cuvântul din minte, un sentiment necunoscut încolţindu-i în capul pieptului. Rămase nemişcată, încercând să-l identifice. Nu era frică. Suferinţă? îl analiză, ciudat de detaşată de ea însăşi, împingând orice alt gând la o parte şi îngăduindu-i acestui nou puzzle să-i acapareze complet mintea. Era ceva ce nu mai simţise până atunci. Suferinţă, amestecată cu… Ce anume? Disperare? Iubire?

N-am ştiut niciodată ce e iubirea cu adevărat, propriile ei cuvinte o agasară în pustiul cu care se înconjurase.

Dar ştiuse. Ştiuse…

*

Elicopterul ajunse la punctul de infiltrare şi agenţii îşi ocupară poziţiile pentru coborârea în rapel. Alina apucă frânghia şi dispăru în întunericul de dedesubt. Echipele raportară ocuparea poziţiilor. Alina escaladă scara de incendiu a unei clădiri şi ajunse pe acoperiş. Îşi ocupă poziţia în colţul din nord-est şi privi în jos. Unghiul era perfect. Îşi asamblă puşca cu lunetă cu mişcări experte.

— Alina, eşti pe poziţie? o întrebă vocea lui Vallis în ureche.

— Da.

Introduse încărcătorul, simţind cum liniştea din jurul ei îi calma nervii. Luă poziţia de tragere, mângâind uşor luneta cu obrazul. O potrivi la ochi şi ajustă obiectivul pe intrarea clădirii de peste drum.

— Am perimetrul acoperit.

— Subiectul apare în treizeci de secunde.

— Avem confirmarea identităţii?

— Încă nu, îi răspunse vocea lui Vallis cu o confidenţă liniştitoare.

Aşteptă în întuneric, tremurând uşor din cauza frigului. Privi mai departe prin luneta puştii, cu toate simţurile în alertă maximă.

— Am primit confirmarea identităţii. Subiectul va ieşi pe uşa din nord-est în zece secunde.

Opt, şapte, şase, cinci, patru, trei, doi, unu…

Uşa se deschise şi un bărbat între două vârste îşi făcu apariţia.

— Identitate confirmată? verifică Alina încă o dată.

— Afirmativ.

— Am contact vizual, murmură, încetinindu-şi respiraţia în timp ce atingea trăgaciul cu degetul arătător.

Bărbatul întoarse capul, atenţia fiindu-i atrasă de un cerşetor care se ivise în dreapta lui, expunându-şi astfel gâtul. Alina încetă să mai respire şi apăsă de două ori pe

trăgaci. Bărbatul se prăbuşi la pământ fără niciun sunet, ca o marionetă ale cărei sfori fuseseră retezate dintr-o lovitură.

— Subiect eliminat, raportă cu voce joasă.

— Deplasează-te la punctul de extracţie. Cinci minute.

Alina dezasamblă puşca cu mişcări automate. Un glonţ ricosă în asfaltul de lângă picioarele ei.

— Vallis, avem o problemă.

— În ce sens?

— În sensul că sunt pe post de ţintă.

Alt glonţ ricoşă la picioarele ei. Îşi scoase pistolul Glock şi ripostă, gândindu-se în treacăt că era foarte posibil să moară în misiunea aceea de doi bani care părea că se complica, şi nici măcar nu apucase să trăiască cu adevărat. Se ghemui după un aparat de aer condiţionat. Un glonţ muşcă din metal, însă de data aceasta descoperi poziţia inamicului pe acoperişul clădirii de peste drum. Se rostogoli pe burtă în mijlocul acoperişului, ţintind arma cu ambele mâini, apoi apăsă de câteva ori pe trăgaci. Atacatorul ei se frânse din mijloc ca secerat şi se prăbuşi peste parapetul acoperişului.

— Ce-ţi face problema? întrerupse vocea lui Vallis zgomotul de fond din urechea ei.

— A dispărut.

Plantă încărcăturile cu explozibil, controlând de două ori ca să fie sigură că totul era în ordine, apoi se îndreptă către punctul de evacuare. Clădirea avea să se prăbuşească, învăluită într-o minge uriaşă de foc. Nu vor exista supravieţuitori, de asta era sigură. Încă o misiune reuşită pentru organizaţia Elite. Chiar dacă inima îi exploda în mii de bucăţi, îşi făcea treaba foarte bine de fiecare dată.

Trăia ca suspendată pe o muchie de cuţit de prea multă vreme, la graniţa dintre moarte şi viaţă, bine şi rău,

alb şi negru, iar ea devenise gri, linia dintre o lume şi alta estompându-se din ce în ce mai mult în mintea ei. În timp ce ataşa frânghia pentru coborârea în rapel, realiză că de fapt era la fel de moartă ca şi Alex. Cu singura excepţie că încă mai era prizonierul propriului ei trup.

Închise ochii, ascultând cum echipele raportau pe rând evacuarea. Nu era absolut necesar să privească cum lumea se fractura în jurul ei. Nu trebuia să rămână o fantomă. În momentul în care realiză asta, lumea se înclină pe axa ei, iar greutatea copleşitoare ce-i strivea pieptul dispăru ca prin farmec. Ar fi fost atât de uşor să moară! Tot ce trebuia să facă era… nimic. Nu-i era teamă de moarte, însă supravieţuirea îi devenise o a doua natură, în special datorită lui Alex. Ce paradox!

Verifică frânghia şi se pregăti de rapel, ştiind prea bine că putea să rămână acolo nemişcată şi s-o termine cu totul o dată pentru totdeauna. Dar oare asta l-ar fi onorat pe Alex? Dacă dispărea, cine avea să-i mai păstreze spiritul viu? îl purta în interiorul ei pe vecie, parte integrantă din inima ei, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Încălecă bordura acoperişului, suspendată între moarte şi viaţă, gândindu-se că singura parte vie care mai rămăsese din el se afla acum în ea. Ezită pentru câteva momente, cu picioarele atârnând în abis şi cu mâinile pe frânghie, în timp ce secundele se derulau în sens invers pe ecranele explozibililor precum nisipul printr-o clepsidră. Echipa ei se retrăsese deja. Încă mai ezită, cântărind toate argumentele vieţii şi apoi pe cele ale morţii, disecând totul pro şi contra. În cele din urmă, coborî în rapel şi alergă către punctul de extracţie.

Totul în jurul ei era scufundat în întuneric, lumina lunii ţinută prizonieră de doi nori pufoşi. Auzi un zgomot înfundat în stânga ei şi se întoarse imediat, ţintind arma cu ambele mâini. Cerşetorul rămase împietrit, cu mâinile ridicate în aer.

— N-am văzut nimic, spuse pe un ton înfricoşat. Căutam ceva de mâncare.

Alina lăsă pistolul jos şi se scotoci prin buzunare. O bucăţică de ciocolată, o folie de aspirină, câteva sârme îndoite. Alese ciocolata şi i-o oferi.

— Ia asta. E tot ce am, îi spuse cu blândeţe, apoi îşi văzu mai departe de drum.

— Ciudat, murmură cerşetorul, molfăind bucăţica de ciocolată.

*

LIBERTATE EFEMERĂ

Apartamentul ei era scufundat în întuneric, însă îi plăcea aşa. Întunericul interior pe care-l acumulase nu era născut numai din absenţa luminii, ci mai mult din momentele în care timpul stătea suspendat între visele pline de speranţă şi coşmarurile realităţii. Din pauza dintre o bătaie a inimii ei, acum reci, şi următoarea. Câteodată se simţea de parcă ar fi ieşit în afara timpului pentru a păşi pe un drum paralel ca simplu observator.

Nu era obosită. De fapt, nu era nimic ce-ar fi putut defini. Probabil amorţită şi golită de orice fel de emoţie ar fi putut descrie starea ei, însă cuvintele nu aveau puterea să redea lumea în care exista acum. Simţurile i se ascuţiseră tot dincolo de cuvinte, de parcă ar fi dorit să compenseze pentru lipsa totală a emoţiilor. Vedea şi înţelegea totul în jurul ei cu o claritate pe care n-o mai experimentase până atunci.

Putea gusta prospeţimea aerului, simţea textura timpului şi adulmeca aromele vieţii ei, ştiind că fiecare secundă care trecea nu avea să se mai întoarcă înapoi niciodată. Timpul devenise aproape palpabil, iar ea rămase uimită de calmul pe care-l simţea. Claritatea momentului o

copleşi. Putea deveni orice ar fi avut nevoie să devină, deci calmă era în regulă. Într-un viitor apropiat, probabil totul avea să se schimbe, însă în acel moment era calmă şi accepta asta.

Un gând îndepărtat o informă că ar trebui să mănânce ceva şi se îndreptă spre bucătărie, dezbrăcându-se pe drum de haină şi aruncând-o pe un fotoliu. Deschise uşa frigiderului şi realiză că nu avea absolut nimic de mâncare, însă nu se nelinişti, din moment ce oricum nu avea chef să mănânce nimic. Îşi turnă un pahar cu vin roşu şi sorbi din el, întorcându-se în sufragerie.

Dintr-odată, gândul o izbi din nou. Alex era mort. Paharul cu vin zbură prin spaţiul camerei şi se izbi de perete înainte ca ea să-şi dea seama ce face. Agonia o îndoi în două şi îşi înfăşură braţele în jurul abdomenului, alunecând la podea.

Treptat, furtuna trecu, lăsând-o extenuată şi golită de orice simţ, în poziţie fetală pe podeaua rece. Se ridică, ignorând paharul spart şi vinul împroşcat pe peste tot, şi intră în baie. O durea tot corpul. Porni apa la duş şi intră sub jetul puternic, rămânând acolo nemişcată, fără ca măcar să încerce să se spele. Doar rămase acolo, simţind că în realitate nici nu era corpul ei, ci al altcuiva pe care îl privea din afară. Jeturile de apă păreau mii de ace ce i se înfigeau în piele.

Se sprijini de peretele rece şi alunecă jos, sprijinindu-şi fruntea pe genunchi. Nimic nu părea real, mai mult un vis, şi la fel ca într-un vis, lacrimile i se amestecară cu picăturile de apă. Dar nu era vis, totul era real. Alex nu mai era… Alex murise.

Întinse mâna şi închise robinetul, apoi păşi afară din duş şi-şi trase un halat de baie pe ea. Reveni în sufragerie şi aprinse nişte lumânări cu mişcări aproape mecanice, apoi se aşeză pe canapea. Poate dacă ar fi reuşit să rămână complet nemişcată, s-ar fi putut dezintegra. Poate

s-ar fi putut transforma în praf. Închise ochii, strângându-i tare împotriva luminii calde a lumânărilor.

Nu se întinse după armă când auzi intrusul străbătând holul de la intrare, apropiindu-se de ea. Rămase numai cu ochii închişi şi aşteptă.

Sperând. Dorindu-şi moartea.

— Toate bune pe aici? întrebă Vallis cu ochii pe paharul spart.

— Ţi-am mai spus să nu mă tot controlezi, răspunse ea mai mult în şoaptă.

— Vrei să mori, Alina? Asta vrei? se răsti Vallis la ea, furia pe care o acumulase în el scăpată de sub control. Pentru că dacă asta e într-adevăr ceea ce-ţi doreşti, nu trebuie să cauţi vreun maniac în timpul misiunilor, şi nici să te arunci în aer. Trebuie numai să deschizi gura s-o ceri.

Îşi scoase arma şi i-o vârî sub bărbie. Alina nici nu tresări, ci îşi încolăci mâna peste a lui şi-şi înfipse mai bine ţeava în carne. Ochii ei îl priviră fix cu o expresie calmă, parcă îndemnându-l să apese pe trăgaci.

Într-o fracţiune de secundă, el îşi smulse mâna din strânsoarea ei.

— De ce-ţi faci una ca asta, Alina?

Ea continuă să-l privească în ochi cu un aer deschis şi sincer.

— Nu aveam de gând să fac nicio nebunie.

— Nu asta te-am întrebat.

— Ştiu, răspunse ea, întorcând capul.

— Şi trebuie să mai întreb încă o dată ca să primesc un răspuns sincer?

— Sunt bine.

Vallis se lăsă pe vine în faţa ei, cu o mână întorcându-i faţa până îi întâlni din nou privirea.

— Nici la asta nu mă refeream. De ce nu vrei să vorbeşti cu mine?

— Nu sunt pregătită încă.

Vallis oftă şi se aşează pe un scaun în faţa ei, privind în gol la flacăra unei lumânări timp de câteva minute. Apoi se întinse şi o apucă de mână.

— Nu eşti pregătită să discuţi despre paharul spart, ori nu eşti pregătită să te deschizi din nou în faţa mea?

Alina închise ochii.

— Sunt pe contul meu de multă vreme, Vallis. A trebuit să învăţ cum să mă descurc singură în situaţii grele. Nu pot face ceea ce vrei tu. Emoţiile mele nu mai sunt acute ca înainte. Nu mai sunt ca tine. M-am schimbat. Ceva a murit în mine şi nu se va mai întoarce niciodată.

— Cum pot să te ajut? Măcar dă-mi voie să mai uşurez lucrurile, vocea lui dezvăluia în mod clar că se simţea rănit şi frustrat.

— Nu-i atât de simplu, răspunse ea cu voce joasă, trăgându-şi mâna din a lui şi aşezând-o în poală. Privirea îi coborî pentru a-şi privi mâinile, de parcă liniile palmelor îi puteau descifra impulsul psihologic din spatele deciziilor ei. De fapt, nu mai vreau niciun fel de sentimente.

Văzu cu coada ochiului cum el tresare la cuvintele ei.

— De fapt, nu mă vrei pe mine în viaţa ta, spuse el pe un ton tăios, ridicându-se şi începând să se plimbe prin faţa ei.

— N-am spus asta.

— Nici nu trebuie.

Alina întinse mâna şi-l prinse de braţ, trăgându-l spre ea. Ochii lui reflectau durere, umbrită de o nuanţă de furie.

— Nu mai face presupuneri despre lucruri pe care nu le ştii, îi spuse, clătinând din cap. Cum ai putea oare să înţelegi cum mă simt şi prin ce trec zilnic? Cum ai putea oare să înţelegi cât e de tentant să mă ascund în braţele tale şi să te las să mă protejezi de toate amintirile? Dar nu

merge aşa, Vallis. Ochii ei alunecară peste umărul lui. Trebuie să mă lupt cu tenebrele mele pe cont propriu.

Ochii lui Vallis sclipiră în lumina lumânărilor, privind-o cum se ascundea în întunecimea cu care se împresurase. Se lăsă în genunchi şi o trase în braţele lui.

— Îmi pare rău, îi şopti. Nu trebuia să te forţez.

— Ba trebuia, admise Alina, simţindu-i bătăile inimii pe obraz.

Numai că nu prea ştiu ce ţi-aş putea oferi.

Vallis o sărută pe frunte.

— Eram pregătit să accept orice, îi răspunse, apoi se retrase şi se aşeză pe un scaun. Ceea ce mă readuce la adevăratul motiv pentru care sunt aici. Ochii lui se adânciră în ai ei, comunicându-i prea multe emoţii pentru a le putea defini în cuvinte. Sunt îngrijorat pentru tine, spuse într-un final. După toate aparenţele, ai depus deja armele.

— Şi dacă ar fi aşa? îl întrebă ea cu voce stinsă. Dacă m-aş gândi s-o termin cu toate? Cine m-ar opri? Tu, Vallis?

El nu-i răspunse imediat, ci întoarse capul şi privi în gol în semiîntunericul camerei.

— Da, spuse la un moment dat, atât de încet încât ea avu impresia că i se păruse.

— Zău? tonul ei era unul sceptic. Şi ce mi-ai putea oferi mai exact ca să mă faci să-mi schimb decizia? Dragoste, prietenie?

— Viaţă, răspunse el încet.

Alina pufni pe nas şi închise ochii.

— Viaţă? repetă. Asta nu-i viaţă.

— De ce?

O umbră de zâmbet trist se aşternu pe faţa ei în timp ce-şi cântărea răspunsul.

— Păi, de ce oare? Tonul ei devenise acum sarcastic. Poate pentru că nu sunt un robot şi am nevoie de mai mult

ca să consider că merită să mai trăiesc. Pentru că nu mai ştiu care e diferenţa dintre bine şi rău, nu mai ştiu cine sunt cu adevărat… alege tu cea mai potrivită variantă, Vallis.

El o privi cu ochi trişti un timp îndelungat, înainte de-a începe din nou să vorbească.

— Şi Grant e foarte îngrijorat pentru tine. Am discutat amândoi despre asta şi am ajuns la concluzia că e timpul să pleci.

Alina nu se aşteptase la acele cuvinte.

— Să plec? Cum adică?

— Ultimele luni au fost îngrozitor de grele pentru tine, Alina. Mai grele decât m-aş fi putut aştepta vreodată. Oftă adânc, forţându-se s-o privească din nou. Ai nevoie de timp. Tu cu tine. Fără misiuni, fără tactici şi strategii, fără jocuri psihologice. Ai nevoie să te vindeci, să te regăseşti, să-ţi recapeţi echilibrul interior. Acum ştiu sigur că eu nu-ţi pot oferi asta.

— Ştii prea bine că asta şi încerc să fac.

— Dar nu-i suficient. Îşi aşează palma pe inimă. Durerea e încă acolo, o simt. Şi văd cum te omoară încetul cu încetul în fiecare zi. Până acum ai reuşit să trăieşti cu ea, dar n-ai eliminat-o şi trebuie s-o faci ca să redevii ceea ce erai odată.

Alina înghiţi în sec. Cuvintele lui o dureau, în special pentru că ştia că erau foarte adevărate.

— Şi crezi că asta e soluţia? Să plec cine ştie pe unde, departe de toţi şi toate? Să trebuiască să schimb umbra asta de viaţă cu alta, care oricum nu va fi mai reală decât ce am acum? Unde mă voi duce şi ce voi face? Cum pot evada din durere dacă fug şi mă ascund?

— Nu ştiu, dar ştiu că va trebui să încerci. Trebuie să găseşti din nou un motiv pentru care să-ţi doreşti să trăieşti.

— Unde să-l găsesc, Vallis?

— Oriunde poţi, îi răspunse el cu voce fermă, parcă încercând să-i domine rebeliunea. Ai nevoie de timp şi spaţiu. O viaţă care să nu mai aibă niciun fel de legătură cu lumea noastră. Numai aşa vei putea începe să cauţi ceea ce simţi c-ai pierdut. Îmi amintesc că era un timp când îţi doreai din tot sufletul viaţa pe care eşti pe cale să o primeşti. Îţi doreai libertatea. Asta-i femeia pe care trebuie s-o regăseşti, partea aia din tine care putea să mai viseze la o viaţă mai bună.

Îi zâmbi încurajator.

— Fă toate lucrurile pe care ţi le doreai odată. Trăieşte simplu, bucură-te că răsare soarele, fără să trebuiască să iei decizii care implică viaţa sau moartea, fără să simţi mirosul de praf de puşcă pe piele. Vizitează-ţi familia, Grant s-a luptat ca un leu să obţină aprobarea pentru ca tu să-i poţi anunţa că încă mai trăieşti. Merită măcar atât. Şi o meriţi şi tu.

Alina clipi. Cum ar fi putut să-şi privească familia în ochi? se interesă mereu de cum o duceau, de la distanţă, bineînţeles. Voia să vadă dacă o uitaseră sau nu. O uitaseră şi în acelaşi timp n-o uitaseră. Încă mai sperau că era în viaţă şi că se va reîntoarce într-o bună zi, dar în acelaşi timp, după ce trecuseră atât de mulţi ani, trebuiseră să meargă mai departe, să o lase cumva în urmă. Era o simplă tehnică de supravieţuire, iar ea adoptase una similară în ceea ce-i privea.

— Trăieşte pentru tine o perioadă, auzi îndepărtat vocea lui Vallis, ca şi cum s-ar fi aflat la mare distanţă. Vreau doar să-mi promiţi că te vei bucura de timpul ce ţi s-a acordat. Şi că-l vei folosi pentru tine.

Alina întoarse capul.

— Şi unde mă duc?

— Pe un vas de croazieră, răspunse el pe un ton puţin amuzat. Dar nu trebuie să te duci dacă nu vrei.

— Un vas de croazieră? repetă ea surprinsă,

privindu-l din nou.

— E acoperirea ideală. Nu trebuie să te stabileşti nicăieri, nu vor exista întrebări incomode, nimeni nu va putea să-ţi dea de urmă, din moment ce vei călători prin toată lumea şi n-ai nevoie de un trecut. Poţi inventa unul şi te asigur că nimeni nu se va deranja să-l verifice. Libertate, fără niciun fel de angajament. Dacă într-o bună zi simţi că ceva e-n neregulă, poţi să dispari în primul port. Şi cine ştie, poate pe viitor vom putea folosi identitatea pe care ţi-o vei construi. E un aranjament perfect şi pentru Elite şi pentru tine, încheie el, încercând să-şi ascundă durerea din suflet la certitudinea că acesta era sfârşitul.

Ştia prea bine că odată stabilită în noua ei viaţă, Alina era pierdută pentru el pe vecie. Lunile care trecuseră de la moartea lui Alex fuseseră groaznice, însă el se forţase să creadă că lucrurile se vor îmbunătăţi, că ea îşi va reveni la viaţă. Intrase de nenumărate ori după ea în abis, încercând s-o tragă afară, însă îi ratase mâna de fiecare dată. Alina avea nevoie să-şi găsească singură drumul către lumină. Comportamentul ei autodistructiv din ultima vreme le atrăsese atenţia şi lui Grant şi lui Brett, şi înainte ca el să poată interveni în vreun fel, decizia ca ea să plece fusese deja luată. O pierdea din nou şi se îndoia că avea s-o mai aibă vreodată.

Alina observă cu atenţie parada emoţiilor de pe faţa lui.

— De ce am oare impresia că sunt multe lucruri pe care nu mi le spui? îl întrebă, luându-i mâna în a ei.

Vallis privi în jos la mâna ei. Îi simţi buzele moi pe obraz şi închise ochii. Fără să-şi mai dea seama ce face, întoarse capul şi-i atinse buzele cu ale lui. Avea nevoie de ea atunci şi acolo, realiză, avea nevoie să-i arate într-un limbaj mult mai explicit decât cuvintele ce însemna cu adevărat pentru el. Măcar de i-ar fi îngăduit s-o facă.

Alina înţelese mesajul lui, înţelese nevoia lui, ştiind

că merita măcar atât din partea ei. Vallis se tensionă pe moment când ea se cuibări în braţele lui, aşezându-şi capul pe pieptul lui, însă apoi se relaxă şi o trase mai aproape. O mângâie pe păr cu blândeţe, iar ea îi ascultă bătăile inimii. Senzaţia de confort era străină şi satisfăcătoare în acelaşi timp.

Momentul exact în care agonia ei şi îngăduinţa lui se transformară în altceva trecu aproape neobservat. Schimbarea se produse la fel de subtil precum momentul amurgului, când lumina cedează în faţa întunericului. Amândoi deveniră acut de conştienţi de nevoia pe care o simţeau unul pentru celălalt. Alina ridică capul, cu buzele foarte aproape de ale lui. Se priviră o clipă, realitatea celor câteva luni care trecuseră părând să-i atragă cu o forţă incredibilă. Pericol, suferinţă, agonie, toate erau cumva condensate în acel moment, când între ei în sfârşit se produse legătura finală.

— Vallis, şopti Alina numele lui, simţind un val ciudat de căldură în stomac la vederea dorinţei şi dezolării din ochii lui.

El ridică mâna şi-i atinse faţa. Ea întoarse capul, depunând un sărut în centrul palmei lui. Ca răspuns, inima lui începu să bată frenetic.

Alina deschise ochii, iar el putu să vadă regret în adâncurile lor.

— Nimic plus nimic, rezultă tot în nimic, şopti pe un ton trist.

— Dar nu suntem nimicuri, o contră el cu voce sugrumată. Existăm, Alina. Avem o voinţă proprie. Şi în acel moment, chiar o credea.

Cu toate că erau umbre ce existau la marginea unei lumi pe care nu ei o creaseră, ceva din ceea ce fuseseră odată încă mai trăia în adâncul sufletelor lor. Vallis ştia asta cu certitudine, ori acel moment nu s-ar fi putut întâmpla niciodată. Nu-şi făcea iluzii în privinţa acelei

atracţii de moment; din punctul Alinei de vedere, era cel mult circumstanţială. Naufragiase pe o mare de agonie şi durere, iar pasiunea pe care o putea împărtăşi cu un bărbat o asigura că încă mai trăia.

Îi atinse din nou faţa, iar ea închise ochii, însă când îi redeschise, adâncurile lor nu reflectau decât remuşcări. O pierdea din nou, şi în acel moment realiză că de data aceea nu mai era disponibil s-o lase să-i scape printre degete. Nu în seara aceea. O pierduse deja mult prea mult.

Îi atinse buzele cu ale lui, însă ea întoarse capul. Buzele lui i se mutară pe gât. Îi simţi muşchii tensionându-se, însă nu-l respinse. Vallis profită de acest avantaj, mâinile lui strecurându-i-se în păr şi întorcându-i capul cu blândeţe. O sărută uşor pe buze, amândoi ştiind exact pe ce drum se angajau, amândoi simţind că aveau nevoie de atingerile celuilalt. Alina îl privi în ochi, cu decizia ei deja întipărită pe faţă, şi-l ajută să-şi scoată jacheta. Vallis o lăsă să cadă la podea, fără să-i acorde măcar o privire.

Avea nevoie de asta, era deja pierdut în dorinţa pentru ea. Nu putea accepta că o va pierde pentru totdeauna fără să o poată iubi cu adevărat măcar o dată. După aceea, tot ce-şi va permite să-şi aducă aminte va fi acel moment. Dacă asta era prima şi ultima lor noapte de dragoste, atunci aşa să fie. Avea să-i ofere o dulce amintire erotică pe care s-o asocieze cu el. Poate aşa mai era o şansă să se întoarcă la el într-o bună zi. Alina se trase puţin înapoi să-l privească.

— Vallis…

În ochii lui sclipi o avertizare.

— Fără cuvinte.

Nu avea să-i permită să întineze cu cuvinte momentele în care se aflau unul în braţele celuilalt. N-ar fi avut nicio scuză.

Se explorară unul pe celălalt cu o fascinaţie relaxată, trupurile lor transformate în tărâmuri uitate pe care le

redescoperiră încetul cu încetul. Cicatrici vechi fură sărutate cu pioşenie, răni şi vânătăi recente alinate cu mângâieri pasionale. Trupurile lor păreau că respiră viaţă unul în celălalt. Creară o lume a lor personală printr-o atingere, un suspin şi o şoaptă fierbinte. Extazul fu dăruit, apoi primit înapoi. Timpul se îndepărtă din calea lor, iar ei îşi abandonară datoria şi responsabilitatea precum o făcuseră cu armele lor. Organizaţia Elite încetă să mai existe, şi odată cu dispariţia ei, deveniră liberi şi întregi. Din nou umani.

Se legănară într-un abandon dulce, cu trupurile împletite şi unite, sărutându-se, atingându-se. Alina simţi cum muşchii i se tensionară, apoi explodă, dezintegrându-se în mii de fragmente de lumină. Vallis o urmă cu o înverşunare care-l făcu să tremure din cap până în picioare, apoi o ţinu strâns la piept, cu trupul încă scuturat de convulsii spontane. După un timp, se rostogoli într-o parte şi o trase după el, încă nedorind să renunţe la conexiunea lor fragilă. Sângele le pulsa în timpane precum ritmul unor tobe îndepărtate, în timp ce respiraţia le revenea la normal.

Alina închise ochii strâns împotriva lacrimilor, şoptind cu voce gâtuită:

— Iartă-mă, Vallis.

Lui i se tăie respiraţia.

— Nu face asta. Niciunul dintre noi n-a comis nicio greşeală în seara asta. N-ai de ce să-ţi ceri iertare. Fără regrete.

— Fără regrete, repetă ea.

Rămaseră aşa, cu mâinile şi picioarele împletite. Una dintre mâinile lui Vallis alunecă pe şoldul ei, un gest posesiv care o surprinse. Îl privi şi pulsul i-o luă iar la goană când văzu că o privea cu o licărire de dorinţă în ochi. Primele tăişuri ascuţite ale dorinţei fuseseră satisfăcute într-o uniune aproape furioasă, acum urmau

alte şi alte valuri ale extazului ce trebuiau explorate cu grijă şi răbdare. Mâna de pe şoldul ei îi alunecă pe burtă, apoi i se afundă între picioare. Alina gemu uşor, îngropându-şi faţa în umărul lui.

Ştiind că răsăritul soarelui avea să destrame vraja acelei nebunii erotice, trupurile lor se afundară cu nesaţ în extaz după extaz. Întunericul din jurul lor se destrămă încetul cu încetul, pe măsură ce partea lor de lume se apropia de astrul solar.

Vallis îi îndepărtă părul ud de pe faţă, atingându-i gâtul cu buzele lui.

— E aproape dimineaţă, îi şopti pe piele.

Alina auzi regretul din vocea lui. Timpul le scăpa printre degete, amândoi ştiind că fusese prima şi ultima oară când îşi îngăduiseră să fie împreună în felul acela. De partea cealaltă a răsăritului, îi aşteptau circumstanţe şi consecinţe ce nu aveau să se dovedească prea îngăduitoare.

— Ştiu, răspunse cu voce joasă.

Braţele lui o înconjurară, iar ea nu simţi încă ascuţimea singurătăţii. Ştia că o pândea răbdătoare şi neînduplecată prin vreun ungher întunecat al camerei. Şi avea s-o primească din nou cu braţele deschise, la fel cum avea să primească orice rol îi adjudeca lumea Elite, dar nu încă. Încă nu…

L-aş putea iubi, se gândi cu amărăciune, ideea neînsoţită de teamă, ci mai mult de tristeţe. Iubirea nu-şi avea rostul în zilele ce aveau să urmeze, nu mai era loc decât pentru Elite şi afacerile morţii, drumul către uitarea de sine desfăşurându-se în linie dreaptă înaintea ei.

Parcă citindu-i gândurile, Vallis îi luă mâna şi-o duse la buze.

— Fără regrete, îi promise.

Singurul bărbat care ar fi putut să descifreze misterele Alinei era mort, iar el ştia instinctiv că odată cu

sfârşitul acelui episod, dispărea şi orice posibilitate de a o mai vedea vreodată atât de vulnerabilă. Nici măcar ceea ce împărtăşiseră în acea noapte n-o afectase cu adevărat. N-o atinsese în adâncul sufletului. Iar el ştia că odată cu sosirea răsăritului, amândoi aveau să lase în urmă ceva ce nu mai putea fi regăsit niciodată. Regretul aproape îl gâtui.

— Ia-ţi rămas bun de la mine, Alina, îi ceru, conştient de secundele ce se scurgeau fără ca nimeni să le mai poată opri.

Se atinseră, de data aceasta dorind să-şi amintească fiecare gest, ca într-un tribut tăcut pentru ceea ce împărtăşiseră în acea noapte. Ca răspuns, pasiunea izbucni cu forţe reînnoite şi se uniră pentru ultima oară. Vallis ţinu ochii deschişi, privind, memorând. Când o aduse din nou la extaz, o urmă în sincron, amândoi încercând să menţină acel abandon măcar pentru câteva secunde în plus. Alina îi încadră faţa cu palmele şi-i oferi un zâmbet care-i sfredeli inima precum o săgeată otrăvită.

— La revedere, Vallis, spuse pe un ton ferm. N-am să uit niciodată.

Lacrimi nevăzute îi întunecară vederea, însă îi zâmbi înapoi.

— Nu… nu vom uita.

Nu avuseseră parte decât de începuturi şi sfârşituri, nimic altceva în afară de acea primă şi ultimă noapte.

*

EPILOG

Sion, Elveţia

Trabucul Cubanez fumega în rotocoale învolburate ce pluteau în aer într-o ceaţă deasă, iluminată de monitorul

calculatorului de pe birou. Mirosul înecăcios se amesteca cu cel al mobilelor din lemn masiv, contribuind parcă la atmosfera de birou vechi de tip englezesc. Covorul de pluş, stucatura de mahon, canapeaua şi fotoliile masive din piele veritabilă, alcătuiau mirosul inconfundabil al puterii. Foarte diferit de un birou guvernamental standard, însă el merita totul cu vârf şi îndesat. Suferinţă, sacrificii, sânge şi sudoare. Lacrimile nu intraseră niciodată în discuţie, canalele lui lacrimogene era de mult secate.

Ah, bucuria contrabandei ilegale! Rânji. Comunitatea serviciilor secrete de informaţii avea beneficiile ei. *Rezultatele justifică întotdeauna metodele folosite,* devenise mantra lui personală, iar când subalternii nu se lăsau înduplecaţi de acele cuvinte, arunca sloganul standard *Strict Secret* în joc, slogan care avea întotdeauna rezultatele scontate. Expresiile lor faciale erau de nepreţuit, iar el nu pierdea nicio ocazie să le râdă în nas. Ştia cât trebuia să fie de iritant pentru nişte oameni obişnuiţi cu aroma picantă a puterii, însă străini de limitări.

Oamenii pe care îi manipula în felul acela reprezentau armata lui de convenienţă: Consiliul. Iar în schimb, Consiliul controla organizaţia Elite, pe care el o modelase în aşa fel încât să servească şi intereselor lui personale, nu numai umanităţii. Linia de demarcaţie între un tiran şi un erou este extrem de fină, iar dualitatea făcea acel joc şi mai atractiv.

Gândurile i se concentrară pe situaţia actuală, care necesita tot tactul de care dispunea. Probabil va trebui să-şi murdărească şi mâinile puţin de dragul securităţii internaţionale. Pe cine să folosească? Cine avea un control de sine atât de absolut, încât să poată purta o astfel de greutate pe umerii lui, fără să fie strivit în timp sub ea? Probabil cineva care nu mai avea nimic de pierdut… sau poate totul.

Linia lui telefonică securizată bâzâi, avertizându-l că avea de preluat o legătură. Ştia cine era, iar momentul era cum nu se poate mai potrivit. Ridică receptorul, lansând în aer un alt nor de fum.

— Spune-mi că ai ceva concret, Brett, spuse încet. Am intrat deja în criză de timp. Informatorii noştri au interceptat nişte convorbiri foarte interesante prin Asia de Sud. Se pare că prietenii noştri de la CIA au întrecut aşteptările tuturor cu farsa pe care le-au jucat-o Sovieticilor, dar acum au pierdut controlul şi totul ne explodează în faţă. Se pregăteşte un atac de mare anvergură. Avem nevoie de un agent pe care să-l infiltrăm în tabăra adversă şi din păcate nu ne mai putem permite să mai pierdem timpul.

— Totul e pregătit, raportă Brett cu un oftat. Avem agentul perfect pentru misiunea asta.

— Eşti sigur? Riscăm enorm… nu numai viaţa agentului, ci şi capetele noastre.

Brett ezită pentru o fracţiune de secundă.

— Sută la sută, răspunse pe un ton ferm. Practic îmi tai mâna dreaptă pentru asta, dar avem nevoie de ceva timp să ne pregătim.

— S-a aprobat. Vreau rapoarte zilnice, concluzionă înainte de a întrerupe legătura.

Privi afară pe fereastră, apoi trase cu nesaţ din trabuc.

— Gata… începe.

Istanbul, Turcia

Îmbarcarea în avion i se păru o înşiruire de imagini estompate. Trăgând după ea mica valiză de mână, Alina văzu numai o maree de culori: negru, gri, nuanţe calde pastelate. Era împresurată de feţe necunoscute, bilete de

avion şi paşapoarte, totul în exces, totul complet lipsit de importanţă. Modificându-şi accentul – azi juca rolul lui Shanna O'Riley din Dublin – zâmbi şi schimbă politeţuri cu angajaţii liniei aeriene cu care zbura, înainte de a se îmbarca în avion pentru a-şi ocupa scaunul moale şi confortabil de la clasa întâi. Era frântă de oboseală şi oftă de plăcere când se sprijini de spătarul îmbrăcat în piele maro deschis.

Străbătuse lumea în lung şi-n lat, aproape la voia întâmplării, folosind zboruri cu escală, sau directe, aeroporturi mari şi mici, autobuze şi trenuri, schimbându-şi identitatea la fiecare destinaţie finală. Lăsă în urma ei piste false, controlând mereu să vadă dacă era urmărită, bazându-se intens pe antrenamentul pe care Alex îl instituise drept a doua ei natură. Cumpărase cu banii jos trei seturi de identităţi diferite şi complete de la un traficant din Amsterdam pe care-l cunoştea şi folosise una dintre ele să zboare la Tampa Bay, o alegere mult mai potrivită decât Miami. Prea multe cârtiţe în Miami, o supă alfabetică de agenţii secrete internaţionale care de cele mai multe ori se călcau unii pe alţii pe bombeurile pantofilor. Iar ea nu dorea să se calce cu nimeni pe pantofi. În Tampa închiriase o şalupă de la un bărbat între două vârste, lăsându-i impresia că era amanta unui boss mafiot, şi străbătuse singură apele albastre-verzui ale Mării Caraibelor.

În Nassau goli o cutie poştală securizată pe care Alex se îngrijise să i-o pregătească încă înainte de moartea lui. Dispunea acum de un milion de dolari, un pistol Beretta cu seria ştearsă, şi încă un set de acte de identitate, complete cu o istorie personală. Puse actele deoparte şi continuă să folosească identităţile pe care şi le procurase din Amsterdam, trecând la al doilea set. Lăsă şalupa în Nassau, nu înainte de-a plăti taxa de ancorare în avans pentru o săptămână, aşa încât să-i ofere timp berechet

proprietarului pentru a o recupera. Nu voia să atragă atenţia asupra ei cu o banală reclamaţie pentru furt.

Se îndreptă apoi spre Aruba, unde deveni nepoata unui milionar, trimisă de el cu instrucţiuni precise pentru a dosi nişte fonduri de actuala soţie cu care se afla în pragul divorţului. Angajaţii băncii se dovediră extrem de amabili. Niciunul nu puse întrebări indiscrete, dar, până la urmă, de ce-ar fi făcut-o, când îşi primeau partea cu vârf şi îndesat. O săptămână mai târziu, se deghiză cu lentile de contact de un albastru electric şi câteva şuviţe vopsite gri în păr, şi se deplasă în Insulele Cayman. Unghiile îi erau foarte lungi şi vopsite cu un roşu aprins. Gesticulă atât de mult, atrăgând atenţia asupra lor, încât ulterior nimeni n-ar fi putut declara că-şi amintea altceva despre ea în afara acelor unghii roşii.

Îşi trimise banii ţopăind prin lume, precum nişte mingi de ping-pong: Insulele Cayman, Hong Kong, Sydney, Lima, înapoi la Hong Kong, Johannesburg, México City, Roma şi Calcutta, apoi New York şi Londra, Liechtenstein, alegând Vancouver drept destinaţie finală. Un sfert de milion de dolari se pierdură pe drum, însă oricine ar fi urmărit firul banilor, s-ar fi lovit de o fundătură în Vancouver. Taxele investiţiilor mici pe care le făcuse în diferite firme obscure de brokeri, ascunseseră fondurile pe care le transferase în Statele Unite pentru a-şi finanţa noua viaţă. Totul durase câteva zile, însă avea timp din belşug.

Folosise ultimul set de acte de identitate din Amsterdam pentru a se întoarce în Statele Unite, zburând în Mexic mai întâi, de acolo închinând o maşină cu care trecu graniţa pe la Juárez. Purtase o perucă neagră şi lentile de contact închise la culoare şi flirtase pe faţă cu grănicerul în aşa hal, încât ofiţerului nici nu-i trecu prin cap să-i controleze maşina, ori bagajul. Nu abandonase identitatea Luizei Santos până când nu ajunsese în Texas,

unde arsese toate documentele într-un cuptor cu grătar deasupra, aflat într-un popas de la marginea freeway-ului, în timp ce mâncase un sandviş cu şuncă de pui şi băuse un suc de portocale. Peruca neagră o abandonase într-un şanţ pe undeva între Omaha şi Indianapolis.

Nu-i era frică să dea nas în nas cu băieţii de la CIA, ori FBI. Nu exista niciun motiv pentru care ar fi urmărit-o. Poate numai în cazul în care Elite i-ar fi avertizat despre existenţa ei, iar ea se îndoia de asta. Dacă ar fi vrut s-o elimine, Elite ar fi fost invizibilă, rezolvând problemele interne în familie. Şi din moment ce Brett considera absolut toate agenţiile secrete guvernamentale total inferioare, colaborarea cu ele era de neconceput.

Mai departe, folosise setul de acte de identitate pe care i-l lăsase Alex pentru a zbura de la Indianapolis la Istanbul, apoi călătorise cu ajutorul mai multor maşini închiriate înapoi la Amsterdam, de unde mai cumpărase încă trei seturi de identităţi complete. În cele din urmă, se reîntorsese la Istanbul, unde optase pentru o bancă turcească cu un nume obscur pentru a deschide un cont şi a depozita două sute de mii de dolari ca o asigurare de rezervă. Acum se afla din nou în drum spre Florida, unde plănuia să-şi găsească o slujbă pe unul dintre multele vapoare de croazieră care luau drumul oceanelor şi mărilor lumii. Aşa după cum îi sugerase şi Vallis, era cea mai sigură metodă pentru a-şi asigura o existenţă anonimă şi mobilă.

Înclină imperceptibil din cap, adresându-i un salut numai pe jumătate prietenesc bărbatului care ocupa scaunul de lângă ea, un tânăr brunet cu un zâmbet confident şi un gust deplorabil la capitolul vestimentaţie. Imediat ce avionul decolă, îşi permise în sfârşit să închidă ochii. Era extenuată, şi cu toate astea nu putea dormi… povestea vieţii ei. Ştia ce-ar putea-o ajuta să aţipească un pic: una dintre revistele oferite pasagerilor să-şi ocupe

timpul cu ceva.

Reuşi să-şi abţină un zâmbet ironic în timp ce examină coperta revistei. *Noaptea prin Istanbul…* ce poveste interesantă. Deschise la pagina douăzeci şi doi şi descoperi o poză atractivă, chiar dacă total lipsită de originalitate, a vestitei Moschee Albastră la asfinţit. Colţurile gurii ei se alungiră într-un zâmbet ironic în timp ce citi articolul, observând sfaturile standard şi obsedant de turistice.

Pentru a experimenta adevăratul rock'n'roll, daţi o raită pe la localurile Kemanci, Hayal Kavhesi şi Mojo Blues Bar, citi, clătinând din cap. *Nu, nu, nu,* ar fi vrut să-i spună autorului care scrisese articolul, *din păcate greşeşti. Localurile alea sunt bune numai pentru turiştii care habar n-au pe ce lume se află. Chiar şi eu ştiu asta.*

— Să înţeleg că nu eşti de acord cu părerile autorului? îi întrerupse şirul gândurilor o voce amuzată.

— Poftim? replică, menţinându-şi ochii pe revistă, într-o încercare de a-şi masca iritarea.

— Ai mai fost la Istanbul? Tânărul brunet din stânga ei îşi întinse gâtul pentru a vedea poza. Oh, ce poză drăguţă.

Alina îl simţi cum se trăgea mai aproape, în timp ce întindea mâna pentru a-i arăta ceva.

— Cemberlitas Hamani! Am fost acolo.

Alina îşi schimbă poziţia, apropiindu-se mai mult de geam şi îndepărtându-se de el. Oare îi cerea prea mult să-i interpreteze limbajul corpului în mod corect? *Picioare încrucişate, departe de tine, da, asta înseamnă că n-am chef de pălăvrăgeală. Fără discuţii despre vreme, modă, filme, nu vreau să am nimic de-a face cu tine.*

— Ştiai că acolo sunt băi turceşti? o întrebă el pe un ton înflăcărat.

— Da, ştiam, răspunse ea scurt.

— Ai fost de curând?

Alina îşi muşcă buza de jos, continuând să privească revista.

— Nu.

— Aha, spuse bărbatul pe un ton resemnat.

Pentru un moment binecuvântat, crezu că renunţase să mai încerce s-o atragă în discuţie. Numai până când trase adânc aer în piept şi insistă.

— Păi şi atunci ţie ce ţi-a plăcut în Istanbul?

— Nimic din ce-ai putea găsi în articolul ăsta, răspunse, închizând revista.

— Deci eşti expert în… Tânărul se aplecă conspirativ spre ea, aruncând un ochi pe coperta revistei. Viaţa de noapte a Istanbulului?

— Mi-e teamă că nu, dar jurnalistul care a scris articolul ăsta ştie chiar mai puţine decât mine.

— Hmmm, spuse tânărul, înclinându-şi capul într-o parte, în mod clar încercând s-o ironizeze. Şi atunci cum se face că jurnalistul ăsta scrie articole despre marile oraşe ale lumii, iar tu nu?

Pentru că am devenit un hibrid între un mercenar şi un agent secret în loc de ceva vesel şi fără griji cum ar fi un jurnalist călător. Pentru mine locaţiile reprezintă numai artere către lucruri mai importante… misiuni, asasinate, supraveghere, şantaj. Nu mă obosesc cu vizitarea localurilor faimoase, a centrelor de shopping, sau a sălilor de cinema. Nu, singurele lucruri care mă interesează când ajung în orice oraş, sunt ruta cea mai sigură şi rapidă de evacuare în caz de vreo urgenţă, unghiurile cele mai bune pentru o poziţie de lunetist, şi cel puţin două sute de cuvinte autohtone de maximă uzanţă.

— Pentru că el e mai norocos, răspunse cu voce tare, întorcând capul şi fixând întunericul de afară.

Printr-un efort major de voinţă, îşi aduse în minte imaginea lui Alex. Inima îi zvâcni în agonie când îşi aminti textura părului lui mătăsos şi felul în care se ondula la

baza gâtului, senzaţia pe care o avea ori de câte ori îşi trecea degetele prin el. El închidea ochii şi-i permitea să-i mângâie faţa, iar ea îi contura sprâncenele şi-i atingea pleoapele, coborându-i apoi cu un deget pe obraz pentru a-i atinge buzele până obţinea un geamăt.

— *Iubirea nu e iubire, până când iubirea nu devine vulnerabilă,* îi spusese odată. Avusese încredere în ea şi-o iubise cu adevărat. Iubirea lui fusese mereu acolo, în toate cuvintele pe care nu i le spusese niciodată, iar ea ar fi putut s-o înţeleagă dacă l-ar fi privit cu mai mare atenţie.

— Înţeleg, comentă gânditor tânărul de lângă ea.

Nu, nu înţelegi nimic. Nu înţelegi că femeia de lângă tine ţi-ar putea rupe gâtul mai repede decât ai putea tu clipi. Nu poţi avea pretenţia că mă cunoşti după o discuţie superficială de tip monolog. Şi în mod sigur, habar n-ai care e diferenţa între albastru şi negru, dacă e să mă iau după şosetele tale neasortate.

Auzi cum îşi desfăcea centura de siguranţă, însă nu întoarse capul să-l privească. Prefera să privească în întuneric. Se întrebă când avea să înceteze să mai aştepte mereu ca totul să se transforme într-o catastrofă. Asta nu era viaţă, ci mai mult o glumă proastă pe care trebuia s-o îndure. Se metamorfozase într-o fantomă, o umbră care nu atingea niciodată o altă viaţă, cineva care putea dispărea oricând şi de oriunde fără să-i pese cuiva. Era surprinzător de uşor şi în acelaşi timp depresiv.

Evită cu măiestrie să-şi privească imaginea oglindită în geam. Ştia prea bine cum arăta în ultimul timp: păr mat, palidă, ochii roşii de la prea multe nopţi de nesomn. Se simţea ca o femeie cu douăzeci de ani mai în vârstă. Nu mai zâmbea decât dacă trebuia să joace vreun rol. Nu era din cauză că-şi vopsise părul într-un castaniu murdar, nici din cauza ochelarilor cu rame aurii ce-i ascundeau ochii, nici măcar din cauza hainelor largi care-i ascundeau corpul mult prea antrenat. Totul se întâmpla din cauza ei. Era

moartă pe dinăuntru şi se vedea.

— Uite ce e, nu vreau să te agasez, din moment ce mi-ai arătat clar că n-ai chef de vorbă, se reîntoarse vocea iritantă a vecinului ei.

Frunzărea o revistă British Cosmopolitan, pe coperta căreia se promiteau sfaturi indispensabile pentru o viaţă sexuală de succes în trei dintre cele şapte titluri tipărite cu litere mari şi lucioase.

Trezită din nou din gânduri, Alina observă că mâinile ei strângeau cu putere braţele scaunului pe care stătea, fruntea lucindu-i de sudoare. Se grăbi să remedieze ambele probleme. Se îndreptă în scaun, ajustându-şi cămaşa boţită.

— Voiam doar să te întreb dacă te simţi bine, continuă tânărul de lângă ea, neintimidat de tăcerea ei. Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

Alina întoarse capul şi-l privi direct în ochi. Ochii lui se măriră, vizibil entuziasmat că în sfârşit îi acordase întreaga ei atenţie.

— Cu toţii avem fantomele noastre, răspunse Alina, fără a se mai obosi să-şi mai ascundă durerea din suflet.

— Şi fantoma ta, cine e?

Îl fixă cu privirea pentru câteva momente, faţa ei devenind şi mai palidă. Apoi ochii îi alunecară peste umărul lui, văzând lucruri care nu existau decât dincolo de lumea lor.

— Alex. Numele lui era Alex.

VA URMA

Urmează
BALANŢA PUTERII
Seria Alina Marinescu - volumul 3

Seria Alina Marinescu include următoarele volume:

1. Asasin la feminin
2. Identităţi secrete
3. Balanţa puterii
4. Bariere de fum
5. Abis
6. Recviem pentru un asasin